

"*Ellie Black'in Dönüşü* kendinizi sayfaları çevirmekten alamayacağınız bir gerilim örneği. Ters köşelerin hepsini çözmeden elinden bırakamadım."
-STEPHEN KING

ELLIE BLACK'İN DÖNÜŞÜ

EMIKO

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

JEAN

Çeviren: Elif Nihan Akbaş

EN SAĞLAM HAPİSHANELER KENDİ ZİHNİMİZDE İNŞA ETTİKLERİMİZDİR

Dedektif Chelsey Calhoun yirmi yıl önce ablasını kaybetmiş ve o zamandan beri de aramayı hiç bırakmamıştır: ipuçlarını, cevapları, başka kayıp kızları. Ama onun dünyasında mutlu sonlar nadiren karşılaşılan şeylerdi.

Ancak bir gün mucize gerçekleşmiş, iki yıl önce ardında hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolan Ellie Black bir ormanda bulunmuştu. Tek sorun, Ellie'nin geri dönüşünün hiçbir şeyi cevaplamadığı gibi daha fazla soru doğurmasıydı.

Ellie garip davranıyordu. Nerede olduğunu, neler yaşadığını ve kimi koruduğunu söylemiyordu. Yanıtları bulmaksa Chelsey'ye kalmıştı. Ellie'nin başına neler geldiğini çözmeliydi: kendisi için, ablasının hatırası için, en önemlisi de sıradaki kurban için. Çünkü Ellie'nin aklına, bir sonraki kız bir daha asla geri dönemeyebilirdi.

“Jean, hayatın içinden gerçek karakterleri merak uyandırıcı olay örgüsüyle gizemli ve ürkütücü bir atmosfer yaratıyor. *Ellie Black'in Dönüşü* gerçekten sürükleyici bir deneyim. Sayfaları ne kadar hızlı çevirsem de yetmedi, nasıl biteceğini öğrenmem gerekiyordu!”

—Mary Kubica

“Merak uyandırıcı ve ürkütücü. *Ellie Black'in Dönüşü* ters köşelerle dolu, bir bölüm daha okuyayım diye diye sizi uykunuzdan edecek bir psikolojik gerilim romanı olmanın yanı sıra adaleti tesis etmek ve hayatta kalmak için, en çok da birbirleri için savaşan kadınların akıllardan çıkmayacak bir portesi.”

—Flynn Berry

“Jean, bir ters köşeden diğerine geçerken Chelsey ve Ellie'nin bakış açılarını becerikli hamlelerle değiştiriyor, sayfaların su gibi akıp gitmesini sağlıyor. Dumura uğratan olayların üzerine yazım tarzını da ekleyince Jean kesinlikle takip edilmesi gereken bir yazar haline geliyor.”

—Publishers Weekly

“Karmaşık olay örgüsü ve iyi yazılmış karakterleri okurların kitabı o sürpriz sona kadar ellerinden bırakamamalarına neden olacak.”

—Booklist

“Bu gizem romanı âdeta midenize bir yumruk indiriyor. Emiko Jean mükemmel hızı, zarif yazım tarzı ve nereden geldiğini anlayamadığım ters köşeleriyle beni tamamen büyüledi. Son sayfaya kadar elime yapıştı kaldı.”

—Samantha Downing

“*Ellie Black'in Dönüşü* kadınların sık sık maruz kaldığı şiddeti ve her şey aleyhlerine gelişirken bile yola devam etmek için gereken azmi bulmalarını çok iyi betimleyen, merak uyandırıcı bir psikolojik gerilim.”

ELLIE BLACK'İN DÖNÜŞÜ

EMIKO JEAN

Çeviren: Elif Nihan Akbaş

İ N D İ G O K İ T A P

Ninova

ELLIE BLACK'İN DÖNÜŞÜ ÜZERİNE ÖVGÜLER

"Emiko Jean karşı koyamayacağınız denli sürükleyici ve bir o kadar da samimi bir roman kaleme almış. *Ellie Black'in Dönüşü* travma ve yıkıcı sonuçları üzerine farklı bir bakış açısı sunuyor. Sonuna kadar elimden bırakmadım." –CLÉMENTCE MICHALLON

"Emiko Jean suçluları ön plana çıkarıp ilginç kılmaktansa kaçırılan kızların kendilerini kaybetmelerinin trajedisine odaklanıyor. Gerçekten çok etkileyici bir suç romanı... Asla tahmin edemeyeceğiniz sonu ve kahraman kadın karakterleriyle Jean radarrınızda olması gereken bir yazar." –*Kirkus*

"Hayatın içinden karakterleri ve keskin öngörülerıyla *Ellie Black'in Dönüşü*'nün usta bir elden çıktığı belli. Adli tıp ve diğer polis tekniklerinin ön plana çıkarılması romana büyük bir heyecan katıyor." –*The Washington Street Journal*

"Gizem gerginde çetrefilli bir hal alırken aynı anda hem sempati hem de şüphe uyandıran güvenilirmez anlatıcı en sevdiğim karakter türüdür ve *Ellie Black'in Dönüşü*nde bu çok iyi yansıtılmış. Gerçeği öğrenene kadar duramadım ve gece yansına kadar sayfaları çevirmeye devam ettim. Jean, ağzımı açık bırakan o darbeyi indirdiğindeyse bildiğiniz nefesim kesildi." –Jessica Knoll

"Karanlık, çarpıcı, incedikle kurgulanmış ve kusursuz kaleme alınmış. Jean'ın çıkış romanı, heyecan dolu bölümleri fırtına hızıyla geçerken beni gece geç saatlere kadar uyanık tuttu. Ama *Ellie Black'in Dönüşü* sadece sürükleyici bir kitap değil; travma, kadın öfkesi, kadınların maruz kaldığı şiddet ve oynamamıza izin verilen roller üzerine zekiçe yazılmış bir araştırma. Bayıldım." –Andrea Bartz

"*Ellie Black'in Dönüşü* kadınların sık sık maruz kaldığı şiddeti ve her şey aleyhlerine gelişirken bile yola devam etmek için gereken azmi bulmalarını çok iyi betimleyen, merak uyandırıcı bir psikolojik gerilim." –*The Seattle Times*

"İnsanı düşünmeye sevk eden ve akıldan çıkmayan hikâyesi, büyüleyici yazımı ve çok edici ters köşeleriyle son sayfaya kadar elimden bırakamadım." -*Entertainment Weekly*

"Sırf insanın ağzını açık bırakan o ters köşe için bile okunur." -*People*

"Jean gerilim türünü kadınların toplum içindeki yerini ve işyerinde hem onları sevdiğini söyleyen kişiler hem de erkekler tarafından nasıl davranışlara maruz bırakıldığını irdelemek için bir araç olarak kullanıyor. Bu esnada hikâye gelişiyor, çok ediyor ve derinleşiyor. *Ellie Black'in Donuşu* kesinlikle okunması gereken bir çıkış romanı. Umuyoruz ki bu, Emiko Jean için sadece bir başlangıçtır." -*Minneapolis Star Tribune*

"İnsanın kalbini güm güm aturan, incelikle yazılmış *Ellie Black'in Donuşu* dünyanın kadınlara nasıl davrandığını ve hatta bazen bir kenara attığını derinlemesine inceliyor. Emiko Jean travmanın sonuçlarını, geçmişin etkilerini empati ve hassasiyetle ele alıyor, bunu yaparken de karakterlerinin çok katmanlı, karmaşık iç yaşamlarını sürükleyici bir olay örgüsüyle dengeliyor. Hem güçlü bir toplumsal eleştiri hem de nereden geldiğini göremeyeceğiniz ters köşeleri olan bir gerilim romanı. Bu hikâye ve kızlar uzun zaman boyunca okurların aklından çıkmayacak." -Laurie Elizabeth Flynn

"Emiko Jean'in tazeleyici yaklaşımı beklentileri alışıya ediyor. Genç yetişkin kurmacası alanında deneyimli olduğu için sorun çeken genç kızlara dair sağlam bir işgörüsü var. Bir de sondaki zekice yazılmış sürprizleri ekleyince, bu türde yeni ve güçlü bir sesimiz olduğu aşikâr." -*Airmail*

ELLIE BLACK'İN DÖNÜŞÜ

EMIKO JEAN

Orijinal İsmi: The Return of Ellie Black

Baskı: Temmuz 2025

ISBN: 978-625-5841-14-8

Yayınevi Sertifika No: 43362

Copyright © 2024 Emiko Jean

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Libris Telif Hakları Ajansı aracılığıyla

İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir. **

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yayın Yönetmeni: Ece Yücesoy

Çeviren: Elif Nihan Akbaş

Editör: Ece Çavuşlu

Son Okuma: Ece Yücesoy

Kapak Tasarımı: Amanda Husdon

Sayfa Tasarımı: B&S Ajans

Düzenleme

Ny.ozlem

Baskı

My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8 Kat: 2

Zeytinburnu / İstanbul Tel: 0 (212) 674 85 28

Sertifika No: 47939

İNDİGO YAY. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.

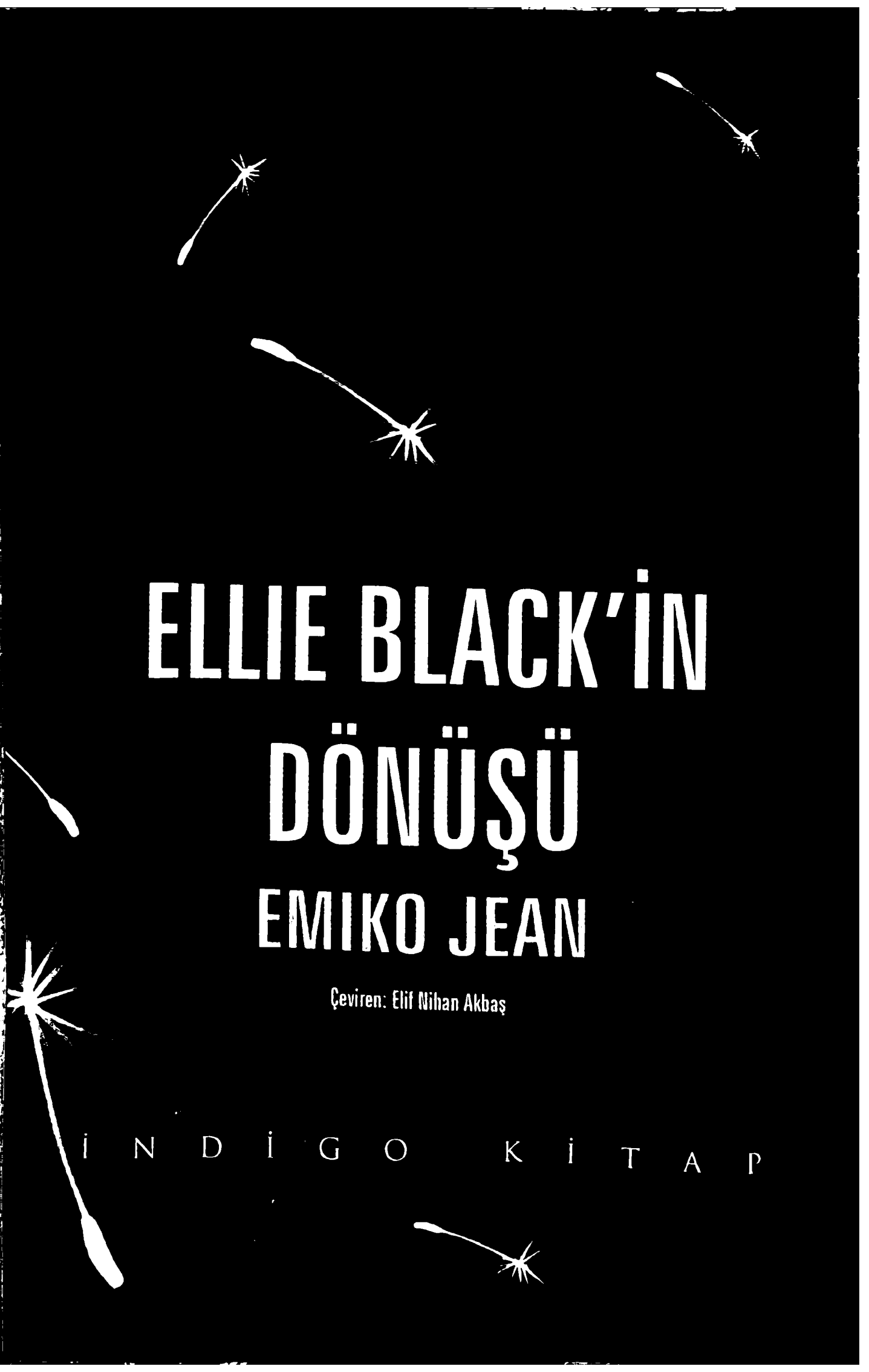
Skyport Residence Yakuplu Mah. Hürriyet Blv. No:1

İç Kapı No: 177 Beylikdüzü / İstanbul

Tel: 0 (212) 438 17 83 • Fax: 0 (212) 438 17 84

www.indigokitap.com • info@indigokitap.com

İNDİGO YAY Bir İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

ELLIE BLACK'İN

DÖNÜŞÜ

EMIKO JEAN

Çeviren: Elif Nihan Akbaş

İ N D İ G O K İ T A P

*G ve M'ye
Teşekkür ederim.
Sarsıldım ama hâlâ inanıyorum.★*

GİRİŞ

Hikâye böyle başladı:

Ormanda koşan, adrenalinden damarları patlamak üzere olan bir kızla. Kısa kısa, eşit nefesler veriyordu. Tırnaklarının arasında kir, kotunun üzerinde taze çamur lekeleri, sweatshirtünde kan ve nefesinde kusmuk vardı.

Yakında.

Yakında evde olacaktı.

Zihninde görüntüler belirdi. Main Caddesi'ndeki o trafik lambası. Evinin yeşil, kırılmış panjurları. Babasının ticari balıkçı teknesinin yıpranmış zemini.

Uzaklarda bir korna çaldı ve kız eğilip elleriyle kulaklarını örttü; ses acılı bir çığlık gibi kafatasını delip geçti. Dünya küçülüp soyut, fazla renkli, fazla parlak bir hal aldı. Korna sesi kesildi ve ağaçlar yavaş yavaş tekrar odağına girdi.

Kalp atışları sakinleşirken kız soluklarını saydı. Bir. İki. Üç. Sonra adımlarını saydı. Dört. Beş. Altı. Birilerinin onu bulması ne kadar sürecekti? Yedi. Sekiz. Dokuz. Kemikleri ağırlaşmış, ayaklarına kara sular inmişti. Çok uzun bir yoldan geliyordu. Gölgesi, sanki kız onu kovalıyormuş gibi önünde uzanıyordu: Gel de yakala

beni. On. On bir. On iki. Bedeni sendeledi. Belki de oturmalıydı. On üç. On dört. On beş. Kendini devam etmeye zorladı. Güneş gri bulutların ardında yükseldi. Havada çam ve reçine kokusu vardı. Tıpkı su ve yosun gibi. Hayatın kendisi gibi.

“Hey! Sen iyi misin?” İki yürüyüşçü –baba ve oğul– patikanın köşesinden dönerek karşısına çıktı. Tıka basa dolu sırt çantalarının tepesinde dürülmüş uyku tulumları duruyor, birinin altından bir tencere, diğerininkindense iki metal bardak sarkıyordu. Kız yavaşlayıp onlara yaklaştı.

On altı. On yedi. On sekiz.

Baba bir kolunu oğlunun göğsüne doğru uzatarak onu kızıdan korumaya çalıştı ve kız, ikisinin bakışları karşısında bocaladı. Oğlanın gözleri kahverengiydi ve içlerinde küçücük altın sarısı benekler vardı, kızı tanıdığı birini hatırlatıyordu. Zihni zamanda geriye gidiverdi.

Söylesene, sevdiğin biri için ne yapardın?

Her şeyi. Her şeyi yapardım.

Baba boğazını temizledi. “Hanımefendi, iyi misiniz?” Kızı inceledi.

Kız adamın ne gördüğünü gözünde canlandırdı. Kirli bir ten. Birbirine girmiş saçlar. Sıska bir beden. Kan lekeli sweatshirt. Dünyanın çiğneyip tükürdüğü bir şeye benziyordu.

Oğlanın burnu seğirdi.

“Hanımefendi?” dedi baba bu kez daha güçlü bir sesle. Ona doğru temkinli bir adım attı.

Kız kuruyup çatlamış dudaklarını yalayarak sabit bir sesle cevap vermeye çalıştı. “Evet?”

“İyi misiniz?” diye tekrar sordu baba.

Kız gözlerini kırptırdı. Başını iki yana salladı. Boşluğa baktı. “Hayır, iyi olduğumu sanmıyorum.”

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

“Adınız ne?”

“Adım mı?” Kimdi o? Neye dönüşmüştü? Bir kap. Taşınacak. Saklanacak. Doldurulacak.

“Evet, adınız ne?” Baba sözcükleri ağır ağır söyledi.

Kız tereddüt etti. Adı zihninde bir yerlere sıkışıp kalmıştı. Derinlerde, onu sakladığı kapkaranlık bir yerde. Güvende olmak için. Hatırlama. Asla unutma. Omuzlarını dikleştirdi ve o bilgiye uzandı.

“Elizabeth,” dedi tek nefeste.

O dört heceyi asırlardır telaffuz etmemişti. Adı. *Gerçek* adı. Annesinin klasik ve asil bulduğu, kızına dair tüm hayallerini ve umutlarını –üniversite, kariyer, bir aile, muduluk– yansıttığı için seçtiği o isim. Kız bir zamanlar adını bir taç gibi gururla taşırdı. Bir zamanlar birileri o ismi ona sevgiyle fısıldardı.

Kız son bir çabayla tam adını söyledi. “Benim adım Elizabeth Black. Sanırım kayboldum.”

Birinci BÖLÜM

Chelsey çalan telefonun sesine uyandı.

“Hayır,” diye homurdandı kocası Noah. “Sustur şunu.” Dönüp ondan uzaklaşırken yatak gıcırdadı.

Dirseğinin üzerinde doğrulan Chelsey komodinde el yordamıyla telefonunu aradı. Saat gece yarısını biraz geçmişti. Telefonu sesize alıp ekrana baktı. “İşten arıyorlar.”

“Birileri ölmüş olsa iyi olur,” diye homurdandı Noah.

Chelsey, Noah’nın iğneleyici mizah anlayışına gülümsedi. Sonuçta Chelsey bir polisti, bir dedektif. Büyük ihtimalle biri ölmüştü.

“Dedektif Calhoun,” diye açtı telefonu. Işığı yakıp yatağın kenarına doğru ilerlerken sırtından bir ürperti geçti. Coldwell Beach’te ilkbahar hep soğuk geçerdi. Yaz da öyle. On sekiz derecenin üstünde birkaç gün görürlerse şanslı sayılırlardı. Washington’daki bu sahil şeridi iki kayalık uçurum arasında yer alır ve değişken havasıyla bilinirdi. Lewis ve Clark*, haritalarında bu bölgeyi yaşanamaz olarak işaretlemişti.

* Meriwether Lewis ve William Clark, ABD Başkanı Thomas Jefferson tarafından Batı Amerika’yı keşfetmekle görevlendirilen asker-kâşiflerdir. 1804-1806 arasındaki ünlü seferleriyle bilinirler. (ç.n.)

“Chelsey.” Arayan amiri Çavuş Abbott’tu. Chelsey onun ilk ismini kullanması karşısında aruk irkilmiyordu. Erkek meslektaşlarına soyadlarıyla hitap etmesinin bir önemi yoktu. Hiç önemi yoktu. “Bir telefon aldık. Bir kız bulunmuş.” Çavuş Abbott bir saniye bekledi. “Kendini Elizabeth Black olarak tanıtmış.”

Chelsey işte bunu duyunca irkildi. Ellie Black. Yaşıyor muydu? İki yıl olmuştu. Birden ayağa kalkup telefonu hoparlöre aldı.

Noah da kendi tarafındaki lambayı yaktı. Boynundan ucunda iki madalyon olan altın bir zincir sarkıyordu. Biri basketboldaki eski numarası olan yirmi bir, diğeri bir aziz madalyonu. Chelsey hangi aziz olduğunu hatırlamıyordu, iyiyle kötünün savaşındaki manevi savaşçılardan biriydi işte. “Ne?” Noah doğrulup sakalını kaşıdı.

Chelsey parmağını dudaklarına götürdü, ardından Abbott hızlı hızlı bilgileri aktarırken komodinin çekmecesinden kâğıt kalem çıkardı. Ellie Black’i Capitol State’teki yürüyüşçüler bulmuştu. Abbott, Chelsey’ye onların numarasını verdi. Ellie, Legacy Memorial Hastanesi’ne götürülmüştü. Henüz durumuna dair bilgi alamamışlardı. Chelsey, Google’dan konuma baktı. Olympia. Coldwell’in doğusuna iki saat. “Hastanede olmanı istiyorum.”

“Yoldayım.” Korunu üzerine geçirdi.

“Douglas’ı kızın bulunduğu yola gönderdim.”

Ağır geçen yakıcı bir duraksama. Douglas. Çavuş Abbott’ın oğlu. Chelsey onu çocukluklarından beri tanıyordu. İkisinin babası da polisti. Chelsey’nin babası daha yüksek rütbeliydi, polis şefiydi. Douglas’ın babasıysa o zamanlar hâlâ üniformalıydı, henüz Chelsey’nin patronu ya da çavuş değildi. Doug, Chelsey’den iki yaş büyüktü. Babasının izinden gitmeye karar vermeden önce birkaç sene orada burada sürtmüştü. Abbott geçenlerde oğlunu dedektifliğe terfi ettirmişti, Chelsey daha fazla mesai yapmasına rağmen onunla aynı rütbedeydi. Chelsey’nin bununla bir sorunu yoktu.

ELLIE BLACK'İN DÖNÜŞÜ

Gerçekten. Zaten yolları nadiren kesişiyordu. O aile biriminde çalışıyordu, Doug narkotikte.

Birlikte gittikleri karakol pikniklerinden birini hatırladı. Çocukluklarında. Chelsey'nin ablası Lydia henüz hayattayken. Doug, Chelsey'yle dalga geçen bir grup oğlanla birlikteydi. Bento* kutusunda mı geldiğini soruyorlardı. Chelsey evlatlıktı. İki taraftan da Japon'du. Ailesinin geri kalanıysa sarı saçlı, süt beyaz tenliydi. Aradan otuz küsur yıl geçmesine rağmen şimdi bile capcanlıydı bu anı. Midesinde ekşiyen karpuz. Güneşi perdeleyen bulutlar. Bir meşe ağacının altında sessiz gözyaşları döktüren kahkahalar. Chelsey ondan sonra boynunu bükmüş, bakışları yerde gezmişti hep. Erkek arkadaşlarından biri bir keresinde onun kambur duruşunu taklit ederek onunla dalga geçmişti. Chelsey o zamandan beri çok yol katetmişti. Ama hâlâ hatırlıyordu. Doug'ı, eski erkek arkadaşını, onlara benzeyen diğer insanları. Chelsey'yi aşağı çekmeye çalışan kollar gibiydi hepsi.

"Chelsey, orada mısın?"

İki kere yutkundu. "Buradayım."

"Kız sahiden de Ellie Black'se bu işten sorumlu olan herifin bulunmasını istiyorum. Bir tutuklama istiyorum ve bunun bir an önce olmasını istiyorum."

Chelsey bu emre uyuz oldu ama duygularını bastırdı. "Anlaşıldı." Telefonu bir elinde tutarak kollarını gömleğine geçirdi.

"Medya olayın üstüne gidecektir," diye devam etti Abbott. "Yakın takipte olacaklar. Ben de öyle. Hata istemiyorum."

"Seni bilgilendiririm."

"Aynen öyle yap."

Chelsey telefonu kapadı, giyinmeyi bitirdi ve saçlarını aşağıdan sıkı bir atkuyruğu yaptı. Ayakkabılar. Ayakkabıları neredeydi?

* Japonların öğle yemeği için kullandığı bölmeli yemek kutusu. (ç.n.)

“Doğru mu duyduğum? Ellie Black mi bulunmuş?” Noah evin içinde onun peşinden geliyordu. Hoş bir yerdi burası. Geçici. Duvarları beyazdı. Tavanı açık sarı. Bir kanepesi. Yemek masası. Çoğunlukla Noah’nın eşyaları. Çerçevesiz iki *Battlestar Galactica* posterisi. Birinde havaya kalkmış bir yumruk ve altında “SÖZÜMÜZ BUDUR” yazısı, diğesindeyse güzel bir kadının, bir sayborgun silüeti ve altında “DÜŞMANIN KİM OLDUĞUNU ASLA UNUTMA” yazısı. Chelsey de Noah da bilimkurgu tutkunuydu.

“Henüz teyit edilmedi,” dedi Noah’ya.

Çok sık olan bir şey değildi ancak Chelsey’nin kariyeri boyunca, kederli aileden biraz para koparma umuduyla ortaya çıkıp kayıp çocuklardan biri olduğunu iddia eden bir iki kişi olmuştu. Ellie’nin ailesi, kızları kaybolduktan birkaç hafta sonra elli bin dolarlık bir ödül koyabilmek uğruna evlerini ipotek ettirmişti. Ama zamanlama böyle bir dolandırıcılık için uygun değildi. Ellie fiziksel olarak tanınmayacak kadar uzun süredir kayıp değildi. Tastamam iki yıl, iki hafta ve bir gün. Chelsey, yıldönümünün işaretli olduğu bir takvim tutuyordu.

“Tanrım, şu işe bak.” Noah şöminenin yanında durdu. Şömine rafında fotoğraflar vardı. Biri Noah’nın Education’daki yüksek lisans mezuniyetinden kepli ve cübbeli bir fotoğrafı. Bir diğeri Noah’yla ailesinin rodeo yaptığı bir fotoğraf; hepsi kot giyip kovboy şapkası takmış anne baba ve altı çocuk. Chelsey’yle nikâhlarını kıydırdıkları adliyeden bir evlilik fotoğrafı. Son olarak da Chelsey’nin genç kızlığından kalma bir fotoğraf. Baştan aşağı kamuflaj kıyafetleri içinde, bir omzunda tüfek, ayağının dibinde ölü bir geyik. İlk cinayeti. Coldwell Lisesi’ndeki yılları av tüfeği gümbürtüleri, deri yüzme ve eve dönebilmek için pusula kullanmakla geçmişti.

Chelsey odayı geçip hâlâ akşam yemeğinde yedikleri körinin baharatlı kokusuyla dolu mutfığa girdi. Laminant tezgâhın üzerinde bir kasa duruyordu. Chelsey kasanın kilidini çevirdi. İçinde

ELLIE BLACK'İN DÖNÜŞÜ

silahı ve kılıfı duruyordu. Noah ensesini ovuşturdu. Ateşli silahlar onu huzursuz ediyordu. Bir çiftlikte büyümesine, hafta sonlarını çakalları vurarak geçirmesine rağmen. Bir dedektifle evlenmesine rağmen.

“Anladığım kadarıyla yarın ev bakamayacağız.” Noah, tezgâhtan karısının anahtarlarını alıp ona uzattı.

Chelsey anahtarları sımsıkı tuttu. “Üzgünüm.” Gerçi özrü yarım ağızdı. Bir buçuk yıl çıkmışlardı. Altı aydır evlilerdi ve o zamandan beri de ev arıyorlardı. Yerleşebilecekleri bir yer. Chelsey gezdikleri her yerde bir kusur buluyordu.

“Sorun değil. Anlıyorum,” dedi Noah ama hayal kırıklığı gözlerinden okunuyordu. *Bir polisle evli olduğunda ilişkinizde yüzlerce kişi vardır: sen, o, baktığı tüm vakalar ve onların aileleri,* derdi Chelsey’nin annesi.

“Ne zaman yeniden planlayabilirim, bilmiyorum,” dedi Chelsey.

Noah kaşını kaşdı. “Kafana takma.” İfadesinde yine bir dalgalanma oldu. Yoksa bu danstan sıkılmaya mı başlamıştı? O ileri doğru adım attıkça Chelsey geriliyordu. Tanıştıklarında da aynı şey olmuştu. Noah, Chelsey’nin peşine düşmüştü.

İki yıl önceki o akşam Peet’in Yeri kalabalıktı. Chelsey’nin dedektifliğe terfi etmesinden hemen önceydi. Ertesi gün Ellie Black kaybolacaktı. Polisler sırtına vurup onu tebrik ediyor, ona bir bira ısmarlamayı teklif ediyordu ama Chelsey hepsini geri çeviriyordu. Zaten gereğinden fazla kalmıştı. Noah kalabalığı yarararak bara doğru ilerleyip onun yanına ilişivermişti. *Ben Noah,* diye tanıtmıştı kendini. *Education’daki yüksek lisansımı yeni bitirdim. Lisede ücretli öğretmenlik yapıyorum ama tam zamanlı bir iş arıyorum.*

Chelsey bu kadar bilgi veren insanlardan hep şüphelenirdi.

Spor dersi vermek istiyorum, beden eğitimi, diye bağırırmıştı Noah gürültüyü bastırmak için.

Chelsey, barmen Tim'e hesabı getirmesini işaret etmişti.

Noah alınmış gibi bir elini göğsüne bastırmıştı. *Gidiyor musun? Mesele spor hocası mı?*

Yoo, öğretmenlerle bir derdim yok, demişti Chelsey hesaba adını karalarken. Tim tezgâhın üzerinden ona naylon bir torba uzatmıştı.

Şef'e selamlarımı ilet, demişti Tim, Noah'ya bakarak.

Chelsey ona teşekkür etmiş, ardından da bakışlarını Noah'ya çevirmişti. *Babama yemeğini götürmem gerek.* Babası kemoterapi tedavisinin ortasındaydı ve epey hastaydı. Çok huysuzdu. Neredeyse her şeyin tadı metal gibi geliyordu ona. Yalnızca acılı kanat ve ekşi şekerlemeler yiyebiliyordu. Chelsey kalabalığın arasından ite kaka ilerlerken Noah da hemen arkasındaydı.

İzin ver seninle geleyim, demişti dışarı çıktıklarında. Bahar akşamının serinliği yüzünden ağzından buhar çıkıyordu ve elleri ceplerindeydi.

Chelsey duraksayıp ona dik dik bakmıştı. *Gururum okşandı ama şu sıralar birileriyle çıkmakla ilgilenmiyorum. İşim çok yoğun. Babam kanser...* Bir süre bekleyip K ile başlayan o kelimenin vazifesini yerine getirmesini, Noah'yı korkutup kaçırmasını beklemişti.

Noah ise gülümseyerek oflamıştı. *İzin ver seninle geleyim,* diye tekrarlamıştı sonra. *Yardıma dokunur.*

Chelsey alayla homurdanmıştı. *Yardıma ihtiyacım varmış gibi mi görünüyorum?*

Hayır ama genellikle yardıma en çok ihtiyacı olanlar öyle tiplerdir.

Noah'dan hoşlanmak istemiyordu. *Sende bir tür kurtarıcı sendromu falan mı var?*

Yalnızca güzel kızları görünce ortaya çıkıyor. Noah bunu derken sırtmış ve bembeyaz dişleri sakallarının arasından parlamıştı.

Pekâlâ. Chelsey adamın ona eşlik etmesine izin vermişti. Ona arabasını bırakmasını söylemiş, silahının görünür bir yerde olduğundan emin olduktan sonra onu kendi arabasıyla eve götürmüştü.

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

Noah evi görünce kısık sesle bir ısıklık çalmıştı. *Güzel mekân*, demişti kalkanlı çatıya bakarak.

Hadi gel. Chelsey kapının kilidini açmıştı. Babası kanepedeydi, televizyonda *Homeland* oynuyordu.

Sen de kimsin? demişti Noah'yı görür görmez. Saçları dökülmüş, yanakları içe göçmüştü ve benzi solgundu. Hemen yanında bir oksijen tüpü duruyor, gül rengi minderlerden birinin üstünde burun kanülü görölüyordu. Chelsey'nin annesi o kanepeye bayılırdı.

Baba, diye çıkmıştı. *O şeyi takman gerekiyor.* Hortumu yeniden babasının başından geçirmişti.

Bir soru sordum, demişti babası.

Bu Noah. Eve kadar peşime takıldı.

Babası Noah'yla tokalaşmamakta inat etmişti. *Kanser, ha?* demişti Noah elini tekrar yana indirirken. *Büyüdüğüm çiftlikte kanserli bir atımız vardı. Veterinerin yazdığı CBD haplarına bayılırdı. Belki faydası olur.*

Sen beni bir atla mı mukayese ediyorsun, çocuk?

Chelsey araya girmeye yeltenmemiş, Noah'nın nasıl baş edeceğini görmek için beklemişti. Onu bara geri götürmesini isteyecek mi diye. Montunu da bu yüzden çıkarmamıştı.

Hayır, efendim, diye cevaplamıştı Noah dümdüz, heykel gibi bir ifadeyle. *At çok daha nazikti.*

Chelsey'nin babası şaşkın bir kahkaha patlatmış, bir süre kan öksürmüştü ve Noah'ya oturmasını işaret etmişti.

Chelsey bu anıları aklından uzaklaştırarak Noah'ya baktı. Anah-tar elinden sarkıyordu. "Gitmem gerek."

Noah karısının yanağına bir öpücük kondurdu. "Kendine dikkat et." Hep böyle derdi. Abes bir istekti aslında. Sanki Chelsey bir mermiyi, savrulan bir yumruğu ya da direksiyon başındaki zil zurna sarhoş bir şoförü durdurabilirmiş gibi.

Ayakkabılarını ayacağına geçirdiği gibi basamaklardan koşarak inip serin geceye daldı. Noah kapının pervazına yaslanarak en tepede bekledi. Chelsey arabasına, babasından ona kalan Oldsmobile'e binerken Noah'dan gözlerini ayırmadı. Arka pencerede bir *Firefly* çıkartması vardı. Üçüncü buluşmalarına Noah getirmişti. O akşamki yemekten sonra Chelsey ona polis olmanın sorumluluklarından yakınmış, içini dökmüştü.

Yemekten kalanları paketlerip babasına götürmüşlerdi. Sonra babası ağrı kesici ilaçların etkisiyle uyurken Chelsey, Noah'yı kamyonetine kadar geçirmişti. Noah onu öpmüştü. Hava durgun, sakin, karanlıktı. Chelsey gömleğinin düğmelerini çözmüş, Noah arabasının kapısını açmıştı. İçeri geçmiş, kıyafetlerini çıkarmış ve birbirlerine teslim olmuşlardı.

Chelsey ona o kadar hızlı âşık olmuştu ki.

Noah'yla çoğu zaman her şeyi paylaşırdı. Mesela Lydia'yı, ölen ablasını biliyordu. Anne babasının boşandığını biliyordu. Chelsey'nin on sekizinci doğum gününden sonra annesinin kasabadan Scottsdale'e kaçtığını biliyordu. Babasının ölümünü biliyordu zira o esnada oradaydı, kanser babasını ondan alırken Chelsey'nin yanı başıdaydı. Ayrıca babası öldükten sonra ona kalan, kırk yıllık modası geçmiş mobilyalarla ve kötü anılarla dolu evi de biliyordu.

Ama her şeyi bilmiyordu.

Direksiyonun başından Noah'ya el salladı, ardından boğazında düğümlenen suçluluğu ve korkuyu yutkunarak bastırdı. Ağır ağır akan o dehşeti. Onu kaybetmek istemiyordu ama başka bir şeyi bırakmadan ona tutunmanın bir yolunu da göremiyordu. Arabayı çalıştırdı, geri vites taktı ve farlar Noah'yı aydınlatırken geri geri uzaklaştı.

İkinci BÖLÜM

Chelsey direksiyona kenetlenmiş ellerini nihayet çözdüğünde yarım saattir Olympia yolundaydı. Ara sıra karşısına çıkan tırlar dışında pek trafik yoktu. İki şeritli yolda sokak lambası da yoktu. Uzunlarını yakıp koltuğuna iyice yerleştirdi. Bu dar kara parçası, Coldwell'in tek ulaşım yoluydu. Bir tarafında karanlık ağaçlar ve gümüşü ayışığında parıldayan gri falezler, diğer tarafındaysa incecik bir metalle korunan beyaz köpüklü okyanus vardı. Günün birinde bir tsunami yolu yutacak ve Coldwell boşlukta kalacaktı. Bir nefes aldı. Bu yolu ezbere biliyordu ve kendini bırakabilirdi. Akışa kapılabilir, anılarında yok olabilirdi.

Ellie Black.

İki yıl önce, Noah'yla tanışmasından hemen sonraki gün gelen o ilk çağrıyı hatırlıyordu. Telsiz cızırdamış ve memurun hışırtılı sesi on yedi yaşındaki bir kızın arkadaşında yatıya kalmaya gittiğini ve eve dönmediğini bildirmişti.

Chelsey Main Caddesi üzerinde hemen bir U dönüşü yapmış ve avuç içi kadar kalmış Coldwell'in içinden fırtına gibi geçerek Blacklerin evine gitmişti. Chelsey kasabanın ne zaman değişmeye başladığını hatırlayamıyordu. Yavaş yavaş olmuştu, upkú suyun kayayı aşındırması gibi. Önce okul personelinde yüzde otuzluk bir

kesintiye gidilmişti. Sonra kütüphane kapanmıştı. Ardından da toplum merkezi. Bir zamanlar, Chelsey'nin küçüklüğünde cıvıl cıvıl bir yerdi orası. Çocuklar yaz boyunca havuzda yüzerdi. Sonbaharda futbol, kışın basketbol oynarlardı. İlkbahardaysa el işi yaparlardı. Şimdi bina ıskartaya çıkmıştı ve tuzlu su ile fırtınalar yüzünden ağır ağır dağılıyordu. Çocuklar mı? Ya internette ya da ormanlık alanda vakit geçirmeye mecbur kalmışlardı.

Black ailesi kuzey bölgesinde, daha çok balıkçı aileleri ve konserve fabrikası işçilerinin yaşadığı bir mahallede oturuyordu. Evler aşırı büyümüş ardıçların, sararmış çimlerin ve tel örgülerin ardına gizlenmişti.

Chelsey, Blacklerin kapısını çalmıştı. Veranda ıslaktı ve ayaklarının altında gıcırıyordu. Kapıyı Doug açmıştı. O zamanlar henüz dedektifliğe terfi etmemiş üniformalı bir memurdu. *Selam.* Ağzını yaya yaya gülümsemişti. Gençti, ahmağın tekiydi ve vaka onu çok heyecanlandırmıştı. Olay yerine ilk giden olmak. *Ben ifadeleri almaya başladım.*

Beni beklemeliydin, demişti Chelsey.

Doug'ın yanakları kızarmıştı. *Affedersin.*

Ellie'nin babası Jimmy gelmiş, Doug'ın yanından dolanarak kendini tanıtmıştı. *Jimmy Black.* Elini uzatmıştı ve Chelsey de uzanıp onunla tokalaşmıştı.

Dedektif Calhoun, Coldwell PM.

Jimmy ona gözlerini kısarak bakmıştı. *Ne kadar zamandır teşkilattasınız?*

Chelsey'nin yüzü onun aleyhine çalışıyordu. Çizgisiz ve şaşırtıcı derecede Asyalı. Jimmy'nin ifadesinde görmüştü bunu. O şüpheyi. Chelsey'nin fazla genç, fazla yabancı olduğunu düşünüyor gibiydi. İngilizce konuşabiliyor muydu acaba? *Neredeyse on yıldır,* demişti gözlerini yere eğerek. Ardından tekrar yukarı bakmıştı. *Elizabeth'e*

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

odaklanalım. Onun hakkında konuşabilir miyiz? Daha sonra kendi tebrik etmişti. Sakin kalmıştı. Odaklıydı. Hem de dedektif olarak ilk davası olduğu halde. Kalbi sinirlerini bozacak bir düzensizlikle gümbür gümbür attığı halde. Bazen kendini ne kadar küçük hissettiğine hayret ediyordu. Onu şekillendiren, aşındıran ellere.

Bu, Jimmy için yeterli olmuş gibiydi. Onu içeri aldı. *Geldiğiniz için teşekkürler, dedektif.*

Bana Chelsey deyin, demiş ve oturma odalarına doğru ilerlemişti. Ellie'nin annesi Kat oradaydı, soluk mavi kadife bir kanepede oturuyordu, ellerinde ağzını bile sürmediği bir fincan kahve vardı. Jimmy karısının yanına çökmüştü, neredeyse dokunacak kadar yakınındaydı ama ona temas etmiyordu. İkisi de yaklaşan bir fırtınaya hazırlanır gibi bedenlerini kaskatı tuttular.

Chelsey onların karşısındaki yıpranmış, ekose desenli bir koltuğa geçmişti. *Bana neler olduğunu anlatın,* demişti. *Telsiz memuru kızınızın eve gelmediğini söyledi.*

Doug eli kemerinde, bacakları açık halde kapıda dikilmiş, göğsünü şişirmişti.

Kat elindeki fincana bakmıştı. *Ellie'yi aramaya çalıştım,* diye açıklamıştı. Sesinde Chelsey'nin şoka yordduğu bir boşluk vardı. İnsan böyle şeylerin kendi başına geleceğini düşünmezdi hiç. *Sonra India'yı aradım.*

Chelsey oturduğu yerden içi boş şarap, viski ve tekila şişeleriyle dolu çöp kutusunun bulunduğu mutfığı görebiliyordu. Dolaplardan biri bir yumrukla paramparça edilmişti. Chelsey çenesiyle hasarlı yeri işaret etmişti. *Dolaplarınıza ne oldu?*

Ben bir yumruk indirdim, demişti adam sakince. Fazla mı sakindi? *Öfkelendim.*

Ellie kaybolduktan önce mi sonra mı? İçerideki hava bir anlığına durgunlaşmış, ardından atmaya başlamıştı. Kat başını eğmişti. Utançtan mı? Mahcubiyetten mi? Korkudan mı?

Önce, diye yanıtlamıştı Jimmy kısık sesle. Saklayacak bir şeyim yok. Parmak izi mi istiyorsunuz? Evi aramak mı istiyorsunuz? Ne isterseniz yapın.

Pekâlâ. Etrafa şöyle bir göz atmak isterim. Özellikle de Ellie'nin odasına ama biraz bekleyebilir, demişti Chelsey. Jimmy'yi şüpheliler listesinin alt sıralarına yerleştirmişti bile. Kat'e dönerek, India kim? diye sormuştu.

Kat yutkunarak, Pek iyi tanımıyorum aslında, diye yanıtlamıştı. Ellie'nin pek arkadaşı yoktu. India'nın adını da ilk olarak bir hafta önce duydum. Neyse ki bana onun numarasını vermesi için Ellie'ye ısrar etmişim. Gece India'nın evinde kalacaktı normalde. Ama India, Ellie'yi en son bir motelde gördüğünü söyledi. Parti yapıyorlarmış. Kat fincanını gürültülü bir gümbürtüyle sehpa bırakmıştı. Alternatif bir evrendeymişim gibi hissediyorum. Bu nasıl olabilir?

Bir insanı uzaklaştıracak birçok şey vardı. Ancak Chelsey bunu kendine saklamaya karar vermişti. Kat'in fazla bir bilgisi yoktu ve Jimmy de o sırada işe gitmişti.

Eminim Ellie çıkıp gelecektir. Kızları bilirsiniz, demişti Doug. Çılgınca fikirlere kapılıp kaçar dururlar. Kadın olarak doğmanın insanı otomatik olarak bir şeylerin suçlusu haline getirdiği imasından hiç hoşlanmayan Chelsey'nin dudakları seğirmişti.

Jimmy ellerini yumruk yaparak ayağa kalkmıştı. Epey iri bir adamdı ve kapının yanında bir beyzbol sopası tutuyordu. O öyle değildir. Benim kızım öyle değildir. Doug'ın üzerine yürümüşü. Ellie öylece kaçıp gitmez.

Chelsey hızla aralarına girmiş, 1.50'lik boyuyla iki erkeği ayırmıştı. Bir yandan da sopaya bakarak Jimmy'nin onu almak için kaç adım atması gerektiğini hesaplıyordu. Üç, hatta iki adım yeterdi. Memur Abbott, demişti, neden bir yürüyüşe çıkmıyorsun. Bu bir soru değildi.

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

Ö-özür dilerim, diye kekelemişti Doug ellerini kaldırarak. Kötü bir niyetim yoktu. Kapıdan geri geri çıkıp bahçede dolanarak telefonuna bakmaya başlamıştı. Doug videolar çekip sosyal medyada paylaşmayı severdi. Tanrı aşkına, daima memnun etme hevesiyle tam bir ortanca çocuktu.

Söylediği doğru mu? Kat'ın gözlerinde bir umut alevlenmişti. Sürekli olan bir şey mi bu?

Böyle durumlarda Chelsey'nin en yakın dostu istatistiklerdi. Ellie'nin yaş grubundaki kızlar, on altı ila yirmi bir yaş arası yani, yüzde seksen birlik bir oranla geri döner. Yirmi dört saat geçtikten sonra bu oranın yarıya düştüğünü eklememişti. Bazı şeylerin kendi seyrinde ilerlemesine izin vermek daha iyiydi. Şimdi, bana biraz Ellie'den bahsedin.

Kat bir dizi gereksiz detay sıralamıştı: Ellie dikkafalıdır. Zaman zaman inadı tutar. Notları pek iyi değil ama çok zeki bir kız. Jimmy, beşinci sınıftaki kompozisyon sınavında nasıl yüksek not almıştı, hatırlıyor musun? Pek arkadaşı yoktur ama erkek arkadaşı Danny ona bayılıyor.

Tüm bu detaylar Ellie'nin ne kadar özel biri olduğunu göstermek içindi. Aranmaya, bulunmaya değer olduğunu kanıtlamak için. Kat'ın her vakanın yanına bir bütçe iliştiirildiğini bilmesine imkân yoktu. Ailenin zenginliğiyle çarpılıp sonra ırk ve dine bölünerek dikkatle belirlenmiş bir rakam. Daha yoksul ve daha koyu tenli bir kız, kurtarma çabalarına ayrılacak daha az bütçe ve daha az zaman demektir; ne de olsa o tip kızlar kaybolduğunda halk daha az galeyana gelirdi. Belki Ellie'nin annesi de bunu hissetmişti, bazı kızların diğerlerinden daha değerli olduğunu. Bu, Chelsey'nin katıldığı bir bakış açısı değildi. Ancak o inanmak istemese de gerçektir.

Chelsey, Ellie'nin odasını aramış, çok geçmeden de yeni bilgiler edinince arayacağını söyleyerek oradan ayrılmıştı. Acil durum değildi. Henüz. Ellie'nin ayakkabısı, cep telefonu ve kanı henüz bu-

lunmamıştı. Kat henüz ağlamamıştı, hani şu bütün bedeninizi ele geçiren hicrîlikler ve yutkunmalarla dolu ağlamalar. Black ailesinin bütün varlığı, günü gününe yaşanan bir hayata indirgenmemişti henüz.

Yine de Chelsey standart prosedürü hızla uygulamış, Elizabeth'i yakın zamanda görmüş herkesle görüşmüş ve işe India'dan başlamıştı.

Bak, Ellie'yle sadece bir iki kez takıldık. Biraz eğlendik falan ama öyle yakın değiliz, demişti India kınıldı kırılacak bir sinekliğin ardından. Şu kutu boyalarla boyanmış gibi soluk sarı saçları vardı ve burnundaki küçük, gümüş hüzme ışıpta parlıyordu. Chelsey ondan yayılan alkol kokusunu da almıştı ama taze değildi, gözeneklerinden yayılıyordu. India akşamdan kalmaydı. *Hem zaten Ellie'nin fikriydi,* diye devam etmişti.

Ne onun fikriydi? diye sormuştu Chelsey. O sırada bir martı çığlık çığlığa bahçeye konmuştu.

Parti. Ben ulaşımı sağladım, hepsi bu. Sonuçta onun bekçisi değilim.

Anlaşılmıştı. Kızı asıl endişelendiren Ellie'nin ortada olmayıp değil, başının derde girmesi ihtimaliydi. *Parti benim umurumda bile değil. İçip içmediğin, uyuşturucu kullanıp kullanmadığın,* demişti Chelsey güvence verircesine. *Ben sadece Ellie'yi bulmak istiyorum.* Bu da India'yı parti fotoğraflarını Chelsey'ye göndermeye ikna etmeye yetmişti. Chelsey o fotoğrafları bir araya getirerek kısmen de olsa bir zaman çizelgesi oluşturmuştu. Ellie'nin motel odasında kayda alındığı son an gece on bir otuz birdi. On bir otuz dokuzda ortadan kaybolmuştu. Bir an oradaydı, sonra yok olmuştu. Rüzgârda sürüklenen bir kelebek gibi.

Chelsey daha sonra Ellie'nin erkek arkadaşı Daniel Partridge'i sorgulamıştı. *Ben evde uyuyordum,* demişti Danny bacağına sallayarak. Onun evinde, yanlarına buğday başakları oyulmuş küçük bir masa ve onun iki yanındaki ahşap banklarda oturuyorlardı.

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

Sana tanıklık edebilecek biri var mı? Chelsey hiç kırpmadığı gözlerini oğlana dikmişti. Kız kardeşi Lydia bu halini onun ilki suranı olarak adlandırırdı. Çoğu suç, kurbanın tanıdığı biri tarafından işlenirdi. Danny hoş birine benziyordu. Ama asıl dikkat edilmesi gerekenler iyi adamlardı. Körüler işledikleri suçları göğüslerini gere gere taşıyor, o karmakarışık duygusal yüklerini peşlerinden sürüklerlerdi. İyilerse her şeyi derinlere gömerdi.

Daniel'in bacağı durmuştu. Gözleri kısılmıştı. *Bizimkiler çalışıyor ama annem akşam yemeği için bir şeyler getirmişti.* Oğlanın annesiyle babasının Main Caddesi'nde bir bar ve restoranları vardı. Chelsey birkaç ay önce Fishtrap'in tahrip edildiğini, ön tarafın camlarına çarptıruncu bir boyayla KIZILDERİLİ ve REZ'E DÖNÜŞ yazıldığını hatırlıyordu. Patridge ailesi Şinuklardandı. Yazıyı temizlemiş, güvenlik kamerası taktırmış ve pencereye kabilelerinin bayrağını asmışlardı.

Senin için sakıncası yoksa anneni aramak isterim, demişti Chelsey. *Hikâyeyi doğrulamak için.*

Danny bir anda ayağa fırlayıp bir parça kâğıt ve üzerinde yerel bir olta ve balık malzemeleri dükkânının adı yazılı bir kalem bulana kadar mutfak çekmecelerini karıştırmıştı. Sonra annesinin adını ve numarasını yazıp kâğıdı meydan okurcasına masaya fırlatmıştı. *Tabii, buyur.*

Chelsey onu gücendirmişti. Ama herkes şüpheliydi. Kat ve Jim'i bile dikkatle izlemişti. Fincanlarını tutuşlarını mesela. Fazla mı sıkıydı yoksa gereğinden daha rahat mı görünüyordlardı? Ne tür detaylar vermişlerdi? Fazla ayrıntılı mı konuşmuşlardı yoksa fazla belirsiz mi? Gerçek çok ince bir ipin üstünde yürüyordu.

Danny'nin sinirlenmekte haklı olduğu ortaya çıkacaktı. Söylediğinin aksine bütün geceyi evde geçirmemişti. Yalan söylemişti. Öfkesinin ardına saklanmıştı.

* ABD'de yerli halkların yaşadığı bölgeleri ifade eder. Ancak hakaret olarak kullanıldığında, bu bölgelerde yaşayan yerli Amerikalılara yönelik aşağılayıcı ve stereotipleştirici bir ifade halini alır. (ç.n.)

Chelsey partideki gençler ve Ellie'nin okulundaki öğretmenlerle de konuşmuştu. Kayıp kız hakkında korkunç şeyler söylüyorlardı. *Sahtekârın tekiydi, zenginmiş gibi davranıyordu*, demişti bir sınıf arkadaşı. Öğretmenlerden biri de, *O kız mı? Onun günün birinde kendini öldürdüğünü biliyordum*, demişti. Bunu söylerken öyle tepeden bakan bir hali vardı ki Chelsey kusmak istemişti.

Arabasının ön camına yağmur damlaları vururken Chelsey birden geçmişten sıynılıp şimdiye döndü. Silecekleri çalıştırdı. Olympia'ya iyice yaklaşmıştı artık. Ellie'ye yaklaşmıştı. Otuz dakika sonra hastanede olacaktı. Bu düşünce göğsünü bir kement gibi sıkıyordu. Otoyol genişleyip üç şeride çıktı. Artık daha fazla araba, tır, fast food restoranı, çeşitli oteller ve benzin istasyonları vardı. Yolcu koltuğunda duran telefonuna baktı. Jimmy ile Kat'i araması gerekiyordu.

Jimmy, Chelsey'yle irtibatı hiç koparmamıştı. En son beş ay önce görüşmüşlerdi. Jimmy arada bir karakola uğramayı huy edinmişti. Genelde sabahın erken saatlerinde bir termos kahve ve nasırlı ellerinde Cottage Bakery'den alınmış bir düzine donutla çıkagelirdi. Son gelişinde resepsiyondaki Suzette'le öylesine sohbet edip ona kocasını ve torunlarını sorarken çörekleri ikram etmişti. Chelsey'yi görünce doğrulmuştu ve Chelsey de onu özel bir odaya götürüp kapıyı kapamıştı. Aralarında bir masa vardı, karşılıklı oturmuş ve ritüellerine başlamışlardı. Önce hep havadan sudan konuşurlardı.

Nasıl gidiyor, Jim?

İyi, demişti adam.

Peki ya Kat?

Ah, bilirsin işte, bazen iyi bazen kötü. Sam ve ailesi yakında buraya taşınacak. Bu onu biraz neşelendiriyor.

Ellie'nin Sam adında bir ablası vardı ve ondan on yaş büyüktü. Pek yakın sayılmazlardı. Chelsey ve Lydia gibi değillerdi. Belki Lydia'yla aynı kanı taşıyorlardı ama geri kalan her şeyleri ortaktı. *Bir elmanın iki yarısı gibisiniz*, derdi anneleri.

ELLIE BLACK'İN DÖNÜŞÜ

Ne güzel, demişti Chelsey, Jim'e.

Peki ya sen nasılsın? Seninki nasıl? Geçen gazetede gördüm, takımını cyalet finallerine taşımış. Noah, Ilwaco Lisesi'nde öğretmenliğinin birinci yılını tamamlamıştı ve basketbol koçluğu yapıyordu. Takımı 2A cyalet şampiyonasına götürmüştü. Kaybettiklerinde yıkılmış, bunu sindirebilmek için erkek kardeşleriyle beraber ailelerinin kulübesine çekilmişlerdi.

Noah iyi. Chelsey duraksamıştı. Jimmy'nin ne sormaya geldiğini biliyordu. Bunu bir an önce halletmek en iyisiydi. Bu konuşmaları yaşlı bir köpeği uyutmaya benzetiyordu. Ertelemenin ne manası olacaktı ki? Yeni bir ipucu yok, Jim, demişti nazikçe. Olsa arardım, biliyorsun.

Jimmy iç çekmiş, başındaki beyzbol şapkasını çıkarmış, siperliğini avuçlarının arasına almıştı. Saçları küçük, gri ve kahverengi tutamlar halinde dikilmişti. Görebilir miyim?

Elbette. Chelsey ayağa kalkmış ve kanıtların arasından buruş buruş olmuş otuza otuz boyutlarında bir kuru getirmişti. Kutuyu masanın üzerine koyarken Jimmy'ye naylon poşetleri açmaması gerektiğini hatırlatmıştı. Hâlâ devam eden bir vaka.

Jimmy başını bir kez sallayarak onaylamıştı. Kuralları biliyordu. Hep aynısını yapardı. Önce polis raporunu okumuştı. Ardından tanık ifadelerini. Chelsey'nin gözden kaçırmış olabileceği bir şey arıyordu. Ellie'nin davasının önünü açacak minicik bir bilgi kıntısı. En son da fiziksel kanıtlara bakmış, her bir parçayı her an ufalanacak bir kalıntı gibi kaldırmıştı: Ellie'nin ayakkabısının teki, ekranı çatlamış cep telefonu, üzerine bulaşmış kanı, motelle hemen yan taraftaki Pentecostal kilisesinin ve Ellie'nin eşyalarının bulunduğu tüm otoparkların güvenlik kamerası kayıtlarından alınmış fotoğraflar. Tırlar ve etrafa dağılmış arabalar Ellie'nin görünmesini engelliyordu. Chelsey okuyabildiği tüm plakaların sahiplerinin izini tek tek sürmüştü. Kimse hiçbir şey görmemişti.

Bana onun hâlâ dışarıda bir yerlerde olduğuna inandığını söyle.

Chelsey eşyaları tekrar kutuya koymaya başlamıştı. Ellie'nin elinde tuttuğu son şeyler bunlar mıydı? Dile gelse ne derdi bu eşyalar? Hangi sırları fısıldarlardı?

Vaka hâlâ aktif. Ellie bulunana kadar aramaktan vazgeçmeyeceğim, diye söz vermişti çünkü inanıyordu. Belki aptalcaydı ama inanmak zorundaydı. Umudun keskin kenarıyla kendini yaralıyordu.

Jimmy ciddiyetle başını yukarı aşağı sallamış ve titreyerek müsaade istemişti. Chelsey tek kelime daha etmeden gitmesine izin vermişti. Jimmy Black'in de paramparça olduğunda çoğu erkek gibi yalnız kalması gerektiğini bilecek kadar tanımıştı onu.

Chelsey bir kırmızı ışıktaki dururken derin bir nefes alarak kendini anılardan kurtardı. Kavşakta Legacy Memorial'a giden yolu gösteren bir tabela vardı. Zamanı gelmişti. Telefonu alıp Blacklerin numarasını çevirdi. Telefon uzun uzun çaldı. İki yıl. İki hafta. Bir gün.

Ellie Black'in kaybolduğu günden beri Chelsey kadına şiddetle ilgili tüm vakalara gönüllü olmuştu. Her zaman yapacak çok işi olurdu. Tüm o dövülmüş, yaralanmış, yara bere içindeki kadınların başının üstünde yeri vardı. Chelsey bunun bir tür kefaret olduğunun farkındaydı. Lydia'yı kurtaramamıştı. Ellie'nin vakasını çözmemişti.

Çalma sesi durdu ve telefon açıldı.

"Alo?" dedi Jimmy. Arkadan televizyonun gürültüsü duyuluyordu ama Jimmy'nin sesi uykulu geliyordu.

"Selam Jim. Ben Chelsey. Kat oralarda mı? Bazı haberlerim var." Jimmy'nin Kat'i uyandırmasını beklerken çiftin kızlarını düşündü. Zihninin sarmalında Ellie'yi gördü. Orada, boş bir kıvrımın gölgesinde duruyordu. Sessizdi. Konuşma sırasının ona gelmesini bekliyordu.

Ever, vakit gelmişti.

i

Eskiden kayıp kızlarla ilgili hikâyelere takıntılıydım.

Manşetler hep çok kışkırtıcı olurdu. Çok dayanılmaz. Ağır çekimde bir araba kazası izlemek gibi. O zamanlar bu kızları gerçek insanlar olarak görmezdim. Yaşayan, nefes alan ve dayanma sınırlarının ötesinde işkenceler gören insanlar olarak. Bu benim başıma gelmezdi. Asla. İçimde gizliden gizliye kendine beğenmiş bir yan olduğunu itiraf etmekten utanıyorum. Kendimi yenilmez sanıyordum.

Ama sonra öğrendim. Beni bağlı tutmak için prangalara ya da zincirlere gerek olmadığını öğrendim. İhtiyacım olan tek şey el değmemiş bir ormanın dört duvarıydı. Bir de korku. İnsanın içinde iltihap toplayıp kabaran, uzuvlarını seğirten türden bir korku. Evet. En sağlam hapishaneler, kendi zihnimizde inşa ettüklerimizdir.

Bir çocuk kaybolduğunda ilk kırk sekiz saat kritiktir. Zaman çok değerlidir. Bilinen gerçekler kayda alınır ve bir rapor hazırlanır. Çocuk nereye gitti? Çocuk kimlerle görüştü? Çocuk ne yapıyordu?

İşi biraz kolaylaştıralım. Benim kaçırılışımın zaman çizelgesini vereyim. Muhtemelen zaten bildiğin şeyler.

Gün her günkü gibi başladı. Sabah yedi civarı India beni okula götürmek için arabayla geldi. Mutfaktaydım, ayakta dikilmiş mısır gevreği yiyordum. Mahallede bir korna sesi yankulandı. Renkli hal-kalarla dolu son kaşığı da ağızıma tıktırdım.

Annem mutfığa girdi. Üzerinde babamın sweatshirtlerinden biri ve Noel çelenkleriyle süslü bir pijama altı vardı, uyku ve küçücük görünüyordu. Aylardan mayıstı. Tezgâha yaslanıp başını avuçlarının arasına aldı. Bir gün önce beni de zorla işyerine götürmüş, iş çıkışı arkadaşlarıyla içmişti. Annem kafayı bulduğundan arabayı eve kadar ben sürmüştüm. Yüzünü ovuşturarak gözlerini kısıtı ve bedenimin alt tarafına baktı. "Tanrım, Ellie."

Kot pantolonuma keçeli kalemle bir şeyler çizmiştim. Kayan yıldızlar, içinden ok geçen kalpler, at kafalı bir insan bedeni. "Ne?"

"Ne demek ne? O kot yepyenyidi. Daha yeni almıştım."

Annem parayı hep dert ederdi. Bir şeylerin ne kadar ettiğini. *Benim* ne kadar masraf çıkardığımı. Bazen acaba ondan nefret mi ediyorum diye düşünürdüm, ki bunu düşünmek de canımı yakardı. Sonra acaba o mu benden nefret ediyor diye düşünürdüm, ki bu canımı daha da çok yakardı. "Bir dahakine kendi kotumu kendim alırım." Ayrıca yeni bir telefon almayı da planlıyordum. Her şey böyle başladı zaten. Bir telefonla. Kullandığım telefon eskiydi ve şarjı ancak iki saat dayanıyordu. Annemin eskisiydi. Bense istediği bir şey oldu mu onu elde etmek için sınır tanımayacak bir kızdım.

Annem tezgâha yaslandı. Babamın bir hafta önce kırdığı dola-bın hemen altına. Babam o gün bana sinirlenmişti. "Hangi paray-la? Ellie... asıl meseleyi gözden kaçırıyorsun."

Biip. Biip. Biiiiiip.

Annem kulaklarını kapadı. "Tanrım," dedi yine. "Danny mi o? Lütfen söyle de kornaya basmasın."

Gözlerimi devirerek kâseyle kaşığı gürültüyle lavaboya bıraktım. Annem irkildi. Eski porselen lavabo evin orijinal parçalarındandı

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

ve içinde yıkadığımızdan daha fazla bulaşık kırmıştık. Ama o gün kase kırılmadı. Şanslı günümdeyim, diye düşündüğümü hatırlıyorum. Şimdiyse kendimi aptalın teki gibi hissediyorum.

Sırt çantamı kaptığım gibi mutfak kapısına doğru ilerledim. “Danny değil, India. Bu gece onda kalacağım.” Yalan ağzımdan o kadar kolay dökülmüştü ki. Aslında India’nın evinde kalmaktan çok daha büyük bir şeyler planlamıştım. Gerçeği bükmek benim özel yeteneğimdi. Bir şeyi yeterince inanarak söylersen kendini bile kandırabilirsin. “Hatırlıyorsun değil mi?” diye meydan okudum anneme. “Dün gece söylemiştim.”

“Ha, doğru. Bir ara onunla tanışayım. Bana numarasını gönderir misin?”

“Tabii,” diye söz vererek mutfaktan çıktım.

Dış kapıya doğru ilerlerken annem arkamdan, “Geç kalma!” diye bağırdı. “Yarın Sam’le bebek alışverişine çıkacağız.”

India tekrar kornaya asıldı. “Tamam,” diye bağırdım omzumun üzerinden. Sırt çantam elimdeydi. “Sabırsızlanıyorum.” Annem, Sam’le beni bir araya getirmeye çalışmaktan hiç yılmıyor, yakın arkadaş olmamızı umuyordu. Ama hiçbir ortak noktamız yoktu, en başta da yaşımız denk değildi. Asıl sorun... Ben Sam’in bana bebek muamelesi yaptığını düşünüyordum, Sam de benim bebek gibi davrandığımı. Onu son gördüğümde beni kimliğini çalmakla suçlamıştı. *Böyle bir şey yapacağımı aklımdan geçirmiş olmana bile inanamıyorum*, demiştim ona öfkemi iyice kabartarak.

Sam kollarını kavuşturmuş, sonra onları çıkık karnına dayamıştı. *Dün gece geldiğimde cüzdanımdaydı ama şimdi yok. Öyle pat diye ortadan kaybolacak hali yok ya, Ellie.* Sonra biraz yumuşamıştı. *Hemen şimdi geri verirsen anneme söylemem, tamam mı?*

Ama ben kimliğine elimi bile sürmediğim konusunda diretmiştim.

Dışarıda India'nın arabası rölantide çalışıyordu. Ön koltuğa binip sırt çantamı ayaklarımın dibine attım. Hoparlörlerden David Bowie yükseliyordu. India'nın beyaza çalan sarı saçları sabah ışığında resmen parlıyordu. Arabanın içinde ağır bir koku vardı. Kūf, karanfilli sigara ve bayat kahve. Aynayı indirip eyeliner sürdüm. Yüzümüzde kocaman ve bulaşıcı gülümsemeler, ne kadar az zamanım kaldığından habersiz, kaygısız ve özgürce gaza bastık.

Saat 07:24'te okula vardık. Bir dakikamız daha vardı. Sabah saatleri birbirine karışarak akıp gitti. Biyoloji. Edebiyat. Beden. Derslerimin hepsine girdim ve yoklamalarda var yazıldım. Jeremy Davis, Lindsay Jackson ve Steven Laurier muhtemelen teneffüslerde bana yirmilik banknotlar verdiklerini bile hatırlıyordur.

Saat 12:09'da okulun basamaklarında otomattan aldığım bir sandviçi mideye indirdim. Basamaklara sarı boyayla GÜVENLİK, SORUMLULUK VE SAYGI sözcükleri yazılmıştı. Belime aniden bir kol dolandı. İrkilerek arkama döndüm.

"El."

İşte buradaydı. Kahverengi ten, çocuksu bir yüz, duygularını pek saklayamayan şefkatli gözler. Parlak siyah saçları omuzlarına dökülüyordu. Danny. Erkek arkadaşım. En iyi arkadaşım. Hayatımın aşkı. Biri için hiç böyle şeyler hissettiniz mi? Hani ikiniz birbirinizi sevmek için yaratılmışsınız gibi?

Danny yarısı yenmiş sandviçime bakarak sırıttı. "Otomattan yumurta salatası ha. Cesur kız seni."

Bir omzumu kaldırdım. "Uçlarda yaşamayı severim."

"Bilmez miyim? Yeniden özgür olmak nasıl bir şey?"

Bir önceki hafta okuldan uzaklaştırma aldığımdan bahsetmiş miydim? Okul sınırlarında uyuşturucu bulundurmaktan. Dola-bımda azıcık esrar vardı. Washington'da yasadışı değil aslında ama ben reşit değildim. Polis çağırıldı. Annemler de bana ceza verdi.

ELLIE BLACK'İN DÖNÜŞÜ

Bir gün önce annemle işe gitmek zorunda kalmam da bu yüzdendi zaten.

“Şahane.” Danny’ye bir selam çaktım. “Tamamen ıslah oldum. Artık doğru yolda ilerlemeye hazırım.”

“Bu hiç iyi olmamış. Ben bilhassa kötü kızlara düşkünümdür.”

Öpüştük. Bütün okulun önünde. Derse bir dakika kaldığını belirten zil çalınca Danny’yle ayrıldık. “Bu akşam geliyorsun ama, değil mi?” diye sordum. Sırt çantamda bir tomar yirmilik banknot ve ablamın kimliği ağırlık yapıyordu.

Danny’nin dudakları seğirdi. Gözlerime bakamadı. “Şey, ben de sana onu söyleyecektim. Gelemiyorum. Yarın sabahtan restoranda çalışmam gerek. O yüzden de biraz uyumalıyım. Çok erken kalkacağım.”

“Cidden mi?” diye çıkıştım.

“Yapma, El.”

“Asıl sen yapma, D. Bu önemli.”

Değildi aslında. Yeni bir telefon istiyordum. Sam’in kimliğini çalmış ve bir motel partisi planlamıştım, çocuklardan sınırsız içki karşılığında yirmi dolar almıştım. Kâr marjı yüksek bir plandı, yenilenmiş bir telefon almama yeterdi. Danny’nin geceyi benimle geçirmesini istiyordum. İşte yine o kelime. İstemek. Sorun bu muydu? Çok şey mi istiyordum? Olanların tamamen benim hatam olduğunu düşünüp duruyorum.

“Üzgünüm, gelemem,” dedi. Koridor boşalıyor, sınıf kapıları çarparak kapanıyordu. Danny alnını benimkine dayadı. “Seni seviyorum.”

Ona aynı sözlerle karşılık vermedim. Sevgiyi esirgemek bir güç gösterisiydi. Haşın yanımda epey geniş bir alan kaplıyordu.

Danny iç geçirdi. “Gerçekten de bu yüzden kavga mı edeceğiz?”

“Sana bağlı bence.”

Kaşlarımı çattım. Dudağımın köşesini öptü. Bu son öpüşmemiz oldu. Keşke o zaman bunu bilseydim. Yanında biraz daha oylanırdım. Elini daha sıkı tutardım. Ona veda ederdim.

Saat 13:03, 14:30 ve 14:55'te Danny'yle mesajlaştık. İçerikleri utanç verici olduğundan şu kadarını söylemekle yetineyim, çalıştığı ve beni ektiği için erkek arkadaşına kendini bok gibi hissettirmeye çalışıyordum. Gurur duymadığım bir sürü an var. Bu da onlardan biri. Ama bencildim. Ben o kızdım. Diğer insanları, özellikle de Danny'yi yapmamaları gereken şeyleri yapmaya ikna eden kız. Oysa onu özleyeceğimi söylemeliydim. Sorun etmemesini, bunun zaten aptalca bir fikir olduğunu söylemeliydim. Telefon o kadar da önemli değil. Hadi onun yerine sinemaya gidelim. Ama inatçıydım. Bencildim. Kanım deli akıyordu.

Saat 15:07 olduğunda yine geç kalmıştım ama bu sefer benim hatam değildi. Vekil edebiyat öğretmenimiz okulun son zili çaldıktan sonra iki dakika boyunca sınıfı esir tutmuş, bir kardan adamla çalılık bir arazi hakkındaki şiiri bitirmeye kasmıştı.

India arabasında beni bekliyordu. Saat 15:20 civarı, son otobüs de ayrılırken okulun otoparkından çıktık.

Saat 15:45'te Coldwell'in dışındaydık. Anneme mesaj yazdım: BU AKŞAM INDIA'DA KALIYORUM, UNUTMA. Altına India'nın numarasını ekledim. Sonra da Danny'ye bir mesaj attım: WILL GUNNER DA ORADA OLACAK. Danny'yi motele getirmek için son bir çabaydı bu. Danny'den önce Will'le çıkmıştım. O geçen sene mezun olmuş, sonra da kısmi bir beyzbol bursuyla bir okula girmişti. Tatillerde ziyarete gelir ve sık sık benimle takılmaya çalışırdı.

"İster misin?" India bana karanfilli sigara paketini uzattı. Burumu kırıştırarak başımı iki yana salladım. Omuz silkti ve kendine bir sigara çıkarıp dişlerinin arasına yerleştirdi. Bir elini direksiyondan ayırmadan diğer eliyle sigarasını yakarken ruhaf bir zarafetle manevra yaptı. "Ayyy," diyerek bacağıma sıktı. "Neşelen, fıstık Danny yola gelir."

ELLIE BLACK'İN DÖNÜŞÜ

India'ya her şeyi anlatmıştım. Danny'nin çalışacağı kısmı atlayarak tabii. Onun yerine çok yorgun olduğuna dair bir şeyler eklemiştim. Hatta belki biraz tırsak da demiş olabilirdim. Kendimi biraz daha sempatik göstermeye çalıştıysam ne olmuş yani? Her hikâyeye bir kötü adam gerek. Telefonumu kontrol ettim. Danny'den bir şey gelmemişti. Annemse, YARIN SABAH ERKENDEN EVDE OL, yazmıştı. SAM GÜNÜ, UNUTMA.

India esneyince parmağımı ağzına soktum. Yoldan çıkıp geri toparladı. Kornalar çaldı. Bir sedan yanımızdan vınlayıp geçti. India göğsünü tutarak güldü ve arabayı düzeltti.

Bir süre daha yol aldık, gecenin insanın kalbini nasıl kırabileceğine dair bir şarkı dinlerken bir köprüden geçip Astoria'ya girdik. India arabayı Riverbend Motel'in otoparkına, saatlik ve gecelik kiralama fiyatlarını gösteren tabelanın tam altına çekti. "Burası iyi mi?"

"Mükemmel," dedim.

India insanlara adresi mesaj atmaya başlamıştı bile. Sigarasını kültablasına söndürdü. "Pekâlâ. Yapalım bakalım şu işi."

Gece uzun ve hareketli olacaktı. Sam'in kimliğini kullanarak bir oda tuttum, ardından da India'yla birlikte içki bölümü zengin bir market bulduk ve rafları boşalttım. Marketten çıkarken naylon poşetlerdeki şişeler şingırdıyordu. India arabada, direksiyonun başında bekliyordu.

Kadının biri arkamdan, "Hey," diye seslendi. Durdum. Uzun, siyah saçları, açık bir yüzü, aşağı doğru çekik iri gözleri ve rüzgârdan kızarmış yanakları olan güzel bir kadındı. "Bana bir el atar mısın?" Arabasının yanında duruyordu, çizilmiş bir SUV'si vardı. Kollarıysa bir bebek koltuğu ve market poşetleriyle doluydu.

"Olur tabii." Poşetlerimi yere bırakıp ona kapıyı açtım.

"Teşekkürler." Kadın yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle karşılık verirken bebek koltuğunu arabaya oturtup poşetleri de yanına

koydu. Kadın kapıyı kaparken bebekten hafif mırıltılar geliyordu. Sonra çantasını karıştırdı. Bana beş dolarlık bir banknot uzatırken, “Al bakalım,” dedi.

Ellerimi kaldırarak, “Gerek yok,” dedim. Sonra, “Ablamın da be-beği olacak,” diye ekledim. Bunu neden söyledim hiç bilmiyorum.

Kadının gülümsemesi daha da genişledi, parayı cüzdanına geri koydu. “Tebrik ederim.”

Mırıldanarak teşekkür ettikten sonra poşetlerimi yüklenip arabaya doğru ilerlemeye başladım. India güldü ve bana İyi Aile Kızı dedi. Yolcu koltuğunda otururken bir votka açıp direkt şişeden yudumladım.

Moteldeki odamızın oralarda küçük dişli bir adam geziniyordu.

“Parti mi veriyorsunuz, kızlar?” Dudaklarına bir sigara götürdü ve içine çekti. Tırnakları yenmişti ve kanlıydı.

India dikleşti. “Birkaç arkadaş sadece.”

Adam kısık sesle bir ıslık çalıp gülümsedi. “Tabii, tabii. Çok kalabalıklaşırsanız kutlamaları benim odama da taşıyabilirsiniz.”

India tokalaşmak için elini uzattı. “India.”

“Brett.” Adam onun elini sıktıktan sonra bana baktı.

“Ellie,” dedim.

“Ellie ve India,” diye tekrarladı adam. Sigarasını bir fiskeyle fırlattı. “Siz kızlar iyi seçimler yapıyorsunuz.” Adam odasına döndü ve biz de bir gülme kriziyle kendimizi odamıza attık.

“Ucube herif,” dedi India.

Çok geçmeden çocuklar gelmeye başladı. Paralar el değiştirdi.

Saat 23:01 gibi odamızı tıka basa doldurmuş kırk çocukla birlikte parti tam gaz devam ediyordu. Karışık şaraptan bir yudum aldım ve tualete doğru ilerledim. Kapı kapalıydı. Will Gunner duvara yaslanmıştı. “Hey,” dedi. “Nick ve Lindsay yirmi dakikadır falan içerde. Kesin takılıyorlar. Ya da kusuyorlar. Birlikte benzin

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

istasyonuna kadar yürüyelim mi? Oradaki tuvaleti kullanırsın. O arada da laflarız.” Dudaklarını yaladı.

Bir kahkaha attım, otomatik bir gülümsemeyle Will'in teklifini geri çevirdim. “Hayır. Gerek yok. Ben kendi başıma giderim.”

Birilerine nereye gittiğimi söylememe gerek olacağı aklıma bile gelmedi. Güvende olduğumdan o kadar emindim ki. Dokunulmaz olduğumdan. Sonsuza kadar vaktim olduğundan.

Dışarı çıktım. Hava buz gibiydi, ciğerlerim yanıyordu. Küçük dişli motel komşumuz Brett odasının açık kapısının önünde takılıyordu. “İyi seçimler yapıyor musun?” Yüzünü çekti. Hızlanarak otomatların yanından geçtim. Üstlerinde bir uyarı vardı: İNSAN KAÇAKÇILIĞI KURBANİ MISINIZ? YARDIM İÇİN ÜCRETSİZ HATTIMIZI ARAYIN.

Sonrasında olanlar için kendimi suçlamamam imkânsız. Keşke yapmasaydım. Keşke karanlıkta ortalıkta dolaşan kızların başına gelenlerle ilgili bir uyarı hikâyesi olmasaydım. Her yerde kötü insanlar olduğunu öğrenmek zorunda kalan bir kızın hikâyesi. O kötü insanların aslında yabancılar olmadığını. Onlar birlikte uyuduğunuz, birlikte çalıştığınız, sizin yetiştirdiğiniz adamlar. Keşke kadın olmak böyle bir şey olmasaydı. Kötü şeylerin olup olmayacağını değil, ne zaman olacağını düşünmek zorunda kalmak...

Düzenleme
Ny.ozlem

Üçüncü BÖLÜM

Hastane, pencere niyetine dikey aralıkların olduğu gri bir küp şeklindeydi. Chelsey oraya vardığında otopark haber kanallarının yayın araçlarıyla doluydu. Onlara kimin haber uçurduğunu merak etti. Ellie'yi bulan doğa yürüyüşçüleri olabilirdi. Ya da hastaneden birileri. Hatta belki de karakoldan biri. Medyanın kız kardeşinin kayboluşunu nasıl ele aldığını hatırladı. Sapkın bir eğlence biçimi gibiydi onlar için. Chelsey ağzında kötü bir tatla başını eğerek parlak saçlı muhabirlerin ve parlak ışıkların arasından geçti.

Acil serviste bir güvenlik görevlisine, ardından da resepsiyondaki görevliye rozetini göstererek ilerledi. Yüzü kalp şeklinde olan bir kadın kızın odasının önünde duvara yaslanmıştı. Chelsey yaklaşıırken doğruldu.

“Denise.” Chelsey kısa bir baş selamı verdi. “Keşke seni gördüğüme sevindiğimi söyleyebilseydim...”

“Ama biz birbirimizi ancak kötü bir şeyler olursa görürüz,” diye tamamladı Denise. “Geleceğini tahmin etmiştim. Seni bekleyeyim dedim. Kahve de getirdim.” Denise’in elinde iki bardak vardı. Kâkülleri düz kesilmişti ve ayağında minik kafataslarıyla süslenmiş Doc Martens ayakkabılar vardı. Boynundan bir rozet sarkıyordu: THURSTON BÖLGESİ, HALK SAĞLIĞI VE SOSYAL HİZMETLER DEPARTMANI

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

Chelsey ellerini ısıtan bardaktan kahvesini yudumlayarak, “Teşekkürler,” dedi. Kahve ılık ve sertti. “Kızın yanında birileri var mı?” Başıyla kapalı kapıyı gösterdi. İçerinin fazlasıyla karanlık ve bir mezar kadar sessiz olduğunu fark etti. Koridorun iki ucunda da iki üniformalı memur duruyordu. Chelsey, boğazına bir heyecan dalgası yükseldiğini hissetti.

“Yok. Elizabet yalnız,” diye yanıtladı Denise. “Nöbetçi doktorla konuştum. Kız epey sarsılmış. Işığa duyarlılık, açık istismar belirtileri. Hart da yolda.” Hart, bölgenin cinsel saldırı uzmanı hemşiresiydi. “Elizabeth adı dışında pek bir şey söylemedi ve annesiyle babasım istedi.”

“Yoldalar.” Arka planda bir siren sesi duyuldu.

“Onları beklemek ister misin?” diye sordu Denise.

Chelsey başını iki yana salladı. “Elizabeth on sekizini geçti.” Neredeyse yirmi yaşındaydı ki bu da sorgu için aile rızası gerektiren yaşı geçtiği anlamına geliyordu. “Konuşma işini sen halleder misin?” Chelsey şimdilik izleyecekti. Çoğu insan sırf kadın olduğu için Chelsey’nin kurbanlarla çalışmaya daha uygun olduğunu düşünebilirdi ama durum öyle değildi. Chelsey aksi ve mesafeli biriydi. *Aynı baban gibisin*, derdi annesi Marianne ona. Bunu kısmen suçlar kısmen de azarlar gibi söylerdi. Hayali bir yumruk Chelsey’nin kalbini sıkıştırır gibi oldu. Son iki yılda annesiyle konuşmaları bir elin parmaklarını geçmezdi. Bir kere babasının, Marianne’in eski kocasının öldüğünü söylemeye aramıştı; ondan kısa bir süre sonra da Noah’yla evlendiğini haber vermeye.

“Ben hallederim,” diye onayladı Denise. Kahve bardağını çöp kutusuna attı. Chelsey de son yudumunu alıp bardağı aynı yere yolladı. Denise gömleğini düzeltti, gözle görülür bir nefes aldı ve Ellie’nin kapısını iki kere tıklattıktan sonra araladı. Karanlığın içine doğru temkinle, “Elizabeth?” diye seslendi. “Ben Denise Little, Thurston Bölgesi mağdur destekçilerindenim.” Kapıyı biraz daha

itti. İçeriye hafif bir ılık doldu. Kızın gözleri çökük ve boştu. Çekirdeksiz bir meyveyi andınıyordu. Saçları keçeleşmiş ve sertleşmiş, hep birbirine dolanmıştı. Chelsey birden onu tanımanın şokuyla sarsıldı. Hiç şüphe yoktu. Karşısındaki oydu, gerçekten de oydu. Elizabeth Black hayattaydı.

Ellie'nin boş bakışları Chelsey'ye çevrildi. "Sen kimsin?"

Kelimeler Chelsey'yi yüzüstü bırakmıştı. Büyülenmiş gibiydi. Ellie Black kanlı canlı karşısındaydı. Bu bir mucizeydi ve Chelsey ağlamak istiyordu ama kendini tuttu. Çenesinde hafif bir ağrı hissedene kadar kendini sıktı.

Denise dönüp Chelsey'ye baktı. "O da Dedektif Calhoun. Senin vakanla o ilgileniyor."

"O mu ilgileniyor?" Ellie'nin sesi boğuktu.

Chelsey kapıyı kapadı. Oda kamp ateşi, dezenfektan ve kustumuk kokuyordu. Chelsey'nin şimdiye kadar karşılaştığı en berbat koku sayılmazdı. "Pasifik Bölgesi'nde görevliyim. Senin vakanın başdedektifiyim," dedi sakın bir sesle.

Denise gülümsedi. "Oturabilir miyim?" Bir sandalye çekip oturdu. "Seni görmek çok güzel, Elizabeth. Uzun zamandır seni arıyoruz."

"Öyle mi? Ne zamandır?" Ellie yavaşça kıpırdandı, uzuvları hastane çarşafının altında kırık cam parçaları gibi çıkıntı yapıyordu. Çok zayıfı. Hatta bir deri bir kemikti. Parmakları o kadar kirliydi ki nevreşimleri lekelemişti. Bulunduğunda üzerinde olan kıyafetler yatağın dibinde dertop olmuş duruyordu. Kirli ve pas rengiydiler, çamurla ıslanmışlardı. Kan lekeleri eski ama çamur lekeleri yeniydi. Chelsey bu bilgiyi aklının bir köşesine yazdı. Birçok yapboz parçasından biri de buydu. Elinde evirip çevirecek, yerini arayacaktı.

Denise dudaklarını büzdü. "Tamam, ben vakanın tüm detaylarına hâkim değilim. Benim görevim suç mağdurlarına destek ol-

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

mak.” Ellie gözünü bile kırpmadı. Hiç hareket etmedi. “Ama sanıyorum ki yaklaşık iki yıldır kayıptın.”

Chelsey ellerini ceplerine sokarak duvara yaslandı. Tam tamına yedi yüz kırk altı gündü. O sürede birçok şey olabılırdı. İnsan hücreleri milyonlarca kez bölünebilirdi ve bu bir mucizeye, bebeğe dönüşürdü. Başka bir hücre anormal bir bölünme yaşar, bir insanın iç organlarını karartır, içlerindeki yaşam sevincini çalardı. Chelsey’nin babasına yaptığı gibi. Yedi yüz kırk altı günde Dünya, Güneş’in etrafında iki tam tur dönmüştü ve Ellie Black bir sihirbazlık numarası gibi kaybolup sonra da tekrar ortaya çıkmıştı. Bir vardı bir yoktu.

Denise hafifçe Ellie’ye doğru eğildi. “Konuşacak çok şeyimiz var, Elizabeth. Ben buraya sana destek olmaya geldim. Ama sohbetimize başlamadan önce birinin seni muayene etmesini istiyoruz. Bir CSUH’nin gelip seni muayene etmesine izin verir misin?”

“CSUH mi?” Ellie tırnaklarının kenarındaki etleri yolmaya başladı. Kolunda, derisinin soyulduğu yerde parlak yara izleri vardı. Chelsey bunların bir tür yanık olduğunu tahmin etti. Kat, Ellie’nin dizindeki birkaç sıyrıktan başka bir yarası olduğundan bahsetmemişti.

“Cinsel saldırı uzmanı hemşire,” diye açıkladı Denise.

Elizabeth kaskatı kesildi. “Bu gerekli mi?”

“Rahatsız edici görüldüğünün farkındayım ama zaman çok önemli. Bunun soruşturmaya faydası olacak.”

Ellie çenesini kilitleyerek diğer tarafa döndü. “Ben sadece anemle babamı istiyorum.”

“Yoldalar,” dedi Chelsey. “Ama biraz zaman alacak.”

“Neden?” diye sordu Ellie öfkeyle.

Denise, Ellie’ye baktı. “Elizabeth, nerede olduğumuzu biliyor musun?”

"Hastanedeyiz," dedi Ellie.

"Hayır, yani coğrafi olarak nerede olduğumuzu biliyor musun? Hangi şehirde olduğunu? Olympia, Washington'dasın. Coldwell Beach ve Astoria'nın, yani kaybolduğun yerin iki saat uzağında."

"Olympia," dedi Ellie bir yandan da dalgınca sol bileğine dokunurken. Bir şeylerin hayaletini mi hissediyordu orada? Kelepçe? İp? İz yoktu ama Chelsey yine de aklına yazdı.

"Evet, Olympia." Denise bir iki dakika bekledi, baskı altında hissetmemesi için Ellie'ye zaman verdi. "Peki şu muayeneye ne diyorsun? İzin verecek misin?"

Ellie tereddütte kaldı. "İstediğim zaman duracaklar mı?"

Denise'in başıyla verdiği onay işareti kararlıydı, bir bıçak gibi keskindi. Chelsey, Denise'in muayeneleri durdurduğuna tanık olmuştu. Tamamdır. Şimdilik bu kadar. Herkes dışarı. "Evet. Muayene esnasında ne zaman istersen onları durdurabilirsin. Ben de yanında olacağım ve istersen bir hemşire sana öncesinde sakinleştirici verebilir."

"Olmaz," diye atladı Ellie. "İlaç istemem."

"Peki. İlaç yok," diye söz verdi Denise. Sonra Chelsey'ye döndü. "Başka bir şey var mı?"

Chelsey başını iki yana salladı. "Hayır." İçinde biriken soruları sormak için yanıp tutuşsa da sesini nazik tutmayı başardı. Chelsey bir şey istediğinde hep sabırsız davranırdı. Kurabiyeyi ilk o yer, Noel'de ilk o uyanır, market sırasında kasiyer biraz yavaşsa sinirlenirdi. Mesela vaka çözmek olduğunda sabırsızlık işine yarıyordu. Zamanın ne kadar değerli olduğunun farkındaydı. Bir dakikanın bile insandan ne kadar çok şey götürebileceğini. Ama yine de... yine de... Kendini yavaşlaması için uyardı. Ellie bir şüpheli değildi. Toparlanmak için bir güne ihtiyacı vardı. Psikolojisini toparlayacak zamana. Sesini biraz daha yumuşatarak Ellie'ye yaklaştı. "Ben sadece... Başına gelenler için üzgünüm."

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

Ellie sessiz kalarak Chelsey'nin sözlerini sindirmeye çalıştı. Özümsedi. Sanki bir selden ya da patlamadan kurtulmuş gibi savaş sonrası nevrozunda olduğunu fark etti. Korkunç bir şeyler yapıldığına dair kutsal gerçeği idrak etti. "Teşekkür ederim." Ellie yine sol bileğine dokundu.

Chelsey dudaklarında belli belirsiz bir tebessümle başını bir kez sallayarak selam verip odadan çıktı. Çıkar çıkmaz da telefonuna baktı. Çavuş Abbott'tan iki, Doug'dan bir cevapsız çağrı vardı. Doug'dan bir de mesaj gelmişti: PATIKADAYIM.

Önce Doug'ı aradı.

Adam telefonu, "O muymuş?" diye açtı.

Doug'ın sesini duyunca Chelsey'nin o gençlik hali yeniden ortaya çıktı. Kendini küçücük hissetti. Nefret dolu. Bir süre bekleyip kendini toparladı. "O." O sırada hemşire Hart'ın kapalı bir metal arabayı iterek koridorda ilerlediğini, geçerken de ona el salladığını gördü.

"Vaaay anasını be!" dedi Doug.

Chelsey bağcıkları aşınmış eski botlarına baktı. Boğazında bir yumru belirdi. Fazla duygusal olduğu için içten içe kendini azarladı. Kafasının içinde babasının sesini duydu. *Topla kedin. Bir polis memuru olacaksan bir kadından fazlası olmalısın.* Chelsey tekrar dikkatini toplamaya çalıştı. "Ben tıbbi muayene sırasında burarlarda olacağım. Kat ve Jim gelene kadar da beklerim. Patikada işler nasıl gidiyor?"

"Hava durumuna bakılırsa bir iki saat içinde yağmur geliyor-muş, görüş mesafesi çok boktan," dedi Doug. "Bu patikalar da örümcek ağı gibi. Sekiz farklı yönden gelmiş olabilir ve hepsi de çok kullanılmış yollar. Bir sürü ayak izi var. İki K-9 köpeği yolda. Yağmurla silinip gitmeden bir koku buluruz umarım."

Chelsey, Ellie'nin nasıl da kustumuk ve kamp ateşi kokruğunu hatırladı. "Etrafı aramaya devam edin. Yakınlarda birilerinin ateş

yaktığı ya da gecelediği bir kamp alanına dair herhangi bir işaret var mı diye de bakın.” Hastane penceresinin metal jaluzileri arasından Ellie’nin yatakta yattığını, Denise’in de hemen yanında durduğunu gördü. Hemşire Hart da içerideydi. Gülümsüyor, muayene eldiveni taktığı eliyle Ellie’nin dizine dokunuyordu. Sonra yatağın dibindeki kıyafetlere uzandı ve hepsini ön tarafında DELİL GÜVENLİK ZİNCİRİ yazan naylon bir poşete koydu. Chelsey midesine kaya oturmuş gibi hissetti.

“Tamamdır,” dedi Doug. “Peki sence başına ne gelmiş?”

“Bilmiyorum. Uzun süreli istismar ve ihmal belirtileri var.” Hemşire Hart uzanıp perdeyi çekerek Chelsey’nin görüşünü kapadı. Chelsey bundan sonra olacakları biliyordu. Ellie’nin tırnakları kesilecekti. Dişleri iple temizlenecekti. Ağzından örnek alınacaktı. Sonra da hepsi küçük tüplere konacaktı. Ellie Black artık bir kanıtı. Vücudu incelenecekti. “Fazla konuşamayacak kadar sarsılmış durumda.”

“Eh, çok normal.”

Perdenin ardında bir dizi flaş patladı. Ellie’nin fotoğrafları çekiliyordu. Chelsey arkasına döndü. İşinin en zor kısımlarından biri de buydu. Bir insana yapılanları gözden geçirmek, bir katliamı incelemek. Ahlaksızlığı. Ama birilerinin bakması gerekiyordu. Birileri tanıklık yükünü taşımalıydı. “Bana kalırsa bir yerlerden kaçmış.”

“Mantıklı.”

Chelsey gözlerini kırpıştırarak Ellie’nin hastane yatağındaki görüntülerini, bedenini zihninde canlandırdı. Ellerinde ya da ayaklarında ufak tefek yüzeysel kesikler dışında derin bir iz yoktu, hareket halindeki bir araçtan atladığına dair fiziksel bir kanıt bulunmuyordu. “Muhtemelen yürüyerek.” İşinde iyi olmasının nedeni buydu. Detayları fark edebiliyordu. İnsanları okuyordu. Çocukluğu boyunca babasının ruh hali değişikliklerini izlerken gözlem sanatında ustalaşmıştı.

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

“Anladım. Ne kadarlık bir alandan bahsediyoruz?”

Güzel soru. Chelsey hastanenin floresan lambalarına karşı gözlerini kısıtı. Bir insan hayatını kurtarmak için kaçarken ne kadar uzağa gidebilirdi? Chelsey, tanıdığı dedektiflerden birinin Idaho’da baktığı bir vakayla ilgili anlattıklarını hatırladı. Kızın biri anne babasının evinin bodrumuna kilitlenmişti ve sonra oradan kaçıp bütün mahalleyi aşmış, otoyola çıkmış ve komşu kasabaya varana kadar da durup yardım istememişti. “Yirmi beş kilometre diyelim.”

Telefonu kapadılar. Chelsey’nin beyni hızla çalışmaya devam ediyordu. Son iki yıldır ona musallat olarak sorular zihninde aynı hızla tekrar tekrar dönüyordu. Sana ne oldu, Ellie Black? Nereye gittin?

Dördüncü BÖLÜM

Kat hastanenin içinde koşarken bağcıkları çözülmüş ayakkabıları linolyum zeminde gıcırıyor, çalışanlar mavi ve beyaz önlüklerden bir bulanıklık halinde yanından geçiyordu. *Bebeğim. Bebeğim. Bebeğim.* Aklında yalnızca bu tek kelime dönüp duruyordu. İçinde ilkel bir yan açığa çıkmıştı. Ellie kaybolduğundan beri kilit altında tuttuğu bir yan. Onca sevgiyi yönlendirebileceği herhangi bir yer ya da biri olmayışını kaldıramamıştı. Köşeyi döner dönmeyiz dedektif Chelsey Calhoun'la karşılaştı ve birden çekingenleşip utanarak durdu.

“O mu?” Görüşü bulanıklaştı. Ellie değilse de sorun değildi. Aslında sorundu ama Kat değilmiş gibi davranacaktı. Başka bir kayıp kızın evine dönmesine sevinmiş gibi.

Jimmy ona yetişti ve bir elini Kat'ın omzuna koydu. Kat onun kalın parmaklarını kavradı. Jimmy onun elini sıktı. İkisi de içeridekinin Ellie olmasını istiyor, buna ihtiyaç duyuyordu. Elbette isterlerdi. Evlatlarını geri istiyorlardı. Onun içlerinde kırılıp dökülen ne varsa toplayacağına inanıyorlardı.

Dedektif Calhoun dikleşti. “O.”

Kat, Jimmy'ye daha sıkı tutundu, dizlerinin bağı çözüldü ve çenesini kocasına doğru eğdi. Jimmy'nin beyzbol şapkasının siperliği

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

yıpranmış, üzerine nakşedilmiş Amerikan bayrağının renkleri solmuştu. Kırmızılar pembeye, maviler griye dönmüştü. “O.”

Jimmy başını bir kez onaylar gibi salladı. Kat daha fazlasını umuyordu. Kocasının da en az onun kadar mutluluktan uçtuğuna dair bir işaret. “Tanrı’ya şükür,” dedi Calhoun’a dönerek. Duygularını bastırmakta zorlanıyordu. “Onu görmek istiyorum.”

Calhoun eliyle bir kapıyı işaret etti. “İçeride. Ama Kat, Jim...”

“Evet?” Kat bakışlarını kapıdan ayırmadı. O kapının ardından Ellie vardı. Aptalcaydı ama Kat, Ellie’yi hissedebildiğini düşünüyordu. Kalbinin çarpışını, o narin çekişini.

“Bulunan kız Ellie.” Calhoun duraksadı. “Ama canına fena okunmuş. Bir deri bir kemik. Epey bir süredir istismara uğradığına dair belirtiler var. Sizden hazırlıklı olmanızı istiyorum. Şok edici olabilir. Işığa karşı duyarlı ve dokunulmaktan hoşlanmıyor.”

Kat hareketsiz kaldı, kendini o mavi ışıklara tutulup kalan böcekler gibi hissetti, yükseklerle doğru uçtuktan sonra aniden yere çakılmış gibi. Kâbuslar görmüştü. Son iki yıl boyunca bir sürü kâbus. Ellie’nin bir yerlere hapsedildiği, dövüldüğü, kanlar içinde kaldığı ve küçüklüğünde olduğu gibi ona seslendiği bölük pörçük görüntüler. *Anneciğim, sana ihtiyacım var. Anneciğim, bana yardım eder misin? Anneciğim, kendim yapamıyorum.* Ancak yatmadan önce o küçük, mavi haplardan alırsa uyuyabiliyordu. Hayal ettiklerinden daha kötüsü olamayacağını düşünerek kendini teselli etmişti. Hiçbir şey, bilmemekten daha kötü olamazdı. Ama şimdi o kadar da emin değildi. Yalnızca, “Tamam,” diye mırıldanabildi.

“Peki onu şimdi görebilir miyiz?” Jimmy’nin sesi boğuktu.

“Elbette,” dedi Calhoun. “Ben size biraz mahremiyet tanırım.”

Kat şimdi daha yavaş hareket ediyordu. Elini kapıya doğru uzattı, yavaşça açtı. Oda loştu. Ellie yatakta oturuyordu, yüzü tavana

dönüktü. Kat, Ellie bebekken parmaklarını sanki kayak pistiymiş gibi onun burnunun eğiminde gezdirdiğini haurladı.

Ellie ona ve Jimmy'ye bakmak için kıpırdandı. Zaman yavaşla-
yıp uzadı. Kat hepsini yavaşça kabul etti; kızını, onun dönüştüğü
hali acı bir hap gibi sindirdi.

"Ellie," dedi.

"Tavandaki lekeleri sayıyordum," dedi Ellie duygusuz bir sesle.

Kat kuru hıçkırıklara boğuldu. Karşısındaki Ellie'ydi. En azın-
dan onun bir yansıması. Göz çukurları boş bir kafatası. Jimmy
kapıyı kapadı, önce ayaklarına baktı, ardından yatağa doğru ağır
adımlarla ilerledi. Yürüyüşü bir kefaret ödüyormuş gibi gibi yavaştı.

"Sahiden sensin," dedi. Kaybolmasından bir hafta önce Ellie
okuldan uzaklaştırma aldığında Jimmy öfkelenmişti. Dolap kapak-
larına vurmuş, birini yumruğuyla göçertmişti. *Ya geleceğin ne ola-
cak?* diye bağırmıştı kızına ama sonra sessizleşip geri çekilmişti. Er-
tesi gün balık tutmak üzere bir haftalık bir geziye çıkmış, Ellie'yle
baş etme işini Kat'e bırakmıştı. Ellie cezalıydı ama Kat kendisinin
de eve tıkalıp kalmasını saçma buluyordu.

Ellie'yi kendiyle birlikte kuaför salonuna sürüklemiş, sonra iş
arkadaşları ve birkaç dostuyla takılmışlardı. Kat ve diğer kadınlar
sigarayla içkinin dibine vururken Ellie suratını asıp yırtık stilist kol-
ruğunda ağır ağır dönmüştü. Eve dönerlerken arabayı Ellie kullan-
mıştı. Çok da büyük bir mesele değildi. Ama Jimmy geri döndü-
ğünde Kat akşamdan kalmaydı. Kavgaya etmişlerdi. Jimmy, Ellie'nin
böyle davranmasının Kat'ın suçu olduğunu ima etmişti. Kat ellerini
havaya savurmuştu. Tabii, her zaman anne suçludur zaten değil mi?
Kat, Jimmy'ye belki de onun evde daha fazla zaman geçirebileceği-
ni söylemişti. Babalarıyla sorun yaşayan kızların asileştiğini herkes
bilirdi. Sonra küsmüşlerdi. Ellie ortadan kaybolduğunda konuş-
muyorlardı. Araları hep böyle değildi aslında. Bir zamanlar ilişki-
leri ve evlilikleri zorlu zamanların atlatıldığı betondan bir temelin

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

üzerine kurulmuştu. Ama Ellie... Ellie inşa ettikleri ne varsa parçalayan bir tokmak gibiydi. Hayatlarının yazında beklenmedik bir fırtına.

“Tatlım.” Jimmy, Ellie’ye doğru uzandı ama Ellie irkilerek geri çekildi.

“Özür dilerim.” Ellie’nin gülümsemesi çarpık ve kırık döküktü. Kanadı kırık bir kuş gibi.

Kat derin bir nefes aldı. Gözlerini silip saçlarını düzeltti. Jimmy’nin yanında durup koluna girdi. Jimmy kaskatı ve rahatsızdı. Kat onun ne yapacağını bilemediğini anlayabiliyordu. Bazen kocasının bir robot olduğunu düşünürdü. Çıktıkları dönemde duygularını fazlasıyla kontrol eden, hatta zaman zaman mekanikleşebilen biriydi ve Kat bundan hoşlanmıştı. Onun bu zorlayıcı yanından. O zamanlar genç, aptal ve fazlasıyla romantikti. Jimmy’nin ona açılabilceğini düşünmüştü. Kendisinin özel olduğunu. Farklı olduğunu. Jimmy’nin ihtiyacı olan tek şey iyi bir kadındı ona göre. Ama Jimmy, Jimmy’ydi işte. Babası Vietnam’da ve Körfez Savaşı’nda görev yapmış bir denizciydi. Jimmy’ye karşı hep sert olmuştu. Ona küçük asker derdi. Böyle şeyler. Kat sık sık acaba bu durumun onun içindeki bir şeyleri kilit altında tutmasına neden olup olmadığını düşünürdü.

“Jim.” Kat sesinin neşeli çıkmasına gayret etti. “Sen neden gidip bir hemşire bulmuyorsun? Ellie’yi eve götürüp götüremeyeceğimizi soralım.”

“Tabii, olur.” Jimmy sanki eskiden olduğu gibi Ellie’nin başını okşayıp saçlarını karıştırarak ona “dostum” demek ister gibi elini kaldırdı. Ama sanki aralarındaki boşluk karşısında hayrete düşmüş gibi parmaklarını esnetmekle yetindi. “Tamam,” dedi bir eliyle hastane yatağının korkuluğunu kavrayarak. “Tamam.” Metale hafifçe vurdu, odayı boylu boyunca arşınladı ve çıktı.

Kat su sürahisini Ellie’nin tepsinin ortasına doğru kaydırды. Paslanmaz çelikten böbrek küvetini düzeltti. Çarşafı yatağın altına

sıkıştırdı. “Rahat mısın? Bir şeye ihtiyacın var mı?” Ellerin ovuşturdu. Bu, canını yaksa bile Ellie’ye bakmaktan başka yapacak bir şey kalmamıştı.

Ellie başını iki yana salladı. “İyiyim.”

Ellie kaybolmadan önce herkese kızından bahsederdi. Müşterilerine, çalışma arkadaşlarına, market sırasındaki insanlara. Ellie’yle ne yapacağını sorardı. Cezalandırmak işe yaramamıştı. Bağışlamak işe yaramamıştı. Hayal kırıklığını apaçık belirtip ayıplamak işe yaramamıştı. Kat bitip tükenmişti artık. Kızının inadını bir türlü kıramıyordu. Oysa şimdi yanıldığını apaçık görüyordu. Ellie paramparçaydı.

Kat yatağın yanında dikildi ve Ellie’ye, “Umudumu hiç kaybetmedim, biliyor musun?” diye fısıldadı. “Hâlâ bizimle olduğunu buramda hissettim.” Elini kalbine bastırdı. Kat, Ellie’ye onu bulmak için yaptığı onca şeyi anlatmak istedi. Kasabanın motorcular kulübünden yardım istemek için köhne barlara girip çıkmıştı. Medyumları arayıp Jim’le ikisinin hiç olmayan paralarını saçmıştı. Ellie’nin kaçırıldığı otoparkta oturmuş, kilometreler boyunca kamyoncuları takip etmişti. O gece motelde India ile Ellie’nin hemen yanındaki odayı tutmuş olan şu Brett Jones denen adamın peşine düşmüştü. Ama adam olaydan kısa bir süre sonra aşırı dozdan ölmüştü. Kat, Brett’in Ellie’nin başına gelenlerle ilgili gerçeği de beraberinde götürdüğünü düşünerek kendine işkence etmişti.

Kat gergin bir gülümsemeyle uzun bir an boyunca Ellie’ye baktı. Pencere pervazında bir sinek vızıldadı. Jimmy yanında Hemşire Hart’la birlikte geri döndüğünde rahatladı. Doktorlar Ellie’yi bir gece daha gözlem altında tutmak istiyordu ama Ellie bunu duyunca yumruklarını sıkı.

“Eve gitmek istiyorum. Eve gitmek istiyorum.” Yatağını yumruklamaya başladı.

Kat dudaklarını büzdü. “Sadece gözlem için mi?” diye sordu Hart’a. “Evde de onu gözlemleyebileceğimize eminim.”

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

Hemşire Hart ilk anda tereddüt etse de sonunda onayladı. Oda-
dan çıkıp taburcu belgeleriyle geri döndü. Hart konuşurken Kat'ın
eline bir şişe hap tutuşturdu. Ellie akut anksiyeteden mustarıptı.
Hamilelik testi negatif çıkmıştı. Kan tahlilleri normaldi. Bir psiko-
logla, Astoria'da Dr. Fischer'la görüşmesi gerekiyordu.

Sonra Ellie taburcu edildi.

Kat, kızlarını tekerlekli sandalyeyle acil servisten çıkaran
Jimmy'nin yanında yürürken kendini sersemlemiş hissediyor-
du. Belki de Ellie'yi taburcu etmelerini istemek konusunda bu
kadar aceleci davranmamalıydı. İlk kızları Sam doğduktan sonra
Jimmy'yle birlikte hastaneden çıkmalarına benziyordu biraz bu. O
zamanlar çok gençlerdi. Hiçbir şeyden haberleri yoktu. Kat dok-
torlarla hemşirelerin yeni doğmuş bir bebeği eve götürmesine izin
vermelerine inanamıyordu. Özellikle de Sam'i götürebilecekleri
doğru düzgün bir evleri bile yokken. Main Caddesi'ndeki bir mar-
ketin üstündeki stüdyo dairede yaşıyorlardı. Tavan asbestle kaplı,
duvarlar kurşunlu boyayla boyalıydı. Sam bir kaza çocuğu olmuş-
tu, Kat'ın on sekiz yaşında hamile kalmaması gerekiyordu. Ellie'yi
ise isteyerek yapmışlardı. İkinci bir çocuk yapmak için on yıl bek-
lemişlerdi. İkinci kızları için her şeyin farklı olması gerekiyordu.
Daha kolay olması.

Çok geçmeden bir dizi çift kanatlı kapının önünde buldular
kendilerini. Jimmy kamyoneti getirmek için otoparka doğru koştu.
Dışarıdaki muhabir kalabalığı iyiden iyiye çoğalmıştı, bedenleri ve
sesleri heyecanla titreşiyordu. Kat birden kusacak gibi olmuş, koru-
macı bir tavır takınarak Ellie ile medya mensuplarının arasında et-
ten bir duvar gibi dikilmişti. Jimmy döndü ve Ellie dışarı çıkarken
başını eğip yüzünü örttü. Her taraftan sesler yükselmeye başladı:

“Elizabeth, bize nerede olduğunu söyleyebilir misin?”

“Kıyafetlerinde kan olduğu doğru mu?”

“Elizabeth seni kim, neden kaçırdı?”

“Kendin mi kaçtın?”

“Elizabeth, ben Ulusal Haber Ağı’ndan geliyorum. Sana özel bir program teklif etmek istiyoruz. Hikâyen için yüz bin dolar ödeyeceğiz.”

Blackler kamyonetlerine binince medya mensuplarının sesi kısıldı. Ellie arkaya yığılıverdi. Kat bitkin ve şaşkıındı. Eve dönüş yolculuğu sessiz geçti. Garip. Kat radyoyu kurcalayıp eski şarkılar çalan bir istasyon buldu. Sık ormanlık alan bir saat kadar sonra yerini kayalık uçurumlara ve kapkara okyanusa bıraktı. Kat arka koltuğa, Ellie’ye baktı. Birkaç dakikada bir kızını kontrol etmek zorunda hissediyordu kendini. Ellie camını hafifçe aralamıştı ve gözle görülür bir biçimde nefes alıp veriyordu.

Dikiz aynasında farlar parladı. Bir steysin vagon araba arkadan yaklaşarak tehlike yaratacak kadar diplerine girdi. Neyi vardı bu şöförün? Aklından ne geçiyordu? Kat, Ellie’ye bakmak için vahşi bir koruma içgüdüsüyle arkasına döndü.

Jimmy hızını artırırken, “Muhtemelen ergenlerdir. Bu yolların ne kadar tehlikeli olabileceğini bilmiyorlar,” dedi.

Steyşin da hızını artırırken farlarının ışığı içeriye doldurdu. Ellie ellerini kasıp serbest bıraktı, dizlerini sıktı, nefesleri hızlandı. “Jimmy,” dedi Kat sakince, “bırak geçsinler.”

Jimmy iç geçirdi. Sinyal vererek yol kenarındaki bankete girdi. Mavi steysin vagon uzun uzun kornaya basarak yanlarından geçip gitti.

Eve girdiklerinde saat sabahın üçüydü. Kat, Jimmy ile Ellie’nin etrafında dönüp durdu. Tüm ışıklar yanıyordu, lavaboda bulaşıklar birikmişti ve televizyonda popüler bir haber kanalı açıktı. Ellie flaş haberdi. Hastaneden çıktığı anların görüntüsü ekranda dönüp duruyordu. Başı önde, yüzü keçeleşmiş saçlarının altında

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

gizlenmiş. Ekranın altında bir yazı akıyordu: ELIZABETH BLACK CANLI OLARAK BULUNDU.

Kat kumandayı bulup televizyonu kapadı. O kadar sert bastı ki tuş takılı kaldı. “Kusura bakma,” dedi Ellie’ye. Jimmy mutfakta dolaşmıyordu. Anahtarlarını bozuk paraların, fazla vidaların ve pillerin durduğu tahta bir kâseye attı.

Ellie irkilince Kat ışıkları hatırladı. Telaşla hepsini kısı. “Böyle daha iyi mi?”

Ellie başıyla onayladı. “Teşekkür ederim.”

“Aç mısın? Yiyecek bir şeyler ister misin?” Kat mutfığa girdi. “Biraz tavuk yapabilirim. Ya da belki spagetti?” Bu her zaman Ellie’nin favorisi olmuştu. Soslu ve yığınla parmesan dökülmüş erişte.

“Aç değilim. Teşekkür ederim.” Ellie, Kat’in yanından geçerken hafifçe gülümseyerek mutfakta dolaştı. Lavabonun orada durup musluğu açtı ve suyu en sıcak ayara getirdi. Suyun ısınması biraz zaman aldı ama sonra buhar yükseldi ve Ellie parmaklarını musluğun altından geçirdi. İnlemesini bastırarak gözlerini kapadı. Kat irkildi, kızının kendinden geçmesini izlerken ağzı açık kaldı. Ellie sanki sıcak suya ilk kez dokunuyor gibiydi. Kat panikle dönüp Jimmy’ye baktı. Jimmy başını iki yana salladı. *Sakin bir şey söyleme.* İkisi de ne yapacağını bilmiyordu. Gergin bir sessizlikten başka seçenekleri yoktu.

Ellie musluğu kapayıp onlara döndü. “Yorgunum.”

Kat gülümserken midesi huzursuzluktan düğüm düğümdü. “O zaman seni yatağına götürelim.”

“Siz önden gidin,” dedi Jimmy. “Ben kapıları kilitleyeyim.”

Kat, Ellie’nin peşinden üst kata çıktı. Duvarda ahşap çerçeveli fotoğraflar asılıydı ve Ellie onlardan birinin önünde durdu. Fotoğraftaki bebeğin kafasında gülünç duran çiçekli bir saç bandı vardı ve dişetlerini göstere göstere gülümsüyordu. Ellie başını eğdi.

“O, Sammy’nin kızı,” dedi Kat.

Ellie, "Adı ne?" diye sordu.

"Mia. Şu futbolcunun adını verdiler. Sam'i bilirsin, futbola bayılır. Onunla yakında tanışırın eminim. Valerie ve Sam artık burada, Coldwell'de yaşıyorlar. Sen... gittikten bir süre sonra taşındılar." Kat çok fazla konuştuğunu, gerginliğini ele verdiğini fark etti. "Her neyse, şimdi kısa bir tatildeler. Birkaç günlüğüne Seattle'a gittiler. Sam şehre bayılıyor. Ama sabah eve doğru yola çıkacaklar ve gelir gelmez uğrayıp seni görmek istiyorlar. Yani tabii sana da uyarı. Ne bileyim..." Ellie dönüp basamakları tırmanmaya devam ederken Kat sustu.

Onu tekrar yakaladığında Ellie odasının ortasında duruyordu. Her şey Ellie'nin bıraktığı gibiydi. Yalapa sap yapılmış yatak, duvarlara ve şifoniyerinin aynasına serpiştirilmiş kolaj fotoğraflar, tenis ayakkabıları, bir plakçalar, tıka basa dolu, darmadağın bir dolaba rıkmış gömlekler, masal karakteri figürlerinden bir koleksiyon. Kat o odaya girmeye dayanamamıştı. Dedektiflerden başka kimse'nin girmesine de izin vermemişti. Boş odayı görmek canını yakıyordu ama orada başka birinin varlığını hayal etmek, birinin orayı temizlediğini, Kat'e Ellie'den kalan ne varsa hepsine el sürdüğünü ve kaldırdığını düşünmek daha da can yakıcıydı.

Ellie odanın etrafında dolaşp parmaklarını yüzeylerde gezdirirken Kat ellerini büküp durdu. Ellie ışığın orada durdu ve açıp kapadı. Üç kısa, üç uzun, üç kısa. SOS. Mors alfabesi miydi? Kat'in içi ürperdi.

"Hiçbir şeye dokunmadık..." dedi Kat korku karışmış sesiyle. "Her şeyi bıraktığın gibi tuttuk. Geri döneceğini ve burayı aynı bulmak isteyeceğini biliyorduk."

Ellie pencerenin önünde duraksadı, perdeleri araladı ve üzerine karanlık çökmüş sarı otlara, incecik ağaçlara, kiremitleri dökülen çatılara baktı. Kat, eskiden Danny'nin o pencereden gizlice içeri girdiğini biliyordu. Başını diğer tarafa çevirmiş, girmesine göz

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

yummuştı. Belki de Ellie'yi yeterince cezalandırmamıştı. Belki de Jimmy haklıydı. O körü bir anneydi. Anneliğe uygun değildi. Ellie'nin geceyi India'da geçireceği konusunda yalan söylediğini anlamıştı. Anneler kızlarının yalan söylediğini hep anlardı. Ama Ellie'yle kavga edemeyecek kadar yorgundu. Her konuşmaları sinirlerini bozuyordu. İp üzerinde yürümek gibiydi. Kat de konunun kaynayıp gitmesine izin vermişti. *Ne zararı olacak ki?* derdi o günlerde kendi kendine. Yalnızca Ellie'den ayrı kalacağı bir gün istemişti. Kapıların çarpılmadığı, gürültülü müziklerin ya da bağır-tıların –*Bu evden nefret ediyorum. İkinizden de nefret ediyorum. Beni neden doğurdunuz ki zaten?*– olmadığı bir gece istemişti. Ne zararı olacaktı ki sahiden?

"Yarın saçlarını keseriz," diye önerdi Kat. "Epeydir hiç kesim yapmadım." Ellie kaybolduktan kısa bir süre sonra işten ayrılmıştı. İnsanların ona bakışlarından hoşlanmamıştı. Sanki ailesinin başına gelenler bulaşıcıymış gibi. "Ama eski makaslarım evde bir yerlerde olacak."

"Olmaz," dedi Ellie hızla. "İznim yok."

Kat korkunç bir an boyunca sözcüklerin bir anlam ifade etmesi için bekledi. "Nasıl yani?"

Ellie de aynı anda, "Anne," dedi.

Kat'ın içinde bir alev kıvılcımlandı birden. "Evet?" Kat, Ellie'nin eskiden ona nasıl seslendiğini hatırladı. Bebekken, küçük bir kızken, ergenken. *Mama. Anniş. Anne.* Tek bir kelimeye sığan bir duygu yelpazesi. Hayret. Neşe. Endişe. Alay. Kat, Ellie'nin ona seslenişinden ne hissettiğini anlayabilirdi. Peki şimdi nasıl söylemişti? Bomboş. Acı dolu.

"Ben uyuyacağım."

O ateş sönüverdi. Ama Kat'ın yüzündeki zoraki gülümseme kaldı. "Ah, peki. Ben bir süre daha ayakta olacağım. Bir şeye ihtiyacın olursa gelip beni bul."

Ellie aynen öyle yapacağını söyledi ve Kat kendini birden kızının odasının dışında, ahşabın yapay damarlarına bakarken buldu. Sonunda da sendeleye sendeleye aşağı indi. Jimmy onu mutfakta bekliyordu. İki bardağa kehribar rengi bir sıvı doldurup birini Kat'e doğru itti.

Kat, "Teşekkürler," diyerek içkisini yudumladı.

"İyi mi?"

Kat bardağın kenarından Jimmy'ye baktı. Ellie kaybolduktan üç gün sonra Jimmy birdenbire işe geri dönmesi gerektiğini söylemiş, sonra da Kat'ın bir şeyler söylemesini beklemişti. Kat'ın tek yapabildiğiyse ona boş boş bakıp tamam diye mırıldanmak olmuştu. Adamın anında rahatladığını hissetmişti. Kat içten içe çok kızgındı, öfkeden içi yanıyordu ama korkudan daha iyi gelmişti bu his ona. Acıdan daha iyi gelmişti, o yüzden onu beslemişti. Nihayetinde o öfke şüpheye dönüşmüştü. Zaman zaman Jimmy'yi hâlâ sevip sevmediğini merak ediyordu. Onları bir arada tutan tek şeyin kederin simsiyah ipiyle umudun ince kırmızı ipi olup olmadığını. "Uyumak istedi."

"Güzel. Güzel," diye mırıldandı adam.

Sessizce içkilerini yudumlarlarken Kat birden ağlamaya başladı. Bardağı tezgâhın üzerine bırakıp yüzünü, ağzını örterek sesi, yıkımı bastırdı. Jimmy arkadan kollarını ona dolayıp sımsıkı sarıldı. Kat tezgâhın kenarını kavrayarak ondan uzaklaştı. Ona, onun donuk gözlerine bakamadı. Jimmy'nin karısını suçladığı kadar Kat de kocasını suçluyordu. "Ben etrafı toparlayayım."

"O iyi olacak," dedi Jimmy.

"Elbette olacak," dedi Kat. "Artık evinde."

Jimmy başıyla onayladı. "Ben yatağa gidiyorum. Sen çok geç kalır mısın?"

"İşim biter bitmez gelirim," diye söz verdi Kat.

ELLIE BLACK'İN DÖNÜŞÜ

Jimmy üst kata çıktı ve eve aniden ağırlı bir sessizlik çöktü. Kat kendini oyaladı ve bir saat kadar sonra Jimmy'nin yanına uzandı. Mavi hapi almadı. Sanki yine yeni doğmuş bir bebeği vardı. Bu da uyanık kalma ihtiyacı doğuruyordu. Her an hazır olması gerektiğini bilmek. Tetikte olmak. Öyle hareketsiz kalmayı başaramadı ve sonunda pes edip Ellie'yi kontrol etmeye gitti. Koridorda ilerlerken on yedi sene önceye döndü... Hayır, diye düzeltti kendini, Ellie artık on yedi yaşında değildi, on dokuzundaydı, neredeyse yirmi olacaktı. İki yıl boyunca zaman durmuştu sanki.

Ellie'nin kapısının önünde durup dinledi. Hiç ses yoktu. Kapının kolunu indirdi. Işıklar sönüktü ama Ellie yatağında değildi.

Kat'ın içi birden panikle doldu. Bütün evde koşturup ne kadar kapı varsa açtı, yatakların altına baktı, Jimmy'ye seslenmek için kendini hazırladı ama sonra birden durdu. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve deli deli bakıyordu. Orada, Sam'in eski odasında tavan arasına açılan kapı aralıktı. Nasıl ki hastane kapısının ardından Ellie'yi hissedebildiyse, o kullanılmayan alandaki varlığını da hissetti. Ağır adımlarla eski kıyafetlerin ve tozlu bir eliptik bisikletin etrafından dolandı. Diz çöküp kapıyı itti. Ellie cenin pozisyonunda kıvrılmış, battaniye bacaklarına dolanmıştı. Kızının bedeni sanki bir kâbus görüyormuş gibi seğirdi. Bu doğru değil. Bu benim kızım değil. Bir yabancı bu. Bu aptalca düşünceler utançtan kızarmasına neden oldu. Ama bir türlü kurtulamıyordu onlardan. Kızının bir başkasıyla değiştirildiği fikrinden. Bir başkasının bebeğiyle.

Beşinci BÖLÜM

Sabahın erken saatlerinde radyo programından yükselen kahkahalar Chelsey'nin arabasının hoparlörlerini dolduruyordu. Gözleri uyku mahmuruydu ve güneş doğmak üzereydi. Her tarafı ağrıyordu. Eve gidip bir duş almalı, bir şeyler yemeli, kendini toparlamalıydı. Oysa o, Coldwell'deki Paradise Glen'e giden uzun ve dolambaçlı yolda ilerliyordu. Boş aile evine. Noah'yla paylaşamadığı yere.

Çift kanatlı demir bahçe kapısının önünde durdu, arabanın güneşliğini indirdi ve uzaktan kumandanın tuşuna bastı. Kapı inleyip gıcırdayarak açıldı. Chelsey arabayı ağır ağır ilerleterek sallantılı merdivenlerle özel bir plaja ve yıpranmış dış cepheleri gri kiremitten olan, ortasında bacaların yükseldiği üçgen çatılı evlere inen kemerli bir patikayı ardında bıraktı. Bir falezin kıyısında Cape Cod tarzı evler tünemişti ve tam ortalarında da minyatür bir deniz feneri bulunan bir park vardı.

Chelsey ve Lydia'nın çocuklukları o parkta geçmişti, sarmal merdivenlerde koşturarak deniz fenerine çıkar, korsanları beklerlerdi. O zamanlar *Goonies* epey popüler bir film idi. Lydia'yla ikisi en sevdikleri sahneleri tekrar tekrar canlandırırdı. Hep aynı karakterleri oynarlardı. Chelsey, sonunda kahraman olan Mikey'yi ve Lydia da âşık olunan iyi kızı, Andy'yi canlandırırdı. Bundan sıkıldıklarında

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

komşu çocuklarını evlerinden çağırır, saklambaç oynamaya ikna ederlerdi. Sokaklarda birbirlerini kovalar, akşam olunca yemekleri silip süpürür ve aynı yatakta yatmalarına izin versinler diye anne babalarına yalvarırlardı. *Söz veriyoruz, gece kalmayacağız. Hemen uyuyacağız.* O zamanlar sevgi, onu ısıtmak için Chelsey'nin kucığına kıvrılan bir şeydi. O zamanlar kalbi mutlulukla iç çekerti. Her şey o kadar... huzurluydu ki. Chelsey her şeyden çok hayatının en mutlu anını yaşadığını o an anlamının bir yolu olsun istiyordu.

Bir virajı aldıktan sonra arabayı garaj yoluna park etti. Elektriğin kesilmemesi için ödeme yapmaya devam ediyordu ama bahçe bakımıyla artık uğraşmıyordu. Dış kapıda derin bir nefes alıp kilidi açtı. Yüzüne en önce bayat bir hava dalgası çarptı. Ardından antrenin, oturma odasının ve mutfağın ışıklarını yakarken diğer kokular da gelmeye başladı: antiseptik, gül karışımı, annesinin parfümünün –Dior'dan Poison– hayaleti. Hem huzursuz eden hem de yatıştıran bir koku.

Cep telefonu çalınca boş evin ıssız köşelerinde yankılandı. "Alo," diye açtı Doug'ın telefonunu. Yemek odasında durup takımı tamamlayan sandalyelere ve Lucite masaya baktı. Masada deniz kabuğundan bir vazo duruyordu. Ev doksanların mimarisi ve iç tasarımının el değmemiş bir örneği olarak kayıtlara geçebilirdi. Açık renk ahşap döşeme, pirinç aksesuarlar, pastel renklerde büyük mobilyalar. "Arama nasıl gidiyor? Henüz bir şey bulamadınız mı?"

"Yok, bir bok çıkmadı. Köpekler üç buçuk kilometre sonra falan Ellie'nin kokusunu kaybetti. Sanki yoktan var olmuş gibi. Takip edilecek bir iz de yok. Sıfıra sıfır. Bir de şimdi yağmur başladı. Hava bok gibi. Bilemiyorum..."

Chelsey bir pencere kenarında dikilerek, "Aramaya devam edin," diye ısrar etti. Plaj kırmızı ve turuncunun çeşitli tonlarına boyanmıştı ve rüzgâr çıplak kumları savuruyordu. Başını doğru açıyla eğerse Ellie'nin mahallesindeki çatıların oyuncak evler gibi

sıralandığını görebilirdi. Chelsey'nin şu an içinde bulunduğu evin fiyatıyla Ellie'nin mahallesinde sekiz ev alabilirdiniz.

"Ne aradığımızı bilsek işimiz kolaylaşırdı."

"İşler böyle yürümez, biliyorsun." Chelsey bir eliyle gözünü ovuşturdu. Doug'a uyuz olmuştu. Gerçi daha önce onun da böyle hissettiği olmuştu. İşin daha basit olmasını dilemişti. Ara sıra biraz mola verebilmeyi, güneşten korunacak bir gölgelik bulmayı arzulamıştı.

"Sana iz sürebileceğin bir şey verdi mi?"

"Henüz değil. Birkaç saate ziyaretine gideceğim." Chelsey, Ellie'nin evine yerleşip biraz uyumasına müsaade etmeyi planlıyordu. Fazla üzerine gitmek, halihazırda kırılmış olandan fazlasını kırıp dökmek istemiyordu. "Bir şey bulursan beni ara."

"Çok beklentiye girme," dedi Doug. Telefonu kapadılar ve Chelsey, Noah'yı aradı.

Kocasını uykulu bir sesle telefonu açınca, "Selam," dedi Chelsey. "Haber vereyim dedim. Coldwell'e döndüm."

"Merkezde misin?"

Chelsey duraksadı ve bir kez daha aşağıdaki plaja baktı. Komşulardan biri elinde bir metal dedektörüyle kumları tarıyordu. Kaybolan şeyleri düşündü. Hiç bulunamayan şeyleri. "Hayır. Malum evdeyim." Eskiden Chelsey'nin aile eviydi burası. Sonra anne babasının evi olmuştu. Ardından babasının. Şimdi de sadece "malum ev"di. İssiz, kayıp bir yer, arafta kalmış. Tüm bunlar Chelsey'yi hafiften uyuşturuyordu. Boşanırlarken babası evi almıştı. Annesi zaten burayı hiç istememişti. Yeni bir başlangıç için Arizona'ya taşınmak istemişti.

"Aa, öyle mi?" dedi Noah ilgiyle. "Her şeyi toparlamayı bitirmek üzeresindir."

Garaj yassı haldeki kurularla doluydu. İçlerinde hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey toplanmamıştı. Noah'nın bilmediği buydu. O, evin

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

hemen hemen tamamen toplandığına inanıyordu. Ama Chelsey ne vakit elini bir kutuya sürse ya da raftaki bir eşyayı alsı aniden kalakalıyor, göğsüne buz gibi bir korku doluyordu. Elleri titriyordu. Bedeni derin mi derin, karanlık bir kuyuya çekiliyordu sanki. Bunu anlıyordu. Bırakmaktan korkuyordu. Lydia'nın bildiği son evi dağıtmaktan. Babası olsa fazla duygusal davrandığını söylerdi. Kendini zayıf hissediyordu, rüfeyin ucundaki bir geyik gibi işi bitmiş. Tüm bunları Noah'ya nasıl anlatabilirdi ki? Utanıyordu. Yetersiz hissediyordu.

"Ev çok büyük." Mutfığa doğru ilerleyip tezgahın üzerindeki hap kutusuna dokundu. Şu haftanın yedi günü ve sabah akşam vakitleri için bölmeleri olanlardan. Şimdi boştu ama yedi ay önce o şeyin kapağını bile kapayamayacağı kadar çok hap olurdu içinde. Babası son zamanlarda otuz bir farklı ilaç kullanıyordu. Eve bir hemşire gelmesini reddetmişti. Chelsey ve Noah dışında kimsenin yardımını kabul etmiyordu. *Ölmenin onurlu bir yanı yok*, demişti Chelsey'ye. *Bırak da kalan onurumu koruyayım. Beni bir yabancınsın ellerine bırakma.* Chelsey onu reddedememişti.

"Birini tutabiliriz ya da benim yardımcı olmama izin verebilirsin," dedi Noah. Chelsey yutkundu. *Bunu kendi başıma yapmam gerek*, demişti ona. Şimdiyse sessiz kalıyordu. Sessizlik uzayınca Noah, "Bebeğim?" dedi. Sesi kısıktı.

"Ben burada birkaç işi halletmeye çalışacağım." Bilerek belirsiz bir cümle kurmuştu. Kalçasını bulaşık makinesine dayadı. Evdeki en yeni eşyalardan biriydi bu. Babası Amerika'da üretilmiş olması için ısrar etmişti. Düşünce yapısı böyleydi. *Bu şeyleri eskisi gibi üretmiyorlar, bunlar hep Çin malı.* Bu durum Chelsey'yi hep huzursuz etmişti. Bu tip konuşmalar, onun Japon kızı hakkında ne düşündüğünü merak etmesine neden olurdu ama sessizliğini korumuştur.

"Tamam." Noah duraksadı. "Seni seviyorum."

"Ben de seni," dedi Chelsey. Daha sonra evde bir rız arttı. Lydia'nın kapısı aralıktı. İçerisi ablası onları bıraktığı günden beri

aynıydı. Masasının tepesinde duvardan sökülmeğe başlamış bir *Yabancı Doğru* posterı. Sayvanlı yatağının etrafında dönen süs ışıkları. Komodininin üzerinde Tiffany'den kalp şeklinde bir bileklikle on altısına basuğında almak istediği Vosvos'un oyuncadı. Chelsey, Lydia'nın buradaki varlığını hâlâ hissedebiliyordu. Evrenin bu küçük köşesinde, pembe pamuklu perdelerin katları arasında, kulakları yıpranmış bir yuğın Beatrix Potter tavşanında, kalın ve beyaz bir iPod'da Lydia hâlâ yaşıyordu. Burada Lydia hâlâ on beş yaşındaydı. Burada Lydia hâlâ hayattaydı.

Babasının koridorun sonundaki çalışma odasına gitti. Duvarlar ekoseli duvarlağıdıyla ve babasının fotoğraflarıyla kaplıydı. Çenesi sert ve bölgedeki kolluk kuvvetlerinin ünlü isimleriyle bir arada. Pasifik Bölgesi'nin polis şefi olarak şeriflerle, belediye başkanlarıyla, hatta Washington valisiyle kol kola fotoğrafları vardı. Hayvan kafaları da vardı elbette. Beyaz kuyruklu geyik. Mus. Elk. Koca boynuzlu koyun. Mobilyalar azametliydi. Kocaman bir maun masa. İki deri koltuk. Amerikan bayrağı oyulmuş metal bir silah kasası.

Chelsey'nin babası yiğit bir adam olmuştı hep. O kadar iri değildi ama etkileyiciydi, tertemiz ve sinekkaydı tıraşlıydı. Kızıl saçları kırılaşmaya başlamıştı. Çok sık gülümsemezdi. Gülümsediğinde de gönülsüzce, sanki çatırdayan bir granit misali acı çekermiş gibi yapardı bunu.

Masası şimdi Chelsey'nin henüz kapanmamış vaka dosyalarıyla doluydu. Polis merkezinden ziyade burada çalışmayı tercih ediyordu. Chelsey'nin departmanı kendilerinden çok bahseden ve başkalarına çok az şey soran adamlarla doluydu. Tabii başka şeyler de vardı. Üniformalılar mavilerinin altına şahsi tişörtlerini giyyordu. Bazen takım formaları bazen de slogan yazan tişörtler olurdu. Son zamanlardaysa favorileri belliydi: BEYAZ OLMAK SUÇ DEĞİL. Bunları özel olarak yaptırmışlardı, okul kulüplerindeki ergen oğlanlar

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

gibi birbirlerine bakıp kıkırdıyorlardı. Chelsey buna çoktan alışmıştı artık. O hep dışarıda kalan olmuştu zaten. Hep reddedilmiş.

Babasının yıpranmış deri koltuğuna oturup bilgisayarı açtı. Ekranda Coldwell PM logosu belirdi. E-posta adresine giriş yaptı. Yalnızca bir yeni maili vardı. Coldwell'de yangın sezonuna birkaç ay kalmıştı. Chelsey itfaiyeci olarak gönüllü olmak ister miydi? Ortak sürücüye geçti. Yeni bir rapor yüklenmişti. Hastanede Ellie'den toplanan kanıtlar.

Dosyayı açıp doktorun notlarını taradı. Uzun süreli istismar belirtileri. Ciddi zayıflık. Kıyafetlerde Ellie'ninkinden başka herhangi bir parmak izine rastlanmamıştı ki bu pek şaşırtıcı değildi. Birkaç köpek kılı vardı. Ellie hayvanlarla birlikte mi tutulmuştu? Sweat-shirtündeki kan eskiydi. Eski bir yaradan kalma mıydı? Chelsey fotoğraflara tıklarken ürperdi. Ellie'nin bedeninin sarsıcı fotoğrafları. Bacakları bükülmüş ve yaraları göstermek için açılmış, ince teninde metal bir cıvı duruyor. Chelsey fotoğrafları onu bunu yapanın kim olduğuna götürür umuduyla bir yol haritasını inceler gibi inceledi.

Chelsey'nin telefonu Çavuş Abbott'tan gelen bir mesajla çınlandı: DURUM GÜNCELLEMESİ.

Gerekli bilgileri sıralayarak yanıt verdi. Doug o patikada iz bulmaya çalışıyordu. Kendisi de kanıtları inceliyordu ve bu sabah ilerleyen saatlerde Ellie'yle görüşecekti.

Dosyayı kapadı ve Ellie'nin yönlendirildiği danışmanın, Dr. Fischer'in numarasını bulmak için rehberine girdi. Daha önce de birlikte çalışmışlardı. Kaçırılmalar, istismarlar. Chelsey arkasına yaslandı ve telefonun hoparlöründen çalma sesi gelirken gözlerini ovuşturdu. Danışmanlarla iletişimde olması alışılmadık bir durum değildi. Chelsey'nin işi bunu yapanı yakalamak için bir profil oluşturmaktır. Ellie önceden kimdi? Şimdi kim olmuştu? Nasıl radikal değişimler yaşamıştı? Uygulanacak ceza, verilen hasara uygun olacaktı.

"Dedektif Calhoun." Sabahın erken saatleri olmasına rağmen Cerise Fischer'in sesi pürüzsüz ve uyanıktı.

"Dr. Fischer," dedi Chelsey. "Açmana şaşırdım. Mesaj bırakmayı planlıyordum."

"Dün gece geç saatlerde enteresan bir iş yönlendirildi, uyuyamadım. Sanırım Elizabeth Black için arıyorsun."

Chelsey babasının masasında ağır, gümüş rengi bir kalem bulup eline aldı. Babası bir keresinde bu kalemi annesine fırlatmıştı. Önemli bir vaka üzerine çalışıyordu. Sabahın erken saatlerinde kalkar, gece geç saatlere kadar uyumazdı. Annesinin ne istediğinden emin değildi ama kalemin kapanan kapağına çarparken çıkardığı sesi hatırlıyordu. Annesinin Chelsey ile Lydia'yı hemen uzaklaştırdığını ve onlara, *Babanızı biraz yalnız bırakalım*, dediğini. Chelsey çocukluğunun önemli bir kısmında babasının çalışma odasının önünden parmak uçlarına basarak geçmişti. Babası nihayet onun içeri girmesine izin verdiğinde –Lydia öldükten sonra– kendini seçilmiş biri gibi hissetmişti. Kutsanmış. Chelsey bu anıyı zihninden uzaklaştırdı. "Evet. Pek bir şey söylemedi."

Dr. Fischer iç geçirdi. "Onu henüz görmedim, biliyorsun. Zaten görmüş olsam bile herhangi bir şey söyleyemem."

"Onu sormayacaktım." Chelsey duraksadı. "Hastanede kafası karışmış gibiydi. Yolunu kaybetmiş gibi. Hangi şehirde olduğunu ya da ne kadar zamandır kayıp olduğunu bilmiyordu."

"Bu gayet mümkün," dedi Dr. Fischer hızlıca. "Travmanın hafıza ve hatırlama eylemi üzerindeki etkilerini biliyorsun. Farazi konuşuyorum, Ellie büyük ihtimalle dış dünyayla bağlarını koparmış..."

Dr. Fischer, Ellie'nin zihninin nasıl yeniden düzenlendiğini anlatmaya devam ederken Chelsey arkasına yaslandı. Yaşananlara dair anlatımının durumdan zarar görmüş olabileceğini, Ellie'nin detayları sıralamakta zorlanabileceğini, hatıralarının karanlıkta çakan

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

ışıklar gibi bir belirip bir kaybolacağını anlattı. “Böyle vakalarda zihin tam bir labirente döner. Herhalde bir hayatta kalma stratejisi bu da,” dedi Cerise. “Sonra, hastalar iyileşmeye başladıkça beyinleri sürrealist bir tabloyu andırmaya başlar.”

Chelsey eriyen duvarları, hiçbir yere gitmeyen merdivenleri, dokunulmamış diyarları, kendi içine kıvrılan zamanı, yamulmuş kederi düşündü. Gerçek neydi? Gerçek olmayan neydi? Chelsey'nin kulakları uğuldadı. Bunu yapanı, o adamı bulma sözünü yeniledi. Chelsey onu gözünde canlandırabiliyordu. Ellie'nin zihninin çitlerinden süzülen karanlık bir siluet. Zamanını kolluyor. Saldırmaya hazır.

ii

Oradaki tüm kızlara bir tüyo vereyim: Sakın kaçırma eylemini gerçekleştiren kişinin sizi ikinci bir yere götürmesine izin vermeyin.

Bir de kız anne babalarına bir tüyo: Kızlarınızın dünyada vücut kıllarından, baloya kiminle gideceklerinden veya internette kaç arkadaşları olduğundan daha önemli dertler olduğunu bildiğinden emin olun. Onlara birileri selektör yaptığında kenara çekmemeyi öğretin. Ya da bir gece kulübünün hemen yanındaki bir ara sokağa girmemeyi. Ya da gün ışığında bisikletle caddede gezmemelerini. Ya da boş bir tuvalet bulmak için motel odalarından çıkmamalarını...

Sol tarafımda neon haç bulunan bir kilise vardı. Biraz ileride bir benzin istasyonunun ışıkları parlıyordu. Ama ben caddeyi geçip ıssız bir otoparka doğru ilerledim. Orası daha yakındı ve ben çok üşüyordum. Çakıllar ayaklarımın altında gıcırdadı. Otoyoldan arabalar hızla geçiyordu. Doğru düzgün bakmadan birkaç aracın yanından geçtim. Ne renk olduklarını ya da direksiyonun arkasında birilerinin olup olmadığını hatırlamıyorum. Birkaç adım daha attıktan sonra cılız bir çalılığın yanına vardım. Çömelip işimi gördüm. Hızlıca halledip ayağa kalktım. Gökyüzünde bir yıldız kaydı.

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

Ellerim belimde, yukarı bakıp bir dilek diledim. Onu da o zaman gördüm.

Danny'nin arabası motelin önünde park halindeydi. Şoför kolruğu boştu. Gelmişti. Ayak parmaklarımin üzerinde yaylanarak telefonumu çıkarıp ona mesaj atmaya hazırlandım.

Ama sonra...

İki el omuzlarıminı kavradı. Kafamda tehlike çanları çalmaya başladı. Boğazımin derinliklerinde bir çığlık toplandı. Ellerden biri hareket ederek ağzımı kapamak, sesimi basturmak için uzandı. Parmakları çamur ve iğrenç bir şey kokuyordu. Öğürdüm.

Bedenimin dışına çıkma hissini ilk kez o zaman tatıgımı hatırlıyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Bir parçam koptu, benden ayrıldı ve uzaklaşıp gitti. Kendimi bıraktım. Başka seçeneğim yoktu. Bazen durup o geceyi düşündüğümde kopup giden yarımın bana fısıldadığını duyar gibi oluyorum: "Uzaklaş. Çok uzaklara git. Güvende ol. Hayatta kal." Şimdi ne kadar uzağa gittiğimi, kendimden ne kadar uzaklaştıgımı düşünmek beni üzüyor. Günün birinde geri dönebilir miyim emin değilim. Aruk var olmayan bir şeyi nasıl bırakırız?

Yine de mücadele ettim. Elimden geldiğince savaştım. Siyah noktalar görüşümü kararttı. Gözlerimden buz gibi yaşlar döküldü. Bütün gücüm çekilip gitti. Telefonum yere düştü, ekranı çatladı. Üst koluma keskin bir şey saplandı. Daha çok debelendim. Ama çok geçmeden bedenim hafıfledi ve ağırlıgım yokmuş gibi hissetmeye başladım. Gözlerim arkaya doğru kaydı. Tepemde yıldızlar parlıyordu. Sonsuz bir siyahlıgın üzerinde minicik, beyaz noktalar. Sonrası hiçlik.

Zifiri karanlıgın ortasında, acı içinde uyandım. Boynumda keskin bir ağrı vardı. Hani aynı pozisyonda çok uzun süre uyuduğu-

nuzda beliren o kas ağrısı gibi bir şey. Ağzımda pamuğa benzer bir şey vardı. Dilimde de ruhaf, metalik bir tat. Sanki bir avuç bakır para emmişim gibi.

Üzerinde uyuduğum zemin soğuktu ve o soğuk kıyafetlerimin üzerinden içime işliyordu. Karanlıkta titredim. Gözlerim yavaşça kapandı. Biraz daha uyumak istedim. Ama acı çekiyordum ve nerede olduğumu bilmiyordum. Moteldeki partiyi hatırladım. Ben bir birayı fondip yaparken India'nın kahkaha attığını. İçkiyi fazla kaçırıp bir yerlerde sızmış olabilir miydim?

Kulak kesildim. Etrafımda ormanın uyandığına dair sesler vardı. Kuşlar, rüzgârda salınan ağaçlar. Yine de hiç ışık yoktu. Ani bir korku ürpertisi sardı içimi. Otoyolu, martıları, okyanusu duymam gerekiyordu. Ama bunlara dair hiçbir iz yoktu. Her neredeysem Astoria'dan çok uzaktım. Evden çok uzaktım.

Doğrulamaya çalıştım ama omzum bir şeye çarptı. Neydi o? Yumuşak bir minderle kaplı metal mi? Bir koltuk kenarı mı? Tekrar uzandım, acı kürekkemiğim boyunca zikzaklar çiziyordu. Midem kasıldı ve kuru kuru öğürdüm. Gözümün önünde yıldızlar dans etti. Serin, berrak gecelerde izlemeyi sevdiğim o güzel yıldızlar değil de kötü olanlar. Beyinde bir dengesizlik olduğunu işaret edenler. Zihnimde bir uyarı ışığı yanıp söndü. Tehlike. Tehlike. Tehlike. İçgüdüsel olarak elim enseme gitti, ardından kolumun üst kısmına doğru indi. Bastırdım. Keskin bir acı yayıldı.

Sendeleyerek ayağa kalktım, başım dönüyordu ve korkuyordum. Tepkimi kontrol altına almak için derin bir nefes aldım. Kör biri gibi elimle etrafı yokladım, koltukların kıvrımlı kenarlarına, zemine, duvarlara, pencerelere hafifçe vura vura dokundum. Bir okul otobüsü müydü? Tepemden küçük, kare şeklinde bir ışık geliyordu. Acil çıkış. Birden buraya nasıl geldiğim bütün önemini yitirdi. Önemli olan tek şey dışarı çıkmaktı.

ELLIE BLACK'İN DÖNÜŞÜ

Bir adrenalin patlaması yaşadım, kalbim hızla çarpmaya başladı. Acil çıkış kapağının oradaydım, koltuklardan birinin üzerine çıkıp dikkatle ayağa kalktım. Perişan haldeki bedenimin bütün gücüyle kapağı ittirdim. Birkaç santim aralandı, içeri ışık girmesine yeterdi ama kaçmama değil. Bir asma kilidin yuvarlak kenarını gördüm. Biraz daha ittirdim. Yerinden kıpırdamadı. Aralıktan parmaklarımı uzattım. Yalnızca soğuk metal vardı. Elimi geri çektim. Sonra kapağı tam ortasından tekrar ittim. Hiçbir şey olmadı. Tekrar tekrar denedim. Alnımda ter birikti, kollarım pişmiş erişte gibi gevşedi.

Pencereler tamamen karartılmıştı ama belki dışarıda bir karton ya da kâğıt olabilirdi. Belki de berbat bir şakaydı bu. Hareketlerim beceriksiz ve panik doluydu. Pencereyi ancak üç denemede indirebildim.

Ama içeri hava değil, yalnızca toprak girdi. Ellerimi sıkıştırılmış toprağa daldırıp avuç avuç içeri aldım. Toprak parçaları vinil koltuğun üzerine saçıldı ve burnuma girdi. Çok geçmeden ellerim kil ve taşa denk geldi. O aşamada zaten çoktan yara bere içindelerdi ve ikisine de kramp girmişti.

Durmam gerekiyordu.

Otobüsün arkasına, en uzak köşeye doğru hızla ilerledim. Orada kollarımı bacaklarımın etrafına doladım ve gerçek bütün ağırlığıyla üzerime çöktü. Nasıl mümkün olabildiğini bilmiyordum ama kesin olarak bildiğim bir şey vardı: Yeraltındaydım. Birileri beni gömülmüş bir okul otobüsünün içine kapamıştı.

Yorgunluğuma rağmen uyanık kalmak için kendimi zorladım. Uyku korkutucuydu. Öne eğildim ve tırnaklarımla önümdeki koltuğun arka tarafına bir çentik attım. Serçeparmağımın kenarı başka bir ize değdi. Benim bırakmadığım bir iz. Elim onun üzerinde gezindi, şekillerin izini sürdüm. Çemberler ve çizgiler vardı. Biri çöp adamlardan bir aile yapmış, her birinin altına da kaba saba harfler oymuştu. Elimi çizimlerin üzerine koydum. Burada önceden baş-

kası mı vardı? O da mı gömülmüştü? Dehşet cam kırıkları misali yağmaya başladı.

Ciğerim sönene kadar çığlık atıp durdum. Ağzımdan bir inleme dışında hiçbir şey çıkmayana kadar. Kasılmış boğazımla ciğerlerim arasında sıkışan, ıslık gibi bir ses. Karanlıktaki küçücük bir kuş gibi. Kimsenin duyamayacağı şarkılar söyleyip duran bir kuş.

Altıncı BÖLÜM

Jimmy sabah uyandığında basın evinin önündeydi. Perdeleri araladı, elinde kahvesiyle dışarı baktı. Buz gibi havada birbirleriyle kükürdüyüp duran gazetecileri izledi. Kahvesini yudumladı ve bahçeye doğru ilerlemiş olan habercilerden birine kaşlarını çatıp baktı. İnce camın ardından muhabirin konuşma provasını duyabiliyordu. Ellie'nin gösterdiği direnci methediyordu. Jimmy'nin kızı kurtulmayı başaran kişiydi. İnsanlar böyle yiğit kahramanlara bayılırdı. Ellie şanslı olardı. Tüm bunlar Jimmy'nin canını sıkıyordu. Canını sıkıyor ve onu öfkeliendiriyordu. Küçük kızının adı hepsinin ağzındaydı. Coldwell'deki çoğu çocuk gibi Jimmy de her an kavgaya girişmeye hazır biri olup çıkmıştı. Bir şeylere vurma dürtüsüyle titredi.

Kaldırımın kenarına vişneçürüğü bir SUV park etti. Sam'in arabası. Jimmy'nin büyük kızının ailesi muhabir kalabalığının arasından geçti. Sam'in karısı Valerie bir kolunda bebekleri Mia'yı tutarken bir koluyla da Sam'i sarmıştı. İki kadın da eğilip hızlı adımlarla eve doğru ilerledi. Mia ağlıyordu.

"Yorum yok dedim ya, pislikler." Sam kapıyı çarparak kapadı.

Valeria oturma odasının köşesine doğru ilerlerken Mia'yı sakinleştirmek için bir şeyler fısıldıyordu. Bebeğin ağlaması yavaş yavaş bir inlemeye evrildi.

"Baba." Sam bir anda kendini onun kollarına attı. Kızı gömleğini gözyaşlarıyla ıslatırken Jimmy de onun başının arkasını tutuyordu. Bir anlığına durdu ve yanığını kızının başının üstüne dayadı. Çocukluğunda olduğu gibi göğüs boşluğuna sığmıyordu artık. Faki gibi sarılmıyordu da. Aslında pek sarıldıkları söylenemezdi. Jimmy'nin içi vicdan azabıyla sızladı. Ellie üst kattayken o bu anın tadını çıkarıyordu.

"Ellie nerede? Annem nerede?" dedi Sam boğuk bir sesle.

Kız geri çekilip başını babasına doğru kaldırdı ve sanki yine o küçük kız oldu. Jimmy'ye evrene dair tüm çözümleri elinde tutuyormuş gibi bakıyordu. Jimmy'nin en büyük sırrıysa hiçbir şey bilmediğiydi. Günün birinde bunun ortaya çıkacağından korkuyordu. Günün birinde birilerinin, hayatının büyük bir kısmını şafak sökmeden uyanıp sadece nasıl geçineceğini düşünerek geçirdiğini fark edeceğinden. Daha sekiz yaşındayken babası öldüğünde halasının patates salatası dolu ağzını açıp ona, *Artık evin reisi sensin, Jimmy*, dediğini hatırladı. *Ailene sen bakacaksın. İkisi de uyuyor.*

Sam başıyla onayladı, ardından gözlerini kısarak şömine rafındaki sigara paketine baktı. "Annemin bıraktığını sanıyordum?" Yetişkin Sam geri dönmüştü. Ellie doğduğunda Sam on yaşındaydı. Bir kardeşi olduğu için heyecanlıydı. Küçük bir yardımcı, ikinci bir anne olmuştu. Ondan sonra da hayatı boyunca hep öyle kaldı. Jimmy, Sam'in zaman zaman annesine ve hatta ona da annelik yapmaya çalıştığının farkındaydı. Mia doğduğunda, her şeyi kendi ebeveynlerinden farklı idare etmeyi planladığı açıktı. *Daha iyisi* imasıyla. Jimmy bunun, ebeveynlerinin yanlışlarını düzeltme arzusunun doğal bir süreç olduğunu düşünmüştü. Jimmy solaktı ama babası onu sağ elini kullanmaya zorlardı. Kat, Sam'e hamile kaldığında Jimmy, çocuğundan asla değişmesini istemeyeceğine dair büyük laflar etmişti.

ELLIE BLACK'İN DÖNÜŞÜ

Ellerini saçlarından geçirirken ne kadar seyrediklerine şaşır-
Acaba iki yıldır uyuyordu da şimdi uyandı ve etrafındaki dünya
tamamen değişti mi diye düşündü. "Ona biraz zaman ver, olur mu?
Zor bir gece oldu."

"Daha iyi başa çıkma mekanizmaları öğrenmesi gerekiyor," dedi
Sam. "Ona fırsat veriyorsun."

Fırsat vermek. Sam, Kat'le ikisinin Ellie'ye karşı tutumları-
la ilgili de benzer bir şey söylemişti. Ellie, Sam'in kimliğini çal-
dığında Sam annesiyle babasından onu polise ihbar etmelerini
istemmişti. *Kimlik dolandırıcılığı bu, diye haykırmıştı. Onu ihbar
etmelisiniz. Yapmazsanız ona fırsat vermiş olursunuz. Asla öğrene-
mez.* Sam'in kontrol sevdası Ellie'nin kayboluşundan sonra ikiye,
Mia olduktan sonra da üçe katlanmıştı. Kat'in Mia'ya bakacağı
zamanlarda Sam yazılı ve açıklamalı programlar getirirdi. *Mia'yı
yanındığında yedi dakikalığına ağlamasına izin verebilirsin, ondan
sonra geri dön ve nazikçe orada olduğunu hatırlat ama SAKIN KU-
CAGINA ALMA. Organik olan her şeyi yiyebilir ama üç gramdan
fazla şeker içeren hiçbir şey olmaz.* Bu bir dalgaydı. Sam, Mia'ya
karşı katı olacaktı çünkü onların Ellie'ye karşı fazla yumuşak yüz-
lû olduklarını düşünüyordu. Belki de katı olmak işe yarardı ama
büyük ihtimalle yaramayacaktı. Kızlarına kendini kalp kırıklığın-
dan kurtarmanın bir yolu olmadığını öğretmeliydi. İnsan kendini
acıdan koruyamazdı.

"O nasıl?" diye sordu Sam.

"Bilmiyorum ki," dedi Jimmy dürüstçe. Koridordaki döşemeler
gıcırdadı. Ardından Ellie kapının eşiğinde bir hayalet gibi belirdi.

Sam bir şaşkınlık nidası atarak iki eliyle ağzını örttü.

Valeria, Mia'yı hoplatarak gülümsedi. "Ellie, seni tekrar görmek
ne güzel. Evine hoş geldin. Bu, yeğenin Mia."

Ellie gözlerini kırptırdı, arkasını döndü ve uzaklaştı. Arka kapının çarparak kapandığını duydular. Sam bir adım atacak oldu ama Jimmy elini kaldırdı. "Ben giderim."

Dışarıda garaj kapısı açıktı. Duvarın dibinde kutular vardı. Lastikleri patlamış eski bisikledler birbirlerine yaslanmış duruyordu. Bozuk bir süpürge, göçük bir tampon vardı. Jimmy bir şeyleri atmakta zorlanan tiplerdendi, bir gün mutlaka onlara ihtiyacı olacağına inanırdı. Elde satılacak bir şeyler olması da her zaman iyiydi. Jimmy'nin en büyük utancı, Kat'in hamileyken ve kızlarını doğurduktan sonra kuaförde çalışmaya devam etmesiydi. Kat'in de utandığını biliyordu. Dükkândaki kızlara kendini oyalamak için çalıştığını söyleyip dururdu. Sonra eve dönüp bahşişlerini toplar, paraları dikkatle ayırırdı. Bunlar mama için, bunlar bez için. Jimmy sayamayacağı kadar çok kez yüzde yirmi komisyonla çalışan şu çek kırdırma mekânlarına gitmişti. Her seferinde de geç saatlerde, kapanıştan hemen önce gider ve veznedarın gözlerinin içine bakamazdı.

"Ellie, burada mısın?" diye seslendi ve kızını en arkada, çalışma rezgâhının orada buldu.

"Sadece biraz hava alıyordum," dedi. Duş almamıştı ve Jimmy'nin eski ceketlerinden biri vardı üzerinde. Bedeni çok büyük gelmiş, rengi de -kum sarısı- onu solgun göstermişti.

Jimmy bir adım ilerleyerek plastik bir boru aldı ve elinde çevirmeye başladı. En fazla on beş santim boyutunda, küçük, uçları kapalı bir şeydi. Evdeki bir kanalı tamir ettiği zamandan kalmıştı. "Bunu sen mi indirdin?" Boruyu kaldırdı. Sol yüzükparmağının ucu yoktu. Tek başına tekneyle açılmış, balık tutarken parmaklarına oltanın ipi dolanmış, parmağının ucunu kesip atmıştı. Güverte kan içinde kalmış, Jimmy ise elini sarıp işini bitirmiş, eve dönerken de acile uğramıştı.

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

Ellie'nin yanakları kızardı. Zamanında Jimmy ona Sam'in ehliyetini alıp almadığını sorduğunda da aynı tepkiyi vermişti. "Hayır," dedi Ellie.

Jimmy iç geçirdi ve üstelememeye karar verdi. Bir sürtüşmeye neden olmak istemiyordu. Önemli bir mesele değildi. Boruyu tekrar yukarı koyup kollarını kavuşturarak Ellie'ye döndü. "Dışarıda bir sürü gazeteci var. Sam içeride. Benim de teknede biraz işim var, rıhtıma gitmeyi düşünüyorum." Eskiden böyle bağ kurarlardı, denize açılarak. Ellie kısa balık turlarına onunla gelir ve konum tahmini becerilerini test eder yahut yıldızların haritasını çıkarırdı.

Ellie ellerini yumruk yaptı. "Kulağa güzel geliyor."

Bir rahatlama hissi. Sonunda düzeltebileceği bir şey. "Yol üzerinde sana yeni bir telefon alabiliriz." Çoktan kendi telefonunu çıkarmış, Kat ile Sam'e Ellie'yi dışarı çıkaracağını yazmaya başlamıştı.

Ellie sanki nahoş bir şeyi kafasından atmak ister gibi başını iki yana salladı. Gözleri suçluluk hissiyle kararmıştı. Bakışlarını yere eğdi. "Telefona ihtiyacım yok."

Jimmy bir nefes aldı. Şimdi hatırlamıştı. Kaybolmasından hemen önce yeni telefon meselesi yüzünden kavga etmişlerdi. Jimmy sonradan Ellie'nin moteldeki partiyi de bu yüzden verdiğini öğrenmişti. Oysa şimdi ne kadar önemsiz geliyordu. İncir çekirdeğini bile doldurmayacak bir mevzu. Özellikle de Jimmy ve Kat'ın o zamanlar maddi açıdan bir sıkıntıları olmadığı düşünülünce. Biraz kemer sıkıp Ellie'ye yeni bir telefon alabilirlerdi. Hayatını kurtarabilirlerdi. Jimmy insanların yaptığı tercihleri düşündü. Bir kararın nasıl da bir domino etkisi yarattığını. Tek bir olayın nasıl da her şeyi değiştirebildiğini.

"Tabii ki ihtiyacın var. Bence aynı numarayı bile alabiliriz. Biz... Biz senin ödeme planını hiç iptal etmedik. Sana yeni bir telefon alacağız," diye ısrar etti. Ellie bir şey demedi ama onun peşinden garajdan çıkarak kamyonete bindi.

Jimmy'nin teknesinin adı *Turmoil*'di. Fiberglas, alüminyum ve ahşaptan yapılma, on beş metrelik bir tekneydi. Boyası pul pul dökülüyordu, güvertesinde pas ve balık kanı lekeleri vardı ve zaman zaman motor tütüyordu. Ama iyi bir tekneydi. Güvenilirdi ve Alaska'ya kadar bile yolculuk yapabilirdi. Ellie güvertede, kargo bölmesinin yanında dikiliyor, buzun üzerindeki beş tonluk tonbalığına bakıyordu. Jimmy yüzlerce yuvarlak, siyah gözün Ellie'ye sorgular gibi baktığını hayal etti. Evden çıktıklarından beri pek konuşmamıştı. Jimmy yeni telefonunu eline tutuşturduğunda gönülsüzce bir teşekkür etmiş, sonra da telefonu arabada bırakmıştı.

Jimmy bir kaba tuz çuvalını güverteye çekti. Kalın eldivenler takmıştı. "Geri çekil." Ellie geriledi ve babası tuz çuvalını kargo bölmesinin kapağından boşalttı. Suyla karışıp bir salamura oluştu-racak, bu da tonbalığını Jimmy onu işleyip satana kadar donmuş halde tutacaktı. Öte yandan orta dereceden şiddetliye kadar uzanan yanıklara neden olabilirdi. Jimmy'nin kolları salamura sürecinden kaynaklanan kırmızı noktalarla doluydu.

Ellie tırabzana doğru ilerledi. Rüzgâr saçlarını yüzüne savurdu. Jimmy onu izledi. "Biraz da sen kullanmak ister misin?" diye bağırdı kargo bölmesine su pompalanırken çıkan gürültüyü bastırmak için. Jimmy ciddi bir adamdı ama okyanusta açılıyordu. İnsan su-dayken her şeyin on kat daha güzel olduğuna inanıyordu. Eskiden okyanusun tüm sorunları yuttuğuna inanırdı. Ama bu inancından vazgeçmişti artık.

Ellie'nin kaybolmasından üç gün sonra denize açıldığında Kat'in ona kızdığını biliyordu. Tanrı biliyor ya, uzun uzun okyanusa bakmış ve kendini suya atmaya düşünmüştü. Kızını korumayı başaramamıştı. Ölmeyi hak ediyordu. Kendinden nefret ediyordu. Ama geri dönmüştü. Üstelik atlamayı beceremediği için kendini korkağın teki gibi hissediyordu. Yaşamak istemişti. Kat'le birlikte

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

olmak. Balığa çıkmak ve Ellie'yi, güzel zamanları hatırlamak. O teknenin her tarafında küçük kızından izler vardı. Yüzünü yukarı çevirmiş, dümenin başında dikilirken üzerine sıçrayan sularla kahkahalara boğulması. Eve geri dönmek için yıldızların gösterdiği yolu izlerken çarkın arkasında, dilini ağzının bir köşesine sıkıştırması. Güvertede Motown şarkıları eşliğinde dans edip balıklara şarkı söylemeleri. O zamanlar mutlulardı.

Ellie şimdi korkuluğa tutunmuştu ve gözleri sımsıkı kapalıydı. Jimmy bir şeylerin ters gittiğinin farkındaydı. Tuhaf. Kelimeleri bulmakta zorlandı. Hep sessiz sakın biri olmuştu ve çocukken hafif bir peltekliliği vardı. Okuldaki çocuklar onunla dalga geçer, ona kız derlerdi. O da konuşmayı bırakmıştı. Mümkün olan en az kelimeyle konuşurdu. Jimmy sessizliğini sürdürürken Ellie birden fırladı.

“Ellie,” diye seslendi Jimmy ama kızı çoktan merdiveni tırmanıp rıhtıma doğru koşmaya başlamıştı. “Siktir. Siktir. Siktir.” Eldivenleri söküp attı, parmaklarında salamura yanıklarının izleri vardı. Kızının peşine düştü. Ellie'nin dört yaşındaki hali canlandı gözünde. Bir sinir krizinin ortasında ondan kaçmış, nereye gittiğine bakmadan okyanusa doğru koşmuştu. Bir dalga onu yere devirmiş ama Jimmy okyanus onu alamadan kızını kucaklamıştı. Şimdi o anı tekrar yaşıyordu. O berbat korkuyu, değerli bir şeyleri kaybetme korkusunu. Jimmy, onu kurtardıktan sonra aynı anda hem ağlayıp hem de gülerken Ellie'yi havaya fırlatmıştı.

Şimdiyse Ellie'nin onu kamyonetinin yanında beklediğini görüp yavaşladı. Hemen arkasında teneke çatılı konserve imalathanesi vardı. Bir zamanlar yüzlerce işle dolup taşarken şimdi yalnızca birkaçı kalmış, gerisinin yerini makineler almıştı. Büyük firmalar ticaret tekneleri ve lisanslar alıyordu. Jimmy'ye de yedi haneli rakamlar önerilmişti ancak o kabul etmemişti. Onun mirasıydı bu. Köklü bir işçi soyundan geliyordu. Sakatlanmış, hakkını hiçbir zaman tam olarak alamamış adamların soyundan. Toprağın tuzu

olan adamlardan. Jimmy bürün özdeğerinin o tekne de olduğuna inanıyordu. O kan lekeli tahtalarda, fıstık ezmeli sandviçlerde. Ağır adımlarla ilerlerken Ellie'nin sileceğe sıkıştırılmış beyaz bir kâğıt parçasını alışını izledi. Ellie kâğıda bakarken yüzü düştü, sonra notu avucunda buruşturdu. Jimmy onun yanına geldiğinde hâlâ nefes nefeseydi. Yaşlandığını hissediyordu. Formda değildi. "Tanrı aşkına, sen... böyle kaçıp gidemezsin!"

"Özür dilerim," diye fısıldadı Ellie. Titriyordu. Dudakları ve çenesi sarsılıyordu ve Jimmy bağırmasının onu korkuttuğunu düşündü. Gözlerinde öfke çıktı. Ellie'ye değil, ona bunu yapanlara idi öfkesi. Kızı daha önce ondan hiç korkmamıştı.

Bir arabanın kapısı kapanınca ikisi de sese doğru döndü. Dedektif Calhoun düz bir sedandan inerek el salladı. "Günaydın." Gülümseyerek onlara doğru ilerledi.

Ellie'nin elindeki kâğıt düştü ve Jimmy eğilip notu aldı. Ön yüzünde huş ağaçları olan bir kartpostalı ve arka tarafında da keçeli kalemle üç yazıyordu. Otoparktaki diğer arabaların sileceklerine kartpostal değil, renkli broşürler sıkıştırılmıştı. Tuhaf.

Ama yine de... Coldwell, Olympic Ulusal Ormanı'na giderken uğranan duraklardan biriydi. Ormanlar her türlü insanı çekiyordu. Kaybolanlar. Kaybolmak isteyenler. Söyleyecek bir şeyi olanlar. Kapınızın önünde, sileceğinizin altında ya da telefon direklerinde beliren gizemli afişler bulmak alışılmadık bir şey değildi. Coldwell rüzgârında savrulan çağrılar. Jimmy kartpostalı buruşturup kamyonetin arka tarafına attı. Geçen hafta sileceğine sıkıştırılmış bir bildirinin yanına düştü. Üzerinde yedi kelime yazılı, katlanmış, beyaz bir kâğıt: ASLA GÖRMEZDEN GELMEYESİN GİTGİDE ARTAN HUZURSUZLUK HISSİNİ.

Yedinci BÖLÜM

“Ellie.” Chelsey hızlı adımlarla ilerlerken ayakkabılarının altındaki çakıllar gıcırdadı. Ellie’nin üzerinde bol bir ceket vardı ve yüzü solgun görünüyordu. Jimmy’nin de pek iyi görüldüğü söylenemezdi. Chelsey bir şeyleri bölmüştü belli ki. “Her şey yolunda mı?” diye sordu endişeyle.

Ellie’nin yanakları kızardı ve ellerini ceplerine soktu. “Burada olduğumu nereden biliyorsun?” Sesinde savunmacı bir tını vardı.

“Eve uğradım. Kat haber verdi.” Chelsey sesini doğal tuttu. Ellerini beline koyup denizi izledi. Noah, doğal afetlerin çoğundan korkardı; depremler, volkanik patlamalar, tsunamiler. Chelsey’nin de okyanustan pek hoşlandığı söylenemezdi. Ne zaman uçsuz bucaksız ufka baksa sırtında bir panik ürpertisi hissederdi. Ama Lydia... Lydia denize bayılırdı. Chelsey’nin ablası suyun altındaki bütün o yaşamı hayal ederken sersemleirdi. Devasa kalamarlar. Mavi balinalar. Parlak mercanlar. Ablası onlarınki dışındaki dünyaları hayal ederdi. Kaçmayı.

“Chelsey.” Jimmy elini uzattı.

Chelsey onun elini sıktı. “Selam Jimmy. Nasıl gidiyor?” Sabah nemli ve soğuktu, puslu bir hava vardı. Gökyüzü griydi, ıslanmış bir gazeteye benziyordu rengi.

"Bahçemizdeki o muhabir kalabalığı ve verandamıza durmadan bir şeyler bırakan insanlar olmadan da idare edebilirdim doğrusu," dedi Jimmy. Chelsey anlayışla başını salladı; Blacklerin kapısını çalmak için siyah-beyaz ayıcıklar, mumlar ve çiçek buketleri arasından geçmek zorunda kalmıştı. "Ama onun dışında iyiyim. Kızım evde olduğu için mutluyum."

Chelsey, Ellie'ye baktı. Koyu renk saçları bir perde gibi yüzünü örtüyordu. "Evet, Kat basınının sabah erkenden geldiğini söyledi. Birkaç ekip daha yönlendirip onları uzaklaştırmaya çalışırım."

"Çok iyi olur." Jimmy başıyla onayladı ve beklentiyle Chelsey'ye baktı.

Chelsey belli belirsiz bir gülümsemeyle, "Aslında Ellie'yle biraz konuşmayı umuyordum," dedi. Yakınlara bir martı kondu, gagasında balık parçaları vardı. Durduğu yerde hepsini yuttu.

"Bilemiyorum, Chelsey." Jimmy başının arkasını kaşıdı. Ellerinde kan lekeleri vardı. "Ama sanırım karar senin," dedi Ellie'ye dönerek.

Ellie dudaklarını birbirine bastırdı ve Chelsey *hayır* cevabının oluşmaya başladığı anı gördü. "Nerede istersen orada sohbet edebiliriz. Sizin evde olabilir ya da istersen ikinizi bir yerlere götürüp donut ve kahve ısmarlarım. Nasıl daha rahat edersin?" Hayır cevabını kabul etmediği için kendini kötü hissederek ikisine baktı.

Ellie yüzünü buruşturdu ama sonunda, "Evim," dedi.

On yedi dakika sonra Chelsey, Black ailesinin oturma odasında, Ellie'nin karşısında oturuyordu. Ellie'nin evi seçmesini bekliyordu zaten, neticede kontrolü elinde hissettiği yer burasıydı. Daha önce bir mağduru yatak odasında, bir yığın yorganın altında sorguladığı da olmuştu. Ellie şüpheli olsa onu karakola götürürdü. Penceresiz bir odada bir süre oturtur, belki odanın sıcaklığını artırırdı. Sonra

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

bir şişe su getirip masanın üzerinden ona doğru iter ve ona haklarını okuduktan sonra sohbete başlardı.

Chelsey şimdi yıpranmış bir koltukta oturuyordu. Ellie kaybolduğu gün Kat ve Jimmy'nin ifadelerini alırken de burada oturmuştu. Çok uykusuzdu ama kendini hiç bu kadar hafif ve anın içinde hissetmemişti. Adrenalindendi. Coşku içindeydi. Bir vakayı çözerken hep tetikte olurdu. Kat ve Jimmy arka bahçedeydi. Çatlak bir pencereden içeri sigara dumanı sızıyor, mandalina kokulu mumlara karışıyordu. Muhabirlerin kendi aralarındaki mırıltıları da ince camdan içeri süzülüyordu.

Chelsey cebindeki ses kayıt cihazını çıkardı. "Bu görüşmeyi kaydetmek istiyorum. Senin için sakıncası var mı?"

Ellie başını iki yana salladı ve sol bileğini tuttu. Üzerinde hâlâ o bol ceket vardı, onu boynundan dizlerine kadar saran bir battaniyeye benziyordu. "Sorun değil galiba."

Chelsey çalıştırdığı kayıt cihazını çentikli sehpaaya bıraktı. Temel bilgilerin üzerinden hızla geçti. Kendi adı. Ellie'nin adı. Konum, tarih ve görüşmenin saati. "Şimdi," dedi Ellie'ye. "Bana hatırladıklarını anlat. Kaybolduğun gecedan başlayabiliriz dersen."

Bir an sessizlik oldu. Mutfaktaki musluk su damlatı. Ellie'nin gözleri Chelsey'ye kaydı sonra hemen uzaklaştı. "Aptallık erttim," dedi. Chelsey sessiz kaldı. Bekledi. Ellie burnunu sildi. "Partiden hiç ayrılmamalıydım," diye ekledi kısık bir sesle.

Chelsey başıyla onayladı. Bu tür durumlarda mağdurun kendisi suçlaması sık görülen bir durumdu. İnsanlar, kızlarla kötü seçimlerin kötü sonuçlar doğuracağına inanmaya şartlanmıştı. Bir tür telkindi bu aslında. İyi bir yaşam sürersen başına kötü bir şey gelmez. Ama kimse incitilemez değildi. Kimse dokunulmaz değildi.

"Parti mi?" diye sordu Chelsey.

Ellie öfkeli bir hareketle çenesini kaldırdı ve sesi gerildi. "İçmem gerekiyordu. Birileri tuvalette sevişiyordu. İçki içmiştim." Bu ayrıntıyı meydan okur gibi vermişti.

Chelsey elini sallayarak geçiştirdi. Ellie'nin odasını ararken esrar ve içki bulduğunu hatırladı. Sırlar. Her ergen kız bir şeyler saklardı. Bu yasadışı mallar Chelsey için pek önem arz etmiyordu. Ellie'yi suçlamaya yetecek şeyler değildi. "Birkaç içki içmişsin. Bu senin suçun değil."

Ellie'nin kolları gevşedi. Biraz rahatlamış gibiydi. "Benzin istasyonuna gidecektim aslında ama otopark daha yakındı ve benim... şey, çok çışım gelmişti."

Chelsey başıyla onayladı. İki yıl önce partiye katılanlarla tek tek görüştüğünde Ellie'nin eski erkek arkadaşı Will Gunner da bu hikâyeyi anlatmıştı. Ellie'nin tuvalete gitmesi gerekiyordu. Hepsi bu. "Peki sonra ne oldu?"

"Sahiden bilmiyorum. Biri beni tuttu. Bir şeyle uyuşturdu sanırım. Sonrası boşluk." Ellie başını öne eğdi. "Karanlıkta uyandım." Başını kaldırdığında gözleri yaşlarla parlıyordu.

"Bana karanlıktan bahset. Nasıl kokuyordu? Hissi nasıldı?"

Ellie titredi ve gözyaşlarını sildi. Parmakları ardında ıslak izler bıraktı. "Soğuktu ve küf kokusu vardı, plastik gibi. Şu vinil plaklarım gibi. Kuşların sesini, zaman zaman da bir baykuşun ötüşünü ve uluyan köpekleri duyabiliyordum." Birden durup sol bileğini kavradı.

"Bileğine dokunup duruyorsun. Bir nedeni var mı?"

Ellie irkildi ve ellerini bacaklarının altına sıkıştırdı. "Nedeni yok."

Yalan, diye düşündü Chelsey. Bir süre bekledi, Ellie'nin daha fazlasını söylemesi için sonsuza uzayan bir duraksama. Ama Ellie sessiz kaldı. Çenesi titriyordu. "Tamam. Karanlığa dönelim. Neler hissettin?"

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

"Her yanım ağrıyordu ve açtım. Korkmuştum." Sözcükler ağzından kesik kesik döküldü. Pürüzlü.

"Evet. Tabii ki korkacaksın." Kısa bir duraksama. "Peki yalnız mıydın?"

"Hayır. Yani bir süreliğine evet. Sanırım birkaç gündü."

"Sonra ne oldu?" Chelsey öne doğru eğildi.

"Çok acıkmıştım. Öleceğimi sandım. Sonra *o adam* geldi."

Chelsey yutkundu. "Bana ondan bahset."

Ellie'nin gözleri titreyerek kapandı. "Yüzünü görmedim. Fazla parlaktı. Ağzını ve burnunu örten bir bandana takıyordu."

"Peki. Bu bandana ne renkü?" diye sordu Chelsey. Bazen bir detay onu başka bir detaya götürürdü. Öfkeli bir sesten boydan boya yara izi olan kırış kırış bir alına mesela.

"Kırmızı. Kırmızıydı. Başımı kaldırıp ona bakmak canımı yakıyordu." Yeraltı. Chelsey onun yeraltında bir yerde tutulduğunu fark etti.

Ellie birden gözlerini açtı. "Bunu yapmak istemiyorum."

Chelsey ani bir hayal kırıklığına uğradı. "Sorun değil." Kendini zorlayarak gülümsedi. "Hiç sorun değil. Yarın ya da sonraki gün kaldığımız yerden devam ederiz. Acele etmemize gerek yok."

"Hayır." Ellie'nin burun delikleri genişledi. "Bir daha hiç yapmak istemiyorum."

"Tam olarak anlamadım," dedi Chelsey. Oysa anlamıştı. Mağdurlar bazen soruşturmayla katılmayı reddederdi. Buna hakları vardı. Devam edebilmek için. O acı dolu anları tekrar tekrar yaşamamak için.

"Artık konuşmak istemiyorum. Yani bir daha hiç."

"Hayır. Ellie, lütfen," dedi. Panikten nefes nefese kalmıştı. "Konuşmak için yeni bir zaman planlaması yapmamıza gerek yok. Ama lütfen soruşturmayı sonlandırma formalitelerine girmeyelim,

herhangi bir şeyi resmiyete dökmeyselim. En azından istediğinin bu olduğuna iyice emin olana kadar.”

Ellie'nin katılımı olmazsa savcılık bu vakaya müdahil olmazdı. Kovuşturma açılmazdı. Chelsey bunu düşünmeye bile dayanamıyordu. Bu işi yapanı yakalamaya bu kadar yaklaşmışken her şeyin elinden böyle kayıp gideceğini düşünmeye.

“Ne kadar zamana ihtiyacın varsa kullan, Ellie,” dedi. Bu bir savunma hamlesiydi. Chelsey'nin zihninde bir tünel açıldı ve on beş yıl öncesine gitti.

O gece Lydia'nın kapısının açıldığını duymuş, hemen ardından kendi kapısını da ardına kadar açmıştı. *Nereye gidiyorsun?* diye sormuştu Chelsey çıplak ayağını kaval kemiğine sürterek. Koyu mora boyanmış ayak başparmaklarının adları Boris ve Narasha'ydı.

Hiçbir yere. Lydia'nın kıvrıkcık saçlarındaki bukleler belirgindi, dudakları bordoya boyanmıştı ve üzerinde kısa bir hırka, içinde de dantelli bir atlet vardı. Yaşından büyük giyinmesine rağmen daha küçük görünüyordu. Kocaman açılmış gözleri ve körpeliğiyle yüze çıkan ve karayı ilk kez gören bir denizkızını andırıyordu. Gökte hasat dolunayı vardı ve turuncu ışığı evi dolduruyordu. Chelsey yerinden kıpırdamamıştı. Lydia gözlerini devirmiş, yüzü heyecanlı bir tebessümle aydınlanmıştı. *Oscar'ın evinde bir partiye gidiyorum.*

Oscar Swann son sınıflardandı. Lydia ikinci sınıftaydı, Chelsey'ye birinci sınıfta. Kızların erkeklerle görüşmesine henüz izin verilmiyordu. Babaları erkekleri korkutmak için tüfekte verandada oturup bekleyen o adamlardandı.

Ben de gelebilir miyim? diye sormuştu Chelsey. Lydia'ya tapardı. Sahibine âşık bir yavru köpek gibi her yere peşinden giderdi. Onun hareketlerini kopyalardı. Onun kıyafetlerini giyerdi. Son Kudo'larını ona verirdi.

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

Hayır, demişti Lydia. Sert ve kendini beğenmiş bir tavırla söylemişti bunu. Oscar'ı görmem lazım. Bana resmen takmış. Birden kendine gelmişti. Annemle babama söyleme.

Chelsey o zamanlar daha kırılgan, daha muhtaçtı. Ablasının onayını kazanmak için ne gerekirse yapardı. Sevilmek istiyordu. O yüzden de, *Tabii ki söylemem*, demişti.

Lydia gülümsemişti. *İyi çünkü söylersen senden sonsuza kadar nefret ederim.* Sonra serçeparmağını uzatmıştı. Chelsey de kendi parmağını uzatarak karşılık vermişti. *Yemin ederim*, dediler serçeparmaklarını birbirine geçirip sallayarak.

Lydia hızla sıvışmış, basamakların tepesinde durup bir parmağını dudaklarına götürmüştü. Şşş. Söyleme. Lydia böylece çekip gitmişti, aşkın vahşi kollarına.

Keşke Chelsey onu durdursaydı. Ona gitmemesi için yalvarsaydı. Ya da onu da götürmesi için. Belki o zaman hâlâ yanında olurdu. Annesiyle babasına söylemek için beklemişti. Chelsey nihayet bildiklerini itiraf ettiğinde aradan iki koca gün geçmişti. Polisin evlerine girip çıktığı iki koca gün. Chelsey'nin annesiyle babası gerçekten ne olduğunu –Oscar ile Lydia'nın öldüğünü– öğrenene kadar geçen koca iki gün.

Chelsey sanki sonradan aklına gelmiş gibi sesini alçaltarak ekledi, “Korkuyorsan seni koruyabiliriz. Seni güvende tutmak için alabileceğimiz tedbirler var.” Bu çok bıçaksırtı bir sözdü: Yanımda olduğun sürece kimse sana zarar veremez.

Ellie kısa, neşesiz bir kahkaha attı ve Chelsey bunun ağırlığını üzerinde hissetti. İçindeki ağır mesajı, o eli kulağındaki tehdidi. Kimse bana yardım edemez. Kimse beni güvende tutamaz.

iii

İşin aslı şu: Büyük hayallerim yoktu. Ne üniversite ne de Coldwell'den uzaklara taşınma planım. Ağaç gibi büyüyen, daima yükseklerle uzanıp güneşi yakalamaya çalışan Sam'e benzemiyordum. Muhtemelen Danny'yle evlenirdim. Bir iki çocuk doğururdum. Küçük bir yaşamım olurdu. Ama bir önemi olurdu. Hâlâ bir önemim var, değil mi?

O otobüste her gün biraz daha küçüldüm. Azar azar, ta ki dayanılmaz hale gelene kadar. Çaresizlik. Özlem. Sanırım amaç da buydu. Aslında neredeyse eminim bundan. Çünkü tam da kendimi bir hiç gibi hissetmeye başladığım anda bir şey oldu.

İkinci gün otobüsün koltuklarından birine kıvrılmış yatıyordum. "Her şey yoluna girecek," dedim kendime tekrar tekrar. Üşüyordum, tir tir titriyordum ve dişlerim takırdıyordu. "Annen senin olman gereken yerde olmadığını fark edecek. Seni arayacak. Bir, bilemedin iki saat sürer." Ellerimi ceplerime soktum. Cep telefonumu genelde orada tutardım ama gitmişti. Çatıya yağmur vuruyordu. Uzakta köpekler uluyordu.

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

“Annen seni arayacak,” dedim kendi kendime. “Sen cevap veremeyince de panikleyecek. Polis işe dahil olacak. Baban kıyıya dönecek. Danny önayak olacak.”

İnançlı ol.

İnancını koru.

Seni bulacaklar. Tek yapman gereken dinlemek. Birazdan ismini haykırdıklarını duyacaksın. Sen de onlara cevap vereceksin.

Böylece bekledim. Kapağın etrafındaki ışık solgunlaşana, alnımdaki ter kuruyup hava soğuyana kadar bekledim. Tırnaklarımın altını didikledim, arada top top olmuş deri parçaları vardı. Kanıt. Bana saldıran kişiyi tırmalamış mıydım? Deri parçalarını toplayıp cebime koydum. Beni bulduklarında polise verecektim.

O gece tavşan uykusu uyudum ve irkilerek uyandım. *Tıkır. Tıkır. Tıkır.* Otobüsün tepesinde bir şey vardı. Hayvanlar. Bir sürü. Ama ne olur ne olmaz diye kıvrıldığım yerden kalkıp tekrar kapağın oraya gittim. Kare şeklindeki metal kapağı kaldırırken kollarım kaskatı ve yavaştı. Parmaklarımı dışarı uzatıp temkinle etrafı taradım.

“Merhaba?” diye seslendim usulca. Başparmağımın ucuna ıslak bir burun değdi, ardından dişlerin sıyrışını hissettim. Kolumu istemsizce geri çektim ama yeterince hızlı davranamadım. Kapak parmağımın üzerine kapandı. Acıyla haykırdım. Çatıdaki şey de her neyse kuyruğunu kıstırıp uzaklaştı. Burnumu çekip morarmış parmağımı emerek kendi köşeme döndüm.

Tekrar uyudum. Bu kez mesanemin sancısıyla uyandım. Hâlâ geceydi. Otobüsün içinde ileri geri yürüdüm. “Hadi ama, işemem gerek.” Sonunda çişimi daha fazla tutamadım. Basamakların üzerine çömelip gözlerim utanç gözyaşlarıyla yanarken çişimi yaptım.

Daha sonra otobüsün en arkasına çekildim. Merdivenden ve kendi pisliğimden uzağa. Bu kez uyanık kaldım, gözlerimi kapağa

diktim. Güneş çerçeveyi yeniden doldurmaya başladığında gözlerimi kırptırdım. Yeni bir gün başlıyordu ama ben hâlâ karanlığa sıkışıp kalmıştım.

Üçüncü gün kapağın etrafındaki ışık solmaya başlarken bir gümbürtü duydum. Sonra bir tane daha. İnsan adımlarının o ritmik, yavaş ve ağır tıkırtısı.

Anında köşemden fırladım, vücudumu otobüsün koridorunda resmen sürükledim. Kapağın altındaki koltuğun üzerine çıkıp çılgılık attım. Ayak sesleri durdu. Kaskatı kesildim. Metalin metalle sürttüğünü duydum, ardından bir *klik* sesi geldi. Kapak açıldı. Biri yukarıdan bana bakıyordu. Yüzü kırmızı bir bandanayla örtülmüştü, bedeni ışıkla çevriliydi. Bu şahsın elinde el feneri vardı ve yüzüme tutuyordu. Gözlerim yandı. Koltuğa gömülerek gözlerimi elimle örttüm.

“Adın ne?” Sesi kalın ve toktu. Beyaz tenliydi, koyun postuna benzer bir rengi vardı. Ayaklarının dibinde köpekler toplanmıştı. Alman çoban köpekleri burunlarını kapağa doğru eğip inliyorlardı.

“El... Ellie.” Titriyordum.

Adam bir ses çıkardı. Koridora bir şey düştü. Ben daha ne olduğunu anlamadan kapak kapandı. “Hayır,” diye inledim. Koluma acı saplansa da kapağa vurdum. “Benim adım Elizabeth Black.” Hâlâ yukarıda olduğunu, dinlediğini biliyordum. Botlarının ucu ışığı engelliyordu. Köpek patilerinin tıkırtılarını duyabiliyordum. “Benim adım Elizabeth Black. Lütfen, ailem sana ne istersen verir.” Sessiz kaldım, bekledim. Hiçbir şey olmadı. “Ne istiyorsun? Şerefsiz herif!” diye çıkıştım. Adam kapağın üzerinden çekildi. “Hayır, öyle demek istemedim. Ne istersen, lütfen.” Geri çekilirken ayak sesleri gitgide yumuşadı. Köpekler de onunla birlikte çekildi. “Lütfen,” dedim tekrar tekrar.

ELLIE BLACK'İN DÖNÜŞÜ

Yeniden olduğum yere çöktüm, karanlıkta büzüldüm. Bir şeye çarptım. Yumuşak ve süngerimsiydi. Elime aldım. Burnuma götürdüm. Temizdi, hafif tatlıydı. Ekmek. Somunu parçaladım ve büyük lokmalar halinde ağzıma tıktım.

Sonra yere iki şey düştüğünü hatırladım. Elimle koltukların altını yoklayarak plastik bir su şişesi buldum. Kana kana içtim. Midem ağrıdı. Çok hızlı yemiştım ve şimdi ekmek mideme taş gibi oturmuştu. Yedikten sonra ekmeğin ve suyun zehirli olabileceğini geldi aklıma. Adam bana verdiği o ilacı yiyeceğe ve suya da karıştırmış olabilirdi. Belki de midemdekileri kusarak çıkarmalıydım. Ama şimdiye kadar vereceği zararı vermiş olmalıydı. Hem her şeyin unutulduğu o karanlık uykuya tekrar dalmak hiç de kötü bir fikir gibi gelmiyordu. Unutmak istiyordum.

Kalan ekmekle suyu otobüsün arka tarafına götürdüm ve kendimi yeni bir geceye hazırladım. Başım geriye düştü, eski vinile yaslandı. Ellerim iki yanımda yumruk oldu. Evdeki ailemi hayal ettim. Daha çok da annemi. Hâlâ kucağına kıvrılabileceğim kadar küçük olduğum, pencereden içeri güneşin dolduğu zamanları. Şimdi bunu düşünmek bile acı veriyor. Sevilmenin iyi geldiği zamanları.

Adam birkaç günde bir o kırmızı bandanasıyla çıkageldi. Kapağı açıyor ve bana bakıyordu. Hep aynı soruyu soruyordu: “Adın ne?”

Ben de hep aynı yanıtı veriyordum: “Benim adım Elizabeth Black.” Sonra da panikten tükenmiş halde yalvarıyordum. *Lütfen. Çıkar beni buradan. Sana ne istersen veririm. Her şeyi.*

Bana biraz daha ekmek ve su atıyordu, ben de onları düştükleri yerden almak için debeleniyordum. Masanın altında dolanıp kırıntıları kapmaya çalışan bir köpek gibiydim. Ekmeği ve suyu saklıyor, eşit miktarlara bölerek otobüsün arka koltuğunun, uyuduğum yerin altında tutuyordum. Kendime her gün sadece birkaç yudum

içme izni veriyordum ve yağmur yağdığında da kapağın altında avuçlarımı birleştirerek su toplayıp kana kana içiyordum. Ekmek bazen küfleniyordu. Kokusunu alabiliyordum. Yine de yiyordum. Ama yalnızlık... İşte onun beni öldürebileceğini düşünüyordum. Ruhuma sinmişti, bir parazit gibi kanımla ve kemiklerimle besleniyordu.

Adam tekrar döndüğünde ona cevap vermeyi reddettim. "Adın ne?" diye sordu.

Sessiz kaldım, çenemi göğsüme dayadım ve sürücü koltuğundan kalkmadım. Tavan kapağını sertçe çarparak kapadı ve kilitledi. Bana ekmek ya da su bırakmadı. Sessizliğimin cezası buydu.

Adam beş gün boyunca gelmedi. Onu görmeden geçirdiğim en uzun süreydi bu. Ekmeğim ve suyum bitmişti. Yağmur da yağmamıştı. Açlık ve susuzluk beni içten içe kemiriyordu. Ben de otobüsün camlarını indirdim. Nemli toprağı dişlerimin arasından emerek boğulana kadar bir damla su aradım. Solucanları da yedim. Azı dişlerim onları ikiye bölerken bedenleri kıvranıp duruyordu.

O otobüste yaptığım en kötü şey bu değildi.

İnsan vücudu hakkında şunu öğrendim: Yaşamaya programlanmış. Kalbinin o nazik atışlarının durmasını ne kadar istersen iste, o atmaya devam eder. İçgüdüler devreye girer, seni en uç noktalara taşır. Uyluğunu, kolunu yoklar, uzuvlarını kanatırsın; sırf dilinde o ıslaklık hissini duyabilmek için.

Ama sonra... sonra ailemi düşünmeyi bıraktım. Açlık hissetmeyi bıraktım. Rüya görmeyi bıraktım. Galiba bunların nasıl yapılacağını bilmiyordum artık. Birkaç gün daha geçti.

Otobüsün en arka koltuğunda uzanıyordum ve bir daha kalkamayacağımdan emindim. Artık vazgeçmenin zamanı gelmişti. Teslim olmanın. En dibe vurmuştum. Gözlerim titreşerek kapanıp buna hazırlandı. Acımasız, muzaffer ve tatlı ölüme.

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

Ayak sesleri. Kapak açıldı. Hareket edemedim. Çok zayıf düşmüştüm. Mağarayı andıran mekâna ışık doldu. Adamın gölgesi otobüsün koridorunda neredeyse bana degecek kadar ilerledi.

“Adın ne?” diye seslendi. Sözlerinde nihai bir tını vardı. Cevap vermezsem bir daha geri dönmeyecekti. Köpekler açıklığı kokladı.

Konuşmak için ağzımı açtım ama sözcükler boğazıma takılıp kaldı. Adım ne? Adım ne? Hatırlayamadım. Ben artık var mıydım ki? Ellerim titrek bir yumruk halini aldı. Bereli eklemlerimden vücuduma dalga dalga acı yayıldı. Evet, hâlâ oradaydım. Hâlâ hayataydım. Ucu ucuna.

“Adın ne, kız?” diye sordu. Kız mı? Doğru, kızdım. Bir oğlanı seven bir kız. Neydi o çocuğun adı? Parmaklarım vinildeki çiziklerin üzerinde dolaştı. Bir ara oraya ismimi kazımıştım. Ama karmakarışık olmuştu. Adım, adım, adım. Sözcük kafamın içinde yankılanıyordu. Ama peşinden hiçbir şey gelmedi. Karanlığa doğru savruldum.

Adam hareket etti ve kapak yarıya kadar kapandı. Bana yiyecek atmamıştı. Çığlık atmak istedim fakat ağzımdan yalnızca bir inilti döküldü. Ancak o kadarını yapabilmişim. Kapak tekrar açıldı. Hediyelerin en güzeli.

“Bana adını söyle, kız.” Açıklığın kenarına çömeldi. Botlarından aşağı çamur parçaları savruldu, güneş ışığında asılı kalan bir parıltı gösterisi gibiydi. Köpeklerden biri adamın yanına uzanıp iç geçirdi.

Koltuktan kaymayı başardım. Koridorda emekledim. Izgaralar ellerime batıyordu. Adam sabırlıydı. Tam altında durup çenemi ışığa doğru kaldırdım. “Bilmiyorum.”

“Neyi bilmiyorsun?” Yeni kelimeler. Daha önce hiç bu kadar konuşmamıştı.

Lütfen çekip gitme. Uzuvarım titriyordu. Sesim de öyle. “Adımı. Hatırlamıyorum.”

Adam ayağa kalktı. Kapağı kapayacağını düşündüm. Kendimi otobüsün içinde ağır ağır ölmeye hazırladım. Bu ızgaranın üstünde ölecektim. Güvenli yerime dönemeyecek kadar zayıftım. Hazırdım. Ruhumun bedenimden ayrılıp gitmesine izin vermeye hazırdım. Uzaklardan annemin bana seslendiğini duyar gibi oldum. Zihnimde ona cevap verdim. Geliyorum. Artık eve dönmeme çok az kaldı.

Ama adam gitmedi.

Uzanıp üst bedenini otobüsün içine sarkıttı. Bana uzandı. “Eli-mi tut.”

Gözlerim yaşlarla ıslanmıştı. Uzandım. Elim adamın bileğini sardı. Beni gün ışığına çekerken neredeyse kolumu omzumdan çıkaracaktı. Güneş gözümü kör etti. Kendi adımları ya da sevdiğim çocuğun adını hatırlayamasam da içime dolan o hissin adını hatırlıyordum. Sevinç. En sonunda.

Sekizinci BÖLÜM

Yeraltı. Karanlık. Kırmızı bandana. Soğuk. Vinil kokusu.

Chelsey, yeşil abajurun loş ışığı altında babasının çalışma odasında oturuyor ve Ellie Black'le yaptığı görüşmeyi tekrar dinleyerek olguları bir kâğıda not alıyordu. Sırasız, öylesine bir taslak. Kaydı durdurdu ve avuçlarını önünde yıldızlar oluşana kadar gözlerine bastırdı. Tıkanıp kalmıştı. Ellie'nin işbirliği yapmaya yanaşmaması onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

Ama böyle şeyler daha önce de başına gelmişti. Kıyının en dibinde dikilip aslında yukarı bakması gerekirken taşlara baktığı olmuştu. Yeni bir aç aradığı. Ellie'nin dosyasını açıp fotoğraflar arasında gezindi. Görüntüler hâlâ rahatsız ediciydi. Uzuvarları iki yana açılmış halde duran Ellie. Her bir yara ölçölüp kataloglanmış. Kıyafetlerinin fotoğrafları da vardı. Çelik bir masanın üstüne dizilmiş eşyalar. Kirli beyaz bir sutyen ile aşırı kullanımdan yer yer delinmiş bir külot. Bir çift bağciksız ayakkabı. Kot pantolon. Washington Üniversitesi Voleybol amblemi olan bir sweatshirt. Kan lekesi sanki silinmeye çalışılmış gibi kumaşın üstüne yayılmış. Başka bir yerden gelmiş olmalıydı. Bir silah yarısından ya da başka bir yaradan buluşmuş değildi. Acaba sweatshirtü bir yerdeki ya da birinin üzerindeki kanı silmek için kullanmış olabilirler miydi?

Lekenin ortasından küçük bir kumaş parçası kesilip analize gönderilmişti. BİDİS'te, Birleşik DNA İndeks Sistemi'nde eşleşme aranacaktı. Kan Ellie'ye ait değilse ve Ellie'yi kaçıran kişinin sabıka-sı varsa ortaya çıkacaktı. Kan her zaman doğruyu söylerdi.

Chelsey öne doğru eğilip harfler birbirine karışana kadar dudak-larını ovuşturdu. Ellie kaçırıldığında üzerinde ne vardı? Zamanda geriye giderek Ellie'nin kaybolduğu günün ertesinde Kat'le yaptığı ilk görüşmeyi hatırladı.

Sabah ortasıydı. Ellie'nin kayboluşunun üzerinden henüz on saat bile geçmemişti. Kat tavana bakıyordu. *Ne giyyordu? Bilmiyorum ki. Kat o an solgun ve ifadesizdi, şok kelimesinin fiziksel tezahürü gibi. Bir keresinde çocukken Ellie'yi kaybetmiştim. Seattle'daki Çocuk Müze-si'ndeydik. Bir an yanımdaydı, sonra bir baktım ki yok. İnsan başını bir saniyeliğine çevirince... Her neyse, onu bir sonraki sergide bulduk. Kız arkadaşlarımdan biri her ihtimale karşı yanımda Ellie'nin bir fotoğra-fını taşımamı söylemişti. Şimdi hatırladım bunu. Kat ellerini ovuştur-muştu, devam edemeyecek kadar perişandı. Gözlerini sımsıkı yum-muş, ardından devam etmek için kendini zorlamıştı. Dün kotuyla ilgili kavga etmiştik. Üstüne keçeli kalemle yazı yazmış. Sen de annenle kavga eder miydin?* diye sormuştu Chelsey'ye.

Chelsey, Lydia'nın ölümünden sonraki gençlik yıllarını, anne-siyle birbirlerinin etrafında dönüp duran ama yolları hiç kesişme-yen ikili yıldızlar gibi yaşayışlarını hatırlayarak, *Hayır*, diye yanıtlamıştı. İnsan konuşmadığı biriyle kavga edemezdi.

Ne güzel, demişti Kat kaçamak bir tebessümle. Sonra başını iki yana sallamıştı. Üstüne ne giydiğini hatırlayamıyorum. Dün gece dışarı çıkamayacağını söylemeliydim ona ama yine kavga etmek istemedim. *Ellie'yle işler epey zor. İlk çocuğumdan çok daha zor. Sam'e hamile kaldığımda on sekiz yaşındaydım. Ellie'yi doğurmadan önce biraz yaş almayı bekledim. Her şeyi düzgün yapmak istedim, anlatabi-liyor muyum? Sam'de yanlış yaptığım her şeyi düzeltmek. Ama Ellie...*

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

o hayal ettiğimden çok farklı. Çok daha zor. Bir yerlerde benim yardımına ihtiyacı olduğunu düşünmeden edemiyorum. Kafamın içinde sürekli aynı söz dönüyor: Ellie'nin bana ihtiyacı var. Ellie'nin bana ihtiyacı var.

Chelsey, Kat'le bir yakınlık hissederek dişlerinin arasından bir nefes almıştı. Ona da musallat olan bir şeydi bu. Zihninden bir türlü atamadığı o ses. Sık sık Lydia'nın son anlarının nasıl olduğunu merak ederdi. Ne kadar kan kaybettiğini. Ne gördüğünü. Ne dediğini. Yalvarıp yalvarmadığını. Annesini ya da Chelsey'yi çağırıp çağırmadığını. Bu kadarı yetmişti. Chelsey bu düşünceleri zihninden uzaklaştırmıştı. *Ellie'nin ne giydiğini hatırlamaman önemli değil*, demişti Kat'e not defterini kapayarak. *Buradan çıkınca India'ya gideceğim, ona sorarım. Elinde bir fotoğraf olup olmadığına bakarım.*

India'nın elinde ikisinin ucuz bir motel odasında şarap içip barış işareti yaptığı bir fotoğraf vardı. Chelsey o fotoğrafı açtı. Babasının eski Dell bilgisayarında fotoğrafın yüklenmesi biraz zaman aldı. Görüntü piksel piksel açılıyordu. İşte. Ellie'nin üzerinde kısa, bordo bir üst ile oduncu gömleği vardı.

Ellie'nin ormandayken üzerinde olan, hastane odasında üzerinden çıkarılan, metal masanın üstüne serilen kıyafetler değildi bunlar. Bunlar –bu Washington Üniversitesi sweatshirtü, kot pantolon ve spor ayakkabılar– yeniydi. İki yıldan fazla zaman geçtiği düşünülürse o kadar da şaşırtıcı değildi. Kıyafetleri onu kaçıran kişi almış olmalıydı. Ama belki Chelsey izini sürebilirdi. Göğsünde bir hafiflik hissetti. Bir ipucu.

Sweatshirte odaklandı. Popüler bir okuldu. Acaba Ellie'yi kaçıran şahıs oradan mezun olabilir miydi? Görüntüyü yakınlaştırdı. Amblemden WÜ logosunun altında VOLEYBOL yazısı vardı. Bir sonraki fotoğrafa geçerek sweatshirtün arkasına baktı. Elli beş numara. Tarayıcıyı açıp WÜ Voleybol araması yaptı. 2011'e kadar kadrolara ulaştı. Elli beş numaralı bir oyuncu yoktu. Hımm. Kıyafetin ön

yüzünü gösteren fotoğrafa geri dönüp etiketleri büyüttü: KİŞİYE ÖZEL EŞSİZ ÜNİVERSİTE KIYAFETLERİ. Şirketi internette arattıktan sonra müşteri hizmetlerini aradı. Telefon çalarken koltuğun ucuna rüneyip bekledi.

Telesekretere düştü. “Kişiyeye Özel Eşsiz Üniversite Kıyafetleri’ni aradığınız için çok teşekkür ederiz. Şu anda mesai saatleri dışında olduğumuzdan...”

Detaylı bir mesaj bıraktı. “Benim adım Chelsey Calhoun. Coldwell Polis Merkezi’nde dedektifim. Şirketinizden alınmış bir sweatshirtle ilgili bir sorum olacak. Lütfen mümkün olan en kısa zamanda beni arayın.”

Chelsey telefonu kapatırken ellerini esnetip gözlerini ovuşturdu. İyice yorulmuştu artık. Her yanı ağrıyordu. En son ne zaman uyumuştı? Hatırlamıyordu. Bu hayra alamet değildi. Babasının çalışma odasındaki kanepeye gidip kendini üstüne bıraktı.

Rüyasında plajı gördü.

Coldwell’in kayalık falezlerini. Artık bir rüyadan ziyade bir sel, sonu gelmez bir uyku hafızası, içinde yaşadığı bir döngüydü. Parçalanıp ezilmiş bir araba, tehlikeli bir açıyla bazaltın kenarına tünemiş, rüzgârda sallanıyor. Coldwell’de arabayla dolaşıp Lydia’yı ararlarken telefon gelmişti. Annesiyle babası ona arka koltukta ses çıkarmadan oturmasını söylemişti ama Chelsey peşlerinden gitmiş, kumsazlarının arasına kusan üniformalının yanından geçmiş, soluk pembe anorak montuyla patikadan aşağı inmişti. Aşağıda Oscar’ın mavi sedanını tanımişti. Sürücü kapısı açıktı ve Oscar’ın vücudu yarı yarıya dışarıdaydı. Alnında bir yarık vardı, sulanmış kan ardından bir iz bırakarak akıyor, açık gözlerinde birikiyordu. K-Swiss ayakkabılarından biri az ileride, keskin bir kayaya sıkışmıştı. Yumruğunun arasında Lydia’nın saçları vardı. Sarı bukleler deniz suyuyla iyice şişmişti, kafa derisinin bir parçası tutamları aşağı çekiyordu. Chelsey’nin annesi bir çılgılık atarak kendini aşağı atacakmış gibi

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

hareketlendi ama bir polis onu tuttu. Chelsey'nin babası kıpırdayamadı. Yüzü bembeyazdı. Rengi tamamen atmıştı. Polis sonunda cinayet-intihar vakası olduğuna karar vermişti. Oscar önce Lydia'yı, ardından da kendini öldürmüştü.

Tiz bir çınlama anıyı böldü ve Chelsey aniden doğruldu. Telefonunu halının üzerinde buldu. "Dedektif Calhoun," diye yanıtladı. Dışarıda hava aydınlanmıştı ve Chelsey sahte bir akşamdan kalmalıktan mustarıptı. Ağzı zift gibiydi, gözyuvarları yapış yapış ve kuruydu.

"Evet, ben Kişiyi Özel Eşsiz Üniversite Kıyafetleri'nden Gino. Sizden bir mesaj aldık?" Tok sesiyle soru sorar gibi sonlandırdı cümlesini.

"Evet." Chelsey alelacele masaya doğru ilerleyip bilgisayarı açtı. Sweatshirtün fotoğrafları hâlâ ekrandaydı. "Ben bir kayıp vakası üzerinde çalışıyorum ve elimde bir kanıt var, sizden alınmış bir kıyafet. Siparişi kimin verdiğini öğrenmek istiyorum."

"Pekâlâ, benim bir yardımım olur mu emin değilim. Haftada neredeyse beş yüz ürün gönderimi yapıyoruz. Ama yine de kayıtlara bir bakayım. Bir saniye." Duraksadı. "Belki de müdürüme danışsam iyi olur. Bunun için bir arama emrine ihtiyacınız var mı?"

"Hayır, yok," dedi Chelsey ve hattın diğer ucunda bir sessizlik oldu. "Kayıp bir kızı kimin kaçırdığını bulmama yardımcı olabilirsin." Chelsey durdu. Bu düşüncenin karşısındakinde kök salıp tomurcuklanmasını bekledi. Gino bir kahraman olabilirdi.

Kısa bir duraksama oldu. "Elinizde stil numarası var mı? Sekiz rakamın yanı sıra tireden sonra gelenlere ihtiyacım var. Böylece yılı bulabilirim."

"Ürünün neresinde tam olarak?" Chelsey etikete züm yaptı. Herhangi bir sayı yoktu, yalnızca şirketin adı ve ürünün bedeni yazıyordu. Small.

“Sweatshirtün iç tarafında, soldaki dikişte.”

“O elimde yok.” Chelsey burnunun köprüsünü ovuşturdu.

“O numara yoksa...”

“Gri bir sweatshirt. Önünde Washington Üniversitesi Voleybol amblemi, arkasında da elli beş numara yazısı var,” dedi keskin, ısrarcı ama sakın bir sesle. “Bu verilerden herhangi biriyle arama yapman mümkün mü?”

“Bir dakika. Özellikle o numara talebiyle verilmiş bir sipariş olup olmadığına bakayım. Bir dakika bekleteceğim. Şunu da belirtmek isterim, bu bilgisayar sisteminde yalnızca beş yıllık veriler var. Ondan öncesine dair herhangi bir şeye ulaşmak mümkün değil.”

“Yine de bir dene,” dedi Chelsey.

Fonda klavye tıkırtıları duyuldu. “Bir şey buldum,” dedi adam. “2018 senesinden özel bir sweatshirt siparişi, Washington Üniversitesi Voleybol, elli beş numara.” Bir ıslık çaldı. “Üfff, şansa bak. Haftada beş yüz ürün gönderimi yaptığımızı söylemi—”

“İsim? Siparişi verenin ismi lütfen.” Chelsey’nin avuçları terlemişti. Buradan bir şeyler çıkabilirdi. Gerçi çıkmayabilirdi de. Ama bu ihtimal, bir şeyler çıkma umudu Chelsey’nin ağzını sulandırdı. Artık peşine düşeceği bir iz vardı. Kazanılacak bir savaş.

Adam iç geçirdi. “Althea Barlowe.” Chelsey adresi de not aldıktan sonra telefonu Gino’nun yüzüne kapadı.

İsmi bilgisayarına yazdı. Bir manşet belirdi: KAYIP KIZ ÖLÜ BULUNDU. Althea’nın adı, on altı yaşında kaybolan ve en son beş sene önce üzerinde Washington Üniversitesi Voleybol tişörtüyle görülen Gabrielle Barlowe’un büyükannesi olarak verilmişti. Ve kız... yaklaşık bir buçuk sene önce ölü bulunmuştu. Chelsey hikâyenin detaylarına daldı. Gabrielle’in cesedi Spencer Adası’nda, Coldwell’in kuzeydoğusunda yer alan bataklık bir park alanında bulunmuştu. Kız boğularak öldürülmüştü. Tarih dışında bir ayrıntı yoktu. Gab-

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

rielle'in bir fotoğrafı vardı. Ellie'yle hemen hemen aynı yaşlardaydı. Tıpkı onun gibi koyu renk saçlı. Beyaz. Büyük gözlü ve objektifin karşısında dudaklarını büzmüş.

Chelsey arkasına yaslandı, ayakları yere basmıyordu ve sürükleniyordu ama dalganın onu yönlendirmesinden memnundu. Şimdi hangi adaya vuracaktı? Yanağının içini kemirerek hesap yaptı. Gabrielle Barlowe, Ellie'den yıllar önce kaybolmuş fakat Ellie kaçırıldıktan altı ay *sonra* bulunmuştu. Zaman akışları kesişiyordu. Bu ne anlama geliyordu? Aynı anda aynı yerde bulunmuş olabilirler miydi? Bir yerde birlikte tutulmuş? Chelsey'nin bedeni adrenalinle doldu ve hızla ayağa fırladı.

Montunu ve anahtarlarını alıp arabaya bindi. Elini direksiyonun etrafında gevşetti. Hâlâ kuyunun dibindeydi ama yukarıyı aramak ya da taş a bakmak yerine kazmaya başlamıştı artık. Ölü bir kızın kıyafetlerinin Ellie'nin üzerinde ne işi vardı?

Dokuzuncu BÖLÜM

Kapının diğer tarafında bir bebek ağlıyordu. Chelsey doğru adrese geldiğinden emin olmak için telefonuna baktı. Tacoma'daki dedektif bir saat kadar önce ona mesaj atmıştı. ELBETTE, BARLOWE VAKASINI KONUŞABİLİRİZ. DOĞUM İZNİNDEYİM DE BENİM EVE GELSENİZ OLUR MU?

Chelsey MEPS veritabanında Gabrielle Barlowe'u arattıktan sonra laboratuvar teknisyenini aramıştı. *Acilen Ellie Black'in sweatshirtünden alınan kan örneklerinin analizine ihtiyacım var. Gabrielle Barlowe'la eşleşip eşleşmediğine bakın. Dosya numarası...* Sonra Tacoma'da Gabrielle'in dosyasıyla ilgilenen sorumlu dedektifi aramış ama adamın emekli olduğunu öğrenmişti. Gabrielle vakasını daha genç bir dedektif devralmıştı ve şimdi de Chelsey o dedektifin kapısında idi.

Elini kaldırıp kapıyı sertçe tıklattı. Bir köpek havladı. Kapı açıldı. Kolsuz bir tişört, önü açık ekoseli bir gömlek ve eşofman altı giymiş, omzuna bir kustumuk bezi atmış olan bir kadın vardı karşısında. Neşeli bir golden retriever burnunu uzatıp kadının yanından geçerek Chelsey'nin bacakları etrafında bir tur attı, sonra tekrar içeri girdi.

"Merhaba." Kadın gülümsedi. Yüzü sade ve makyajsızdı, ifadesi hayat doluydu. "Siz Dedektif Calhoun olmalısınız. Ben de Dedektif Ross."

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

“Lütfen Chelsey de.” Chelsey elini uzattı.

“Brielle.” Kadın Chelsey’yle tokalaştıktan sonra kapıyı ardına kadar açtı. “İçeri gir lütfen. Evde görüşmeyi kabul ettiğin için teşekkür ederim. Normalde doğum izindeyim ama bizim işi bilirsin...” Cümlesinin sonuna doğru sesi kısıldı ve omzunun üzerinden arkaya baktı. “Sorun olmayacaksa... ayakkabıların?”

Chelse ayakkabılarını çıkardı. Ayağında Noah’nın çorapları vardı. Topuk ve parmak kısımları griydi ve ona fazla büyük geliyordu. Brielle, Chelsey’yi oturma odasına götürdü. İçeride yavaş ve düzenli bir ritimle bir aşağı bir yukarı hareket eden bir mekanizma vardı ve içinde de kundaklanmış, yaşlı bir adama benzeyen bir bebek duruyordu. “Çok tatlı,” dedi Chelsey.

“Evet. Sanırım iade etmeyeceğim.” Brielle, çocuğundan bahseden her anne gibi gülümsedi. “Senin çocuğun var mı?” Geniş bir koltuğa otururken Chelsey’ye de oturmasını işaret etti. Golden retriever, Brielle’in ayaklarının dibine çöküp başını patilerinin üzerine dayadı.

“Hayır.” Chelsey yamru yumru bir kanepenin kenarına ilişti. Sehpanın üstünde bir süt pompası vardı. Tüplü ve emme başlıklı sarı cihaz uzaylılara ait bir şeye benziyordu.

“O zaman sana tek tavsiyem kendini hazır hissedene kadar beklemen. Ayrıca kendini hazır hissetsen bile aslında hazır değilsin. Ha, bu arada birilerinden yardım alabileceğinden de emin ol. Annemle kız kardeşlerim olmasa ne yapardım bilmiyorum.”

Chelsey huzursuzca gülümsedi. Çocuk yapmayı düşünmüyordu. Bu meseleyi daha önce Noah’yla konuşmuştu ama uzak, belirsiz bir geleceğe dair bir hayal gibi. Chelsey plan yapmazdı. Söz vermezdi. Çocuk isteyen Lydia’ydı.

Zaman yine değişti ve Chelsey kendini yatakta Lydia’yla yatarken buldu. Lydia sekiz yaşındaydı, Chelsey ise yedi. Alt katta anneleriyle babaları yılbaşı için gelen misafirleri ağırlıyorlardı. Neşeli

bir gündü ama alttan alta bir endişe de hâkimdi. Y2K.* Chelsey'nin babası buna inanmıyordu ama annesi yine de ona bir acil durum kiti aldırmişti. Ne olur ne olmaz diye. Fakat Chelsey ile Lydia her şeyden habersizdi. Beraber Lydia'nın Barbie nevresimlerinin altına kıvrılmışlardı. Chelsey'nin evlat edinilmiş olması, Lydia'nın Calhounların biyolojik çocuğu olması önemli değildi. İkiz gibilerdi ve birbirlerine hayranlardı. Chelsey'nin, annesinin onu kucağına aldığı zamanlar dışında tamamen sevildiğini hissettiği tek an buydu. Karanlıkta, sayvanlı bir yatağın içinde fısıldayarak hayallerini anlatıyorlardı birbirlerine. Lydia'nın hayali genç yaşta evlenip çocuk doğurmaktı. *Annemle babam gibi*, demişti yumuşak, umutlu bir gülümsemeyle, dünyanın ayaklarının altına serileceğinden çok emindi. Sonra o hayal değişti. *Coldwell'den nefret ediyorum*, dedi on üç yaşında. *Buradan defolup gitmek için sabırsızlanıyorum*.

"Coldwell Polis Merkezi ha?" Brielle'in sorusu Chelsey'yi düşüncelerinden uyandırdı.

"Orada dedektifim, iki yıl oldu." Uyuyan bebeği düşünerek sesini alçak tutuyordu.

"Fısıldamana gerek yok." Brielle gülümsedi. "Top patlasa uyanmaz. Elektrik süpürgesi, köpek havlaması... Aklına ne gelirse." İç geçirdi. "Kolluk kuvvetlerine katıldığımda günün birinde çavuş olmanın hayalini kurardım." Gülümsedi. "Ama şimdi o kadar da emin değilim. Hem bebeğim var hem de bölgedeki dört kadın polisten biriyim. Onlardan ikisi de ön büro elemanı."

Chelsey biraz yumuşadı. Nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Kadın olmanın ve kusurlu biri gibi görülmenin. Kaç meslektaşı arkasını kollayacak olan ortağının ufak tefek bir kadın

* Türkçede "2000 yılı problemi" ya da "Milenyum Hatası" olarak adlandırılan bu kavram, 90'lı yılların sonunda bütün dünyada yeni bin yıla geçilmesiyle birlikte bilgisayar sistemlerinin yazılımlarında yaşanabilecek arızaların doğuracağı teknolojik kayıplardan duyulan korkuyu ifade eder. (ç.n.)

ELLIE BLACK'İN DÖNÜŞÜ

değil de 120 kiloluk bir adam olmasını istediğini söylemişti? Chelsey'nin çoğu polisten daha iyi nişancı olması kimsenin umurunda değildi. Daha zeki olması da. O bir yüktrü. "Ben bölgemdeki tek kadını. Genelde kendi başımı kendim kaşıyım." Çavuşunu seviyordu aslında. Abbott ona bazı yönlerden babasını hatırlatıyordu. Kaskatı, eğilip bükülmez.

"Neden kaldığımı ben de bilmiyorum."

Chelsey, "Babam da polisti," dedi ama bunu neden söylediğini kendi de bilmiyordu.

"Kanında varmış demek."

Chelsey, Brielle'i düzeltmekle uğraşmadı. Kibarca başını sallamakla yetindi. Kandan daha öte bir şey olduğunu düşündü gerçi. Babası çocuklarının kolluk kuvvetlerine katılmasına şüpheyle yaklaşıyordu. Ancak Lydia öldürüldükten sonra her şey değişmişti. Babası bayrağı ona devretmişti. *Lydia'nın başına gelenlerin senin başına da gelmesine izin verme. Lydia'nın başına gelenlerin başka kızların başına gelmesine izin verme.* Chelsey akademiden mezun olduğunda babasının gözleri gururla parlamıştı. Sirtına, tam kürekkemiklerinin ortasına hafifçe vurmuştu. Chelsey bazen o dokunuşu hâlâ hissedebiliyordu. Pat pat pat. O parlak anda her şey aydınlanmıştı.

Sessizlik uzadı. Sonra Brielle, "Ee, Gabrielle Barlowe hakkında bilgi edinmek mi istiyorsun?" diye sordu.

Chelsey başıyla onayladı. "Onun için alınmış bir swearshirt, bir gün önce bulunan bir mağdurun üstündeydi."

Brielle'in dudakları seğirdi. "Haberlerde gördüm. Elizabeth Black, değil mi?"

"Sanırım üzerindeki Gabrielle'in sweatshirtü. Bana olayla ilgili ne anlatabilirsin?" Chelsey bir not defteri çıkardı.

Brielle dizlerini ovuşturdu. "Ne kadar yardımcı olabilirim bilmiyorum. Vakaya ilk atanan dedektif iki yıl önce emekli olunca dosyayı ben devraldım. Başka kırk vakayla beraber."

Chelsey midesinin öfkeden kasıldığını hissetti. Bu kızların hepsi iki kez kaybolmuştu. Önce bilinmeyen koşullarda hapis tutulmuş, sonra da emir komuta zincirine mahkûm olmuşlardı. Emeklilikler, değişip duran siyasi konjonktürler, bütçe kesintileri.

“Her şeyin yardımı olabilir,” dedi Chelsey hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak.

“Gabrielle’in anne babası yoktu. Anneannesiyle birlikte yaşıyordu.” Brielle duraksadı. “Anneannesi kaybolduğunu bildirmeden önce neredeyse otuz altı saat beklemiş. Vakaya ilk bakan dedektif, yaşlı kadının durumla bir ilgisi olabileceğini düşünmüş. Komşular Gabby ile anneannesinin sürekli kavga ettiklerini duyduklarını söylemişler. Bağırıp çağırmalar, kapı çarpmalar, o tür şeyler işte.”

“Ama fiziksel bir kavga olmamış, değil mi?”

“Bildirilen bir şey yok. Polise aile içi anlaşmazlığa dair bir çağrı gelmemiş. Hastane ziyareti olmamış. Öğretmenleri Gabby’nin her zaman tertemiz ve bakımlı olduğunu söylemiş. Bunun üzerine anneanne meselesinin üstüne gitmeyi bırakmışlar. Sonra bir yol kenarında Gabby’nin arabası bulunmuş. Mücadele edildiğine dair izler varmış. Şoför tarafının camı kırılmış ve cam parçalarından bazılarında kızın kanı bulunmuş. Toprakta da kızın bir araca sürüklendiğini gösteren izler varmış.” Bebeğin ağzı memnuniyetsiz bir inlemeyle açıldı ve Brielle’in dikkati ona kaydı. Chelsey’ye arkasını dönerek mekanizmanın ayarını değiştirmek üzere eğildi. Bu kez zikzak çiziyordu. Bebek sessizleşti. “Bu şey bana üç yüz dolara patladı ama verdiğim her kuruşa değer.” Bacağına hafifçe vurdu. “Başka? Başka?” Birden parmaklarını şıklattı. “Güvenlik kamerası görüntülerinde Gabby’yi takip eden bir steysin vagon tespit edilmiş ama plakası yokmuş.”

Chelsey’nin nefesi boğazında düğümlendi. “Steysin vagon demek.” Chelsey’nin aklında Pentecostal Kilisesi’nin güvenlik kamerası görüntüleri geldi. Orada da iki kamyonet arasında sıkışmış bir steysin vagon gördüğünü hatırladı.

ELLIE BLACK'İN DÖNÜŞÜ

“Evet,” diye devam etti Brielle. “Araç onu bir trafik ışığına kadar takip ediyormuş. Ama dediğim gibi plakası yokmuş. Vakanın benden önceki dedektifi izini sürmeye çalışmış ama tüm kayıtları kontrol edecek personel yokmuş. Bu işler nasıldır bilirsin...” Cümlesini bitirmeyip Chelsey’nin boşluğu tamamlamasına izin verdi. Ne yazık ki Chelsey işlerin nasıl yürüdüğünü biliyordu. Bir sürü ipucu olur ama hepsinin peşine düşecek insan bulunmazdı. “Her neyse, durum böyle işte. Gabrielle’i bulmak için gösterilen bütün çaba boşa çıkmış. Doya da rafa kaldırılmış.”

“Sonra cesedi mi bulundu?”

Brielle başıyla onayladı. “Popüler bir atlı spor parkurunun yakınlarında. Atın biri sahibini üzerinden atmış, sonra da hayvanı cesedi didiklerken bulmuşlar. Kız çıplaktı. Boğularak öldürülmüş. İp izi yok. Elle boğulmuş.” Chelsey tekrar Ellie’yi hatırladı. Yara bere-leri vardı ama hiçbir boynunun etrafında değildi. Yine de kaçmayı başarmış ya da... ölüme terk edilmiş olabilirdi. Şablona uyuyordu. Ellie bu yüzden mi o kadar korkmuştu acaba? Hayatta olmaması mı gerekiyordu? Onu kaçıran şahsın işini bitirmek için geri gelmesinden korkuyor olabilir miydi?

Chelsey, “Herhangi bir parmak izi ya da DNA bulundu mu?” diye sordu cevabı bilmesine rağmen.

Brielle’in dudakları düz bir çizgi halini aldı. “Yok. Adli tabip cesedin aşağı yukarı bir aydır orada olduğunu söyledi. Ama orada öldürülmemiş. Belli ki sonradan oraya atılmış. Ölüm nedenini belirleyebilmiş olmamız bile büyük şans. Herif zekiymiş ve cesedi ne zaman ortadan kaldırması gerektiği konusunda incelikli bir plan yapmış. Parkurun epey uzağına, bayağı da derine gömmüş. Ama sonradan oluşan sel toprak kaymasına neden olarak Gabby’nin cesedini ortaya çıkarmış. Tamamen tesadüfen bulundu yani.”

“Başka?”

“Gabrielle’in midesinde yabani hayvan eti vardı. Geyik. Kanında da Kraliçe Anne danteli bulundu.”

“Kraliçe Anne danteli mi?”

“Esrara benzeyen bir ot. Her sene bahçemdekileri yolup atıyorum. Gabrielle muhtemelen onları yiyordu. Dişleri berbattı, çürümek üzereydi.” Brielle yüzünü buruşturarak sustu.

“Bu kadar mı?”

Brielle başını iki yana salladı. “Kemiklerinde, bacaklarında ısırık izleri vardı.”

Chelsey kalakaldı. “Ne tür bir hayvan olduğu belli mi?” Ellie’nin uluma sesleri duyduğunu hatırladı. Kıyafetlerinde de köpek tüyü bulunmuştu.

“Köpekgiller, bilhassa da köpek,” diye onayladı Brielle. “Laboratuvara göre büyük ihtimalle ölmesinden önce oluşmuş izler.” Chelsey ürperdi. Brielle başını iki yana salladı. “Düşünmesi bile feci, özellikle de çocuğun olduktan sonra. Sana tüm dosyaları iletirim, kendin bakarsın.” Koltuğundan kalktı. “Sweatshirtü teyit etmek istiyorsan Gabrielle’in anneannesiyle konuşman gerekecek.”

“Onunla iletişime geçmem sorun olur mu?” Dedektifler ellerindeki vakalar konusunda hassas olabiliyordu. Fazlasıyla sahiplenici. Chelsey de ayağa kalktı.

Brielle telefonunda bir şeyler yazdı ve Chelsey’nin telefonu gelen bir mesaj bildirimiyle çınladı. “Adresini attım. Bu sabah onunla görüşmüştüm zaten. Seni bekliyor.”

Onuncu BÖLÜM

Dr. Cerise Fischer kucağında dengelediği not defterine göz gezdirdi. En tepede tek bir satır yazılıydı. ELIZABETH BLACK 24.05.2022. Başını kaldırıp baktı. Elizabeth açık yeşil koltukta öyle hareketsiz duruyordu ki portresini çizen birine poz verir gibiydi. İnce camlı pencerelere yağmur serpiştiriyordu. Dışarıdan okyanusun şiddetli dalgaları duyuluyordu.

Cerise'in ofisi restore edilmiş bir Victoria dönemi malikânesinin en üst katındaydı. Kapıları ağırdı ve yaz aylarında şişip sıkışıyorlardı. Hastaların evi andıran bir yere girmesi fikri hoşuna gitmişti. Sarmal merdivenlerden çıkıp kule kısmındaki ofisine ulaşmaları. Bunun bir büyüğü vardı ve burayı kiralarken Cerise de aynı büyüye kapılmıştı. Kaledeki prenseslere dair hayalperest bir fikir.

"Elizabeth?" dedi Cerise. Sesi yumuşak ve alçaktı. Davetkâr. Sesinin, zamanında Jamaika'dan göçen ve dadılık yapan büyükannesinin sesine benzediğini söylerlerdi ona. Baktığı çocuklara şarkı söylemeyi severdi. En sevdiği ninni ise "Swing Low, Sweet Chariot"tu.

Ellie gözlerini kırptırdı. "Herkes bana Ellie der."

"Pek, Ellie." Cerise gülümsedi. Ortanca çocuktu. Dolayısıyla insanları memnun etmeye çalışan biri olup çıkmıştı. Yardımsever. Bazı klişeler doğruydı. "Bu ilk seansımız olduğundan

biraz birbirimizi tanıyabiliriz diye düşündüm. Sohbet ederiz. Ne dersin?”

Ellie cevap vermedi. Gözleri Cerise'in omzunun üzerinden arkadaki bir şeye takıldı. Cerise, Ellie'nin dikkatini çeken şeyi görmek için hafifçe döndü. “Bunlardan daha önce görmüş müydün?”

Ellie başını iki yana salladı.

“Newton beşiği denir. Enerji muhafazasını gösterir.” Cerise uzanıp toplardan birini çekti ve bıraktı. Top bir sonrakine çarpıp onu harekete geçirdi ve bu düzen böyle devam ederek bir metronom gibi sabit bir ritim tutturdu. Ofisi tiz bir çınlama sesi doldurdu. Cerise tekrar arkasına yaslanıp Ellie'ye baktı. “Fizikle ilgili bildiğim tek şey de bu.”

Ellie'nin dudakları hafifçe kıpırdandı, bir gülümseme belirecek gibi oldu ama hızla silindi. “Hoşuma gitti. Rahatlatıcı bir yanı var.” Bakışları hâlâ aynı noktadaydı.

Cerise derin bir nefes aldı ve başını hafifçe eğerek Ellie'yi izledi. “Şimdi, tam şu anda nasılsın?”

Ellie'nin eli kasıldı ve dudağı ısırdı.

“Gergin misin?”

“Hayır.” Çok hızlı inkâr etmişti ve gözleri ofisin her yerinde dolaşıyordu.

Beyin daima tetiktedir, sürekli tehlikeyi arar, tehditleri değerlendirir. Ancak insanın başına bir şey geldiğinde, travmatik bir hadise yaşadığında, beyin aşırı temkinli bir hal alır. Düşünmek mümkün olmaz. Cerise, Ellie'nin de bu durumda olup olmadığını merak etti. İlkel bir güdüye saplanıp kaldı mı diye.

“Evet aslında. Biraz gerginim,” diye itiraf etti Ellie.

“Tamam. Oradan başlayalım. Seni geren ne? Burada olduğun için mi gerginsin?” Cerise koltuğunun kenarına doğru kaydı, karşısındakini dinlemeye, ne verirse yargılamadan almaya hazırды.

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

Ellie omuz silkti. “Burada olmak. Herhangi bir yerde olmak. Hayatta olmak.” Kahkaha attı ama kuru bir kahkahadan ibaretti. Neşeden eser yoktu.

“Hayatta olmaman mı gerekiyordu?”

Ellie'nin ağzı düz bir çizgi halini aldı. Cerise, Ellie'yi yine kaybettiğini, onun belirsiz bir boşluğa gittiğini hissetti.

“Eve dönmenin üzerinden birkaç gün geçti. Hastane raporları ışık ve sesle tetiklenen akut anksiyeteden mustarip olduğunu belirtmiş. O nasıl gidiyor?” Cerise not defterinin altındaki dosyayı karıştırıyormuş gibi yaptı. Aslında Ellie'nin dosyasındaki detayların çoğunu ezberlemişti ama Ellie'ye biraz zaman vermek istedi.

“İyi. Baş ağrıları azaldı. Pek şey hissetmiyorum...” Ellie cümlesini tamamlamadı.

“Ne hissetmiyorsun?”

“Hiçbir şey,” dedi Ellie. Sesi birden pürüzlendi. “Hiçbir şey hissetmiyorum. Sanki naylonla sarılmış gibiyim.”

Cerise'in kalp atışları yavaşladı. “Bu çok anlaşılır.”

“Öyle mi?”

“Evet.” Cerise başını onaylar gibi salladı. “Başına ne geldiğini bilmiyorum.” Ellie'nin ağzının açıldığını görünce elini salladı. “Bana şimdi anlatmak zorunda değilsin. Ben sadece kendi tahminimi dile getiriyorum ama bir insan fazla... bunaldığında kendini iletişime kapayabilir. Bu bir hayatta kalma tepkisidir. Pek çok farklı şekilde gösterebilir kendini. Amnezi, kimlik karmaşası ya da değişimi, benlik yitimi...”

“O nedir?”

Cerise notlarını sıkıca tutarak düşündü. “Hımm. Nasıl açıkla-
sam? Benlik yitimi bir tür kopuştur. Hani kendini naylona sarılmış gibi hissettiğini söyledin ya, o bir benlik yitimi olabilir. O haldeyken dünya bir rüya gibi, gerçek değilmiş gibi gelir.”

Ellie'nin gözlerinde yaşlar birikti. Cerise bam tellerinden birine basmıştı.

“Kimlik karmaşasıysa kim olduğunu kaybetmek gibi bir şeydir. Bir tür mücadeledir. Kimlik değişimi ise bir başkalaşmadır. Davranışlarındaki bir şeyin kökünden değişmesi gibi.” Mesela duş almayı reddetmek, daracık yerlerde uyumak, yatak odanın kilidini tekrar tekrar çevirmek ya da yemek yemeyip gıda depolamak. Cerise son birkaç gündür Kar'le uzun konuşmalar yapmıştı. *Saçını kesmek istediğimde tuhaf bir tepki verdi. Buna izni olmadığını söyledi.* Cerise, Ellie'nin şu an nasıl hissettiğini biliyordu ya da en azından sağlam bir fikri vardı. Ama önceki Ellie'yi de tanımak istiyordu. İyileşme böyle başlardı, geçmişteki yaraları sararak. İnsan yaşadıklarını, başına gelenleri enine boyuna masaya yatırdığında o şey gücünü kaybederdi ve ardından iki seçenek kalırdı geriye: Olduğun yere saplan ya da devam et.

Ellie dizlerini kavradı. “Mantıklıymış.”

Kırmızı ve mavi ışıklar pencereye vurarak odanın tarafsız havasını böldü. Geçen hafta dolaşan bir e-postada bölgedeki trafiğin artacağı yazıyordu. Ellie gerildi. “Vali şehirde,” diye açıkladı Cerise, Ellie'yi sakinleştirme umuduyla. Ellie'nin alnında ter damlacıkları belirdi ve öne arkaya sallanmaya başladı. Cerise oturduğu yerden kalkarak perdeleri hızla kapadı. Perdeleri ince, neredeyse şeffaftı ama yine de parlaklığı biraz azalttı. Tekrar koltuğuna oturdu. “Kusura bakma. Böyle daha iyi oldu mu?”

Ellie derin bir nefes alıp yavaşça verdi. Aynı şeyi tekrarlarlarken parmaklarını esnetti. Gözlerini tekrar açtığında dehşetle dolup taşıyorlardı ve kan çanağına dönmüşlerdi. “Parlak ışıklar beni hâlâ rahatsız ediyor.” Sesi birden zımpara gibi çıkmaya başlamıştı.

“Işıkları kısmamı ister misin? Ya da istersen benim yerime geçip sırtını pencereye dönebilirsin?” Ellie'ye içi sızlıyordu. Ne olmuştu bu kıza?

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

“Hayır. Özür dilerim, çok diken üstündeyim.” Ellie kendini zorlayarak gülümsedi ama Cerise’e bakmadı. Ellie’nin arkasındaki saat neredeyse saat başına gelmek üzereydi. Seansın bitmesine on beş dakika kalmıştı. “Sorun değil.”

Kısa bir sessizlik oldu. Pencereye yağmur damlaları vuruyordu. “Ne düşünüyorsun, Ellie?”

Ellie tırnaklarını kemirdi. “Hasta doktor gizliliği nasıl işliyor?”

“Hımm.” Cerise dudaklarını büzdü. Bu yaygın bir soruydu. İnsanlar bir yabancıya sırlarını anlatmaktan korkardı. “Doktorun olarak hem yasal hem de etik açıdan konuşmalarımızı başkalarına anlatmam yasak.”

“Yani ne söylersem söyleyeyim kimseye söyleyemezsin, öyle mi?”

“Birkaç küçük istisna dışında, evet.”

“Ne gibi istisnalar?”

“Mesela kendin için yahut başkaları için bir tehdit oluşturuyorsan bunu bildirmem gerekir. Ya da biri –ailen, erkek arkadaşın vs.– sana zarar veriyorsa yasal olarak bunu yetkililere bildirmekte yükümlüyüm.”

“Anladım.”

Cerise, “Burası güvenli bir alan, Ellie,” diyerek onu rahatlatmak istedi. “Şimdi, aklından geçeni paylaşmak ister misin?”

“Affetmek hakkında düşünüyordum,” dedi Ellie fısıldar gibi.

Cerise arkasına yaslandı. Artık dindar değildi ama çocukluğunda kiliseye giderdi. “Ne açıdan affetmek?”

“Hani bazen insanlar dünyanın onları affetmesini imkânsız hale getiren şeyler yaparlar ya, onu.”

Cerise’in içinde bir merak uyandı ve hafifçe ürperdi. Ellie kötü bir şey mi yapmıştı? Bu fikri hemen aklından uzaklaştırdı. Mağdurlar sıklıkla kendini suçlardı. “Bu enteresan.” Saat ilerliyordu. Saatin dolmasına bir dakika kalmıştı. Cerise, Ellie’yle devam etmek

istiyordu. Bir sonraki seanslarını daha uzun tutmak için not aldı. Doksan dakika. Ama şimdi lobide bekleyen başka bir hastası vardı. Bir köşeye gizlenmiş sarı ışık ona bekleme odasında birinin olduğunu haber veriyordu. “Burada biraz ara verip bunu bir sonraki seansımızda ele almaya ne dersin?”

Ellie gitti. Cerise seansla ilgili hızla birkaç not aldı. *Hasta benlik yitiminden mustarip görünüyor. Gözle görülür bir korku içinde ve fazlasıyla terikte.* Derin bir nefes alıp verdi, kendini toparlamak, Ellie Black’i düşünmek, hatta belki ille Tanrı’ya değil ama dünyaya Ellie’nin bundan sonra yalnızca nezaketle karşılaşması adına dua etmek için birkaç saniye verdi kendine.

Sonra ayağa kalktı. Bir sonraki hastasına hazırlandı. Perdele-ri açtı. Valinin güvenlik araçları uzaklaşıyordu. Siyah sedanlar ve kırmızı-mavi ışıklarıyla polis arabaları. Renkler penceredeki sulara vuruyor, cama yapışmış damlacıklar sıçramış kanı andırıyordu.

On Birinci BÖLÜM

Gabrielle'in anneannesi Althea Barlowe yumuşak bir esintiyi andıran bir kadındı. Tıknazdı ve kırlaşmış saçları başının tepesinde toplanmıştı. Mutfakta oyalanarak Chelsey'nin önüne bir fincan kahve ile kabuklu fıstık dolu bir kâse koydu; sağ ortaparmağındaki yakut ışıktan mat görünüyordu.

"Teşekkür ederim." Chelsey kahvesini yudumladı ve yüzünü buruşturmamak için çaba harcadı. Kahve berbattı. Fazla ekşiydi.

"Tabii, tabii," dedi Althea. Üstdudağını ikiye bölen bir yara izi vardı. Önünde, üstünde bir çift kabartmalı bebek ayakkabısı bulunan mavi bir fotoğraf albümü duruyordu. "Bu sabah o telefon gelince şaşırdım." Gergin ve endişeli görünüyordu. Arkasında kalan yemek odasında duvarı boylu boyunca kaplayan "Son Akşam Yemeği" tablosu işlenmiş bir duvar halısı, onun altında da ipekten bir çiçek aranjmanı vardı. "Herhangi bir haber almayı beklemiyordum. Gabby bulunduktan sonra Dedektif Ross soruşturmayı tekrar açtı ama yeterli kanıt bulunamadı..." Boğumlu parmaklarını albümün etrafında kıvırdı. "Tüm yolların tükendiğini söyledi. Aynı deyimi hayatımda iki defa duyacağım hiç aklıma gelmezdi. İlk önce Gabby kaybolduğunda, sonra da cesedi bulunduğunda. Her neyse, bu meseleyi kapadım. Artık toprağa verildi. Huzur içinde."

Althea bir eliyle arkasını işaret etti. İki çocuk açık kapıdan gizlemeye hiç gerek duymadan bizi izliyordu. “Kayden” –daha küçük olan, koyu renk gözlü çocuğu kastediyordu– “Gabrielle kaybolduğunda dört yaşındaydı ve Courtney de” –daha büyük olan, uzun boylu, asık suratlı genç kız– “daha on yaşındaydı. Şimdi biri dokuz, diğeri on beş yaşında. Kayden’in Gabrielle’siz geçirdiği yıllar, onunla geçirdiklerinden fazla.” Althea açıklamasının ortasında aniden nefesi kesilmiş gibi durdu.

“Anne babalarını sormamın sakıncası var mı?” diye sordu Chelsey sessizliği doldurarak. “Yani nasıl oldu da torunlarınızı büyütmeğe size kaldı?” Chelsey kahve fincanını bırakıp işaretparmağıyla kendinden uzaklaştırdı.

“Anneleri, yani kızım Crystal biraz... sıkıntılıdır. Çocukların önünde çok bir şey söylemek istemiyorum.” Althea sesini alçaltarak fısıldamaya başladı. “Alkol. Gabby sekiz yaşındayken hepsinin velayetini aldım. Babaları onları istemedi. Düşünebiliyor musun? Kendi çocuklarını istememek? Bu yaşında yeniden çocuk büyüteceğim hiç aklıma gelmezdi.” Chelsey, Althea’nın sesindeki yorgunluğu duyunca başını onaylar gibi salladı.

“Anladım. Peki ya Gabby? Bana ondan biraz daha bahsedebilir misiniz?” Chelsey bir not defteri açarak kalemmini hazırladı.

Althea hafif bir iç çekti. “Gabby en büyük çocuk olmanın getirdiği o sorumluluklardan hiç hoşlanmazdı. Ona hep kardeşleri olmasının tadını yetişkinliğinde çıkaracağını söylerdim. Eskiden ben de kız kardeşimle hep kavga ederdim ama şimdi en yakın arkadaşım o.” Althea omuz silkti. “Belki de ondan çok şey istedim. Dedektifler bizim kavga ettiğimizi, onun kaçtığını düşündü. Ama bu doğru değil. Gabby mutluydu. Hayatını seviyordu.” Albümün sayfalarını çevirerek son sayfayı açtı. “Bak, bu o.” Yapışkanlı sayfadan bir fotoğrafı çekip Chelsey’ye doğru itti. “Gabby’m. Kaybolmasından birkaç gün önce çekildi. Muhteşem değil mi?”

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

Fotoğrafta Gabby iki kardeşiyle duruyordu. Oğlanın başparmağı ağzındaydı. Gabby iki koyu renk saçlı kafanın arasında çömelmiş, ikisinin göğsüne de birer elini koymuştu. "Bu arkadaşlık bilekliklerini yapmak için saatler harcardı. O zamanlar modaydı."

Chelsey başıyla onayladı. O lisedeyken saç tüyleri, balıksırtı örgü ve Silly Bandz modaydı. Noah şimdilerde beyaz göz kalemi ile oduncu gömleklerinin moda olduğunu söylüyordu. Doksanlar geri dönmüştü. "Gabby sürekli yapılacak yeni bir şeyler, gidilecek yeni yerler düşünürdü. Sürekli yeni fikirler gelirdi aklına. Kızların bayıldığı, oğlanların âşık olduğu türden bir insandı. Hatta belki de biraz... abartılı derecede sevilen. Tam bir baş belasıydı ama o küçük kıza bayılıyordum."

Kızların bayıldığı, oğlanların âşık olduğu türden bir insandı. Chelsey, Althea'nın sesindeki o sevgiyi hissedebiliyordu. Lydia da hep öyle olmuştu. Chelsey yine o karakol pikniğini hatırladı. Erkekler Lydia'ya takılıyordu ama daha farklıydı. Gülümsüyor, flört ediyorlardı.

"Dedektif Ross bana polisi aramadan önce bir süre beklediğinizi söyledi," dedi Chelsey konuyu tekrar Gabby'nin kayboluşuna getirerek.

Althea kaskatı kesildi ve Courtney bir adım öne çıkarak bir elini anneannesinin omzuna koydu. "Öyle," dedi Althea. "Dedesi beklemek istedi. Onu dinlememeliydim. Ama arkadaşlarını aradım. Komşuları aradım. Hatta dışarı çıkıp ona seslendim. Hani onu yemeğe çağırırmış gibi."

"Peki kocanız neden beklemek istedi?"

"Çıkıp geleceğini düşündü. Gabby hep geç kalırdı. Kendi cenazesine bile geç kalacağına dair takılırdım ona." Gülüşü kederliydi, pişmanlık ve öfke doluydu. "Polislere ceza ödeyip durmak istemiyordu."

“Kendisi burada mı? Onunla da konuşabilir miyim?”

“Hayır.” Althea kahvesini yudumladı. “Artık Teksas’ta yaşıyor. Gabrielle kaybolduktan sonra biz... biz bir arada kalamadık. Cenazeye geldi ama.”

Chelsey anlıyordu. Lydia’nın kayboluşu da ailelerinin içini ince bir bıçakla oymuş, geriye yalnızca kırılğan bir kabul bırakmıştı sanki. Parçalanmaları şaşırtıcı mıydı? Chelsey’nin annesiyle babası cenazeden kısa bir süre boşanmıştı. Annesi devam etmek istemişti. Babası yapamamıştı. Açıkçası Chelsey’nin de devam edebildiği söylenemezdi. Geride kalmış, bilememenin keskin kenarlarında yaşamaya başlamışlardı. Evet, Chelsey’nin kederini gömebileceği bir yer vardı ama kız kardeşinin son günleri onun için hâlâ bir sırdı.

Althea elini salladı ve Chelsey anılarından sıyrıldı. “Her neyse, derler ya, köprünün altından çok sular aktı,” dedi Althea. “Onu dinlememeliydim. Polisi aramalıyım. O zaman her şeyin yoluna gireceğini düşünmüştüm. Gabby’ye güvenmiştim. Dünyanın onu eve geri getireceğine inandım.” Bakışlarını kaçırarak kahve fincanının dibine dikti. “Galiba gerçek şu ki ben de polisi aramak istememiştim.”

“Neden?”

“Bilmem,” dedi kadın. “Belki de ararsam her şey *gerçek* olacağı için.”

Bir süre sessizlik içinde oturdular. Kayıp çocukların ebeveynlerine yapılan bu ziyaretler Chelsey’nin kendini daha az yalnız hissetmesine neden olurdu hep. Yaşamları bir trajediyle birbirine bağlanmıştı. Düğüm öyle sıkıydı ki neredeyse çözülemezdi. Chelsey boğazını temizledi. “Dedektif Ross son gelişmeleri açıkladı mı bilmiyorum ama...”

“Yeni bir kanıt olduğunu söyledi,” dedi Althea.

“İki gün önce, iki yıldır kayıp olan bir kız bulundu. Üzerinde Gabby’ye ait olabileceğine inandığımız bir kıyafet vardı.”

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

Althea doğruldu. “Kaybolduğunda üzerinde Washington Üniversitesi sweatshirtü vardı.”

“Ben de onun üzerinden iz sürdüm zaten. Kişiyi Özel Eşsiz Üniversite Kıyafetleri üzerinden. Sırtında bir sayı vardı...”

“Elli beş,” dedi Althea. “Uğurlu sayısı. Washington Üniversitesi’nde voleybol oynamak istiyordu. Hayali buydu.”

“Gelirken sweatshirtü yanımda getirdim. Sizin için sakıncası yoksa teyit etmenizi istiyorum.” Chelsey, Tacoma’ya gelmeden önce sweatshirtü kanıt dolabından çıkarmıştı.

Althea ciddiyetle başını sallayarak onayladı. “Bir bakayım.”

Althea’nın evinin önünde Chelsey arabasının bagajını açıp kapadı ve naylona sarılı sweatshirtü çıkardı. Arka taraftaki sayı görülecek şekilde katlanmıştı. Althea’nın gözlerinde bir şeyler parladı, sonra söndü.

“Gabby,” dedi poşetten çıkarma niyetiyle sweatshirte uzanarak.

“Üzgünüm,” dedi Chelsey, Althea’nın elini yakalayarak. “Bu bir kanıt. Naylona dokunabilirsiniz ama kumaşa dokunamazsınız.”

“Onun mu?” Courtney dışarıda, basamakların tepesindeydi. Kollarını Kayden’a dolamıştı. Bahçeye birkaç karga kondu ve sararmış çimleri gagalamaya başladı.

“Kardeşini içeri götür,” diye bağırdı Althea.

Courtney itiraz edecek gibiydi.

“Hemen!” diye bağırdı Althea paket lastiği gibi şaklayarak. Bunun üzerine Courtney kardeşinin elinden tutup onu içeri götürdü.

“Althea?” Chelsey ona doğru bir adım attı.

Althea’nın gözleri, bütün bedeni sweatshirte kilitlenip kalmıştı. “Noel için almıştık ona. O kadar çok istiyordu ki. O gece ye-meğe hindi ve zeytinyağlı salata yapmıştık.” Sweatshirtün koluna, ufacık, koyu bir lekenin bulunduğu yere başparmağını bastırdı. “Sweatshirt lekелendi ve ben de silmeye çalıştım.” Althea’nın yanagından bir damla yaş süzüldü. “Bu onun.”

Chelsey'nin damarları adrenalinle doldu ve kolundaki tüyler diken diken oldu. Sabırlı olması gerektiğini hatırlamalıydı. Sakin olması gerektiğini. Kontrolü elinde tutmalıydı. "Emin misin?"

"Eminim." Althea, Chelsey'ye baktı. Öğleden sonra güneşinde yüzündeki tüm çizgiler ortadaydı, kırıksıklıkların arasına makyaj malzemeleri toplanmıştı.

Chelsey, sweatshirtü alıp yerine koymaya hazırlandı.

"Dur." Althea onu durdurdu. "Kan... Gabby'nin mi?"

Chelsey naylonu hışırdatarak sweatshirtü sıktı. Logodaki W harfinin altından kare bir kumaş parçası eksikti, kan testi yapmak için laboratuvar almıştı. "Bilmiyorum. Laboratuvar da inceleniyor. Gabby'nin dava dosyasındaki DNA örneğiyle karşılaştırılmasını istedim. Ayrıca Elizabeth Black'in DNA'sıyla da karşılaştırılıyor. Üzerinde sweatshirtle bulunan kız."

Althea yukarı baktı. Gökyüzü soğuk mermeri andıran gri bulutlarla kaplıydı. "Bak, bir şey öğrenirseniz ben bilmek istemiyorum. Gabby'nin başına ne geldiğini bilmek istemiyorum. Bunu kaldıracı bileceğimi sanmıyorum. Nerede olursa olsun, yıllar boyunca hayatıydı. Tanrı bilir neler çekti. Ben yapamam..." Ürpererek cümlesini yarıda kesti. Sonra kararlılığını geri kazandı. "Gömdüm artık onu."

"Anlaşıldı," dedi Chelsey. Althea'nın buna hakkı vardı. "Fakat ben bu vakaların bağlantılı olduğuna inanıyorum ve bu soruşturma daha yeni başlıyor." Chelsey devam etmeden önce bir süre tereddütte kaldı. "Bu ipucu bizi bir yerlere çıkarabilir."

Althea bakışlarını Chelsey'ye dikti. "O herifin yakalanmasını istiyorum." Kulağını çekiştirdi. "Ama Gabby'ye ne yaptığını öğrenmek istemiyorum. Onu eski haliyle hatırlamak istiyorum. Bu beni kötü biri mi yapar?"

"Hayır," dedi Chelsey. "İnsan yapar."

IV

O otobüsü bir daha görmedim.

Zaman zaman aklıma düşer, orayı özlerdim; o sessiz karanlığı, toprak, vinil ve metal kokusunu. Bana otobüsle gittiğim yer arasında bir tercih hakkı verilseydi otobüsü seçerdim.

Ama o zamanlar bunu bilmiyordum. Tek bildiğim karanlık bir hapishaneden çıktığımdı. Kurtulmuştum. Fakat hiç de öyle değildi aslında. En iyi ihtimalle bir ertelemeydi belki. Gittiğim yer dünya üzerindeki cehennemdi. Ama o, oraya “cennet” diyordu.

Nemli sıcak aniden yüzüme çarptı ve gün ışığı gözlerimi kamaştırdı. Boğazım kupkuruydu, öksürdüm. Hani şu bütün bedeninizi sarsan öksürüklerdendi. Sendeledim, ellerimi dizlerime dayayıp nefesimi topladım. Nasıl konuşulacağını hatırlıyor muydum ki? Ünlü ve ünsüz harfler dilimin ucuna kadar geliyordu ama onları şekillendiremiyordum. Keskin ve yoğun bir acı duyuyordum, sanki vücudumun her yerinde binlerce küçük kâğıt kesiği vardı. Çıplak ayaklarımın tabanına bir taş battı, ucu doğruca ayağımın kemerine denk gelmişti.

Adam benim bulunduğum tarafa doğru plastik bir su şişesi uzattı. Şişeyi iki elimle tuttum, su ağzımın kenarlarından aşağı taşıtı.

Öksürdüm, mideme kramp girdi. Su geri çıkarken yakıcı bir his bıraktı. Adam bir adım gerileyerek kusmukların üzerine sıçramasından son anda kurtuldu. Şişeyi ellerimin arasından çekip aldı. Köpeklerden biri öne atılarak ayaklarımı yalamaya başladı.

“Yudum yudum iç,” dedi adam. Şişeyi ulaşabileceğim bir mesafede tuttu. Uzanıp kavradım ama geri çekti. “Yudum yudum,” diye tekrarladı, sonra şişeyi bıraktı.

Bana söyleneni yaptım. Pet şişenin kavisli kenarından adamı inceledim. Otobüsteki havalandırma kapağının üzerinden bana bakarken onun çok uzun olduğunu düşünmüştüm ama şimdi benden sadece birkaç santim uzun olduğunu fark ediyordum. Yüzünün alt yarısı kırmızı bandanayla örtülüydü. Bu da bana Seattle’daki isyancıların İşçi Bayramı’ndaki fotoğraflarını hatırlatmıştı. Onlar kapitalizme son vermek istiyorlardı. Peki bu adam ne istiyordu?

“Peşimden gel,” dedi ve yürümeye başladı. Nefes nefese kalmış köpekler de adamın yanında koşuyordu. İçlerinden birinin karnı şişti, belli ki hamileydi.

Olduğum yerde kaldım.

Etrafımda devasa Douglas köknarları ve kızılâğaçlar yükseliyordu. Orman o kadar yoğundu ki ne tarafa bakarsam bakayım birkaç adımdan ötesini göremiyordum. Bir patikada değildik. Uzun otlar, çalılar ve dikenli bitkiler bacaklarıma değiyordu. Hava boğucu ve durgundu, tek hareketlilik böceklerdi. Mevsimlerden yazdı. Her şeyin kavrulduğu, çürüdüğü o dönem.

Adam peşinden gitmediğimi fark edince durdu. Bacaklarım hareket etmiyordu. Kaslarım ağrı içindeydi ve kasılmıştı.

Adam sert adımlarla geri dönüp eğildi, benimle göz göze geldi. “Yalnızca tek bir kural var. Beni dikkatli dinle çünkü yalnızca bir kez söyleyeceğim. Ben sana bir şey söylediğimde yapacaksın, aksi

ELLIE BLACK'İN DÖNÜŞÜ

halde o deliğe geri dönersin.” Hapishanemden bahsedilince bedenim titremeye başladı. “Anladın mı?”

“Ben... Ben hareket edemiyorum,” dedim bakışlarımı yerden ayırmadan. Bir yaprağın altında parlak bir böcek sürünerek ilerledi, yavaş yavaş serçeparmağıma ulaştı. Midem çığlıklar atıyordu. Onu yemek istiyordum.

“Bana bak,” dedi adam. Başımı kaldırdım. Gözleri ışık vuran bir göl kadar mavi ve boştu. Bakışlarına dayanamayarak gözlerimi kaçırdım. Omzunun üzerinden bir ağaçkakanın özsuyu akan bir ağaca vurduğunu gördüm. “Doğru miktarda baskı gördüğünde bedeninin neler yapabileceğini görsen şaşardın. Hadi şimdi bir kez daha deneyelim. Peşimden gel yoksa o deliğe geri dönersin.” Üzerinde askeri kamuflaj pantolon ve kum rengi bir gömlek vardı. Dilini şaklatıp başını iki yana salladı. “Gülümse. Mutlu olmalısın. Günümüz kadınlarının problemi bu. Asla mutlu olmuyorlar.”

Tekrar yürümeye başladı, ağır adımları zemindeki bitkileri eziyordu. Belinin etrafındaki kına simsiyah bir silah konmuştu.

Bacaklarımı hissedemiyordum ve nefeslerim çok hızlıydı ama bedenim hareket ediyordu. Anlık bir minnet hissiyle doldum. Ciğerlerimdeki temiz hava sıcak ama güzel, ayaklarımın altındaki toprak sağlamdı. Etrafımda yaşam vardı. Sivrisineklerin gözümün altındaki o incecik deriyi sokmaları bile umurumda değildi.

Eminim kaçmaya çalışıp çalışmadığımı merak ediyorsundur. Herkes bunu öğrenmek istiyor, değil mi? Neden kaçmaya çalışmadı? Aslında bunu düşündüm. Gözlerim çılgınlar gibi ormanın her tarafında geziniyordu, hangi yöne koşmam gerektiğini düşünüyordum. Ne kadar uzağa gidebileceğimi. Ama fiziksel olarak dezavantajlıydım. Adam daha güçlüydü, dinlenmiş ve beslenmişti. Uzaklarda bir su akıyordu. Bir keresinde izlediğim bir hayatta kalma belgeselini hatırladım. Suyla ilgili ne diyorlardı? Kaynağını

bul ve kıyı boyunca onu izle. Seni eninde sonunda bir yola ulaştıracaktır.

Adam iç geçirdi. "Bu ormanın her karışını biliyorum. Her ağacı, her kayayı, her akıntıyı," dedi. "Saklanabileceğin hiçbir yer yok." Başını çevirdi ama konuşmaya devam etti. Sesi de adımları gibi sabitti. "Kaçarsan köpekleri peşine salarım." Toplamda beş köpek vardı. Simsiyah gözleri ve keskin dişleri olan gösterişli Alman çoban köpekleri. Parmaklarını şıklatmasıyla birlikte köpeklerin kulakları dikildi. "İslıkla belirli bir melodi çaldığımda saldırırlar." Durdu, sessizleşti ve ben de konuşmaya korktum. Kaçma fikri de böylece kendini tüketti.

Ağaçlara bağlanmış turuncu kurdelelerle işaretlenmiş bir yolda saatlerce yürüdük. Kotum dikenli çalılara takıldı ve ayak bileklerim zehirli bir sarmaşığa değdi. Ertesi gün bileklerimde kızarıklıklar belirdi ve kanayana kadar kaşıdım. Adam yolda bir kez daha durup biraz daha su içmeme izin verdi.

"Kimsin sen?" Dudaklarımı yalayarak şişeyi adama geri verdim.

Adam başını eğdi. "Michael. Sen bana Michael diyebilirsin." Tanıdığım ünlü Michael'ları saydım. Aziz Michael. Michael Jordan. Michael Jackson. Michelangelo...

"Neden... bunu neden yapıyorsun?" diye sordum gözlerimi çürük bir kütükten fırlamış eğrelti otuna dikerek.

"Ben mi?" Çenesini şaşkınlık ve gücenmişlikle kendine doğru çekti. "Mesele ben değilim." Tekrar yürümeye başladı. "Bunların hiçbiri benim suçum değil." Konuşmaya devam etti. Yalnızca bazı parçalarını hatırlıyorum. Acı ve uyuşukluğun içinden süzülüp gelen kelimeler. Erkeklerin terk edilmesi. Arkada bırakılması. Başka bir seçeneğinin olmaması falan.

Ondan sonra sessiz kaldık. Kendi kendime ona bir daha soru sormayacağıma söz verdim. Asla. Kollarımı kendi etrafıma sararak

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

rüm bunlar kötü bir rüyaymış gibi yaptım. Üst kollarımı çimdikledim ama uyanmadım. Kaçış yoktu. Yaşamak için onu takip etmeliydim.

Topuklarım su topladı. Çıplak ayağımın tabanındaki deri yarıldı. Baldırlarıma keskin bir acı saplandı. İki kez düşecek oldum. Ama ayakta kaldım, bacaklarım sanki bir çağrıya yanıt verir gibi hareket ediyordu. Köpekler ormanda dolaşüyor, tepemizde beyaz bulutların arasından bir uçak süzülüyordu. Başımı kaldırıp baktım, her şey bu kadar sıradışı gelirken böylesine sıradan bir şey görmek beni afallatmıştı. Kollarımı sallamak ya da yardım çağrısında bulunmak beyhude olurdu; uçak gökyüzünde bir toz zerresi gibiydi. Gözden kaybolmasını seyrettim.

Suyun gümüş bir iplik gibi aktığı bir dereден geçtik. Ağaçlar seyreldi ve bir açıklık belirdi. Görüş açıma bir çayır girdi. Hepsi fena halde tadilata ihtiyaç duyan binalar gördüm. Hepsi paslanmış, yıpranmış ve her an yıkılma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Daha sonraları deprem kabusları görmüştüm. Duvarlar yıkılıyor, bacaklarımı yere mıhlıyor, kafatasımı eziyordu. Cesedimi kim bulacaktı? Binaların temellerini otlar ve sarmaşıklar sarmıştı. Her yerde insan faaliyetinin kanıtları vardı. Çöp yığınları, su ve kirli yapraklar yüzünden sarkmış mavi brandalar, tekerlekleri olmayan paslı bir araba, dışkıyla kaplanmış bir dizi köpek kulübesi.

Michael beni merkeze götürdü. Bir silonun yanından geçtik, kapısında asma kilit vardı. Ardından bir sığınak gibi yeraltına inşa edilmiş odalar gördüm. Pencerelerdeki parmaklıkların arasından kirli şilteleri ve dertop olmuş uyku tulumlarını görebiliyordum. Nihayet başka bir binanın önünde durduk. Pencereleri ve kapıları kalın bir naylon brandayla kaplıydı.

Michael naylonu araladı ve bana içeri geçmemi işaret etti.

EMIKO JEAN

Başımı öne eğdim ama kıpırdamadım. Michael arkamdan dizlerime vurunca yere kapaklandım. Köpekler havlayıp ulumaya başladı. Naylon branda arkamdan kapanırken sertçe yere düştüm. Sıkıştırılmış toprak zemin beton hissi veriyordu. Yerden yükselen toz bulutu beni neredeyse boğacaktı. İçeride ağır nefesler ve vücut kokusuyla boğucu hale gelmiş bir hava vardı.

Yalnız değildim.

Düzenleme
Ny.ozlem

On İkinci BÖLÜM

Chelsey birkaç saat sonra geri dönmüş, Coldwell'in tanıdık caddelerinde ilerlemeye başlamıştı. Siyah çöp poşetlerinin yığıldığı bir çöp kutusunun yanına park etti, kapısını çarparak kapayıp terli ellerini üstüne sildi. Beklenti başını döndürüyordu. Aklındaki sorular da. Ellie'nin üzerindeki Gabrielle'in sweatshirt olduğunu doğrulamıştı. Dahası da vardı. Bir steysin vagon. Köpek ısıkları. Topuklarının üzerinde yaylanarak Ellie'nin kapısını çaldı. Hava soğumuştı.

Kapıyı Kat açtı ve Chelsey'nin burnuna soğan, sarımsak ve iç ısıtan baharatların kokusu yayıldı. Yemek saatinde evde olacağına dair Noah'ya söz vermişti. Kocasını telefonda ona bir şeyler yaptığını söylemişti ama Chelsey şimdi ne olduğunu hatırlamıyordu. Gabrielle Barlowe'un başına ne geldiğini ve Ellie'nin onu tanıyıp tanımadığını düşünmekle fazla meşguldü.

Kat şaşkınlıkla, "Dedektif Calhoun," dedi.

"Selam Kat." Ellie bir hayalet gibi annesinin arkasında belirdi. Ellie'nin bakışlarında Chelsey'nin irkilmesine neden olan bir boşluk vardı. "Selam Ellie. Biliyorum, vakaya biraz ara verebileceğimizi söyledim ama bir gelişme oldu ve hızlıca birkaç soru sormam gerektri."

"Biz de birazdan yemek yiyecektik." Kat'in kolları çatıldı. Chelsey, ilk kez Blacklerin evinde istenmediğini hissediyordu.

"Çok sürmeyecek. Söz veriyorum." Parlak, rahatlatıcı bir tebessümle sözlerini desteklemeye çalıştı.

Kat dönüp Ellie'ye baktı. Ellie ise çenesini hafifçe kaldırarak, "Sorun değil," dedi.

Kat, "Ben gidip yemeği halledeyim," dedi ve mutfığa döndü. Ellie bir koltuğa kıvrıldı. İleri geri sallanırken koltuk gıcırdıyordu. Chelsey kanepeye rünedi, ceketini çıkarmamıştı. "Nasılsın, Ellie?"

"Yeni gelişme ne?" Ellie'nin sesi kulak tırmalayıcıydı.

Chelsey'nin bakışları uzun boynuna, lekесiz beyaz tenine kaydı. Gabrielle'in otopsi raporu elindeydi. Brielle ona göndermişti. Aradayken fotoğraflara bakacağım diye neredeyse bir kamyonetle çarpışıyordu. En iyi anlarından biri olduğu söylenemezdi. Gabrielle'in boynunun her tarafında izler vardı. Ölene dek boğazlanmıştı. Başında da kelleşmiş bir nokta vardı. Saçları mı çekilmişti? Kulaklarda kanama da olmuştu. Mücadele etmeye çalışırken tırnakları çizilmiş ve kırılmıştı. Her zamanki şeyler. Bir de ısınk izleri vardı. Parçalanmış et. Chelsey'nin kanı çekilmiş, yola devam edebilmek için arabayı kenara çekip camı açarak derin derin nefes alması gerekmişti.

Chelsey, Ellie'nin kenetlenmiş ellerine baktı. Tırnakları düzgündü. Özenle törpülenmişti. Muayene sırasında Ellie'nin tırnaklarının kırık olup olmadığına bakmak için fotoğraflara tekrar göz atmayı aklının bir köşesine yazdı. Belki de Ellie ölüme bırakılmamıştı? Belki de adam herhangi bir şey yapma fırsatı bulamadan kaçmıştı? Ellie sanki Chelsey'nin düşüncelerini sezmiş gibi parmaklarını bacaklarının altına sıkıştırdı.

Chelsey boğazını temizledi. "Senin vakana ilişkin kanıtları gözden geçiriyordum. Adli tabipten DNA gibi bilgiler bekliyorum

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

hala. Ama üzerindeki kıyafetle ilgili bir şey fark ettim." Gözlerini Ellie'ye dikerek herhangi bir şey, bir rahatsızlık, korku ya da öfke belirtisi aradı.

Ellie sallanmayı bırakıp bacaklarını göğsüne doğru çekti ve elleriyle sardı. "Evet?"

"Şu üzerinde elli beş sayısı olan Washington Üniversitesi sweatshirtü vardı üstünde." Chelsey odada başka bir beden varlığını hissedince bakışlarını kaldırdı. Kat elinde bir mutfak havlusuyla kapı çerçevesine yaslanmıştı. Chelsey dikkatini tekrar Ellie'ye verdi ve onun irkildiğini fark etti. Hayır, irkilme değil. Kasılıyordu. "İşte o kıyafet Kişiye Özel Eşsiz Üniversite Kıyafetleri diye bir firmadan alınmış. Althea Barlowe'un torunu için verdiği özel bir sipariş." Chelsey uzunca bir süre değerlendirir gibi Ellie'ye baktı. Ellie ellerini kulaklarına götürüp ileri geri sallanmaya başladı.

Kat, "Ellie?" diye seslendi, ardından uyaran bakışlarını Chelsey'ye çevirdi. "Dedektif Calhoun."

Chelsey, Kat'e aldırmadan Ellie'ye bakmaya devam etti. Kızdı. Kızdı. Kızdı. "Gabrielle Barlowe adı senin için bir şey ifade ediyor mu?"

Ellie aniden ayağa fırladı, annesini itip hızla mutfaka kaldı. Chelsey ayağa kalktı ve Ellie'yi lavaboya eğilmiş kusarken buldu. Kat da kızının sırtını sıvazlıyordu. Ellie tekrar kustu. Bedeni şiddetli kasılmalarla sarsılıyordu. Kat, elindeki mutfak havlusuyla Ellie'nin ağzını sildi. Düşmanlık saçan bakışlarını titreyen kızından ayırıp doğruca Chelsey'ye çevirdi. "Bence gitsen iyi olacak."

Chelsey yerini terk etmeyi reddederek başını iki yana salladı. "Gabrielle'i tanıyor muydun?" Kendini bir çığın altında kalmış ve bir rürlü kurtulamıyormuş gibi hissediyordu. "Lütfen söyle bana. Herhangi bir şey söyle." Dışarıda şiddetli bir yağmur başladı ve rüzgâr pencereleri birbirine çarpan kemikler gibi sarstı.

Ellie annesinin elindeki havluyu alarak ağzını sildi. Lavabonun kenarına oturdu. "Artık seninle konuşmak istemiyorum." Kelimeleri fazla vurgulu söylemişti. Her biri ağzından Chelsey'ye batan dikenli teller gibi çıkıyordu. "Bu iş bitti. Seninle işim bitti. Her şeyle."

Chelsey donup kaldı, bir anığına kendini kaybettiğini fark etti. Şimdi de Ellie'yi kaybetmişti. Kendini toparlamaya çalıştı. "Soruşturmaya dahil olmayı ret mi ediyorsun?"

"Evet. Her ne haltsa." Ellie derin bir nefes aldı. Yüzünden yaşlar süzüldü. "Yeter, tamam mı? Yeter."

Chelsey başını öne eğdi.

Kat tezgâhtaki bir ilaç şişesine doğru ilerleyip içinden bir hap çıkardı. Bir bardak suyla birlikte Ellie'nin ağzına tıktı ve ona bir şeyler mırıldandı. Sonra omzunun üzerinden Chelsey'ye baktı. "Kapının yerini biliyorsun."

Chelsey ellerini kaldırdı. "Elbette." Sözcük boğazından güçlükle çıktı.

Dışarı çıkınca arabanın yanında oyalanarak sıkışan göğsünü ovdu. Ellie konuşmak istemiyordu. Ellie soruşturmaya yardımcı olmak istemiyordu.

Chelsey ne yapacağını bilemeyerek iç çekti. Nasıl ilerleyeceğini bilmiyordu. Kantağı çevirdi ve o esnada Blacklerin penceresinde bir silüet gördü. Ellie orada, çekilmiş perdelerin ardında başını yana eğmiş dikiliyordu. Chelsey'ye bakıyordu. Onu izliyordu.

On Üçüncü BÖLÜM

"Bu kadar yani." Noah, bir şef bıçağının düz kenarını kullanarak sarımsak dişlerini ezip ince ince doğramaya başladı. Kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı ve kolundaki kalın damarlar bir sarmaşığı andırıyordu. Müzik çalıyordu. Pearl Jam. Noah onlara takıntılıydı ve konserlerini izlemek için üç kez Seattle'a gidip gelmişti.

Chelsey bir elinde bir kadeh kırmızı şarap ve diğer elinde bir emlakçı broşürüyle tezgâha yaslandı. Broşürdeki şehir evini gönülsüzce inceliyordu. Şarapla birlikte broşürü de bırakıp bir dolaptaki turşu kavanozuna uzandı. "Birileriyle aynı duvarı paylaşmak istemiyorum." Duraksadı. "Bu kadar derken ne demek istedin?"

Noah sarımsakları tavaya döküp yağda çevirdi. "Kurb—"

"Ellie," diye düzeltti Chelsey.

"İşbirliği yapmak istemiyor."

Chelsey bir kez daha, "Soruşturmaya dahil olmayı reddetti," diye düzeltti. Kavanozun kapağını çevirdi ama yerinden oynatamadı. Hayal kırıklığıyla inledi. "Bu kavanozları neden sanki bir şeyler kanıtlamak zorundaymışsın gibi kapıyorsun ki?"

Noah sarımsakları karıştırmayı bırakıp Chelsey'ye doğru ilerledi. Kavanozu elinden nazikçe alıp kapağı açtı. Etrafa turşu suyunun kokusu yayıldı. "Yemek yapıyorum." Kavanozu geri verdi.

"Bu zaten operatif." Bir turşuyu kütürdeterek ısırdı.

Noah ocağın başındaki yerine geri döndü. "Peki. Yani Ellie so-
ruşturmaya dahil olmayı reddetti. Tamam, belki polis değilim ama
bir vaka olması için ortada bir şikâyet olması gerektiğini biliyorum."

Haklıydı. Savcılık dosyanın yüzüne bile bakmayacaktı.
Dava çok zayıftı. Kovuşturma yoktu. Ama... "Bunu düşündüm.
Ellie'ye ihtiyacımı yok. Elimde başka bir kurban var. Gabrielle Bar-
lowe." Chelsey bu işe kendini adanmıştı ve peşini bırakmayacaktı.
Gabrielle Barlowe'un onun yetki alanının dışında olması da önemli
değildi. İşin peşindeydi.

Noah hem bıkkınlık hem de sevgi dolu bir ifadeyle başını iki
yana salladı. Raftaki baharatlara doğru uzanırken Chelsey onun
sırtını, kaslarının gerilişini hayranlıkla izledi. Noah ondan dört yaş
küçüktü ve Ilwaco yakınlarındaki bir okula gitmişti. İlişkilerinin
altıncı ayında onu eskiden babasıyla birlikte gittiği futbol maçların-
da gördüğünü itiraf etmişti. Stadyum ışıklarının altında tribünlerin
üst sıralarında otururdu. Barda yanına gelmesinin nedeni de buy-
du. Onu tanımıştı. *Hep senin çok ateşli olduğunu düşünmüşümdür*,
 demişti.

Chelsey sessizce dikilerek Noah'nın erişteleri kaynatıp sosu ta-
mamlayışını izledi. Tabaklarını alıp masaya oturdular. Işıklar kısık
ve sıcaktı, sesi kısalmış televizyonda bir beyzbol maçı oynuyordu.

"Ellie neden korkuyor bu kadar?" diye sordu Chelsey lokmala-
rının arasında. "Adam ona ne yaptı?"

Noah başını sıvazladı. "Chels," diye başladı ve Chelsey koca-
sının konuyu değiştirmek istediğini anladı. İşten, kayıp kızlardan
bahsetmek istemiyordu.

"Hadi ama," diye ikna etmeye çalıştı onu. "Benimle dedektifçi-
lik oyna." Bunu epeydir yapmamışlardı. Noah, Chelsey'nin fikirle-
rini ve teorilerini test ettiği kişi olurdu.

ELLIE BLACK'İN DÖNÜŞÜ

Noah peçetesini dertop edip Chelsey'ye baktı, karar vermeden önce bir süre düşündü. "Adamın profilini çıkarmak mı istiyorsun?"

"Evet." Chelsey heyecanla yumruğunu masaya vurdu.

Noah sıırıttı ve birden sanki eski günlere döndüler. Noah'nın Chelsey'nin kariyerine hayran olduğu günlere. O zamanlar ne kadar detay varsa öğrenmek isterdi. Onu saatlerce dinler, anlattıklarına kulak verir, düşüncelerini paylaşırdı. Noah hem kendi kadehini hem de Chelsey'ninkini doldurdu, sonra şişenin kenarındaki damlayı parmağıyla alıp ağzına götürdü. "Pekâlâ. Adam iki kızı kaçırdı."

"Gabrielle Barlowe ve Elizabeth Black." Chelsey başıyla onayladı. "İlk önce Ellie'yi ölüme terk ettiğini düşündüm ama onda Gabrielle Barlowe'da görülen yaralar yok. Hiçbir mücadele izi yok. Boynunun etrafında morluk yok. Belki de büyük bir fiziksel hasar almadan kaçmayı başardı. Yine de acaba bu adam cesetleri atmak için özellikle mi doğal park alanlarını seçiyor, merak ediyorum." Ellie'nin bulunduğu ormanda ve patikada yapılan aramadan hiçbir şey çıkmamıştı. Ne bir kamp alanı vardı ne de ilkel barınaklar. Ama ceset aramıyorlardı...

"İyi bir teori," dedi Noah ağır ağır yemeğini çiğnerken. "Peki aynı adam olduğundan emin misin?"

Chelsey'nin bir kaşı kalktı. "Ne demek istiyorsun?"

"İki farklı fail olabilir. Biri Gabrielle'i öldürüp kıyafetlerini atar, diğeri de o kıyafetleri alır."

Chelsey başını iki yana salladı. "Fazla tesadüfî." Ayrıca bir de steysin vagon vardı. Köpekler.

Noah iç geçirdi. "Tamam, o zaman büyük ihtimalle aynı adam. Onun hakkında ne biliyorsun?"

Chelsey düşünürken alnı çizgi çizgi oldu. Elinde çok bir şey yoktu. Zihninde dönüp duran bir iki dağınık gerçek. "Evet," diye başladı. "Gabrielle Barlowe'u boğmuş. Öfkeli ve fazla yakın bir

eylem. Öte yandan cesetten kurtulma biçimi planlama ve tedbir gerektiriyor. Vakayı devralan dedektife göre Gabrielle'in cesedinin bulunması *tamamen şans eseri* olmuş. Adam zeki, ihtiyaç duyduğunda da kontrollü."

Noah şarap kadehinin sapını çevirdi. Chelsey'nin aklında Noah'nın ellerinin boynunu sardığı, gitgide sıkıldığı, gözlerinin öfkeyle parladığı bir görüntü belirdi. Saçma. Görüntüyü zihninden kovdu. Bu iş insanı bu hale getiriyordu işte. Sevdiğiniz insanları sorguluyor, size onları gerçekten tanıyıp tanımadığınızı, onlara gerçekten güvenip güvenemeyeceğinizi sorduruyordu. Ama o elbette Noah'ya güvenebilirdi. O iyi bir adamdı. İyi bir evlilikleri vardı.

"Birini boğmak için... kurbanına bakman gerekir. Gözlerinin içine bakman," diye devam etti Chelsey. Gabby'nin katili de onun gözlerinin içine bakmış mıydı acaba? Peki onu neden çırlıçıplak bırakmıştı? Aşağılamak için mi? Kendini aşağılanmış hissettiği için mi? Yoksa ikisi birden mi? "Ellie'de de Gabby'de de cinsel istismar izleri var," diye devam etti.

"Belki de adam onlarla bir ilişki yaşadığını sanıyordur..."

Chelsey başıyla onayladı. "Gabby'yi yıllarca elinde tutmuş." Onları sevdiğini mi düşünüyordu? Terk edilmekten mi korkuyordu? Mantıklıydı. Böyle adamlar, bu kadın düşmanları, kadınları güçsüz bırakmaya bayılırdı. Özgüvenlerini alırlardı ellerinden. Emniyetlerini. Ta ki kadınlar onlara bağımlı hale gelene kadar. Gide-meyecek kadar zayıf düşene kadar.

Noah bir eliyle yüzünü ovuşturdu. "Onu yıllarca elinde tuttu, sonra da... öldürdü mü? Ne oldu peki? Kızın yaşı mı geçti?"

"Bunu da düşündüm. Belki de diğeri artık onun tercihlerine uymamaya başlayınca başka birini kaçırıyordu."

"Peki tercihleri neler?" Noah önündeki tabağı kendinden uzaklaştırdı, yemek yalan olmuştu. Chelsey de artık yemiyordu. Artık onu besleyen tartışmaydı.

“Yalnızca iki örnekle bir şey söylemek zor. Gençlik. Ellie on yedi, Gabrielle on beş yaşındaydı.” Chelsey duraksadı. “Gabrielle’in midesinde av eti bulunmuş. Ellie’nin de yapay ışığa hassasiyeti var. Bu da muhtemelen elektrik olmayan, belki şebekenin bile erişmediği kırsal bir yerde tutulduklarını gösteriyor.” Bir tür kamp mı? Bir çiftlik?

“Yalnız bir adam.”

“Evet.”

“Narsist.”

“Kadınlara düşman,” diye tamamladı Chelsey. Artık gülümsemiyorlardı. Cinsel saldırı, eylemin kendisinden ziyade üstünlük kurmakla ilgiliydi. Chelsey, Ellie ile Gabrielle’i düşündü. Boyunlarının yumuşak kısımlarındaki halka şeklindeki morlukları. Sokaklarda dolaşan çakalları. Ormanlarda yuva yapanları. “Bir adamı canavara dönüştüren nedir?” diye fısıldadı.

“Çocukken yeterince ağlamamak,” dedi Noah. Şakaydı ama aslında pek şaka da sayılmazdı. Araştırmalar bir erkeğin duygularını gösterememesinin şiddet eğilimiyle ilişkili olduğunu gösteriyordu. Odaya tekrar sessizlik çöktü ve Chelsey ile Noah’nın etrafındaki hava boğucu bir hal aldı.

“Belki annesiyle ilgili sorunları vardır,” dedi Noah sonunda.

“Ya da babasıyla.” Chelsey kasvetli bir gülümsemeyle Noah’ya baktı. Eşlerini döven erkeklerden kim bilir kaç kez, babalarının da annelerine aynısını yaptığını duymuştu. Acımasız erkeklerin hedefi neden genellikle kadınlar oluyordu?

“Eh, iştah falan kalmadı,” dedi Noah. Sonra kalkıp tabağını kaldırdı. Lavabonun musluğuyla çöp öğütücüsünü açtı, kalan erişteleleri gidere boşalttı.

Chelsey ona yaklaşıp arkadan sarıldı. Noah bir anlığına hareketsiz kaldıktan sonra ıslak ellerini onunkilerin üzerine koydu.

“Teşekkür ederim,” dedi Chelsey. “Son zamanlarda uzak kaldığım için üzgünüm.” Çenesini Noah’nın kürekkemiklerinin ortasına dayadı.

Noah arkasına döndü, gözlerini onunkilere dikti ve ayırmadı. Yanaklarını avuçlarının arasına aldı. “İşini eve taşımamanın senin için zor olduğunu biliyorum ama denemek zorundasın. Bu sadece iş, bebeğim.”

Ama Chelsey’ye göre öyle değildi. Sorun da buradaydı zaten. Bu, Chelsey’nin *hayatıydı*. Lydia’yı yutan karanlık Chelsey’ye de dokunmuştu. O da şimdi o karanlığın ortasında yaşıyordu. Gölge- lere çekilmişti. Her dava kişiseldi. Chelsey sessiz kaldı, içindeki o kömür karası parçayı kaldırıp bir kenara koydu. Hissettiği ama bir türlü dile getiremediği o sevgiyle kocasına baktı. Gülümsedi.

Noah bir kaşını kaldırdı, ardından Chelsey’ye doğru eğildi. Chelsey de bedenini onunkine bastırdı. Noah’nın gözleri puslanıp kararınca Chelsey onu yatak odasına götürdü.

Işıkları kapamadan uzun uzun, ağır hareketlerle seviştiler. Sonra yan yana uzandılar, bedenleri terli ve yapış yapıştı. “Bak ne diye- ceğim, istersen o şehir evine bakabiliriz.” Chelsey tavana bakarken çarşafı göğsüne çekti.

Noah kıpırdanıp ona doğru eğildi. Chelsey, kocasının sürekli taktığı madalyonu parmaklarının arasına aldı, metal soğuktu. Noah’nın yüzüne, sakalına dokundu. Sürekli günün birinde sakalım keserse zanlı sırasında onu teşhis edemeyeceğini söyleyerek takılır- dı. Noah’nın gözlerinin kenarında kırışıklıklar belirdi. “Öyle mi diyorsun? Güzel mi sence? Arka bahçesi çok hoş. Köpek de alabili- riz,” dedi Noah. Basit şeyler istiyordu yalnızca. Bir eş. Bir ev. Belki de beyzbol maçına bilet.

Chelsey onaylar gibi mırıldandı, yeniden denemeye karar verdi. Garajdaki bir kutuyu hazırlayıp oturma odasına taşımak, içine bir

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

vazo ya da resim çerçevesi koymak. O kadar da zor olamazdı. Birden ellerinin terlediğini fark etti.

Noah, Chelsey'nin saçlarını yüzünden çekti. Bakışları puslu, mutluluk doluydu. Chelsey'yi bir kez öptü. İki kez. Chelsey ona sokulup kokusunu içine çekti. Noah yaz kokuyordu, taze biçilmiş çim, kaçınılmaz biçimde ilerleyen zaman. "Ayarlamaları ben hallederim. Yarın uygun mu? Ben işten çıktıktan sonra gidebiliriz."

"Olur, yarın uyar. Zaman ayırırım," diye söz verdi Chelsey ama babasının evini toplama düşüncesi öyle katlanılmaz geliyordu ki içi sıkıldı. Yeni bir evin peşinatını ödeyebilmek için babasının evinin satışından gelecek paraya ihtiyaçları olması da o sıkıntıyı katmerliyordu.

Noah tekrar uzanıp kendini uykunun kollarına bıraktı. Chelsey çok sessizce kıpırdanıp telefonunu açtı. Noah'yla yaptığı konuşmadan çıkan fikirleri not aldı. Noah kıpırdanarak bir kolunu başının üzerine attı. Ancak nefesi düzenliydi. Göğsü inip kalkıyor, aziz maddiyonu ayın loş ışığında parlıyordu.

Chelsey dikkatini yeniden telefonuna çevirdi ve Ellie'nin muayene fotoğraflarını açıp elinin çekildiklerini buldu. İşte oradaydı. Ellie'nin parmakları beyaz bir kumaş parçasının üzerine yayılmış. Tırnak diplerinde toprak vardı ama tırnakları düzgündü. Gabby'ninkiler gibi parçalanmış ya da kopmuş, bir mücadelede kurban verilmiş değildi.

ağzının içindeki o karanlık çukura baktım. Gizli bir isim. Yerine getirilecek bir kader.

Nihayet geri çekildiğinde diğerlerini gördüm. Bir araya toplanmışlardı. Biri zayıf, beyaz ve uzun boyluydu; sağlam yapılydı ve köşeli, gamzeli bir çenesi vardı. Güzeldi. Diğer de beyazdı ama daha kısaydı ve kalçaları daha dolgundu. Hepimizin yüzünün aynı ifadeyle gölgelendiğini hayal ettim: kırılgan, aç ve korkudan köşeye sıkışmış.

David gülümsedi, kendi büyüklüğüne yürekten inanan bir adamın gülümsemesiydi bu. Beni kız kardeşlerimle tanıştırdı: Charity ve Hope. "Sen de onları en az benim sevdiğim kadar seveceksin," diye söz verdi. Ama David hiçbir şeyi sevmezdi. Yalnızca onları sahiplenirdi. Bir tür koleksiyoncu gibi. Onu istediği gibi sevmeyecek bir kadının daima peşinde koşan bir adam.

Serendipity yeni adımı söylerken gözleri ıslanmış bir kumaş parçası gibi karardı. "Çok şanslı bir kızsın sen." Bana tekrar sarıldı. Yüzüm onun kemikli omzuna gömüldü. Nefes aldım. Islak yün. Bedenim gevşedi.

"Hadi kutlayalım." David ellerini çırpı.

Elime plastik bir bardakta kırmızı bir sıvı tutuşturuldu. David ile Serendipity'nin omuzlarının üzerinden Hope'un çok küçük bir hareket yaptığını gördüm. Gergin, kısa bir baş işareti. Konuşamayacak kadar korkmuştum.

"Susamadın mı?" diye sordu David. "Sana verilenin kıymetini bilmeyi öğrenmen gerekecek. Bu dünyada her şeyin bir bedeli var. Babam hep öyle derdi." Yanağıma dokundu. Elimdeki bardak düştü. Kırmızı içecek yere yayıldı. "Sakar şey," dedi. "Çok iyi bir başlangıç olmadı. Bugün benim doğum günüm, biliyor musun? Daha bana mutlu yıllar bile dilemedin."

"Ö-özür dilerim," diye kekeledim. "Mutlu yıllar."

ELLIE BLACK'İN DÖNÜŞÜ

David kıkırdadı. Yanağımdan öptü, belime dokundu ve fısıldadı: “Çok baştan çıkarıcısın. Benimle dans eder misin?”

Bedenim itiraz edencesine titredi. Ancak Hope ve Charity'nin gözlerinin beni teşvik ettiğini hissettim.

David'in kalçamdaki avuçları yumuşak ve nemliydi. Müzikle birlikte salındık. Kendi içime hapsolmuş gibiydim. Kendimi yalnızca dışarıdan görebiliyordum. Sanki yukarıdan bir yerden, rüzgârlı bir uçurumun kenarından aşağı bakıyordum.

“Bana eski hayatından bahset. Geride bıraktığından,” dedi.

Cevap vermedim. Parmakları tenime battı. “Coldwell'denim. Bir ablam var,” derken boğazım düğümlendi. O an neden Sam'i düşündüm, hiç bilmiyorum. “Benden epey büyük.”

David durdu. “Ne kadar büyük?”

“On yaş.”

“Of be.” Yüzünü buruşturdu. “Kaza kurşunu falansın galiba.” David hepimizin zayıf noktalarını bulur ve kaşırdı. Bir sıçan gibi kemirirdi. “Artık senin kardeşlerin Hope ve Charity. Diğer kardeşinin adını bile anmayacaksın.”

Çenemi öne eğip ağlamaya başladım.

“Zavalılık,” dedi David. Sonra şarkının sözlerini mırıldanmaya başladı. *You are my sunshine, my only sunshine. You make me happy when skies are gray.** Sonrası biraz puslu. O plastik örtüyle kaplı odadan nasıl çıktığımı hatırlamıyorum. Ama David'in metal bir kancadan bir anahtar aldığını hatırlıyorum. O anahtarı paslı bir kilide soktuğunu hatırlıyorum. Koridorda benzer kilitleri olan başka odalar gördüğümü hatırlıyorum. Charity ve Hope'un odaları. David'in peşimden içeri girdiğini hatırlıyorum.

Sonrası fotoğrafa ya da slayt gösterisine benzeyen hareketsiz görüntüler. Üzerinde incecik, lekeli bir şilte ile buruş buruş bir uyku

* (İng.) Sen benim güneş ışığımsın, tek güneş ışığım. Gökyüzü griye çaldığında sen mutlu ediyorsun beni. (ç.n.)

rukunu bulunan metal bir karyola. Duvarın üst kısmına oyulmuş, ancak dışarı göz atabileceğim kadar geniş olan çok küçük bir pencere. Odaya vuran gümüşü ayışı. Hava durgun ve mide bulandıracak kadar tatlıydı, böcek vızıltılarıyla doluydu.

Ellerime bakıp parmaklarımı ayırdı. Tırnaklarım yenmişti; orobüste yemiştım onları. Tırnak etlerim kirle kaplıydı. Sağ elimin serçeparmagında kırmızı ojeden bulaşmış bir parça kalmıştı. Önce'den kalma son bir renk.

David omuzlarıma dokundu. Üzerimdeki tişörtü çıkardı. Pantolonumu indirdi. Beni asıl öldüren... Hayır bile demedim. Diyemedim. Orada öylece uzanıp tekrar tekrar, "Bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Bunun doğru olduğunu sanmıyorum," diye mırıldanmaktan başka bir şey yapamadım.

İpi bitince yatağın kenarında dikilerek yanağıma dokundu. Orada öylece uzanıp duvara, duvardaki çatlağı baktım ve gözlerimi tekrar tekrar çatlağın üzerinde gezdirdim. "Mutlu bir çocukluğun oldu mu?" diye sordu.

"E-evet," diye kekeledim. Gözlerim kapandı ve anılarıma tutundum. Yatağım, bir battaniyenin altına kıvrılıp yatmak. Annem saçlarını boyadığında eve yayılan koku. Doğum günü mumlarını üflerken dilek tutmak. Tüm bunların hüznüyle acı içinde inledim.

"Ben de öyle. Mükemmel bir çocukluk geçirdim." Arkamdan hışırtılar geliyordu, kıyafetlerini giyiyordu. "İyi uykular." Şakağıma bir öpücük kondurdu, saçımın bir tutamını çekti. "Saçların çok kısa. Hoşuma gitmedi."

O çıktıktan sonra doğrulup pencereden dışarı baktım. Gece göğü bulutluydu ama bulutların arasından Sirius'u, Köpek Yıldızı'nı görebildim. Kaçırıldığında görünmüyordu. Henüz mevsimi değildi. Yıldızın parlaklığına ve konumuna bakılırsa, o karanlıkta aşağı yukarı iki ay esir tutulmuştım.

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

Ertesi sabah Hope ve Charity'yle ateşin etrafında toplandık. Hava sıcak ve boğucuydu, yaz çökmüştü. David kendini Hope'un yanına bıraktı, bacakları onunkilere değdi. Hope ondan uzaklaştı. Gözlerim doldu. Hope'un sweatshirtündeki W ve Ü harfleri birbirine girdi.

David müthiş çekici bir gülümseme takındı. "Ne güzel bir gün." Hiçbirimiz konuşmadık.

Serendipity bize bir tür et verdi. Geyik ya da elk eti. Gözetleme kulesinin yakınlarında toynaklı bir leş asılıydı. Karnı yarılmış, kırmızı bağırsakları yere saçılmıştı. Köpekler kanlı burunlarıyla bağırsak kalıntılarını yiyorlardı. Midem bulandı. Etin dışı neredeyse kömür gibi kararmıştı ama iç kısmı hâlâ pembeydi.

David iç geçirdi. "Bugün de hepiniz huysuzsunuz. Bugün hepsi huysuz," diye seslendi Serendipity'ye.

Ahşap panelli mavi bir steysin vagon yerleşkenin içine girdi. Yüzü kırmızı bandanayla örtülmüş olan Michael sürücü tarafının kapısını açıp arabadan indi. Arabanın etrafından dolanarak arka kapıyı açtı. Yanımızdan sık sık ayrılır, epey bir zaman sonra da yanında erzakla geri dönerdi. David'i tanıımıyordum ama Michael'ı tanıyor olabilirdim. Acaba o yüzden mi yüzünü hep gizliyordu? Onu görsem tanır mıydım? Sesinin alt notaları tanıdık gelir miydi?

Serendipity arabaya doğru ilerlerken, "David," diye seslendi. Bir süre kadını izledim. Onu merak ediyordum. Bu kadar rahat hareket edişini. Buraya nasıl düşmüştü? O da bizim gibi kaçırılmış mıydı? Yoksa kendi isteğiyle mi buradaydı?

David, Hope'un dizini tutup sıktı, sonra ayağa kalktı. "Görev beklemez." Hamile köpek de onunla birlikte koşup yere uzandı. Sıcaklamıştı ve soluk soluğaydı.

David'in Serendipity'ye yardım edişini izledim. Sonra bakışlarımı on beş metre öteye çevirdim. Michael'ın arabayla içinden

geçtiği, dalların sıcakta hâlâ sallandığı boşluğa. O tarafta bir yol olabiliirdi. Özgürlüğümle aramda sadece birkaç metre olabiliirdi. Bedenim her an koşmaya hazır halde gerildi. Saklanacak bir yer bulur, gecenin çökmesini beklerdim ve karanlığı bir örtü gibi kullanırdım. Yıldızlar bana yol gösterirdi.

“Sakın öyle bir şey yapayım deme,” diye fısıldadı Hope.

Başımı ona çevirdim.

“Çok uzağa gidemezsin,” dedi. Sonra Charity’ye hitaben devam etti: “Sen geldiğinden beri kaç kız oldu?”

Charity’nin başparmakları tabağının kenarında gezindi. İçlerinden biri hafif arkaya doğru bükülmüştü. Sonradan bana kırıldığı için öyle olduğunu söylemişti. Birkaç kez. “İki.”

“Ondan önce de üç var,” dedi Hope. “Toplamda beş. Kim bilir daha kaç kişi vardır. Çok azı otobüsten çıkabilirdi.”

Mideme bir ağırlık oturdu. Otobüsü düşündüm. O amansız karanlığı. İnsanın içini rüketen yalnızlığı. “Bu beş kız da kaçmaya çalıştı. Geri dönmediler.”

“Belki de kurtulmuşlardır.” Dilimin üzerinde ekşi bir tat bırakan bu sözler inanılmaz geliyordu. “Birileri bizi bulabilir.”

Charity ile Hope birbirlerine baktılar. Bana acıdılar; iyimserliğime, kör inancıma. “Bizim gibi kızlar bulunmaz,” dedi Hope. O zaman ne demek istediğini anlamamıştım ama birkaç ay içinde anlayacaktım. David bizi olmadığımız şeyler yüzünden kaçırmıştı. Zengin değildik. Dikkat çekici değildik. Ailemiz dışında kimsenin özleyeceği tipler değildik.

“Peki ya o?” Çenemle Serendipity’yi işaret ettim.

Hope alaycı bir homurtu çıkardı.

Charity bana doğru eğildi. “Serendipity’den yardım isteme. Kaçma. Karşılık verme. Bir de eti yeme.” Charity omzunun üzerinden arkaya baktı. David ile Serendipity’nin dikkati dağınıktı.

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

Tabağındakileri ateşin içine attı. Et cızırdadı ve yağı patladı. Hope da aynısını yaptı. Sonra dönüp beklentiyle bana baktılar. Ben de onlara uyduum.

Sessizlik uzadı. Önümdeki metal tabağa bakarak, "Korkuyorum," diye fısıldadım.

"David bir süre sana ilişmez," dedi Hope. "Hepimize sırayla uğruyor. Artık sen de burada olduğuna göre dört gecede bir gelir."

Ağlamaya, hızlı hızlı soluk almaya başladım.

Hope bana yaklaşarak elime eski bir gazoz kutusu sıkıştırdı. Dün geceki pançı hatırladım. "Su," dedi. "Sadece su."

Bir yudum aldım. Sıvı boğazımda serin ve kumlu bir tat bırakarak aktı.

Charity'nin eli benimkine değdi ve elini sımsıkı tuttum. "İyi olacaksın," dedi Charity. İyi. Kendi kendime bunu tekrarlayıp duruyordum. Sorun yok, diyordum. Bir saat içinde binlerce kez fısıldayabileceğim iki kelime.

"Al bunları." Hope elime bir avuç tüylü, kahverengi tohum tutuşturdu.

"Bunlar ne?"

"Şşş, sesini kıs biraz," diye fısıldadı Hope. Çenesiyle Charity'yi gösterdi ve Charity gözcülük yapmak üzere arkasını döndü. Ateş çatırdadı. Dumanları masmavi gökyüzüne süzülüyordu. Küçük kahverengi tohumlar avucundaki çizgilerin arasına sıkışmıştı. "Kraliçe Anne danteli," dedi. "Hamile kalmanı engeller. Onun istediği bu."

Gözlerimi kapadım, görüşüm bulanıklaştı. "Ama ben böyle bir şey..."

"Sorun değil," dedi yavaştan sinirlenmeye başlayarak. "Elimde fazla yok. David bunun ne için kullanıldığını biliyor ve yerleşkenin içini de bir buçuk kilometre yarıçapındaki alanı da tamamen temizletti." Yumruğunu tekrar kapamaya başladı.

“Dur.” Dilimden tek bir hece döküldü. Tohumları elinden alıp ağzına atım.

“Güzelce çiğne,” dedi. “Yarın sana biraz daha veririm. Biraz sancı yapabilir. Kanaman da olabilir ama diğer seçenekten iyidir...”

“Teşekkürler.” Ağzımda acı bir tat vardı. Öğürmemek için kendimi tuttum.

O andı işte. Dönüm noktası buydu galiba. O tohumlar. Kim bilebilirdi ki? Meğer onlar sonumuz olacaktı.

On Dördüncü BÖLÜM

Fishtrap yoğundu. Akşam yemeği telaşesi saat altıda başlamış, hâlâ da bitmemişti. Restorana sohbet uğultusu hâkimdi, çatal bıçak ve bardak şingirtuları yankılanıyordu. Okyanus kokuyordu içeri: taze balık, midye, pişmiş deniz ürünleri. Danny barın ardında içki raflarına yaslanmıştı. Telefonuna bakıyordu. Bir sohbet ekranı açıktı. En tepede Ellie'nin numarası vardı. Daha önce de yapmıştı bunu. Ellie kaybolduğunda eski mesajlaşmalarını tekrar tekrar okumuştı. Numaraya gözlerini dikip bakmış, hatta sırf sesini duymak için aramıştı bile.

Gözünün ucuyla yalnızca üyelere has bir ceket giymiş bir müdavimin bardağını kaldırıp yeniden doldurulması için işaret verdiğini gördü. Adama aldırmadı. Başparmakları telefonun klavyesi üzerinde oyalandı. Ellie'nin döndüğünü biliyordu. Onu haberlerde görmüş, arabayla mahallesindeki sokaklarda dolaşmıştı ama onu aramaya bir türlü cesaret edememişti. Ta ki bu sabah Ray's markette Ellie'nin babasını görene kadar. Kucaklaşmış, ayaküstü sohbet etmişlerdi. Sonra Jim, Danny'ye bir ara uğramasını söylemişti. Kar'i görmesini. Ellie'yi görmesini. *Numarası aynı*, diye de eklemişti laf arasında.

Danny bütün gün ne diyeceğini düşünmüştü. Nasıl diyeceğini. *Sikerler*, dedi sonunda ve yazmaya başladı: SELAM. SENİ DÜŞÜNÜ-

YORUM. Kendini birden pisliğin teki gibi hissetti. Seni düşünüyorum. Gözüne zayıf geldi. Klişe. Bir zamanlar aralarındaki yakınlıktan eser yoktu. Bar tezgâhını silip birkaç içki doldurdu. Derken telefonun ekranı aydınlandı. Ellie'nin adı yanıp sönmeye başladı. Danny'nin kalbi deli gibi çarptı. Tanrım, çok gergindi.

Barın arka tarafına doğru, "Ben molaya çıkıyorum!" diye seslenerek mutfakın arka kapısından dışarı çıktı. Telefonu açtığı anda ara sokaktaydı ve nefes nefeseydi. "Alo? Ellie?" Onu tekrar kaçırmış olmaktan korkmuş, telaşlanmıştı.

O gece motele gitmişti. Ta Astoria'ya kadar araba sürmüş, inmeden öylece oturup kendini hazırlamış, uzak duramadığı için kendine korkak demişti. Bütün bu parti Ellie yeni bir telefon istediği içindi. Saçma sapan bir fikirdi. Arabada otururken kendi kendine aptal kız diye fısıldamıştı. Ondan bıkmıştı artık. Hayatı kendisi kadar ciddiye almamasından. Ellie hakkında ilk kez o an kötü düşünmüştü. Çevresinde tutmaması gerekecek kadar kötü. Ellie kaybolduktan sonra bu yüzden kendinden nefret etmiş, sanki o dilediği için öyle oldu gibi hissetmişti. Danny iki yıl iki hafta boyunca hep bir pişmanlık içinde yaşamıştı.

"Ellie, orada mısın?" Danny'nin tüyleri diken diken olmuştu. Hemen yanındaki çöp tenekesi balık bağırsağı kokuyordu.

"Buradayım."

Yan taraftaki metadon kliniğinin duvarına yaslandı. "Sahiden de sensin," dedi iç geçirerek. Ciğerlerinin yeniden havayla dolduğunu hissetti. İki yıldır ilk kez tamamen huzurluydu.

"Herkes aynısını söyleyip duruyor." Küçük, kendini küçümseyen bir kahkaha. Ellie'nin sesi boğuktu, Danny'nin hatırladığından daha kısık ama oydu.

"Şu an sesini duyduğuma inanamıyorum." Danny sigara kullanıyor olmayı diledi. Şu an bir sigara yakmak isterdi. Elleriyle bir

ELLIE BLACK'İN DÖNÜŞÜ

şeyler yapmak. Zaman aralarında uzadı. Ellie'nin nefes alıp verişinden başka ses yoktu.

“Ben de tam uyuyacaktım,” deyiverdi Ellie bir anda.

“Ah.” Danny sesindeki hayal kırıklığını gizleyemedi. Göğsünde yankılanan ince bir sızı. “Ben seni tutmayayım o zaman.”

“Hayır, sorun yok. Seninle konuşmak istedim.”

Danny'nin yüzü ısındı, Ellie'nin sözleri iliklerine işledi. “Ben de seninle konuşmak istiyorum.”

“Şey yapsak... Meşgul müsün? Yani, uğramak ister misin?”

“Emin misin?” diye sordu ama çoktan boktan arabasının anahtarlarını almak için bara doğru yürümeye başlamıştı bile.

Ellie, “Evet,” dedi ama Danny restoranın uğultusundan onu duymakta zorlandı. “Sokağın aşağısına park et,” dedi Ellie. “Dikkat et, kimse seni görmesin. Kapının önünde basından birileri var. Yolu hatırlıyor musun?”

Bayan Johnson'ın bahçesinden geçip çitini aşacak, sonra Ellie'nin penceresinin altındaki ağaca tırmanacaktı. Eskiden hep bu yolu kullanarak gizlice içeri girerdi. Ellie'nin yatağında sevişirlerdi. Birbirlerine doyamazlardı. “Kimse beni görmeyecek,” diye söz verdi. “Yoldayım.”

Ellie'nin penceresi aralıktı ve Danny onu tamamen açıp içeri süzöldü. Pencereyi arkasından kapayarak rüzgârı kesti. Ellie'nin odası karanlıktı ama mobilyaların silüetine bakarak her şeyin eski yerinde olduğunu anlayabiliyordu. Ellie'yi halının ortasında buldu. Giysileri üzerinden dökülüyordu. Ellie o haliyle kumaşa sarılı, bükülmüş bir tel gibi görünüyordu. Telefonu elindeydi ve ekranda bir kızın fotoğrafı vardı. Danny'nin tanımadığı bir kız. Koyu saçlıydı, bileğinde bir yığın arkadaşlık bilekliği vardı. Tipik bir selfie pozu verirken dudaklarını büzmüştü. Ellie telefonu bırakıp başucu lambasını yaktı.

Birbirlerine bakular. Ellie... iyi görünmüyordu. Danny, *Acaba o da benim için böyle mi düşünüyor?* diye geçirdi aklından. Bazen kendini aynada gördüğünde afallıyordu. Her şey yüzüne yansımıştı, iki yıla sığan bir ömürlük acı.

"Danny," dedi Ellie ve ilişkileri, tüm geçmişleri dalga dalga geri gelip Danny'yi sürükledi.

Çıkmaya başlamadan önce Danny, Ellie'yi okulun koridorunda görmüştü. Coldwell küçük bir kasabaydı, lisesiyse daha da küçüktü. Herkes Ellie'nin birinci sınıftayken Will Gunner'la yattığını biliyordu. Ayrıca herkes onun zaman zaman yalan söylediğini de biliyordu. Özellikle de ailesinin aslında zengin olduğu ve Seattle'da inşası süren malikâneleri tamamlanana kadar Coldwell'de yaşayacaklarına dair yalanını. Üçüncü sınıftaki kimya dersine kadar hiç ortak dersleri olmamıştı. Kimya dersinde yan yana oturmuşlardı. Ellie boynuna plastik bir choker takmıştı ve Danny'ye muzipçe gülümsemiş, ders esnasında sırasına bir not bırakmıştı. Kimya hocasının bir karikatürüydü ama kafa yerine penis çizilmişti. Danny kahkahalara boğulmamak için yumruğuna öksürmek zorunda kalmıştı.

Okuldan sonra Ellie dolabının başındaki Danny'nin yanına gitmiş, bir elini oğlanın göğsüne koymuştu. *Sahilde ateş yakılacak* demişti. *Gelmelisin*.

Danny o sahile gitmemesini gerektiren onlarca neden düşünmüştü. Geceleri orada neler döndüğünü biliyordu. Orada ne tür çocukların takıldığını: uyuşturucu müptelaları ve sınıfta kalan tipler. Ama akşamları ve hafta sonları ailesinin restoranında çalışarak büyümüştü. Çocukluğunu yaşayamamıştı. Ellie eğlenceliydi. Danny de eğlenmek istiyordu, çocuk olmak istiyordu. Ellie sinir bozucu, büyüleyici ve inanılmaz dengesiz ruh halleri içindeydi. Ateşin başında onu öptüğünde Danny'nin işi bitmişti. Onu eve bırakmak için ısrar etmiş, Ellie de ona siktirip gitmesini söylemişti.

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

Beni eve bırakmana ihtiyacım yok, demişti sarhoşluktan geveleyerek, ardından da Danny'yi göğsünden itmişti. O geceden sonra çıkmaya başlamışlardı. Birbirlerini aramış, mesajlaşmışlardı. Sonra da Danny ona âşık olmuştu. Sonra da bunların hepsi ama hepsi puf diye bir anda uçup gitmişti.

Danny şimdi elini açtı. "Sana bir şeyler getirmem gerekirdi." Gülümsemeye çalıştı ama pek de beceremedi.

"Sorun değil."

"Gazetecilerin beni gördüğünü sanmıyorum." Kolları yanında seğirdi, ardından kıza doğru uzandı. "Ellie," dedi.

Ellie eğilerek kaçtı ve bir köşeye sindi, yüzünden bir gölge geçti. "Ben... ben dokunulmaktan hoşlanmıyorum." Kendi kendine sarıldı.

Danny'nin midesinde koca bir düğüm belirdi. "Tamam." Ayaklarını kıpırdattı, ellerini ceplerine sokup başparmaklarını dışarı çıkardı. "Burada dursam sorun olur mu? Yoksa biraz daha uzaklaşmamı mı istersin?"

Ellie'nin çenesi titredi. Danny o an kendinden nefret etti. "Orada durabilirsin," dedi Ellie hırıltılı bir sesle. "Sadece bana uzanma."

"Uzanmam."

Ellie'nin bedeni biraz gevşedi. Danny mesafesini korudu.

"Benim hatam. O moteldeki partiye gelseydim..." Danny bir idam mangasının karşısındaymış gibi dimdik duruyordu. Ellie'nin ona bağırıp çağırmasını, onu suçlamasını istiyordu. Ama Ellie öyle bir şey yapmadı. Sessiz kaldı. Bunun üzerine Danny de sustu. Sonunda kendini toparladı. "Yapabileceğim bir şey var mı? Sana faydası olacak herhangi bir şey?"

Danny, kendini bildi bileli hafiften bir kahraman kompleksi olduğunun farkındaydı. Hangi erkeğin yoktur ki diye düşünüyordu. Belki en başında Ellie'ye ilgi duymasının nedeni de buydu. Onun

kurtarılması gerektiği düşüncesi. Ama sonra Ellie ona karşı çıktığında –*Beni eve bırakmana ihtiyacım yok*– sanki çırılçıplak bırakıldığını hissetmişti.

“Hiçbir şeyden konuşmak istemiyorum,” dedi Ellie şimdi.

“Peki.”

Ellie ona rahatlamış bir gülümsemeyle baktı ve Danny o an ölüp gitmek istedi. Kendi derisini yüzme. Ellie’nin ondan daha fazlasını istemesini söylemek geldi içinden. Para. Kan. Canı. “Oturabilir miyim?”

“Olur.”

Danny olduğu yere çökerken gözlerini Ellie’den hiç ayırmadı. Aralarında üç adımlık bir mesafe vardı. Fısıldamaya yetecek kadar yakın ama birbirlerine dokunamayacakları kadar uzak. İki yıl önce olsa şimdiye çoktan Ellie’nin iki kişilik yatağına kıvrılmış olurlardı. Belki Ellie onun boynuna sarılmış olurdu.

Ellie yere otururken Danny, “Başka ne gibi kuralların var?” diye sordu. Ellie’nin her iki yanında da dikkatle hesaplanmış bir boşluk bıraktığını fark etti. Gözlerinin pencerelere ve kapılara, çıkış noktalarına kaydığını da.

Ellie yutkundu. “Sadece dokunma ve konuşmayla ilgili şeyler. Bir de bana nasıl hissediyorsun, iyi misin gibi şeyler sormama.”

“Anladım,” dedi Danny sakın, pürüzsüz bir sesle. Bedeninin gevşemesine izin verdi. “Peki ne hakkında konuşmak istersin?”

Ellie bacaklarını kendine doğru çekip çenesini dizlerine yasladı. Gözlerini ayaklarına dikti. “İki gün önce Sam geldi. Valerie’yle bebeği de getirmişti.”

“Öyle mi?” Danny kıpırdanıp arkasına doğru yaslandı ve ağırlığını ellerine verdi.

“Sam dışarıdaki gazetecilere pislikler diye bağırdı,” dedi gülümser gibi bir sesle.

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

Danny kıkırdadı. "Doğru söylemiş sanki. Başka ne oldu?"

Ellie'nin pikabı ışığın ulaşamadığı bir köşede duruyordu. Ellie dönüp ona baktı. "Biraz müzik dinlemek ister misin?" diye sordu Danny'nin sorusunu duymazdan gelerek. Bir zamanlar ona, dönen vinil plaklarda ve şarkı sözlerinin arasında geleceğini gördüğünü söylemişti.

"David Bowie olmayacaksa dinlerim."

"Halâ sevmiyor musun?" Danny'nin gizliden gizliye glam metal gruplarını sevdiğini hatırlıyor muydu? Müzik yüzünden kavga ederken aslında alttan alta nasıl flörtleştiklerini.

"Onun müziğinde tek bir iyi yön bile olmadığını düşünüyorum halâ."

"Bu konuda anlaşılamayacağımızı kabul edelim." Ellie bir kez daha gülümsedi ve Danny'nin göğsü hafifledi. Dünyası ağır ağır dönmeye başladı. Harika. "Bowie yok o zaman. Sen seç."

Danny pikaba doğru ilerledi. Albümleri karıştırdıktan sonra Johnny Cash'i seçti. Plağı takı. Vinil dönmeye başladı ve Johnny'nin tok, melodik sesi yükseldi. Bir adamın gelip kuşlar gibi bir telin üzerinde yaşamaya başladığına dair bir şarkı söylüyordu. Danny başını duvara dayayıp gözlerini kapadı. Şarkı değişti. Johnny, "You Are My Sunshine" söylemeye başladı. Müzik birden kesilince Danny gözlerini açtı. Ellie pikabın yanına çömelmişti ve plağı elinde öyle sıkı tutuyordu ki neredeyse kıracaktı. "Bu şarkıyı sevmiyorum," dedi. Bunu söylerkenki hali Danny'in irkilmesine neden oldu.

Ne diyeceğini bilemedi. Nedenini sorsa mı sormasa mı kestiremedi, o yüzden de sadece, "Tamam," demekle yetindi.

"Başka bir şey seç." Ellie elleri titreyerek plağı tekrar kılıfına koydu.

Danny, Ellie'nin tekrar duvarın dibine yerleşmesi için bir süre bekledi. Ardından tekrar plakları karıştırdı. "Dylan olur mu?"

Ellie başını bir kez sallayarak onayladı. Danny, Dylan'ın seçme albümünü koydu. Ellie'nin gözleri titreyerek kapandı. Danny de gözlerini kapadı ve Johnny Cash'in "You Are My Sunshine" şarkısını düşündü. Ellie daha önce ondan nefret etmiyordu. Sonra aklına onu fazlasıyla rahatsız eden bir düşünce geldi. Belki de artık Ellie'yi yeterince tanımıyordu. İki yıldır sanki zamanın içinde donmuş, bir kehribarın içinde sıkışmış, hep on yedisinde kalmış gibiydi. Ama gerçek farklıydı. Gerçek, Ellie'nin başına bir şeyler geldiği idi.

Etrafında bir hareketlilik hissederek gözlerini açtı. Ellie yanında dikiliyordu. Danny bekledi. Kıpırdamadı. Nefesini tuttu. Ellie sonunda gevşeyerek yanına oturdu. İkisi de bacaklarını ileri uzattı. Birbirlerine temas etmiyorlardı ama yan yanalardı.

"Kontrolümü kaybettiğim için özür dilerim. Kokuyorsam onun için de özür dilerim," dedi Ellie. Sesi fazlasıyla alçak, yumuşacıktı. Öyle ki karanlıkta bir leke, silinecek bir damla gözyaşı gibiydi. "Önceden kusmuştum."

"Sorun değil," dedi Danny. Koku ona Ellie'nin burada olduğunu hatırlatıyordu. Yaşadığını. Kayıp olduğu iki yılda başına her ne geldiyse artık bir önemi yok, dedi kendi kendine. Ellie hâlâ onun âşık olduğu kişiydi. Dünyada onu paramparça edebilecek tek insan, tek kızdı.

On Beşinci BÖLÜM

“Elimdeki tüm birimleri seferber edip Thurston ve Lewis bölgelerinde mavi bir steysin vagon aramaya göndermemi mi istiyorsun yani?” Çavuş Abbott sandalyesine yaslanırken zarif bir poz kesti. Bugün takım elbise giyip kravat takmış, rozetini de boynuna asmıştı. Teni solgun, neredeyse şeffaf gibiydi ve yanaklarında somon rengine çalan bir pembelik vardı. Ofisinde pek eşya yoktu. Çıplak duvarda tek bir saat duruyor, sekizi beş geçeyi gösteriyordu. Üstü ahşap bir dosya dolabı vardı. Çerçeve de çavuşun gençliğinden kalma bir fotoğraf vardı. O zamanki karısını kastederek *Good Fortune* adını verdiği teknesinde –çünkü Coldwell’de herkesin bir teknesi vardı– çekilmiş bir fotoğraf. Ancak karısı Coldwell’i terk edip hem adını hem de soyadını değiştirerek bu şehri üzerinden tamamen sıyrıp attıktan sonra bile teknenin adı aynı kalmıştı.

Chelsey ayakta duruyordu. Parmaklarını çavuşun masasının üzerine yayarak öne doğru eğilmişti. “Thurston, Lewis ve Grays Harbor,” diye açıkladı. Abbott’ın önünde iki siyah beyaz fotoğraf vardı; biri Ellie Black’in, diğeri Gabrielle Barlowe’un kayıp dosyalarından alınmıştı. Ellie’nin dosyasından alınan fotoğrafta kaçırıldığı otoparktaki bir steysin vagon kırmızı daire içine alınmıştı,

Gabrielle'in dosyasından alınan fotoğraftaysa güvenlik kamerası görüntülerinden aynı şeyin vagon kızın arabasını takip ederken görölüyordu.

Chelsey doğruldu ve Abbott'ın dudaklarının omzunun üzerinden görülen bir şeye bakarak seğirdiğini fark etti. Dönüp pencereden dışarı baktığında ortak alandaki televizyonu gördü. Sesi duymıyorlardı. Abbott'ın kapısı kapalıydı. Vali Pike'in görüldüğü bir haber bandı dönüyordu. Eski Bayan Abbott. Belediye meclis üyeliğinden belediye başkanlığına, oradan da valilik makamına hızla yükselmiş ve özel hayatı hakkında her daim açıksözlü davranmıştı. Berbat evliliği, aile içi şiddet imaları, hiçbir şey almadan kaçmak zorunda kalışı. Hatta babalarının tarafını tutan çocuklarını bile geride bırakışı.

Chelsey, "Amirim?" diyerek kendini hatırlattı.

Abbott'ın dikkati tekrar Chelsey'ye çevrildi. Yanaklarındaki pembelik bir ton koyulaşmıştı. Chelsey yine o karakol pikniğini hatırladı. Abbott'ın oraya şimdi vali olan karısı ve çocuklarıyla geldiğini. Doug, Chelsey'ye bento kutusunda gelip gelmediğini sormadan önce. Karpuz dilimlenmeden önce. Yumurta dolmaları yenmeden önce. Abbott bir Gatorade şişesini yudumluyor, nefesi ve teni tarçın kokuyordu.

Lydia'nın öldürüldüğü dönemde içkiyi bırakmıştı. Onun ölümü bütün kasabayı bir anda ayıltmıştı. Şefin kızı, Coldwell'in altın çocuğu tarafından öldürülmüştü. Böyle bir şey nasıl olabilirdi ki? O zamanlar karısı Abbott'ı terk etmiş ve Abbott, Lydia'nın bulunmasından iki gün sonra Ray's'in donmuş ürün reyonundan alınma bir güvçeyle Calhounların kapısında bitmişti.

Kapının eşiğinde öyle bomboş dikilirken, *Çok üzgünüm, evlat*, demişti Chelsey'ye. Chelsey'nin annesiyle babası kapıya gelemiyor, sürekli gelip giden ziyaretçilerle baş edemiyorlardı. Telefonlara bakmak, cenaze düzenlemelerini yapmak, Lydia'nın en sevdiği çiçek

ELLIE BLACK'İN DÖNÜŞÜ

olan şakayıklar konusunda ısrarcı davranmak, yabancılara sarılıp resellileri kabul etmek o zamanlar on dört yaşında olan Chelsey'ye kalmıştı. *Böyle bir şey asla olmamalıydı. Babanlara uğradığımı söyler misin? Başsağlığı dileklerimi iletir misin?*

O günden sonra Abbott hayatını toparlamıştı. Yavaş bir çözülme ve birkaç nüksetme dönemi yaşanmıştı elbette. Birkaç sene evvel Chelsey yine geç saatlere kadar çalıştığı bir gece onu ofisinde tarçın kokarken bulmuştu. Sonradan Goldschläger içtiği ortaya çıkmıştı. Eski karısının valilik için adaylığını duyurduğu döneme denk geliyordu bu. *O benim hayatımın aşkıydı*, diye sızlanmıştı Chelsey'ye.

İzin verin sizi eve götürüyim, amirim, demişti Chelsey.

Adam onu eliyle savuşturmuştu. Ertesi sabahsa ayıktı ve Chelsey'ye sabah erkenden bir toplantıya katılacağını söylemişti. Bir daha o geceden hiç bahsetmediler. Fakat Chelsey, Abbott'a saygı duyuyordu. Adam deniyordu. Evet, içki içerdi ama şiddet uygular mıydı gerçekten?

Abbott şimdi Chelsey'ye kaşlarını çatarak bakıyordu. "Thurston, Lewis ve Grays Harbor. Bunun için çok fazla personel gerek."

Chelsey içten içe uğuldası da sesinin titrememesine özen göstererek, "Öyle," dedi.

Abbott'ın sağ yanağındaki bir kas seğirdi. "Diğer kanıtlarda ne durumdayız? Giysideki kan mesela? Barlowe'la bir eşleşme sağlayabildiniz mi?" Chelsey, kanın Gabby'ye ait çıkmasının onlara o kadar da önemli bir ipucu sağlamayacağını düşündü. Yalnızca Gabby ile Ellie'nin aynı insan tarafından kaçırılmış olabileceği ihtimalini güçlendirir, iki kız arasındaki bağı kuvvetlendirirdi. Chelsey'nin o arabaya ihtiyacı vardı. "Henüz gelmedi. Öte yandan araba..."

Abbott ayağa kalkarak onun sözünü kesti. "Yeterli değil, Chelsey. Fazla tesadüfi. Bana daha sağlam bir şey getir, ben de senin için

elimi taşın altına koyayım.” Sesi öfkeli değil, yalnızca bir gerçeği dile getirir gibi netti.

Chelsey’nin çenesi kasıldı. “Kesinlikle katılmıyorum. Bu steysin vagon araç elimizdeki en iyi ipucu.” Aslında ellerindeki en iyi ipucu Ellie’ydi ama o artık bir seçenek değildi. Ellie, Gabby’nin adını duyunca kustuğunda Kat’in yüzünde beliren ifadeyi hatırladı bir kez daha. Yavrusunu koruyan bir aslan.

Abbott masanın etrafından dolaşıp anahtarlarını yumruğunun arasında sıkarken, “Anlaşıldı,” dedi. Chelsey’nin tam karşısında durdu ve tepeden bakan bir gülümsemeyle ona baktı. Abbott zaman zaman Chelsey’ye kendini küçük bir çocuk gibi hissettiriyordu. Sanki hâlâ annesiyle babasının verandasında dikiliyorlarmış, adam ona elindeki güvenci uzatıp evlat diyormuş gibi. Onun onayına ihtiyaç duymasıysa daha da çok sinirlerini bozuyordu. Altından kalktığı bir işten sonra gözlerinin parladığını görmek istemesi. “Ben senin tarafındayım.”

Chelsey kendini zorlayarak gülümsedi. “Biliyorum,” dedi.

“Kan sonuçları çıktığında bana haber ver,” dedi Abbott. Kapı arkasından salınarak kapandı.

Chelsey kaldırımın kenarına yanaştığında Blacklerin evine tuhaf bir sessizlik hâkimdi. Muhabirler başka bir hikâyenin peşine düşmek üzere çekip gitmişti. Geriye yalnızca Blacklerin verandasındaki çamura bulanmış oyuncak ayılar, solmaya yüz tutmuş çiçekler ve sırlıklam olmuş kartlar kalmıştı. Chelsey içerideki kızı düşündü. Neden korkuyorsun, Ellie Black? Ne saklıyorsun? Chelsey aklındaki soruyu fark edince kaşlarını çattı. Yaptığı imayı, Ellie’nin bile isteye bir şeyler gizliyor olabileceği düşüncesini. Bunu zihninden uzaklaştırdı. Ama yine de...

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

O sırada evin kapısı açıldı ve kolunun altına sıkıştırdığı çantasıyla Kat belirdi.

Chelsey arabasının kapısını açtı. “Kat,” diye seslenirken elini sallayıp koşarak yolun karşısında geçti.

“Ben de markete gidiyordum,” dedi Kat arabanın önünden dolayıp sürücü tarafının kapısını açarken. Kat, Chelsey’yi hiç başından savmamıştı. Ona hiç soğuk davranmamıştı.

“Ellie nasıl?” Chelsey’nin sesi endişeyle titredi. “İyi mi?”

Kat’ın gözleri eve kaydı. Chelsey’de onun omzunun üzerinden baktı ve perdelerden birinin kıpırdadığını gördü. Ellie. Yine izliyordu.

Bir siren çaldı. Her ayın ilk pazartesi günü tsunami tatbikatı yapılırdı. Chelsey başını kaldırıp gökyüzüne bakarak sirenin susmasını bekledi. Susar susmaz da, “Geçen gün olanlar için özür dilerim. Ellie’yi fazla zorladım. Şimdi bunu daha iyi anlıyorum,” dedi. Chelsey, Kat’e biraz daha yaklaştı. Yardımcı olmaktan başka bir gayesi yoktu. Kat neden aynı takımda olduklarını göremiyordu ki? “Ama sen de biliyorsun, biliyorum. Ellie’nin başına ne geldiğini merak ederek geçirdiğin o iki yıl. Jim’in benim ofisime geldiği zamanları hatırlıyor musun?”

Kat birden irkildi. “Jimmy senin ofisine mi geldi?”

Chelsey’nin alnı kırıştı. Jim bu durumdan Kat’e bahsetmemiş miydi? Neden ki? “Evet. Karakola uğrayıp donut getirir, delilleri incelemek isterdi.”

Kat’ın elindeki anahtarlar şingirdadı. “Haberim yoktu.”

“Bir aile daha var,” diye devam etti Chelsey, bir açıklık yakaladığını hissetmişti. “Gabrielle Barlowe’un ailesi.” Büyükkannesi Althea detayları öğrenmek istemiyor olabilirdi ama adalet istiyordu. Chelsey de öyle. Daha fazla istediği hiçbir şey yoktu. Gerekirse bütün ömrünü bu yolda harcayacaktı. “Gabrielle öldü ve Ellie, onun

başına neler geldiğini öğrenmek, bu adamı yakalamak için elimizdeki en iyi ipucu. Bana Ellie'yle ilgili söyleyebileceğin herhangi bir şey, onun söylediği bir şey..." Duygulandığı için boğazı düğümle-nince cümlesini tamamlayamadı.

Kat derin bir nefes aldı. "Neredeyse hiç konuşmuyor. Ama bununla alakalı gibi görünen bir şey çıkarsa sana haber veririm." Kat arabanın kapısını tuttu, gitmeye hazırdı ama son anda durup Chelsey'ye baktı ve bir süre düşündü. "Dün gece Danny uğradı. Penceresinden gizlice içeri girdi." Yüz ifadesi değişti, dalgınlaştı. "Duvarın ardından sesini duydum. Belki ona bir şey söylemiştir."

Chelsey geri çekilirken minnetle başını salladı. "Teşekkür ederim." Kaldırımında durup Kat'ın arabasının uzaklaşmasını izledi.

Chelsey o gün öğleden sonra Fishtrap'e giderek doğruca bara yöneldi. İçeride masalara dağınık halde oturmuş birkaç müşteri, gündüzden içmeye başlamış birkaç müdavim vardı. Chelsey, Charlie'yi hemen tanıdı. Ayyaşlar koğuşunun müdavimlerinden olan bu adam makinelerden birine para atıyordu. Danny barın arkasında duruyordu, omzuna beyaz bir havlu atmıştı. Kasları bir kavgaya hazırlanır gibi gerildi. Chelsey oturdu ve Danny gözlerini ona dikerken çenesi kasıldı.

"Bir fincan kahve lütfen," dedi Chelsey.

Danny homurdanarak kahveyi doldurdu. Fincanı önüne doğru iterken, "On iki dolar," dedi.

Chelsey yanaklarının içini kemirdi. "Sağlam bir kahve olmalı."

"Aşağı yukarı sekiz saatlik," dedi Danny duygusuz bir sesle. Tepesindeki bir tabelada PİSLİKLER GİREMEZ yazıyordu. Hemen yanında da bu geceye özel bir ilan vardı: ANTRİKOT, İKİ AL BİR ÖDE.

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

Chelsey, Danny'nin soğuk tavrına pek şaşırmamıştı. Ellie'nin kayıp olduğu bildirildikten sonraki ilk görüşmelerini hatırladı. O sıralar tüm ipuçlarının peşine düşüyordu. Motelden alınan kamera kayıtları Danny'nin arabasının otoparka girişini gösteriyordu. Ellie kaybolduğu sırada evde olduğu konusunda yalan söylemişti.

Chelsey onu bir devriye aracına bindirerek karakola götürmüş, onu sorguya almadan önce hücrede bir saat kadar terletmişti.

Öfke problemin var mı, Danny? Danny kıpırdanıp dururken Chelsey onun üzerine doğru eğilmişti. *Ellie o gün cadalozun tekiydi, değil mi? Çok iyi anlıyorum. Sırf çalışman gerekiyor diye sana kendini bok gibi hissettirdi.* Danny titreyip yumruklarını masaya indirene kadar üstüne gitmişti.

Oradaydım, diye bağırmıştı sonunda. *Motele gittim ve evet, haklısın. O gün benimle kavgaya etmişti. Otoparkta öylece oturdum, arabadan indim, sonra tekrar bindim ve eve döndüm. O an içimden sikerim böyle işi, siktirsin gitsin dedim.* Ağlamaya başlamış, sonra gözyaşlarını öfkeyle silmişti. *Of Tanrım, Tanrım.* Bütün bedenini bir titreme sararken nefes alıp verişleri çok hızlanmıştı. *Affedersin. Keşke benimle olsaydı, bunların hiçbiri olmazdı.*

Chelsey o gün onu paramparça etmişti. Çocukluğunu söküp almıştı elinden. Oysa Danny tam olarak öyleydi. Bir çocuktur. Kafası karışmış, üzgün, kendini suçlayan bir çocuk. Chelsey yine de özür dilemeyi becerememişti. Biraz olsun sakinleşebildiği anlarda onu böyle bir çaresizliğe itenin ne olduğunu düşünmüş ve cevabı hemen bulmuştu: Oscar Swann, Lydia'nın katili. Herkes Oscar'ın iyi bir çocuk olduğunu, karıncayı bile incitmeyeceğini, böylesine vahşice bir eylemi gerçekleştirmiş olamayacağını düşünmüştü.

Chelsey kahvesine krema eklerken bakışları Danny'ye kaydı. Evet, iki yıl önce karşısındaki çocuğu değiştirmişti. Bu öfkeyi hak ediyordu. Suçlanmayı. "Dün Ellie'yle görüştüğünü duydum."

"Yani?"

“Yanii...” diye tekrarlardı Chelsey ağır ağır. Bir yandan da kaşığı-nı fincan tabağına vuruyordu. “Sana bir şey söyleyip söylemediğini merak ediyorum.” Duraksadı. “Bir de benim adıma ona göz kulak olabilir misin diye sormak istiyorum.”

“Casusluk yapmamı mı istiyorsun?” dedi Danny alaycı bir homurtuyla. “Tam görev insanısın, değil mi?” Dirseklerini bara dayayarak Chelsey’yle göz göze gelene kadar eğildi. “Sana dair her şeyi biliyorum.” Chelsey’ye uzun ve kararlı bir ifadeyle baktı. “Ablan lisedeyken kaybolmuş.” İnsanlar genelde Lydia’dan bahsederken gözleri acıma ve anlayışla parıldardı ama Danny’ninkiler öfke doluydu. “Ailen yarım milyon dolarlık ödül koymuş. İnsanın o kadar parası olması nasıl bir his? Elinin altında onca kaynak olması? Emrine amade karakollar falan?” Doğrularak arkasındaki raftan birkaç bardak alıp omzundaki havluyla kurulamaya başladı. “Eyalet çapında bir arama yapabilmek? Ormanları tarayan helikopterler? Ulusal düzeyde bir basın toplantısı?”

Bir suçluluk sızısı daha. Doğruydı. Lydia kaybolduğunda Ellie ve diğer kızların faydalanamadığı her şey kullanılmıştı. Lydia genç, beyaz ve varlıklıydı. Babası ofisinde bir komuta merkezi kurmuş, Lydia’yı bulmak için ne kadar siyasi bağlantısı varsa kullanmıştı. İsmi gizleyen bağışçılardan para yağıyordu. Haberciler Lydia’nın hayatına dair dokunaklı belgeseller hazırlamıştı. Kırk sekiz saatlik kesintisiz bir yayın, enkazın üzerine doğru alçalan helikopterle son buluyordu. Sonrasında da hikâye daha çok Oscar Swann’e odaklanmıştı. Altın çocuk katil çıkmıştı. Nasıl olmuştu da kimse böyle bir şeyin gelişini görememişti? Ellie’nin vakası Lydia’nınkinin onda biri kadar bile ilgi görmemişti. Ne bir bağışçı vardı ne de siyasi bağlantılar.

Chelsey yüzündeki ifadeyi kasten boş tutarak Danny’ye baktı. Tam o sırada telefonuna bir mesaj geldi. Noah’dandı: ŞEHİR EVİNDEYİM. YOLDA MISIN?

ELLIE BLACK'İN DÖNÜŞÜ

Siktir. Noah'ya verdiği söz. Tamamen aklından çıkmıştı. Hızla bir cevap yazdı: KUSURA BAKMA. HEMEN YOLA ÇIKIYORUM.

"Var ya, bu kahve berbat." Chelsey fincanı tekrar Danny'ye doğru iterken birazı kenardan taşıtı.

"Yine de parasını ödemen gerek," dedi Danny kahveyi arkasındaki lavaboya dökerken.

Chelsey'nin telefonu tekrar titreşti. Bu seferki Noah değil, laboratuvarı. "Gitmem gerek." Chelsey bir yirmilik çıkarıp tezgâhın üzerine bıraktı.

"Arayı istediğin kadar açabilirsin," diye seslendi Danny arkasından.

Chelsey, "Dedektif Calhoun," diyerek telefonunu açarken Fishtrap'in ahşap kapısı arkasından kapandı.

"Dedektif Calhoun, ben Teknisyen Kinsley."

Çökmeye başlamış olan akşam kurşun gibi ağır, serin ve nemliydi. Main Caddesi sessizdi. Kaldırımında bir naylon poşet uçuşuyordu. "Sweatshirtteki kanın DNA raporu çıktı mı?" Chelsey arka camında PIKE'A OY VERİN çıkartması bulunan kestane rengi bir sedanın yanında duraksadı.

"Evet," dedi teknisyen kelimeyi uzata uzata. "Aslında karışık DNA bulundu. Hem erkek hem de kadın. İkisi de Gabrielle Barlowe'la eşleşmiyor."

"Eşleşmiyor mu?" Chelsey'nin kafası karıştı. Gabby'nin kanı değildi demek. Oysa ne kadar da emindi. Peki Gabby'nin değilse kimin kanıydı? Başka bir kurbanın mı? Onları kaçıran kişinin mi?

"Yok," dedi Kinsley. "Ama Philadelphia'daki Riverbank Cezaevi'nde yatan bir mahkûmla kısmi eşleşme var. Yirmi üç yıl ceza yemiş, on beş yıldır da içerideymiş. Adı Timothy Salt."

"On beş yıldır içeride miymiş?" Şaşkınlığını gizlemeyi başaramadı. Yer ayaklarının altından kayıyordu sanki. Tüm bu küçük

sarsıntılar olurken bir çift hayalet elin Chelsey'yi bir bez bebek gibi rutmuş salladığı canlanıyordu gözünde. Timothy Salt on beş yıldır içerideyse Gabby'nin ölümünden de Ellie'nin kaçırılmasından da o sorumlu olamazdı.

“Evet ama yalnızca kısmi bir eşleşme,” diye ekledi Kinsley.

O halde onunla akrabalığı olan biri olmalıydı. Chelsey, “Bana raporun tamamını gönder,” dedikten sonra telefonu kapadı. Aile, diye düşündü. Salt'ın ailesini araştırması gerekiyordu.

Bir anlığına gözlerini kapayıp bedeninin kendini toparlamasına, soğuk havanın onu kendine getirmesine izin verdi. Zihninde soruşturma şekil değiştirerek bambaşka bir biçim alıyor, kazılacak yeni bir rünel, keşfedilecek yeni bir mağara belirliyordu. Noah'nın beklemesi gerekecekti.

vi

Benim bildiğim anlamda zaman varlığını yitirmişti. Günleri güneşin gökyüzünde santim santim ilerleyişiyle ölçüyorduk. Geceleri değişip duran ayla. Saatleri ise David'le. "Kızlarının" programlı olmasını isterdi. Her sabah derede yıkanır ve yaldızlı bir şişedeki şeftalili losyonu uzuvlarımıza sürerdik. Tuvaleti günde üç kez kullanma hakkımız vardı. David saçlarımızı kesmemize izin vermiyordu. Tırnaklarımızı törpüyle düzeltmemizi istiyordu. Bize gülümsememizi, teşekkür ederim dememizi, mutlu olmamızı söylüyordu. Neşeli. Halimizden memnun. O bizi, bizi istemeyen bir dünyadan kurtarmıştı. Ne kadar da şanslı kızlardık, öyle değil mi? O ne kadar da şanslı bir adamdı.

"Yakında David'le sıram gelecek," dedim Hope'a. Dizlerimizin üzerine çökmüş, köpek kulübelerini temizliyorduk. Önkolumla alınımı sildim. Sıcaklık gölgede bile boğucuydu. David dört gecede bir ziyaretime geliyordu. Usulca sırtını kaşırken söylememi istediği bazı kelimeler vardı. Gecenin karanlığına fısıldanan sözler. Hayır, onu asla bırakmayacaktım. Evet, hep kalacaktım. Kendi zihnimde başka yerlere gitmeyi öğrenmiştim. Hepimizin kendimizce başa çıkma yöntemlerimiz vardı. Hope yemek yemeyi reddeder ya da yediklerini kusardı. Charity gecenin köründe çılgılık atarak hepimizi uyanık tutardı. "Biraz daha tohum lazım."

Hope eğilmiş, metal bir kulübenin kenarını fırçalarken, “Elimizdekiler tükeniyor,” dedi. “Yazın kalanını çıkaramayacağız.”

Başımı öne eğip orada bir bebek olduğunu düşünerek karnıma dokundum. Hope benden önce bir kızın hamile kaldığını ama doğum sırasında bebeğin sıkıştığını ve ikisinin de kurtulamadığını anlatmıştı. Derin bir nefes alarak araziye göz gezdirdim. David’in silahlarını kilitlediği siloya baktım. Birkaç ay önce ektiğimiz bahçeye. Pek bir şey çıkmamıştı. Bir iki cılız havuç, bir hayvanın anında mideye indirdiği marul uçları, bir böcek sürüsünün üşüşüp bitirdiği bir sıra çilek. David kendini doğa insanı sanıyordu. Oysa hayatta kalma becerileri berbat. Sık sık yiyeceğimiz tükenirdi. Kimse çakmak olmadan nasıl ateş yakılacağını bilmiyordu. Üstelik yağmur yağdığında sığınakların hepsine su sızıyordu. Michael arada gelip gidiyordu. Bazen onu günlerce görmüyorduk. Başka bir yaşamı olup olmadığını merak ediyordum. Bir işi. Bir yerlerde ona veda öpücüğü veren, işe gitmeden ya da bize işkence etmeye gelmeden önce eline bir sefer tası tutuşturan bir karısı ve çocukları. Konserve gıdalar ve jeneratör için benzin getirirdi. Bir keresinde de bir ge-yik leşi getirmişti. David, Michael’ın hayvanı okla vurup avladığını söylemişti.

“Yetiştirmeyi deneyebiliriz,” diye önerdim. Köpeklerden biri yavrularıyla birlikte akçaağacın altında yatıyordu. Birkaç hafta önce doğum yapmıştı. Bir keresinde David’i ısırmıştı o köpek. David onu vuracak sanmıştım. Ama o yalnızca gülümsemişti. *O da işini yapıyor, demişti. Annelerin yavrularını koruması gerek.*

Hope alnını sildi. Başka kıyafetlerimiz de olmasına rağmen o Washington Üniversitesi Voleybol sweatshirtünü giymekten bir türlü vazgeçmiyordu. Koltuk altları sıırılsıklam olmuştu ama tenini güneşten koruyor, sıcak tavadaki yumurta gibi yanmasını önlüyordu. “Çok tehlikeli.”

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

Kendi kulübeme dereden getirdiğim bir kova suyu döktüm. “Kendiliğinden bitmiş gibi görünmesini sağlayabiliriz.”

“Fazla riskli...”

Durdum. “Dinle bak...”

“Olmaz.” Bir sonraki kulübeye geçti. Dakikalar akıp gitti. “Nasıl yapacağız?” diye sordu sessizce.

Hemen atılıp cevap verdim. “Kendiliğinden bitmiş gibi gösterebiliriz,” diye tekrarladım. “Birlikte çalışırsak onlardan ekebiliriz, böylece bütün kış tohumumuz olur.”

“Tamam.” Hope durdu, başını eğdi. “Tamam, peki. Deneyelim.”

Ciddiyetle başımı yukarı aşağı salladım. Hope da aynısını yaptı. Gün sona ererken kulübelerdeki işimiz bitmişti ve elimizde bir plan vardı.

Ertesi gün Charity'yle birlikte çalı çırpı topladık ve tohumları saçabileceğimiz yerleri gözden geçirdik. Çayırılık bir bölge. Korumadaki ağaçların dibi. Derenin biraz aşağısında tohumlar suların sızıp kökleri ıslatabileceği kayaların arasına sıkıştırılabilirdi.

Ertesi gün gizlice ekim yapmaya koyulduk. Birimiz gözcülük yaparken diğeri de toprağı hafifçe kazarak o değerli tohumlardan birini ekti.

Sonra bekledik. Elimizden geldiğince gidip kontrol ettik. Korumadaki ağaçların altında hiçbir şey çıkmadı. Çayırılık alanda da. Ama bir gün... bir gün Charity dereye yıkanmaktan dönerken dudaklarının kenarı tebessüm eder gibi seğiriyordu. “Orada çıkmışlar,” diye fısıldadı heyecanla. O gece yemek yerken hepimizin yüzünde gizli tebessümler vardı. Kolay olmuştu. Neredeyse çabasız. Kendini bir uçurumdan aşağı bırakmak gibi.

Yazın sonlarına doğru tamamen tomurcuklanmışlardı.

Beyaz danteli andıran başlarını çıkaran her çiçeği anında koparıp tohumlarını topladık. Ağaçlar renk değiştirip yapraklarını döktüğünde kışa yetecek ve tekrar ekmek üzere saklayacak kadar tohumumuz olmuştu. O gece soğuktan korunmak için büyük bir ateş yakmıştık.

Charity kollarını ovuşturarak ateşe doğru eğildi. “Şu jeneratörün bizi biraz ısıtması için her şeyi yaparım.” David yerleşkenin diğer tarafında, her şeye hâkim bir odada uyuyordu. Geceleri hapishanemden orayı görebiliyordum. David ile Serendipity’nin orada elektriği vardı. Bir ısıtıcıları ve televizyonları. David kovboy filmlerini seviyordu. Kovboylarla Kızılderililerin karşı karşıya geldikleri filmleri. Gecenin karanlığını delen silah sesleri ve at kişnemeleri duyulur, bizim ağlama seslerimize karışırlardı.

“Ben de gerçek bir yemek için her şeyimi verirdim,” diye karşılık verdim. David ile Serendipity diğer tarafta ayrı yiyorlardı. Michael bazen bir lokantadan yemek getirirdi. Serendipity o yemeği David’e servis eder, üzerine titrerdi. Tabağının dolu olduğundan, elinin altında peçete bulunduğundan emin olurdu. O gece o ikisinin lokantadan gelen yemeği yemelerini izlerken ağızım sulanmıştı. Soğuk tavuğu ısırarak dişler. Makarna salatasını didiklemeleri. Yağlı ekmekten dudaklarına bulaşan yağ.

Charity griye çalan lapasını karıştırdı. Başını öne eğip, “Başardık,” diye fısıldadı. Yemeğine bakarak gülümsedi. “Gerçekten de başardık.”

Göğsümde bir heyecan titreşti.

Hope çenesini omzuna gömerek sııttı. “Kutlamak için bir şeyler yaptım.” Sweatshirtünün kolunu yukarı çekip bileğindeki ipten örülmüş bileklikleri ortaya çıkardı. İkisini çözüp bize uzattı. “Arkadaşlık bileklikleri.”

Arkadaşlık. Bu sözcük boğazıma yapıştı sanki. Gözyaşlarımı savuşturmak için gözlerimi kırıştırdım. Coldwell’de öyle aman aman arkadaşım yoktu.

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

Biz bilekliklerimizi kolumuza bağlarken Hope, “Eskiden bunlardan elli tane falan takardım, dirseğıme kadar çıkardı,” dedi. Sesinden bir sıcaklık yayılıyordu. “Kardeşimle birbirimize yapmıştık.”

“Benim de ablam vardı,” dedim ciddiyetle. “Hamileydi.” Sam o sıralar muhtemelen çoktan doğum yapmıştı. Ailemin beni hâlâ düşünüp düşünmediğini merak ettim. Yoksa unutulup gitmiş miydim? Unutulduğumu düşünmek kolaydı. Dünyadan o kadar kopuktum ki. David benim bir kaza kurşunu olduğumu söylemişti. *Sence de annenle baban isteseler şimdiye kadar seni bulmuş olmazlar mıydı?* demişti bir gece.

“Ben tek çocuğum,” dedi Charity. “Ama hep bir kardeşim olsun istemişimdir.”

Hope ikimizin ortasına oturdu ve ellerini kütüğün üzerine koyarak avuçlarını yukarı çevirdi. “Kız kardeşler,” dedi parmaklarını oynatarak. Charity ve ben de ellerimizi onunkinin üzerine koyduk. Bir süre öylece kaldık. Parmaklarımız iç içe geçmişken belki birbirimize tutunarak hayatta kalabiliriz diye düşündüm. Ama çok uzun süre öyle kalmadık. Kalamadık. David ile Serendipity birbirimize fazla yakın olmamızdan hoşlanmazdı. Birinden biri muhakkak gelip bizi dağıtırdı. O yüzden çok oyalanmadan ayrıldık ama o his hepimizin üzerine serilmiş sıcak bir battaniye gibi havada asılı kaldı.

İşte böyle başladı. On dakika boyunca birbirimize eski hayatlarımızı anlattık. Charity’nin babası müzisyen, annesi kokteyl garsonuymuş ama ona bakamadıklarından uzun bir süre koruyucu ailede kalmış. Uzun boylu ve atletik olduğundan insanlar onun basketbol oynaması ya da koşması gerektiğini düşünüyormuş. “Ama ben dans etmek istiyordum,” dedi Charity. İnternette çeşitli eğitim videoları izleyip dans adımlarını uyguluyor, kaldığı grup evinde başkalarıyla paylaştığı odada dönüp duruyormuş. Bazen de tepki videolarını izlermiş. Bruce Springsteen’i ilk kez dinleyen ve sesini duyar duymaz ağlayan bir adamın olduğu videoya bayılıyormuş. Ya da

otoyolda devriye atarken rap yapan polise. O adamı Hope ve ben de izlemiştik. Eskiden olduğum kızı hatırlamak iyi gelmişti. Artık nasıl bir kız olduğumdan emin değilim.

Hope evlere temizliğe giden anneannesiyle birlikte yaşıyormuş. “Fakir olduğumuz için anneannemden nefret ederdim. Yani madem bize bakamayacaksın neden yanına alıyorsun ki, değil mi?” dedi. Böyle devam ettik. O gün olanlar bizi cesaretlendirmiş, geçmişimize dört elle sarılmamıza ve iliklerimize işlemiş kederi unutmamıza neden olmuştu. Gözlerimizde muzaffer parıltılarla karanlık sulara gitmiştik. En sonunda da birbirimize gerçek adlarımızı fısıldadık. Kelimeler aramızda birer anıt gibi duruyordu.

Gabrielle.

Elizabeth.

Hannah.

“Birileri senin adını hatırladığı, yüksek sesle söylediği sürece asla tamamen yok olmazsın. Ölümünden sonraki gerçek yaşam budur,” dedi Gabby. Sonra özgür kalınca yapacağımız şeylerden bahsettik. Ailelerimize sarılmak. Canımızın istediğini yemek. Seyahat etmek. Seçeneklerimizi geniş tutacak, arkadaş edinecek, sevgili bulacak, belki çocuk yapacaktık. Tüm bunlar bize bir şans daha verilirse yapacağımız şeylerdi. Kulağa kötü bir country şarkısı gibi mi geliyor? Terk edilmiş madenlerde sıkışıp kalmış küçük kuşların ciğerlerinden kopup gelen şarkılar gibiydi o ateşin başında mırıldandıklarımız.

Gabrielle. Hannah. Elizabeth. Bazen yalnız hissettiğimde hâlâ isimlerimizi tekrarlarım. Onlara güvenmenin tehlikeli olduğunu düşünmüştüm. Ama yanılmışım.

Asıl onlar bana asla güvenmemeliydi.

On Altıncı BÖLÜM

Chelsey, Olympia'nın hemen dışındaki bir taşra kasabası olan Lacey'de, ağaçlarla gölgelenen sessiz caddelerde ilerleyen bir polis aracının yolcu koltuğundaydı. Siyah postallarının içinde ayak parmaklarını gerip gerip bırakıyordu. Nadiren görülen o bahar günlerinden biriydi. Soğuk ama berraktı.

“Neredeyse geldik,” dedi Montoya. Chelsey dikkatini yol kenarındaki yanmış otobüsten ayırarak Montoya'ya vermeye çalıştı. O da bir dedektifti. Üstelik saymakla bitmeyecek kadar çok ödülü vardı, ki bunlara başkentteki terörle mücadele birimindeki etkileyici görev süresi de dahildi. Ama asıl White Mountain seri katili vakasındaki çalışmasıyla nam salmıştı. Zeki bir adamdı. İdraki kuvvetliydi. Ayrıca mahallenin sevilen çocuğu tarzında bir yakışıklılığı vardı. Bir de Creedence Clearwater Revival seviyordu. “Born on the Bayou” favorisiydi ve hemen arkasından da “Have You Ever Seen the Rain” geliyordu. Montoya müziği kapadı. Parmakları incecik, yuvarlak tırnakları temizdi. Chelsey'ye ayda bir maniküre gittiğini itiraf etmişti. Öyle çok abartılı bir şey değil. Sadece kesim, törpü ve parlatma.

Chelsey bu bilgileri Montoya'yla birlikte arama emri peşinde koşup ekibi bilgilendirerek baskın hazırlıklarını sürdürdüğü son

yirmi dört saat içinde öğrenmişti. Fotoğraflar şimdi Chelsey'nin elindeydi. Lewis Salt'ın fotoğrafının yanı sıra bir de mülkünün drone'la çekilmiş bir görüntüsü vardı.

Lewis Salt şu sıralar boşta olan bir inşaat işçisiydi. Riverbank Cezaevi'nde tecavüz ve silahlı soygundan yatan, DNA'sı Gabrielle Barlowe'un sweatshirtündeki kanla kısmen eşleşen Timothy Salt'ın oğluydu. Lewis'in başı daha önce üç kez polisle derde girmişti ama hepsi de kız arkadaşlarıyla ettiği kavgalar yüzündendi. Bunların hiçbirinde de tutuklanmamış ya da hüküm giymemişti. Dolayısıyla DNA'sı sistemde yoktu. Lewis'in gizli silah taşıma ruhsatı vardı. Ormanın ortasında on beş dönüme yayılan bir arazideki iki katlı bir binada yaşıyordu. Mülkün sınırları içinde bir de harabeye dönmüş bir ahır vardı. Çatısı kısmen çökmüş, döşemeler çatlayıp dağılmaya başlamıştı. Chelsey, buranın Gabby ve Ellie'yi tutmak için uygun bir yer olduğunu düşünüyordu. Lewis Salt'ın tabutuna çakılan son çiviye mavi bir steysin vagon kullanmasıydı.

Chelsey ellerini ovuşturarak önlerindeki araca odaklandı. Toplamda on polis arabası ve bir özel harekât minibüsü vardı. Chelsey daha sade bir operasyon istemişti ama Abbott tercihini gösterişli olandan yana kullanmıştı. Coldwell, Tacoma ve Olympia polis merkezlerinin ortaklaşa yürüttüğü bu operasyonun başında Calhoun ile Montoya vardı. Chelsey adamı yakaladıklarında Ellie'nin artık korkmayacağını umuyordu. Zanlıyı teşhis için Olympia'ya geleceğini. Camın ardından kolunu kaldırıp Lewis Salt'ı işaret edebileceğini. Bu o. Adam o. Belki o zaman Ellie'nin gözlerindeki o korkunç ifade silinirdi.

"Adamın yöntemi ne?" Montoya çenesiyle Lewis Salt'ın fotoğrafını işaret etti. Bir eli hâlâ direksiyondaydı. "Bu herifleri harekete geçirenin ne olduğunu hep merak etmişimdir."

Chelsey başparmağını Salt'ın fotoğrafında, o dağınık sakallarında gezdirdi. "Tam da bunu öğrenmek üzereyiz."

ELLIE BLACK'İN DÖNÜŞÜ

“Evet.” Elinde BUGÜN YANGIN TEHLİKESİ DÜŞÜK YAZISI tutan çatlak bir ahşap devriye memuru figürünün yanından geçtiler. “Bazen deliliğin bir yöntemi yoktur.”

Genellikle öyle görünürdü. Ancak Chelsey şiddet uygulayan erkeklerin kaçınılmaz olmadığını biliyordu. Kaçınılmaz bir sonuç değillerdi. Doğaları gereği, doğuştan öyle değillerdi. Şiddet uygulayan erkekler dövülerek şekillendirilirdi. Onlar insan yapımıydı. Tüm bunlar... tüm bunlar önlenebilirdi.

Arabalar kenara çekip çalılar ezerek park ettiler. Kapılar açıldı, memurlar kurşun geçirmez yeleklerini giyip kasklarıyla kulaklıklarını taktı.

Chelsey telsizden, “Kuzey yolu temiz,” diyen bir ses duydu. Ardından başka bir ses geldi. “Güney girişi temiz.”

Montoya kulaklığına konuştu. “Anlaşıldı.” Chelsey’ye baktı. “Komuta sende. Emrinle harekete geçeceğiz.” Ekiptekiler ağızlarını siyah maskelerle kapadıktan sonra kasklarını indirdi, kalkanlarını ve silahlarını hazırladı.

Chelsey derin bir nefes alırken teni karıncalandı. Gözlerini kapayıp kendini topladı. Bir an yeniden on beş yaşına, Lydia’nın cenazesinden bir yıl sonraya döndü. Babasıyla birlikte artık kapanmış bir işletme olan GI Joe’s’taydı. Açık hava ekipmanları satılan bir yerdi. Chelsey için kamuflaj, ok ve yay, bir de rüfek alıyorlardı. Lydia’dan sonra hafta sonları bale resitalleri ve Barbie oyunları bitmişti.

Şef Calhoun bunun yerine elinde kalan son kızını cumadan pazara ormana, Chelsey’nin beladan uzak duracağı ve bela yine de gelip onu bulursa kendi kendine nasıl baş edeceğini bildiği bir yere götürürdü. İlk seferinde Chelsey’ye -meli -malı’larla dolu bir nutuk çekmişti.

Lydia o gece dışarı çıkmamalıydı. Lydia o oğlanla buluşmamalıydı. Lydia kendini nasıl koruyacağını öğrenmeliydi. Lydia hâlâ burada

olmalıydı. Sizi fazla özgür bıraktım ben, demiş ve nihayet elini sertçe sallayarak, *Bitti artık,* diye sonlandırmıştı konuşmasını.

Bir silah alıp öylece ormana kaçmak onun için bir rahatlama olmuştu. Annesi perişan durumdaydı. Okuldaki çocuklar da sürekli gözlerini dikip ona bakıyorlardı. Kendini resmen uzaylı gibi hissediyordu. Lydia her zaman Chelsey'nin ana gezegeni olmuştu; ablası artık yokken Chelsey boşlukta süzülür gibiydi. Ama sık sık acaba babası ya da genel olarak insanlar kızlarını korumaya bu kadar zaman ayırmak yerine oğulları konusunda endişelenseler nasıl olur diye düşünüyordu. Oğlanların yaptıkları tehlikeli şeyler konusunda. Onları daha farklı yetiştirebileceklerini düşünüyordu. Bir keresinde babasına da benzer bir şeyler söylemişti ama babası ona sertçe bakmış, sonra daha da sert bir sesle, *Benim oğlum yok,* demişti.

Chelsey şimdi gözlerini açıp caddeyi, ekibi, her an patlamak üzere olan güzel günü izledi. "Hazırım," dedi Montoya'ya.

Adam yanağındaki gamzeleri ortaya çıkararak sıırıttı ve kulaklığına dokundu. "Tüm ekipler harekete geçsin."

Ekiple birlikte siyah bir özel harekât minibüsü olan BearCat'in arkasında toplanmış, yanlarındaki metal tutacıklara sımsıkı yapışmışken Chelsey'nin göğsünde gitgide artan bir beklenti vardı. Sirenle birlikte çakarları da açarak çiftliğe daldılar. BearCat, Salt'ın mülkünün sınırlarına hızla daldı ve evin kapısının yakınlarında savrularak durdu. Beşer kişilik ekipler binayı çevrelemek için sağlı sollu dağıldı. Chelsey ve Montoya, özel harekât ekibinin peşinden ön kapiya doğru ilerledi, basamakları turmanıp çürümüş verandaya ayak bastı.

Memurlardan biri Salt'ın ince tahtadan kapısını yumrukladı. *Bam bam bam.* "Lewis Salt. Olympia Polisi. Tutuklama ve DNA örneği alma emrimiz var." Kapının ardında hiç hareketlilik yoktu.

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

Ses de gelmiyordu. Tepede tek bir ışık titreşiyordu. Onun etrafında da örümcek ağları ve kuruyup kalmış güveler vardı. Ön bahçede sırlıklam bir kanepeler duruyordu ve üzeri mavi bir brandayla gelişigüzel örtülmüştü. Bel vermiş brandanın ortasında biriken suyun üzerinde sivrisinekler vızıldıyordu. Çatının bir yarısı çöktü çökecek gibi duruyordu ve evin boyası da pul pul olmuştu. Böğürtlen çalılar evin temelini sarmıştı. Her şey durgundu. Fazlasıyla sessiz. Chelsey'nin sinirleri gerildi.

Ekip bir koçbaşı kullanarak kapıyı kırdı. Lewis Salt oturma odasının ortasında dikiliyordu. O da ev kadar kirliydi. Lekeli bir Grateful Dead tişörtü. Yırtık pırtık bir kot pantolon. Yağlı saçlar ve sapsarı dişler. Chelsey onu görünce yüzünü buruşturdu. Ön saftaki memurlardan biri silahını doğrultarak, "Ellerini başının arkasına kaldır," diye bağırdı.

Salt hafif bir güneyli aksanıyla, "Ben hiçbir şey yapmadım," dedi. Kollarını başının arkasına götürdü. Başını eğip diyaframına, ondan fazla polisin otomatik tüfeklerinin kırmızı lazer ışığını doğrulttuğu yere baktı. "Ben hiçbir şey yapmadım," diye tekrarlardı.

Evin arka tarafından bir ekip daha girdi. Salt çepeçevre kuşatılmıştı.

"Dizlerinin üstüne çök," dedi Chelsey. Öne doğru bir adım atarken fast food ambalajları ve sigara izmaritleri ayağının altında hışırdadı.

"Yapamam..." Lewis sendeledi ve beti benzi attı. "Ben hiçbir şey yapmadım... Yemin ederim. Tanrım, sanırım kusacağım." Ardından kirli halının üstüne kusmaya başladı ve kusmukları Chelsey'nin botlarına sıçradı.

"Of, siktedir. Kelepçelemek ister misin?" diye sordu Montoya, Chelsey'ye. Tüfeğini Salt'a doğrultmuştu.

Chelsey başıyla onayladı. "Bende." Silahını indirip harekete geçti, Salt'a haklarını okurken ellerini bir araya getirip plastik

kelepçeyle bağladı. Oda kustumuk kokuyordu. Ekip gevşedi ve Montoya onlara evi aramaya başlamalarını söyledi.

Chelsey, Lewis Salt'ın yanına çömelerek koluyla alnını sildi ve adama bakı. Başını yana eğdi. Bu o muydu? Aradıkları adam? Chelsey... etkilenmemiş, hatta hayal kırıklığına uğramıştı.

Salt gözünden yaşlar akarken, "Avukatımı istiyorum," diye bağırdı. Gözyaşları Chelsey'nin ona acımasını sağlamadı. Ellie'nin esir tutulurken kaç kez ağladığını merak etti. Adam ellerini onun boğazına götürdüğünde Gabby'nin ağlayıp ağlamadığını. Lydia'nın ölmeden önce kaç damla gözyaşı döktüğünü.

"Karakola gider gitmez bir avukat tutabilirsin," dedi Chelsey. "Ama öncelikle DNA'nı almam gerek." Bir laboratuvar teknisyeni ni yanına çağırdı. "Hadi bakalım, uslu bir çocuk olup ağzını aç."

Lewis dudaklarını toplayıp büzdü, Chelsey'nin ayaklarına tükürmeye hazır gibiydi. Chelsey ileri atılarak adamın yanaklarını sıktı. Eldiven taktığı iyi olmuştu. "Sen başla," dedi teknisyene. Teknisyen ilerleyip steril bir çubuğu Salt'ın ağzının içinde dolaştırdı.

Chelsey doğrulup evi araştırmaya başladı. Görülecek pek bir şey yoktu. Bir minderi yırtılmış, içi dışına çıkmış kahverengi bir kanepe. Yetmişlerden kalma hantal bir sehpa. Duvarlar boştu ve lekelenip sararmıştı. Salt'ın yatak odasında gezindi. Zeminde bir şilte vardı ve en dibinde buruş buruş olmuş beyaz bir çarşaf duruyordu. Dolabın kapağını açtı. Bir askıdan sarkan kemeri gördü. Hemen yanında kırmızı bir bandana vardı. Chelsey'nin tüyleri diken diken oldu. Ailesinin oturma odasında Ellie'yle yaptığı konuşmayı hatırladı. *Yüzünü görmedim. Fazla parlaktı. Ağzını ve burnunu örten bir bandana takıyordu, demişti Ellie. Sonra da eklemişti: Kırmızı. Kırmızıydı.*

Chelsey bir teknisyen çağırırken göğsüne bir sıcaklık yayıldı, yavaş yavaş yanan bir heyecan, rahatlamanın ısısı. Onu yakalamıştı. Bitmek üzereydi. Beyaz koruyucu tulumuyla teknisyen geldi. Chelsey bandanayı işaret ederek, "Şunu poşetle," dedi.

On Yedinci BÖLÜM

“Bugün nasılsın, Ellie?” Dr. Cerise Fischer not defterinin üzerine bir şeyler karaladı. *Ellie Black, İkinci Seans*. Aydınlık bir gündü ve Cerise, Ellie’nin ışığa karşı hassasiyetini düşünerek perdeleri kapamıştı. Köşede tek bir lamba vardı ama onun ampulü de sıcak, sarı bir ışıltı yayıyordu.

Ellie kıpırdandı ve bir omzunu kaldırdı. Saçları kirliydi, yıkanmamıştı. Cerise kızın duş almamış olduğunu aklının bir köşesine yazdı. “Aynı.”

Ellie’ye eski bir arkadaşına gülümsermiş gibi gülümsedi. “Kendini hâlâ naylona sarılmış gibi hissediyor musun?”

Kız yine omuz silkti. “Bazen.”

Cerise defterine bir not düştü. *Danışan hâlâ fiziksel olarak kapatılmış ve kopuk hissettiğini belirtti*. “Peki diğer zamanlarda?”

Ellie parmaklarını birbirine kenetledi, öyle sıkı tutuyordu ki boğumlarının etrafı bembeyaz olmuştu. “Kapana kısılmış. Korku içinde. Bir de o diğer şey,” dedi. “Hani artık kim olduğunu bile bilmediğin zamanlar vardır ya.”

“Kimlik kaybı mı?” Cerise bir not daha yazıp altını çizdi. *Benlik algısı oluşturmıyor*.

“Aynen, artık kim olduğumu bilmiyorum.” Ellie gözlerini elleriyle örttü. Cerse bu hareketi başka danışanlarında, başka suç mağdurlarında da görmüştü. Bir tür teslimiyet işaretiydi. Utanç, mutlak bir çaresizlik. “Ben... Ben geçen gün saçlarımı kesmeyi denedim.”

“Evet?”

“Bilmiyorum... Makası açıp saçıma götürdüm ama yapamadım. Yapamadım işte. Elime kramp girene kadar öylece durdum.”

“Annene saçını kesmene izin verilmediğinden bahsetmişsin,” dedi Cerise cesaretini toplayarak. “Neden?” Ellie’nin çenesi hareket etti, dişleri kenetlendi. Sessiz kaldı. Cerise konuyu değiştirmeye karar verdi. “Ailen başka insanlarla görüşmeye başladığını söyledi.”

“Sadece Danny,” dedi Ellie. Sonra yine sessizlik çöktü.

“Nasıl gitti peki?” diye sordu Cerise nazıkçe.

“İyiydi.” Ellie sweatshirtünün kollarını aşağı çekip yumruklarının arasına aldı. “Yani aslında iyi değildi. Bana dokunmaya kalktı. Ama o anlamda değil.” Ellie birden irkilerek Cerise’e baktı.

“Nasıl peki?” Cerise yüzündeki ifadeyi dikkatle kontrol etmeye çalıştı. Ellie’nin açıklaması için sabırla bekledi.

“Bana sarılmaya çalıştı sanırım. O kadar. Ama ben tamamen kafayı yedim.” Durdu.

“Devam et.”

“Bilmiyorum ki.” Başını iki yana salladı. “Dokunulmak istiyorum ama katlanamıyorum.”

“Zamanla geçecek. Belki de henüz fiziksel yakınlığa hazır hissetmiyorsundur.” Ellie cümlelerin ortasında irkildi. “Kendine sabır göster.” Cerise, Ellie’nin tepisini ölçmek için duraksadı.

Ellie gözlerini sımsıkı yumdu. “Başka konu lütfen.”

Cerise bir nefes aldı. “Peki. Eve döndüğünden beri diğer arkadaşlarınla görüşmemişsin. Neden?”

ELLIE BLACK'İN DÖNÜŞÜ

Ellie başını iki yana sallayarak pencereden dışarı, uçsuz bucaksız okyanusa baktı. Su bugün sakindi. “Şey, çok arkadaşım yoktu zaten. Önceden,” dedi.

“Anladım,” dedi Cerise. Notlarını bir kenara bıraktı. “Bugün biraz sanat terapisi yapmak hoşuna gidebilir diye düşündüm. Konuşmamıza gerek yok. Böyle bir şey yapalım ister misin?” Cerise çizim yapmanın konuşmaktan daha kolay olabileceğini düşünüyordu. Ellie’nin söyleyemediklerini gösterebileceğini.

Ellie yüzüne düşen saçları çekti. “Tamam. Olur.”

Cerise gülümsedi. “Şahane.”

“Seni memnun etmek çok kolay,” deyiverdi Ellie. Sonra dehşetle ağzını kapadı. “Bunu söylememeliydim. Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim,” dedi hızla. Bedeni sanki bir darbe yiyecekmiş gibi gerildi.

“Hey, hey,” dedi Cerise. Ellie biraz sakinledi. “Sorun değil. Komikti.”

“Sadece eve döndüğümünden beri herkes hayal kırıklığına uğrattıyormuşum gibi hissediyorum,” dedi Ellie ona.

“İyileşmenin tek bir doğru yolu yoktur,” dedi Cerise. Sonra birkaç resim malzemesi çıkarıp sehpanın üzerine koydu. Ucu küt karakalemler, keskin renkleri olan kuruboyalar, bir set yağlı pastel-boya, kocaman bir çizim defteri.

“En azından bir şeyi doğru yaptığımı hissetmek güzel.”

“Her şey doğru yapıyorsun. Biraz müzik açacağım, olur mu? Bir yandan dinlerken senden de bir şeyler çizmeni istiyorum.”

Ellie kalın çizim defterini alıp iki eliyle tuttu. “Ne çizmem gerekiyor?”

Cerise bir süre düşündü. Ellie’nin az önce söylediklerini düşünerek içgüdülerine göre hareket etti. “Arkadaşlığa ne dersin?” Ellie önceden pek arkadaşı olmadığını söylemişti. Peki ya sonra? Kayıp olduğu o iki yıl boyunca?

“Peki, tamam, bunu yapabilirim.” Ellie gergin bir nefes alıp karakalemlerden birine uzandı ve çizmeye başladı.

Bir saat bir bulanıklık içinde akıp geçti. Cerise bilgisayarında çalışıyormuş gibi yapsa da Ellie’yi, onun âdeta transa girmiş gibi anılarının içinde kayboluşunu izliyordu. Saatin dolmasına beş dakika kala Cerise müziği kapadı ve işaretparmağıyla başparmağı arasında gevşekçe bir pastel boyayı tutan Ellie hızla doğruldu.

“Pekâlâ, Ellie. Zamanımız doldu. Bakalım ne yapmışsın.” Cerise ellerini açarak Ellie’yi çalışmasını göstermeye davet etti. Ellie defterden iki çizimi kopararak sehpaye yerleştirdi.

Cerise çizimleri parmağıyla kendine doğru çevirirken leke bırakmamaya özen gösterdi. Ellie ellerini ovuşturdu. Avuçlarında yağlı pastel boyalardan kalma mavi, mor, siyah, yeşil ve sarı lekeler vardı. Çürüklerin ve ormanın renkleri.

Cerise iki kâğıdı da nazıkçe eline alıp dudaklarını büzdü. “Bir arazi mi bu?” Sağ elindeki çizime odaklanmıştı. Ellie bir dizi huş ağacı çizmişti. Arkalarında güneş batıyordu. “Bir de?..” Huş ağaçlarının ötesinde simsiyah bir boşluk vardı.

“Çukur.” Ellie parmak uçlarını ovuşturdu. Teninden birkaç pastel boya kalıntısı çözülüp açık yeşil kanepeye düştü.

Cerise’in içine bir huzursuzluk çöktü. “Senin için arkadaşlığı mı temsil ediyor bu?” diye sordu. Mezarı andıran bu resim?

“Şey, sanırım arkadaşlıktan çok sevgi.” Ellie dizlerine baktı, sonra bakışlarını tekrar Cerise’e çevirdi. Sevgi sözcüğü aralarında havadaki boş bir ilmek gibi asılı kalmıştı.

“Anladım,” dedi Cerise. Çizimi bir kenara bırakıp kendini bir sonrakine hazırladı. Ellie bu seferinde yalnızca karakalem kullanmıştı. Dört kız çizmişti. Üçü uzun, biri daha kısaydı. Daha mı gençti? Ellie büyük kızların bileklerine birer halka çizmişti. Zincir mi? İp mi? Küçük kızın bilekleri boştu. Halkanın yokluğu fark

ELLIE BLACK'İN DÖNÜŞÜ

ediliyordu. Son olarak da kızların hepsinde göz yerine X çizilmiş ve ağızları da korkuyla açılmıştı. Öldükleri için mi? “Bunlardan biri sen misin?” diye sordu Cerise kısık sesle.

Ellie terli ellerini kotunun dizlerine sildi. “Oradayım.”

Cerise tuttuğu nefesi verdi. Belki ölü değillerdi de yaralılarıydı? “Peki diğerleri? Onlar da gerçek insanları mı temsil ediyor?” Cerise’in sesindeki küçük bir çatlaktan korku sızdı dışarı.

Ellie başını salladı. “Öyle.”

Cerise büyük kızları işaret ederek, “Bana adlarını söyler misin?” diye sordu.

Ellie’nin gözkapakları seğirdi. Ellerini esnetti. “Ben... bir şeyler oluyor,” dedi hırıltılı bir sesle. Bir yandan da göğsünü tutuyordu. Panik atak başlangıcı.

Cerise’in klinik eğitimi devreye girdi. “Nefes al, Ellie. Güvendesin. Burada, benimle birlikte bu odadasın. Bana dön. Ellie?” dedi.

Fayda etmedi. Ellie başını iki yana salladı, gözlerini açmadı. Korkunç bir anının içinde kaybolmuştu.

“Hadi bir topraklama tekniği deneyelim. Talimatlarımı uygulayabilir misin?” Cerise sesini dengeli ve alçak tutmaya, Ellie’yi karanlık sulardan çekmeye çalışıyordu. “Ayaklarını yere sımsıkı bas.” Cerise, Ellie’nin ayak parmaklarının esneyişini ayakkabısının ince kumaşı üzerinden gördü. “Güzel. Altındaki kanepeyi hisset.” Ellie’nin elleri kanepeye değdi ve bedenindeki titreme azaldı. “İşte böyle. Şimdi omurganı, onun seni nasıl desteklediğini hisset. Mücadeleni kabullen. Belki kaygılı ya da üzgünsün, belki acı veren bir anıyı tekrar yaşıyorsun... ama hissettiğin o acının etrafında kontrol edebileceğin somut bir beden var. Şimdi gözlerini aç.” Ellie gözlerini açtı. “Bana bu ofiste gördüğün beş şeyi söyle.”

“Sandalye, sarı yapışkan kâğıtlar, altın yaldızlı kaidesi olan bir lamba, gümüş bir kalem...” Ellie cümlesini yarıda bıraktı

ve kâğıttaki çizime odaklandı. Dudakları kıpırdadı ama bir şey çıkmadı.

“Ne o, Ellie? Ne söylemek istiyorsun?”

“Arkadaşlarım, arkadaşlarımı görüyorum.” Öne uzanıp kızların görüntüsüne dokunurken yüzünde hüznün vardı. Sevilen ve kaybedilen insanlara duyulan türden bir sevgi. Artık olmayan insanlara.

“Onlar senin arkadaşların mıydı?” diye sordu Cerise.

“Hayır, arkadaştan da öte.” Ellie kızların bileklerindeki halkalara dokundu, ardından parmakları dördüncü kıza, daha kısa olana kaydı. Dokunuşunda saygıyı andıran bir şey vardı. “Kardeşlerim. Onlar benim kardeşlerimdi.”

On Sekizinci BÖLÜM

Chelsey, Lewis Salt'ı arka koltuğa oturtttuktan sonra ön tarafa, Montoya'nın yanına geçti. Motor gürültüyle çalıştı ve ışıklar parlamaya başladı. Montoya arkadaki Salt'a bakıp, "CCR sever misin?" diye sordu. Salt cevap vermedi. Elleri arkadan kelepçelenmişti. "Creedence Clearwater Revival? Tüm zamanların en iyi grubu," diye açıkladı. "Sever misin?"

"İlk tercihim olmaz," dedi Salt tükürür gibi. Burnundan bir parça sümük sarkıyor, saçları yüzüne düşüyordu.

"Yazık oldu. Gideceğin yerde pek tercih hakkın olmayacak. Şimdiden alışsan iyi olur." Arabanın sisteminden "Have You Ever Seen the Rain?" açtı ve arka hoparlörlerin sesini kökledi. Yola çıktıkları sırada Chelsey kendi kendine sırtıyordu. Kusursuz işleyen planından memnundu.

Olympia Polis Merkezi'nde Chelsey aynalı camdan Lewis Salt'ı izliyordu.

"Hâlâ konuşmadı mı?" Montoya elinde sarı bir sıvıyla dolu kâğıt bardakla yanma gelmişti. Kahve yerine Mountain Dew tercih ediyordu. Operasyon kıyafetlerini çıkarmış, tişört ve kotuyla

kalmıştı. Rozeti de boynunda asılı bir zincirin ucunda sallanıyordu. Chelsey de sivil kıyafetler içindeydi. Bir oduncu gömleği ve beline rozetini iliştirdiği bir kot pantolon.

“Hiçbir şey yapmadığını söyleyip durdu, başka da tek kelime etmedi.” Chelsey kollarını kavuşturdu. Sabrı gitgide tükeniyordu. Beş saat olmuştu. Tam bir itiraf peşindeydi. Daha azı yeterli olmazdı.

“Eh, başka kötü haberlerim de var,” dedi Montoya.

Chelsey ona ters ters baktı. Gözünün altındaki bir kas seğirdi. Yorgundu. O kadar. “Ne oldu?”

Montoya bardağını bırakıp telefonunu Chelsey’ye doğru uzattı. “Salt’ın mülkünün kalanını da altüst ettiler ama bir şey bulamadılar.” Telefonda bulanık vücut kamerası görüntüleri oynuyordu. Polisler harap durumdaki bir ahırını arıyordu. Bir fener ışığı çürümeye yüz tutmuş samanların üzerinde, kirli zeminde dolaştıktan sonra bir zemin kapısına odaklandı.

“Burada,” diye bağırdı bir memur. Başka bir memur görüntüye girerek zemindeki kapıyı açtı. Silahını hazırlayarak tozlu basamaklardan aşağı indi.

“Boş,” dedi memur kamera etrafta dönerken. “Burada birkaç rafla eski bir...” Nesneyi eline aldı. “...turşu kavanozu dışında bir şey yok. İnsan yaşadığına dair bir kanıt da yok.” Kısa bir duraksama. “Hey, Bo. Bu turşulardan birini yersen sana elli dolar veririm...” Montoya telefonu kapadı.

“Temizlemiş olabilir,” dedi Chelsey. Mantıklıydı sonuçta. Ellie kaçırmıştı; Salt da paniklemiş, mülkünü boşaltmış olmalıydı.

“Olabilir,” diye yanıtladı Montoya duygusuz bir sesle. “Köpekler yolda. Onlar senin kızların orada olup olmadığını anlar.”

Chelsey kanıtları zihninde tekrar gözden geçirdi. Mavi steysin vagon. Kırmızı bandana. Hiçliğin ortasında bir çiftlik evi. “Salt’ın

ELLIE BLACK'İN DÖNÜŞÜ

ikinci bir arazisi olabilir. Onları sakladığı başka bir yer,” dedi yüksek sesle düşünür gibi.

“Bir şeyler bulabilir miyim bir bakarım.”

Chelsey başını yana eğdi. İçgüdüleri Salt'ın da bu işin içinde olduğunu haykırıyordu. Bir önseziydi bu. İki bölge ötedeki polislerin peşine düştükleri o önsezi gibi. Üç yaşında bir çocuk annesinin evinden kaybolmuştu. Anneyle baba velayet konusunda savaşıyordu. Babanın evini aradıklarında bir şey çıkmamıştı. Ama sonra... polis bazı döşemelerin diğerleriyle uyumlu görünmediğini fark etmişti. Küçük kızı o döşemelerin altında, elinde iPad ve kulağında kulaklıklarla kıvrılıp yatmış halde bulmuşlardı. “DNA sonuçları henüz gelmedi,” dedi Chelsey. Henüz pes edemezdi, hâlâ oynayacak kartları varken olmazdı.

“Tamam.” Montoya duvardaki saate baktı. “DNA sonuçlarının gelmesi iki gün sürer. Şu anda onu konuşturmaktan başka umudun yok. Elimizde onu kırk sekiz... hayır, kırk üç saat tutmaya yetecek şey var.”

“Güzel.” Chelsey çenesiyle camın ardındaki Salt'ı işaret etti. “Onunla işim henüz bitmedi.”

Lewis Salt'a atanan savunma avukatı akşamın beşine kadar ortalarda görünmedi. Karakola girerken, “Pardon,” dedi. Chelsey'ye kendini tanıtip kartını uzattı. “Bütün gün mahkemedeydim,” diye bitirdi. Kulağında fildişi renkli inci küpeler vardı. Sade, kahverengi bir ceketle etek takımı giymişti. Ayağındaysa ten rengi topuklular vardı. Aynalı camın önünde durup Lewis Salt'a baktı. “Bunca zaman onu burada mı tuttunuz?” Saatine baktı. Baskın sabah onda gerçekleşmişti. “Yedi saattir kelepçeli mi?”

“Ona yemek ve su verdik, tuvalete de gönderdik,” dedi Chelsey.

Avukatın kaşları çatıldı. "Suçlama ne?"

"Adam kaırma, tecavüz ve cinayet şüphesiyle getirildi..."

Avukat ince kaşlarından birini dikkatle kaldırdı. "Ee?"

Chelsey iç geçirerek alnını kaşdı. Her şeyi anlatması gerekiyordu. "Mülkünde herhangi bir şey çıkmadı. Ancak kurbanlardan birinin anlattığına uyan kırmızı bir bandana bulduk. Ayrıca aracının tipi ve modeli de olay yerlerinden alınan kamera kayıtlarındakiyle aynı."

"Tasadüf," diye itiraz etti avukat.

"Olabilir." Chelsey omuz silkti. "Köpekler şu anda mülkü tarıyor. Ayrıca," diye ekledi vurgulayarak, "kurbanın üzerindeki sweatshirtte bir sene önce bulunan bir cesede bağlantılı bir DNA'ya rastladık. DNA, Salt'ın hapisshanedeki babasıyla kısmi eşleşme gösteriyor. Salt'tan da örnek aldık. Laboratuvar şu sıralar üzerinde çalışıyor. Eşleşme olursa..." Chelsey hissettiğinden daha özgüvenli bir sesle konuşmuştu.

Savunma avukatı burnunu sıktı. DNA Salt'la eşleşirse ne olacağını ikisi de biliyordu. Aşağı yukarı kesin sonuç: Suçlu bulunmasıyla sonuçlanacak bir mahkeme, uzun bir mahkûmiyet.

"Onu konuşturursanız ben de savcı yardımcısına olumlu kanaat bildiririm," dedi Chelsey. Salt'ın konuşması gerekiyordu. Doğru. O konuşursa Chelsey de savcı yardımcısıyla konuşurdu. Bu da doğru. Ama Salt için değil. Ellie için. Gabby'nin büyükannesi için. DNA eşleşirse, dava gün gibi ortadaysa. Chelsey o zaman Salt'ın mahkemeye çıkarılması için değil, savcı-sanık uzlaşması için baskı yapacaktı. Ellie'yi ve Gabby'nin büyükannesini aynı acıyı tekrar yaşamaktan kurtarmak için. Montoya daha önce, *Senin kızlar*, demişti. Yanılıyordu. Ellie ve Gabby, Chelsey'ye ait değildi. Chelsey onlara aitti.

vii

Şiddetli yağmur plastik örtüye vuruyordu; dışarısı bulanıktı ama yine de seçilebilir durumdaydı. Gökyüzünde bir kuş uçtu. Uçuş şeklinden ve muhteşem kanat açıklığından anladığım kadıyla bir kel kartaldı. O kadar yüksekteydi ki her şeyi görebiliyordu. Kaldığımız beton binalar yarım dönümlük bir araziye dağılmıştı. Uyuduğumuz bir sığınak. Siloyu andıran bir cephanelik. David'in kaldığı ve hem mühimmat odası hem de subay koğuşları olan ağır silah deposu. Yerleşke İkinci Dünya Savaşı sırasında, Japon denizaltılarının karaya çıkması ihtimaline karşı inşa edilmişti.

David içeride açık bir Kitab-ı Mukaddes tutuyor, Mezmurları okuyordu. “Güvendiğim, soframa oturmuş en yakın arkadaşım bana sırtını döndü.” Kitab-ı Mukaddes'i güm diye kapadı. Hava sanki iki kez solunmuş gibi sıcak ve nemliydi. “Aramızda bir hain var.”

Charity, Hope ve ben yan yana diz çökmüştük, sessizdik. Serendipity kenarda dikiliyordu, kollarını kavuşturmuştu. Yüzünde belli belirsiz bir korku emaresi vardı. Serendipity'nin korktuğunu hiç görmemiştim. Midem kasıldı.

Plastik örtü açıldı ve içeri Michael girdi. Ağır adımlarla David'in yanına yürüdü. Gözlerimi yere dikmiştim. Sadece kirl

botlarının ucunu ve dizimin yanındaki sert toprağa serpilten tohumları hatırlıyorum. Hope'un yanımda titrediğini hissettim. Değerli tohumlarımız.

"Öğrenemeyeceğimizi mi sandınız? Bunları bulamayacağımı?" diye bağırdı David. "Bana bakın!"

Michael yanaklarımı sıkarak başımı zorla yukarı kaldırdı. Ağzımda kan tadı vardı. "Kimin fikriydi bu?" diye sordu David. Gözleri dördümüzün arasında gidip geliyordu.

Kimse konuşmadı. Boğulur gibi bir ses çıkardım. Michael yanaklarımı bıraktı.

David bana baktı. "Konuş."

Başımı öne eğdim.

Bunun üzerine David güldü. Hastalıklı bir kıkırtı. "Anladım," dedi. "Toplayın şunları," diye emretti sonra başıyla tohumları işaret ederek. Hope'a baktım. Bakmamalıydım. Michael'ın eli hızla Hope'un yanağına çarptı. "Toplayın şunları dedim," diye tekrarladı David.

Hep birlikte tohumları toplarken Hope yanağını tutuyordu. Hepsini avuçlarımızda biriktirdiğimizde David bizi dışarıdaki ateşin başına götürdü. "Atın içine," diye emretti.

Tohumları teker teker ateşe attık. Bazıları elime yapışıp kalınca avucumu silkelemek zorunda kaldım. David bizi izlerken yüzünde karanlık gölgeler geziniyordu. "Sersem kızlar," dedi tohumlar karanlık küle dönerken. "Sersem, sersem kızlar."

Gözlerimi sımsıkı kapayarak başka bir yerde olmayı diledim. Bir kuş ya da kanatlı bir böcek olmayı, öylece uçup gidebilmeyi. Bileğimi bir sıcaklık yaladı. David parmağını Hope'un benim için yapuğu bilekliğe geçirmişti. "Güzelmiş," dedi. "Uyumlu da." Bakışları Hope'la Charity'nin bileklerine kaydı. "Bunlar da ateşe gidecek."

ELLIE BLACK'İN DÖNÜŞÜ

Düğümü çözmeye uğraşırken gözümünden yaşlar süzölmeye başladı. Arkadaşlık bilekliğini ateşe attım. Hope ve Charity de kendi bilekliklerini attı. Hep birlikte iplerin ağır ağır tutuşmasını izlerken daha çok ağladım.

Araları hatırlamak zor. Ondan sonra olanların bir kısmı hafızamda bir boşluktan ibaret. Saniye kadranının tik takları gibi.

Tik.

Metal kapı aralanıp da David içeri girdiğinde yatağıma kıvrılıp yatmıştım. Michael da yanındaydı. Oda küçücük kaldı sanki. Benim gerildi.

David yatağın kenarına oturup eliyle yanına vurdu. Parmak boğumları morarmış ve kanla lekelenmişti. Bacaklarım yataktan sarkana dek kenara ilerledim. Michael, ayaklarının dibinde dilleri sarkan köpeklerle kapıyı tutuyordu. Aralarında bir yavru da vardı. Alnındaki beyaz iz yüzünden Star adını vermiştim ona. Michael bir gün diğer yavruları alıp götürmüş, sonra tek başına dönmüştü.

“Kimin fikriydi bu tohumlar?” diye sordu David kısık, yumuşak, yılan tıslamasını andıran bir sesle. “Sen cevap vermeden önce söyleyeyim, zaten biliyorum. Bana doğruyu söyle, sonra yolumuza bakalım.”

Tırnaklarımı avucuma batırdım, neredeyse kanatacaktım. Charity ve Hope ne demişti? Benim fikrim olduğunu mu? Ne yapacağımı bilemediğimden başımı öne eğdim. Nasıl bir oyun oynuyordu bu adam? Hangi aşağılık numarayı? Ya da belki de doğruyu söylüyordu. Kafam çok karışmıştı. David bize küçük tuzaklar kurmayı sever, o tuzaklara düştüğümüzde de bizi kurtarmaya gelirdi.

“Kırıldım. Size bunca şey verdim. Yemek. Sığınak. Peki karşılığını nasıl alıyorum?” Dizimi sıktı. Sertçe. “Michael tohumları senin odanda buldu. Şaşırdın mı? Gerçekten de gözümüzün üzerinde olmadığını mı sanıyordun?” Sözleri resmen boğazıma sarılmış,

bir ilmek gibi gıgıde daralmaya başlamıştı. "Eskiden odamı babam süpürürdü. Öylesi de en iyisiydi. Ben sizi koruyup kolluyorum. Benim işim sizin yoldan sapmamanızı sağlamak." İç geçirdi. Titrememi bir türlü durduramayarak kollarımı gövdeme sardım. "Birbirinize nasıl gülümsediğinizi görüyorum. Charity ile Hope'u seviyorsun." Dokunuşu yumuşadı. "Senin suçun değil. Sevmeye çok ama çok ihtiyacın var değil mi? Ama onlar seni benim kadar sevmiyor. Hem onlar senin arkadaşın değil. Arkadaşın olsalar bana tüm bunların senin fikrin olduğunu söylemezlerd--"

"Hayır," diye çıkışım ona inanmayı reddederek. Parmaklarım arkadaşlık bilekliğine uzandı. Ama artık yerinde değildi, ateşte yanıp küll olmuştu. Şeytanın en büyük numarası başkalarını var olmadığına inandırmak değil, sizi arkadaşlarınızın aslında düşmanınız olduğuna inandırmaktır.

"Senden hoşlandıklarını bile sanmıyorum," diye bitirdi. "Hadi tekrar deneyelim. Bu tohumlar kimin fikriydi?"

Un ufak olmuşum. Bir saniyeliğine gözlerimi sımsıkı yumdum. Ne yapmam gerektiğini düşündüm. "Hepsi benim fikrimdi. Onları derenin yanına ekip yetiştirmek."

"Tohumları nereden buldun?" Gözleri değişmiş, bir ton koyulaşmıştı. Ne kadar güçlü olduğunu bilen birinin bakışlarıydı bunlar. Kontrolün onda olduğunu bilen, kazandığını bilen birinin bakışları.

Orada durmalıydım. Kendimi feda etmeliydim. Savaşmalıydım. Yapmamız gereken budur, öyle değil mi? Asla teslim olmamak.

Hayattaki o küçücük anları düşündüğün olur mu hiç? Hani sadece birkaç saniye süren anlar? Geri dönüp değiştirmek için her şeyi yapabileceğin anlar? İşte benimki o andı. En çok pişman olduğum an. O terk edilmiş otoparkta işemeye karar vermekten, Danny'yle kavga etmekten bile çok. Sürekli midemin tam ortasında oturan karmakarışık, siyah bir yumak o an.

ELLIE BLACK'İN DÖNÜŞÜ

Doğruyu söylemek, suçu üstlenmek üzere ağzımı açtım. "Tohumları Gabby buldu ama onları yetiştirmek benim fikrimdi. Lütfen onlardan birini cezalandırma..." Az önce ne söylediğimi, ağzımdan kaçırdığım ismi fark ederek aniden durdum. Asla yüksek sesle söylemeyeceğime yemin ettiğim isim. Hope. Onun gerçek adını söylemiştim, Gabby demiştim. Kapının kilidi yavaşça dönerken boğazımda bir yakarış öylece takılıp kaldı.

Tak.

Bir kapının açıldığını, ardından sertçe kapandığını duyarak uyandım. Sonra bir çığlık. Acı dolu bir haykırış.

"Lütfen, David." Duvarın diğer tarafından Hope'un sesi geliyordu. Odayı boylu boyunca geçip kapıya vurdum.

"Hope," diye seslendim. "Hope."

"Sen benim altın kızımdın," dedi David.

Serendipity'nin, "David," diyen ürkek sesi duyuldu. "Özür diledi ya..."

"Kapa çenen!" diye bağırdı David. *Güm*. Ete çarpan yumruğun o boğuk sesi.

Etraf sessizleşti. Yatağımı pencerenin altına iterek üzerine çıkıp çıkıntının üzerinden baktım. Köşeyi döndüler. Michael'ın eli Hope'un kolunu mengene gibi sarmış, onu sürüklüyordu. Hope karşı koysa da nafileydi. Yükselen gelgite karşı gözlerinizi kapamak gibi bir şeydi bu. David de ağızlarından köpükler saçan köpeklerle peşlerindeydi. Kötülük yayıyordu. Serendipity çamurun üzerine diz çökmüş, ileri geri sallanıyor, yüzünü tutuyordu. Bana da zaman zaman olduğu gibi kendinden geçmişti bence. Yavru köpeğim Star çamurun içinden koşarak gelip parmaklıkların önüne yattı. Parmaklarımı soğuk metale sımsıkı sardım. Star parmak boğumlarımdaki tuzu yaladı. "Hope," dedim. Tekrar tekrar. Ta ki onlar gözden kaybolana kadar.

EMIKO JEAN

Sonra sessizlik oldu.

Başımı parmaklıklara vurdum. Star inleyerek kaçtı. Çığlıklarım hiçliğe karışana kadar bağırdım. Sonra da kendi içimde bir mağara inşa ettim, içine kıvrıldım ve af dilenmek için dua ettim.

Tık

On Dokuzuncu BÖLÜM

Sorgu odası beyaz duvarlı, penceresiz, çift taraflı bir aynası olan kutu gibi bir yerdi. Chelsey hiç acele etmeden Salt ile avukatının karşısındaki metal masaya geçti.

“Bay Salt,” diye başladı. “Ellie Black’ten bahsedelim biraz.”

Salt dönüp avukatına baktı. Kadın hafif bir çene hareketiyle ona izin verdi. Chelsey içeri girmeden önce yirmi dakikalık bir görüşme yapmışlardı.

Lewis Salt kıpırdandı, bileğindeki kelepçeler şıngırdadı. “Adını hiç duymadım.”

Chelsey, Salt’ın ifadesiz yüzünü inceledi. “Peki ya Gabrielle Barlowe?”

Salt parmaklarıyla masada tempo tuttu, tırnaklarının arasında kir birikmişti. “Bir şey çağrıştırmadı.”

Chelsey dosyayı açıp metal masanın üzerine serilmiş Washington Üniversitesi sweatshirtünün fotoğrafını çıkardı. “Bir hafta önce Ellie Black üzerinde bu sweatshirtle ortaya çıktı. Üzerindeki kan, babanla akrabalık ilişkisi olan birine ait. Şu anda senin DNA’nı test ediyoruz ve...”

Salt alaycı bir sırıtişla eğilip yüzünü Chelsey’ye olabildiğince yaklaştırdı. “Eşleşmeyecek. Elinizde benimle ilgili bir bok yok.”

Kapı tıklatıldı. Montoya içeri girerek bir kâğıdı Chelsey'nin önüne yüzüstü bırakıp çıktı. Chelsey kâğıdı masanın ucuna doğru çekip poker eline bakarmış gibi hafifçe kaldırıp baktı. *Köpekler bir şey bulamadı.* Kâğıdı ikiye katladı. Salt'ın mülkünde Ellie ya da Gabby'ye dair hiçbir kanıt bulunamamıştı. İkinci bir mülkü olabilir, diye düşündü Chelsey ama eskisi kadar emin olamıyordu. Aradığı adam Lewis Salt değilse kimdi?

"Körü haber mi?" Salt'ın yüzünde koca bir sırıtış belirdi.

"Merak ediyorum da," dedi Chelsey kendini toparlayarak. Duvardaki radyatörden bir tıkırtı geldi, küçük odaya sıcak hava üfledi. "Sadece düşünüyorum..." dedi yüksek sesle ve Lewis'i bağladığı suçluluk iplerinin çözülüp farklı bir yöne gitmesine izin verdi.

Chelsey'nin babası onu ormana ilk götürdüğünde avlanmamışlardı. Yalnızca kamp kurmuş, günlerini kesilmiş ağaçlar arasında geyik ve elk aramak için dürbünlerini kullanarak ormandaki patikalarda dolanarak geçirmişlerdi. *Waldo Nerede?* gibi ama daha çarpık bir versiyonu. Bir keresinde Chelsey çalılıklar arasında soluk soluğa kalmış aç bir puma bile görmüştü. Peki şimdi burada göremediği neydi? Salt'ın ellerine odaklandı, parmakları nikotinden sararmıştı. Sonra bileklerinde iki dövme gördü. Müzik notaları, iki bebek ayağı izi ve bir tarih: 1 Şubat 2013.

Chelsey'nin rüyleri diken diken oldu. "Çocuğun mu var, Salt? Kayıtlarda görünmüyor." Emin olmak için dosyasını karıştırdı.

Salt ona pis pis sırttı. Kendini korumak ister gibi kıyafetinin kolunu aşağı çekti. "Kızımın annesi beni doğum sertifikasına yazdırmadı."

"Kızının annesi mi?" dedi Chelsey boğulur gibi. Sözcükler havayı eğip büktü. "Kızın mı var?" Chelsey'nin emin olduğu ne varsa hızla paramparça oldu, cam kırılarak bambaşka, çarpık bir resim yansıtmaya başladı. Ya... ya o sweatshirtteki kan başka bir kurbanı aitse? Kinsley DNA'da örneğinde bir karışım olduğunu söylemişti.

Kadın ve erkek. Fishtrap'ten çıktığı esnada da kanın başka bir kurbanına ait olabileceğini düşünmüştü ama sonra Lewis Salt'a odaklanmıştı. Kırsaldaki evine, mahzeni olan ahırına ve mavi steysin vagonuna.

Salt gözlerini kırptırdı. “Bana tüm bunların neyle ilgili olduğunu anlatana kadar tek kelime etmiyorum.”

Chelsey toparlanarak bir süre düşündü. En sağlam hamle hangisiydi? Ne kadarını açıklamalıydı? Sorgu, gerçeği açık etme ve gizleme üzerine, karcografisi dikkatle hazırlanmış bir striptiz dansıydı. “Bir kaçırma vakasını soruşturuyorum. Kurbanın üzerinde bulunan sweatshirtteki kana yapılan DNA analizi seninkiyle kısmen eşleşti. Ben de düşündüm ki...”

Lewis, “Armut dibine düşer,” diye araya girdi. “Babam tecavüzcü olduğuna göre ben de öyleyimdir.”

Chelsey gözlerini kırptırdı ve sesinden bir şey yansıtmamaya çalıştı. “Profile uyuyorsun. Başka bazı kilit kanıtlar da var.” Salt gözlerini kısarak Chelsey'ye baktı. Chelsey birden insanların ne kadar yanılabilirliğini düşündü. Varsayımların bir kanıtı. Lewis Salt masumdu. “Kızını en son ne zaman gördün?” diye devam etti Chelsey.

Salt yan dönüp kollarını kavuşturdu. “Altı yıldır görmedim. Kumarhaneye girerken onu arabada bıraktım” –bir parmağını kaldırdı– “bir kerecik. İçeride de sadece bir saat kaldım. Annesi o hadiseden sonra onu görmeme izin vermedi. Bana dava açtı. Velayeti kaybettim.” Az önce kaldırdığı parmağını salladı, sonra masaya bastırdı. “Derken bir buçuk yıl kadar önce... bir buçuk yıl kadar önce polisler kapımda bitip bana Willa'yla ilgili bir sürü soru sordu. Onu görüp görmediğimi. Nerede olduğunu bilip bilmediğimi. Herhalde annesi kayıp olduğunu bildirmiş. Yani artık polislerle konuşmak istemediğim için kusuruma bakmayın. Hepiniz aynısınız. Gerçek suçlular ellerini kollarını sallayarak gezerken siz masum adamlara eziyet ediyorsunuz.”

Kayıp. Bu ifade Chelsey'nin zihnine saplandı. İçten içe param-parça olduğu halde hareketsiz kalmaya çalıştı. "Kızın kaç yaşında?"

"Willa," dedi Lewis, "kaybolduğunda yedi yaşındaydı. Şimdi dokuz olmalı."

Çok küçüktü. Chelsey güçlkle yutkundu. Uymayan ilk parça buydu. Ellie'yi kaçıran şahıs neden yedi yaşında bir kızı kaçırsındı ki? Cevaplayamadığı sorular yerine cevaplayabileceklerine odaklandı. "Madem kayıp, sistemde neden DNA'sı yok?"

Salt uzunca bir süre Chelsey'ye baktı. "Eski karım örnek verdi. Polisler benden de örnek aldılar. Neden olmadığını sen söyleyeceksin." Sesinden öfke akıyordu.

Chelsey başıyla onayladı, gayet iyi biliyordu. Şüphe yoksa DNA sonuçlarının çıkması bir yılı bulabiliyordu. Karakollardaki raflarda işleme alınmadan bekleyen tecavüz kitlerini düşündü. Maliyet çıkmasın diye. İnsan gücü az diye. Chelsey'nin çalıştığı kurum kadınlara ya da onların çıkarlarına hizmet etmiyor diye. Bir kızın yaşamı ne kadar ediyordu ki? "Bunu düzeltebiliriz." Chelsey, Salt'ın dosyasını karıştırdı. "Bu yeni bilgilerin ışığında artık kızının da bu adamın kurbanlarından biri olabileceğini düşünüyorum."

"Nihayet bir şeyleri doğru anlıyorsun." Adam kollarını bir kez daha kavuşturarak Chelsey'nin omzunun üzerinden duvara baktı. "Ben doğduğum günden kadar masumum."

"Anlaşıldı," diye kestirip attı Chelsey. "Şimdi rica etsem bana kızını anlatır mısın? Her şeyi."

Odaya bir an ölüm sessizliği çöktü. "Anlatacak çok bir şey yok. Dedğim gibi, onu iki yaşından beri görmedim. Adı Willa. Tatlı bir bebektir. Yanağında doğum lekesi var. Kırmızı." Yüzünün üst kısmını, gözünün hemen altını daire içine alır gibi yaptı.

"Peki soruşturmaya dair ne biliyorsun? Kızına ne olmuş?"

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

Salt parmağını masaya vurdu. "Dışarıda bisiklet sürüyormuş ve sokaktan kaçırılmış. En azından eski karımın anlattığı bu. Ama bana sorarsanız anasının erkek arkadaşının parmağı var bu işte."

Chelsey duyacağını duymuştu. Artık Salt'a ihtiyacı yoktu. Masadan kalktı. Avukata teşekkür etti ama Salt'a dönüp bakmadı. Montoya hemen yan odadaydı. Bütün konuşmayı aynalı camın ardından izlemişti.

"Bana Willa'nın fotoğrafı lazım," dedi.

"Hallediyorum," diye cevap verdi Montoya. Telefonu elindeydi.

Chelsey'nin kalbi hızla atıyordu. "Ayrıca DNA'sı ve kaybolduğunda topladıkları ne varsa. Ellie'nin sweatshirtündeki kanla karşılaştırmak için o örneği laboratuvarından almamız gerek."

"Dosyayı alır almaz e-posta atarım."

Chelsey köşeye doğru ilerleyip avuçlarını gözlerine bastırdı, önünde yıldızlar belirene kadar da çekmedi. Öfkeliydi. Kafası kanışmıştı. Üçüncü bir kız. Ellie neden ona Willa'dan bahsetmemişti? Saklamak için ne gibi bir sebebi olabilirdi?

Yoğun bir sisin içinden geçerek Coldwell'e döndü. Yolu yarılamışken Montoya, Willia'nın iki fotoğrafını gönderdi. Chelsey arabasını bir dinlenme tesisine çekerek fotoğraflara baktı. İlki okul fotoğrafıydı. Willia objektife gülümsüyordu, yanağındaki kırmızı doğum lekesi açmamış bir gülü andırıyordu. Diğer fotoğrafta parkta çekilmişti. Willa tırmanma demirlerine asılmıştı ve çocukluğunun en güzel günlerini yaşıyor gibiydi. Mutlu, güzel, henüz kırılmamış. Eve götürülmeyi bekliyordu.

viii

Herhalde bir sonraki kıızı merak ediyorsundur. Çünkü her zaman başka bir kız daha vardır, değil mi? Alınmayı bekleyen. Kaçırılıp götürülmeği. Sana ondan bahsedeceğim. Nasıl sonradan geldiğinden. Kışın. Her şey ölü ve buz gibiyken. Onun nasıl da alev alev yandığından bahsedeceğim. Ne kadar parlak olduğundan. Yenilenmiş bir umut, bir yaşama nedeni olduğundan. Benim kuruluş yolum olduğundan.

David, Hope'u öldürdükten sonra bütün gün odama kilitlendim. Tam gün batarken anahtarlar şingirdadı ve kapı açıldı. Girişte Serendipity duruyordu. Sağ yanağı şişmiş, morluklardan neredeyse siyah olmuştu. Üzerinde delikli, sol manşetindeki ipler sökülmüş bir kazak vardı.

"Sana yiyecek bir şeyler getirdim." Elinde bir parça ekmekle içeri girdi. Maya kokusuyla benzin kokusu iç içe girmişti. Birkaç saat önce David, Kraliçe Anne dantelini yetiştirdiğimiz küçük alanı yakmıştı. Serendipity'nin kolunun altında bir kıyafet yığını vardı. Washington Üniversitesi sweatshirtü, kot pantolon, çorap ve bana büyük gelen bir çift koşu ayakkabıları. Hope'un eşyaları. "Bir de

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

bunları," dedi hepsini yatağa bırakarak. "Onları istersin diye düşündüm."

Yatağın üzerinde emekleyerek Serendipity'ye baktım. "Bana yardım et."

"Ekmek yakınlardaki bir fırından. Taze," dedi. Sırtı dimdikti. "Bugün Michael getirdi."

Dizlerimin üzerine çöküp yalvarır gibi durdum. "Sana ne yapuğna bir bak."

Eliyle dalgın dalgın yanağına dokundu, sonra sınırlı bir hareketle saçlarının dökülüp seyreldiği ense kısmına götürdü elini. Temkinli bir edayla gülümsedi. "David son zamanlarda hiç kendinde değil. Nasıl bir stres altında olduğunu hayal bile edemezsin."

"Günün birinde seni öldürecek. Hepimizi öldürecek." Midem çalkalanır gibi oldu. Gözlerim doldu. "Yalnızca birkaç dakikalığına gözlerini kapa, ben de buradan çıkıp gideyim. Sen de benimle gelebilirsin."

Tavrında bir titreşim. "Ah, ben gidemem." Sesini alçalttı. "David'in benim için ne kadar çok şey feda ettiğini, bana ne kadar ihtiyacı olduğunu bilmiyorsun." Durdu, bir şey düşünürken alnı kınıştı. "Bazen ona ne söyleyeceğimin provasını yapıyorum," diye itirafta bulundu sessizce. "Sen de deneyebilirsin." Dilini şaklatıp başını iki yana salladı. "Şu tırnaklarının haline bak." Duvarı tırmanınca hepsi kırılmıştı. "David bundan hoşlanmayacak."

Şimdi dönüp bakınca anlıyorum. Her şey kafeslerle ilgiliydi. Benimki bir orman, köpekler, öfkeli erkeklerdi. Serendipity'ninkiye bağımlılık. Ama o zamanlar bunu anlamamıştım. "Siktir git," dedim boğazımı yakan bir öfkeyle. "Sen de aynı onun gibisin."

Serendipity'nin ağzı açık kaldı. "Değilim."

Odanın havası birden değişti, üçüncü bir kişinin varlığı hissedildi. "Bir şeyi bölmüyorum ya?" diye sordu David.

Serendipity hareketlendi. "Sadece yiyecek bir şeyler ve birkaç parça giysi getirmişt看..."

David, Serendipity'yi eliyle yanına çağırdı. Kulağına bir şeyler fısıldadı. Serendipity küçük hıçkırıklara boğuldu ve David ona sarılıp şakağından öperek ince, yağlı saçlarını okşadı. Sonra yanakların avucunun içine aldı. Bu hafif dokunuş bile Serendipity'nin yüzünü buruşturmasına neden oldu. "Sana bunu yapmış olmaktan nefret ediyorum," dedi David. Kızı bıraktı. "Bana bir dakika verir misin?"

Serendipity başıyla onayladıktan sonra alelacele çıktı. Köşeden David'i izledim. Tavana bakıp uzun uzun iç geçirdi. En sonunda önüme diz çöküp çenemi kavradı. Boğazımın derinliklerinden bir inleme döküldü. Serendipity'den kaçmama yardım etmesini istediğimi duymuş muydu? "Bugün herkes için zor bir gündü." Bakışları soğuk, gözleri uzayın derinlikleri gibi karanlıktı. Hope'un yakarışları hâlâ kulağımda çınılıyordu. *Lütfen, David.* "Hope biraz... nasıl desem..." Elini indirip sahte bir tebessüm takındı. Azar işitmiş bir oğlan çocuğına döndü. "Onun gibi kızlar söz konusu olduğunda bir zaafım var. Aslında tüm kızlara. Silah gibi gülümsemeleri olan, söz verip de tutmayan kızlara..." Cümlesini tamamlamadı. "Önemi yok. Kefaretini ödemem gereken çok şey var. Bütün sorumluluğı üstleniyorum. Daha dikkatli olmam gerek. Hepiniz beni parmağı-nızda oynattınız, değil mi? Ne diyebilirim ki? Sonuçta ben de bir oğlan çocuğıyım." Durdu. Ciddileşti. "Dersimi aldım. Umarım sen de dersini almışsındır. Sevgimin de bir sınırı var. Bunu sakın unutma." Hareket ederek bacaklarını sıktı. Sanki üzerine böcekler üşüşmüş gibi derim karıncalandı. "Hiçbir zaman başkalarına güvenmemelisin. Hope bir koltuk değneğıydi. Ben ikimizi de özgür bıraktım. Günün birinde bana teşekkür edeceksin."

O gittikten sonra Hope'un sweatshirtünü yanağıma götürdüm. Hâlâ kokusunu alabiliyor, onu görebiliyordum. Kıyafetleri giydim; kotu, ayakkabıları, sweatshirtü. Dışarıdan bakınca vücudum tir tir

ELLIE BLACK'İN DÖNÜŞÜ

titriyordu belki ama içim sakindi. David insanı böyle ediyordu. Geriye hiçbir şey kalmayana kadar paramparça ediyordu karşısındakini. İçini bomboş bırakıp onun seni doldurmasını beklemeni sağlıyordu. Ekmek parçalarını zorla ağzıma tıktım. Korun dizlerinde çamur lekeleri vardı. Onun dışında kıyafetlerin hepsi iyi durumdaydı. Temiz ve sıcacık.

Kan lekesi sonradan gelecekti.

Sabahın erken saatlerinde bir çığlıkla uyandım. Bedenim kasatıydı. Gücsüzdü. Kulak kesildim. Bir şey yoktu. Gecenin seslerinden başka bir şey duyamadım. Rüzgârda salınan ağaçlar, cırcır böcekleri, ara sıra öten bir baykuş.

Sonra çığlık tekrar geldi. Tiz. Anormal. İnsan. Yüzüm istemsizce uzaktaki ince örtüye döndü. Sonra yine geldi. Narin bir yakarış. Yumruklarımı sıktım, serbest bıraktım, bir daha sıktım. Tenim yapış yapış oldu. Ses kadınsıydı. Genç. Köpeklerden biri havladı. Kız uzaklarda haykırdı. Ben de onunla birlikte haykırdım. Yanaklarımdan yaşlar süzüldü. Onların lekeli şilteye damlamasına izin verdim.

David birini daha kaçırmıştı.

İki hafta geçti ve çığlıklar azaldı. Nedenini düşünmemeye çalıştım. Tam uykuya dalacağım sırada metal kapı açıldı. Köşeye çekilip bacaklarımı göğsüme doğru çektim.

Michael hiçbir şey demeden yeni kızı içeri fırlattı. Kız yere yığıldı. Açık kahverengi saçları, mor tişörtü ve pembe kadife pantolonuyla bir kemik yığını gibiydi.

“Hey,” diye fısıldadım kapı kilitlendikten sonra. Tişörtünde kedi yavruları vardı. Omzunu dürttüm. Başını çevirdi. Saçları gözlerinden birinin önüne düşmüştü. Kocaman, açık kahverengi

gözleri vardı. İkisini de sımsıkı kapadı. Burnunda yara vardı ve kanıyordu. Hope'un sweatshirtünün altında yalnızca sutyenim vardı ama yine de onu üzerimden çıkarıp kıza doğru uzatarak nazikçe burnuna bastırdım. Sweatshirtün önyüzü kanla lekелendi. "Adın ne?" Kız bana cevap vermedi. Benden o kadar küçük, o kadar ufak tefekti ki.

Ona yeni adımı söyledim.

Kısa bir sessizlik oldu. Kanama durunca sweatshirtü tekrar üzerime geçirdim. Kız titremeye başladı. Şiddetli, kontrol edilmesi imkânsız sarsıntılar. "Sakinleşmen gerek," dedim ona. Tam tersini yaptı. Titremesi iyice şiddetlendi, ardından mırıldanmaya başladı. Hope'un bir keresinde bana gösterdiği arı kovanını anımsatan yumuşak bir vızıltı çıkarıyordu. Hope dişi işçi arıları gösterip kısır olduklarını açıklamıştı. Tek amaçları bitki özü toplayıp kovanlarını korumaktı. İşçi arılar bir şeyi sokarsa ölürlerdi. Doğanın intihar bombacıları.

"Dinle, yalnızca nefes al. Kendini hasta edeceksin. Lütfen." Küçük ve hiçbir işe yaramayan ellerime baktım. "Sana bir masal anlatayım mı?" dedim. Ben küçükken hangi masalları severdim? Aklıma hiçbiri gelmiyordu. Ancak onu sakinleştirmeyi çok istiyordum. Sanırım konuştukça daha çok boşluğu dolduracağımı, böylece onun üzüntüsüne ve korkusuna yer kalmayacağını düşünüyordum.

Duvara takımıyıldızları kazımış, böylece yıldızların haritasını çıkararak yerleşke ile evim arasındaki mesafeyi hesaplayabileceğimi düşünmüştüm. Aptalca düşünceler işte. Ona Büyük Ayı da denen Ursa Major'dan, gökyüzünde binlerce parlak galaksiye evsahipliği yaptığından bahsettim. "Biz onların yanında sadece bir toz zerresiyiz," dedim.

Büyük Ayı'nın kutbun etrafında nasıl döndüğünü anlattım ona. Bir gözcü, bir bekçi olduğundan ve antik Yunanlıların onun bu

ELLIE BLACK'İN DÖNÜŞÜ

yalnızlığa ve soğuğa dayanabileceğine inandıkları tek hayvan olduğundan bahsettim. Kızın hızla inip kalkan göğsü yavaşladı. Hareketleri kesildi. Küçük Ayı da denen Ursa Minor'a, konuşan takım-yıldızla geçtim. Bu kez kulağına dokundum. İrkilmedi ya da geri çekilmedi. "Kuyruğunda Kuzey Yıldızı'nı, yani Polaris'i taşıır," dedim. Başını kaldırıp bana baktı. Yanağında bir doğum lekesi vardı. Bir çilek öpmüş gibi görünen kırmızı, küçük bir iz. Dudaklarımın teselli eder gibi kıvrılmasına müsaade ettim. "Hey, işte buradasın. Kaç yaşındasın?"

Yedi parmağını kaldırdı. Charity ile Hope daha önce David'in bu kadar küçük birilerini kaçırdığından hiç bahsetmemişti.

Kızın gözlerinden dökülen iri yaşlar kirli yanaklarında yol yol iz bıraktı. Kollarıma sokuldu. Üzerinden idrar ve yıkanmamış saç kokusu yayılıyordu. Onu kollarıma aldım ve o an dünyamda bir geçit açıldığını, amacımın değiştiğini hissettim. Kız başını göğsüme, tam memelerimin arasına dayamıştı. Sanki annesiymişim gibi. Ona yorgun olup olmadığını sordum. Yorgun olduğunu söyledi. Ben de yatağa uzanmasına yardımcı oldum.

Çoraplarını çıkarıp ayaklarını ovdum, karnıma bastırarak ısıttım. Sonra dikkatle çoraplarını tekrar giydirdim, o esnada da parmaklarını usulca sıktım. Kolumu başının altından geçirdim ve ona "küçük ayı" dedim.

O ana kadar hâlâ kaçmayı düşünüyordum. O geceden sonra düşünmedim. Onu güvende tutmak için neler yapabileceğimi listeledim. Liste kısıydı. Tek maddeden oluşuyordu: Her şeyi. Adını bile bilmiyordum ama bana ihtiyacı olduğunu biliyordum. İhtiyaç öylesine kuvvetli bir şey ki.

Geriye dönüp baktığımda anlıyorum ki bu,

David'in planının bir parçasıydı. Beni dış dünyayla olan bağı-mı kesecek kadar sıkı bir şeyle bağlamak. İşe yaradı.

Kız nihayet konuştuğunda güneş de yeni yeni yüzünü göstermeye başlamıştı. Sesi kısık ve boğuktu, tenimi bir jilet gibi kesti. “Bisiklet sürüyordum,” dedi. “Bana Grace dediler. Ama benim adım o değil ki. Ben Willa’yım.”

O kırılğan omuzlarını sıktım, ardından pencere pervazından bir törpü alıp ellerini düzeltmeye başladım. Tırnaklarımı uzun ama yuvarlak tutmamız gerektiğini anlattım. Ona Grace’in güzel bir isim olduğunu söyledim. Önceden ona nasıl seslendiklerini unutmasını söyledim. Ondan bir daha hiç bahsetmeyecektik. Artık bir aileydik. Birlikte dört gözle bekleyeceğimiz o kadar çok şey vardı ki.

Yirminci BÖLÜM

Chelsey, Blacklerin evinin önüne park ettiğinde yağmur çiseliyordu. Kar'ın arabası garaj yolunda değildi. Jimmy'nin kamyoneti de öyle.

Willa Adams. İsim, Chelsey'nin içini parçaladı. Küçük bir kız. Kaçırıldığında daha yedi yaşındaymış. Hayattaysa şimdi dokuz olmalıydı. Willa kayıptı, hâlâ oralarda bir yerlerde olabilirdi. Chelsey'nin hissettiği duygu için aciliyet bile yeterince güçlü bir kelime değildi. Kaotik. Çaresiz. Korkudan delirmiş.

Chelsey korkunun metalik tadını yutkundu. Tanımadığı bir bölgedeydi. Ellie bir kurbandı ama aynı zamanda başka kızlara karşı işlenmiş suçların tanığı da olabilirdi. *Temkinli ilerle* sözleri yanıp söndü zihninde. Gabby ölüp gitmişti. Oysa Willa hâlâ oralarda bir yerdeydi. Willa hâlâ hayatta olabilirdi. Willa'nın hâlâ bir şansı olabilirdi. Artık Chelsey için her şey değişmişti. Willa ön koltuktaydı, Ellie ise arka koltukta.

Ellie'nin evinde oturma odasının ışığı yanıyor, perde aralığından televizyonun ışığı geliyordu. Chelsey, Ellie'ye mesaj attı: SENİNLE KONUŞMAM GEREK. EVİN ÖNÜNDEYİM. EVDE MİSİN?

Işık kapandı. Televizyon da öyle. Peki o zaman. Chelsey'nin telefonu öttü. Ellie'den mesaj gelmişti: ÜZGÜNÜM, EVDE DEĞİLİM. ANNEMLEYİM.

İnsanlar neden yalan söylerdi? Sebepleri çok geniş bir yelpazede değişiklik gösterirdi. Birini korumak için. Kendilerini duygusal ya da fiziksel olarak korumak için. Bir şey, bir tür ödül kazanmak için. Bir sırrı saklamak için. Küçük düşmekten ve utançtan kaçınmak için. Gücünü ya da kontrolünü göstermek için. Hayranlık kazanmak için. Ya da cezadan kaçınmak için.

Chelsey arabasını çalıştırdı. Ellie bir şeyleri bile isteye saklıyor olabilirdi. Bu da Chelsey'yi şüphelendirdi. Meseleyi daha da hızlı deşmek istemesine neden oldu. Daha da hızlı. Ta ki bu kızların gözlerindeki ve ağızlarındaki kirleri arındırana kadar.

Chelsey yıllar boyunca pek çok insanın sırrını ortaya çıkarmıştı. Evleri, malikâneleri ve karavanları aramış; içi ister çöp dolu isterse kaşmir kumaşla döşenmiş olsun her türden aracı boşaltmıştı. Hepsi ona bir şey söylerdi. Ama ona en çok şey söyleyen neydi? Diğer insanlar.

Dr. Cerise Fischer'ın ofisine girdiğinde güneşin solgun ışığı fırtına bulutlarıyla savaşıyordu. Butona basarak terapistin bekleme odasında birileri olduğunu haber verdi. Koca bir beş dakika geçerken Chelsey küçük alanda volta attı. Dr. Fischer'ın kapısı nihayet açıldığında yapay bir bitkinin yapraklarını okşuyordu.

“Dedektif Calhoun,” dedi Dr. Fischer. Ses şaşkın ama aynı zamanda sıcaktı.

“Böyle habersiz geldiğim için özür dilerim,” dedi Chelsey.

“Sorun değil. İki danışan arası vaktim var. İçeri gelsene.”

Chelsey, Dr. Fischer'ın peşinden odaya girdi. İçerinin samimi bir havası vardı. Yumuşak bir kanepe. Uçuşan perdeler. Göze çarpmayan sanat eserleri.

“Konuşurken yemek yesem sorun olur mu?” Dr. Fischer buzdolabından bir saklama kabı içindeki salatasını çıkardı.

“Tabii ki olmaz,” dedi Chelsey.

“Tamam o zaman.” Dr. Fischer masasına oturdu ve yeşilliklerin üzerine sos döktü. Chelsey en son ne zaman yapraklı bir şeyler yediğini hatırlamıyordu. “Ee, seni buraya hangi rüzgâr attı?”

“Elizabeth Black.” Chelsey, Dr. Fischer’ın kanepesine yaklaşarak yumrulu ucuna ilişti.

Dr. Fischer’ın ağzı hafifçe gerildi. “Chelsey.”

“Cerise,” diye karşılık verdi Chelsey.

“Sana hiçbir şey söyleyemem...”

“Evet, biliyorum, mahremiyet.” Chelsey eliyle savuşturur gibi bir hareket yaptı.

Dr. Fischer bir kaşını kaldırarak Chelsey’ye baktı, biraz marul alıp ağzına attı ve nazikçe çiğnedi. “Boşu boşuna bunca yol geldiğin için üzgünüm. Sana yardımcı olamayacağım.”

Chelsey bir sonraki hamlesini düşündü. Hangi tekniği kullanabileceğini. Tercihini gerçekten yana yaptı ve oltasını attı. Cerise yemi yutacak mıydı? “Buraya gelmeden önce Ellie’nin evine uğradım. Konuşabilir miyiz diye sormak için mesaj attım ama Ellie evde değilmiş gibi yaptı.”

Dr. Fischer hareketsiz kaldı. “Öyle mi?”

Chelsey başını ağır ağır sallayarak onayladı. Dr. Fischer’ın ilgisini çekmişti, doktorun bakışlarında sıkıntılı bir şeyler fark etti. “Artık soruşturmaya dahil olmak istemiyor.”

“Çok yazık.” Dr. Fischer çatalını bir havuç parçasına batırdı. “Ama anlaşılabilir bir durum.”

Chelsey başıyla onayladı. Polise yardımcı olmayı reddeden çok fazla kurban vardı. Ceza yargılaması sistemi başlı başına tırmanılması gereken bir dağdı. Ağır ceza mahkemelerinde, bildirilen her bin tecavüz vakasından sadece yedisi mahkûmiyetle sonuçlanıyordu. Bunu anlıyordu, sahiden anlıyordu ama... “Ellie biraz kapalı

kutu, öyle değil mi?” Chelsey bir şeyleri kaçıırıyordu. Bir önseziydi yine. Cerise’e baktı. “Ne olduğunu tam manasıyla bulamıyorum ama Ellie’de bir tuhafılık var.”

Dr. Fischer’in arkasındaki ısıtıcı çalıştı. Sıcak hava odada dolaştı. “Ben böyle ifade etmezdim. Onun artık farklı birine dönüştüğünü söyledim. Ellie’den önceki halini sürdürmesini bekleyemezsin.” Dr. Fischer’in yüzünde anlayışlı bir ifade vardı. “Travma insanları değiştirir.”

Chelsey botlarına baktı. Örme halının üzerinde küçük toprak parçaları saçılmıştı. Dr. Fischer’a döndü, üzüntüsünün bir kısmını kasten açığa vurdu. Endişenin yüzünü karartmasına izin verdi. Yelpaze dansı, yaptığı tam olarak buydu. “Ellie’nin davasıyla ilgili yeni bir gelişme var.” Dışarıdan dalgaların, martıların, kıyı şeridinin istikrarlı sesleri geliyordu. Med ve cezir. “Durum biraz aciliyet kazandı. Ellie bulunduğunda üzerinde bir sweatshirt vardı, onun beş yıl önce kaybolan Gabrielle Barlowe adında bir kızı aittirdiği ortaya çıktı. Bir buçuk yıl kadar önce de kızın cesedi bulunmuş. Boğularak öldürülmüş.” Dr. Fischer irkildi.

“Sweatshirtün üzerinde kan vardı. Gabrielle’in kanıdır diye düşünmüştüm ama öyle çıkmadı.”

“Çıkmadı mı?” Dr. Fischer’in ifadesi daha da gerildi. Chelsey doktorun gözlerini çevreleyen yorgunluğu fark etti. İşini yaparken yıpranan tek kişi Chelsey değildi. Kadınlar neden bunu yapıyordu? Neden durmaksızın vermeye, vermeye, vermeye şartlandırıyorlardı kendilerini? O bin dava içindeki yedi davayı düşündü. Belki günün birinde o sayı sekize, sonra dokuza, derken ona çıkardı. Ancak küçük adımlar atabilirdi. Bununla yetinmek zorundaydı. Hiçbir zaman istediği noktaya erişemeyecekti.

Chelsey başını iki yana salladı. Sesine cilalı bir tahta gibi düz ve pürüzsüz bir tım kattı. “Çıkmadı. DNA sonuçları henüz gelmedi ama kanın başka bir kızı aittirdiğine dair güçlü şüphelerim var.

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

Hâlâ kayıp olan bir kıza. Adı Willa Adams. Şimdilerde dokuz yaşında olmalı.”

Dr. Fischer'ın eli kendini, çalkalanan midesini sakinleştirmek ister gibi karnına gitti.

“Ellie'nin Willa'yla bir bağı olduğuna inanıyorum. Willa hakkında bir şeyler bildiğine ve bunu ya korkusundan ya da kasten sakladığına. Ellie sana başka kızların varlığından bahsetti mi?”

Dr. Fischer masasındaki ELIZABETH BLACK yazan dosyaya baktı. Chelsey dosyanın yanından çıkmış bir kâğıdı seçebiliyordu, üzerine siyah kuruboyayla yahut karakalemle bir şeyler karalanmıştı. Bir çizim miydi? “Bir şeyler söyleme konusunda tereddütlüyüm lakin bu gelişmeler ışığında... Geçen seansımızda bir şeyler çizmişti...”

“Göster bana.” Chelsey öne doğru eğildi.

Dr. Fischer dosyayı açıp içindekileri Chelsey'nin önüne koydu. Haklıydı. Dosyanın içinde çizimler vardı. İki tane. Biri zemininde delikler olan bir tarla. Diğeriyse dört kişi. Chelsey bunların kızlar olduğunu düşündü. İçlerinden biri diğerlerinden daha küçüktü. Muhtemelen Willa'ydı. “Kusura bakma, hemen seni aramalıydım ama bir sonraki seansta Ellie'yle bu çizimleri konuşacak, onu sana bunlardan bizzat bahsetmeye teşvik edecektim. Bilsem...” Dr. Fischer cümlesini tamamlamadı.

“Sorun değil,” dedi Chelsey ama gözleri kızlara kilitlenip kalmıştı. Daimi bir çığlığa hapsolmuş açık ağızlarına.

Yirmi Birinci BÖLÜM

Danny kapı pervazına yaslanmış, Ellie'yi ve odasını izliyordu. Kıyafet yığınlarını. Buruşturulmuş kâğıtları. Çarşafı çıkarılmış yatağı. Kız çıplak şiltenin üzerine bağdaş kurmuş, etraftaki karmaşaya, kıyafet yığınlarına sanki hastalık saçıyorlarmış gibi bakıyordu. Üzerinde salaş bir eşofman altıyla incecik bir tişört vardı. Ona ait değildi ikisi de. Büyük ihtimalle Jimmy'nin kıyafetleriydi.

Danny boğazını temizledi. Ellie irkildi. "Affedersin," dedi. Danny'nin şu anda Fishtrap'te çift vardiya çalışıyor olması gerekiyordu. Ancak Ellie arayıp uğramasını istemişti. Zaman bir an durur gibi olmuş ve Danny işi seçerse olabilecekleri düşünmüştü. Aynı hatayı ikinci kez yapmamaya çalışarak geçirecekti ömrünü. Bu yüzden de annesini arayıp hasta olduğunu, işe gelemeyeceğini söylemişti.

Eliyle ortadaki keşmekeşi işaret ederek, "Odayı yeniden mi düzenliyorsun?" diye sordu Ellie'ye. Ortamı yumuşatmaya çalışıyordu.

Ellie ona dönüp bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı. Ayakları çıplak, turnakları ojesizdi. "Bugün tüm kıyafetlerimi tek tek denedim. Hiçbiri bana olmuyor artık. Bu oda tamamen yanlış." Ağzı seğirdi, kahkaha ile ağlama arası bir yerde kaldı. "Dünya ne zaman bu kadar sevimsiz bir yer oldu?"

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

Danny anahtarlarını Ellie'nin komodinindeki huş ağaçlı bir kartpostalın yanına bıraktı. Bakışları David Bowies plağının kılıfında dolaştı. Gözleri kedilerinkini andıran, bir elini göğsüne basırmış, diğer eliyle havayı işaret eden adama. Ellie'yle birlikte albümü ilk dinlediklerinde esrar içmişlerdi. Zihinleri bulutlanmış ve yüzlerine koca koca tebessümler yerleşmişti. Albümün siyah beyaz kapağına bakıp en alttaki alıntıyı tekrar tekrar okumuşlardı. *Yarın, onun gelişini duyabilenlerindir.*

“Kötü bir gün müydü?” diye sordu Danny.

Ellie kaşlarını kaldırdı. “Başka türlü de mi var?”

“Eh, inkâr edecek değilim. Benim kötü günlerim iyi günlerimden fazla.”

Ellie pencereden dışarı, yağan yağmura baktı. “Sence zamanla daha iyiye gider mi?”

“Zaman her yarayı iyileştirir.”

“Saçmalık.” En nihayet gülümsedi.

Danny'nin dudağının bir ucu da kıvrılır gibi oldu. Kıyafet yığınının etrafından dolanıp ona dokunmamaya gayret ederek Ellie'nin önüne çömeldi. “Müthiş saçmalık. Yaralar hep orada duracak, öyle değil mi? İnsanın sırtına bağlanmış bir kaya artık onlar. Taşınması imkânsız gibi gelen bir şey. Ama günün birinde şekil değiştirecekler. Cebindeki çakıl taşlarına dönüşecekler. O zaman o kadar da ağır gelmeyecekler.”

“Bunu bir yerlerde mi okudun?”

“Annem barda her öğleden sonra *Dr. Phil* izletiyor bize.”

“Buna inanmıyorsun ama, değil mi?”

Danny başını eğdi. “Sanırım inanmak zorundayım.” Ayağı mavi bir kapüşonluya takıldı. Birden kendini bir anı sarmalında buldu. Ellie'nin üzerinde o kapüşonlu vardı ve Main Caddesi'nde yürüyorlardı. Danny daha demin oyun salonundan kazandığı

oyuncak fili Ellie'ye verdiği sırada yağmur patlamıştı. Kendilerini Denizcamı Müzesi'ne atmışlardı. Bankoda kimse yoktu, onlar da el ele sergileri dolaşmışlardı. Mavi şişelerin bulunduğu bir camekânın önünde Danny elini kızın kalçasına götürmüş, yüzünü kendine çevirmişti. Aslında küçük bir öpücük olarak başlamıştı ama sonra Ellie onun yanaklarını kavramış, öpücükleri de tutkulu bir hal almıştı. Ellie kendini ona iyice bastırınca Danny sertleşmişti. Sonra bir vitrine çarpmışlar, camlar takırdamış ve karada değil de bir gemide bulunması gerekmiş gibi görünen müze sahibi tarafından kibarca kapı dışarı edilmişlerdi.

Birden Ellie'nin elini dizinde hissetti. Hâlâ tuhaf bir çömelme pozisyonundaydı. "İyi misin?"

"İyiyim," dedi Ellie.

Danny pozisyonunu değiştirip otururken Ellie'yle temasını bir anlığına kaybetti ancak sonra Ellie geri geldi. Yatağından inip onun yanına oturdu. Elini Danny'nin elinin üstüne koydu. Çekingen. Kararsız. Danny avucunu yavaşça yukarı bakacak şekilde çevirdi. Ellie'nin parmakları onunkilerin arasından geçti ve elleri kenetlendi. "Sorun yok, değil mi?" diye sordu Danny. Arzuyu düşündü. Nasıl da değiştiğini. Artık tek arzusunun Ellie'yi incitmemek olduğunu. Çünkü insan sevdiği birini incitmezdi. Ya da en azından incitmemeye çalışırdı.

Ellie başını Danny'nin omzuna yasladı. "Bana güzel bir şey söyle."

Danny kıpırdamaya korkarak kaskatı kesildi. "Güzel bir şey mi?" Kızın başını onaylar gibi sallayışını, jilet gibi keskin elmacık-kemiğini bedeninde hissetti. Pencereden dışarı bakarak söze girdi. Gördüğü tüm güzel şeyleri fısıldadı ona. Güneş ışığı. Suların yükselmesi. Sahildeki elk. Kambur balina sürüsü. Gökyüzünün yağmurdan hemen önceki hali. Şu an burası. Sen ve ben.

"Keşke bana eskiden baktığın gibi baksan." Danny, kızın teninin sıcaklığını sweatshirtünün üzerinden hissedebiliyordu.

ELLIE BLACK'İN DÖNÜŞÜ

“Nasıl bakıyordum ki?” Danny’nin içindeki her şey hafif ve sessizdi. Durgun bir su gibi. Ne hazine bir zafer, diye düşündü. Birine dokunup da korkmamak.

“Bilmem... güzel ve hasarsızmışım gibi. Her şey yine aynı olsun istiyorum galiba.”

Hiçbir şeyin aynı olmadığını söylemeye yüreği elvermedi. Bir daha asla aynı olmayacaktı. Nasıl ki Ellie’nin tanıdığı “Danny” artık yoksa, Danny’nin tanıdığı “Ellie” de artık yoktu.

“Ben sadece... sadece eski halimi özlüyorum.” Yüzünü silip Danny’ye baktı. Yeşil gözleri donuk, kederli birikintilere benziyordu. “Uğradığın için teşekkür ederim.” Danny’nin elini sıktı. “Senden bir iyilik isteyecektim. Beni bir yere götürür müsün?”

Gece çökmüştü. Güneş batmıştı. Yol engibeliydi. Arabanın her hareketinde Danny ile Ellie’nin bedenleri sarsılıyordu. Danny radyoyu açıp kanalları gezerken bir Hristiyan İncil programında duraksadı: Kıyamet günü yaklaştı. Sonunda bir blues kanalı açıp sesi kıstı.

“Yolu bildiğine emin misin?” diye sordu Ellie.

Danny başıyla onayladı. Direksiyonu saran elleri gergindi. Bu durumdan hoşlanmamıştı. *Bulunduğum yere gitmek istiyorum*, demişti Ellie. Danny de yapmaması gerektiğini bile bile onu götürmeyi kabul etmişti. Telefonu titreşince Ellie çıkarıp baktı. Danny yan göze şöyle bir bakınca aramanın Coldwell PM’den geldiğini gördü. Muhtemelen Dedektif Calhoun’du. Ellie aramayı reddetti.

“Onu geçen gün gördüm. Lokantaya geldi.” Son kısmı altında milyonlarca soru yatan tek bir soru gibi söylemişti. Soruşturma nasıl gidiyor? Calhoun neden benden seninle ilgili casusluk yapmamı istedi? Sana ne oldu? Nereye gittin? Ellie sessiz kaldı.

Danny hayal kırıklığını vites kolundan çıkardı. Ellie'nin bunu neden yapmak istediğini de, kendisinin ona neden yardım ettiğini de anlamıyordu. Orman sıkı ve gri bir bulanıklık halinde akıyordu. Danny başka bir şey söyleyecek oldu ama ağzını kapadı.

Kamyoneti yavaşlattı. Varmışlardı. Yolun diğer tarafında Ellie'nin kan revan içinde ve yaralı halde çıkageldiği patikanın başı görünüyordu. Sarı olay yeri şeridi girişi kapamıştı. Şeridin bir kısmı kopmuştu ve rüzgârda savruluyordu. Biraz zaman geçince her şeyin unutulduğunu hatırlatır gibiydi.

"Bende bir fener olacaktı galiba." Danny motoru durdurarak uzandı ve arka koltuğu karıştırmaya başladı: kıyafetler, kamp malzemeleri, hatta kocaman bir balıkçı bıçağı. Ağır bir el feneri çıkarıp Ellie'ye uzattı.

Ellie arabadan indi, Danny de peşinden aynısını yaptı. Arabanın iç ışıkları ile farlar söndü ve bir anda ikisi de gece tarafından yutuldu. O kadar karanlıktı ki Danny ayakkabılarının ucunu bile göremiyordu. Ellie el fenerini yakarak zemine, soluk beyaz spor ayakkabılarına doğrulttu.

"Kendi başıma gitmek istiyorum," dedi ona.

Danny bir küfür savurdu. "Olmaz, El."

Ellie, "Birkaç dakikada bir sana mesaj atarım," diye ısrar etti. Onu ikna etmeye etkisi olabilirmiş gibi cebinden telefonunu çıkarıp salladı.

Danny kararsız ve perişan halde elini ensesine götürdü. "Bilmiyorum..."

"Buna ihtiyacım var," diye directti Ellie.

Danny iç çekerek Ellie'yi inceledi. Onun baş etme yöntemi miydi bu? Yaşadıklarını kabullenme şekli? Ellie onun için hâlâ çözümsüz bir bilmeceydi. Hâlâ çok inatçıydı. Danny onun eski halinden

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

bir iz görür gibi oldu. Başı yana eğilmiş. Kollar kavuşturulmuş. Önemli olduğunu düşündüğü bir şey için canını ortaya koymaya hazır. Danny bir küfür daha savurdu. “Birkaç dakikada bir mesaj atacaksın ama!”

“Yemin ederim.”

“Telefonunu bana ver. Çekip çekmediğinden emin olayım.” Ellie gözlerini devirerek Danny’nin duymadığı bir şeyler mırıldandı ama telefonu da uzattı.

Danny tuşlara basarak telefonu kontrol etti. “Al.” Telefonu kızın açık avucuna bırakırken ekran o karanlıkta aşırı parlak ve doğaüstü duruyordu. “Tam çekiyor.”

Ellie hemen döneceğine söz vererek caddenin karşısına geçip patikanın ağzına yürüdü. Danny ellerini cebine sokarak dikilip onu izledi. Başını öne eğerek birkaç tur volta attı, kendini vazgeçirmeye çalıştı ama sonunda sikerler deyip Ellie’nin peşinden gitti.

Ormanın onu yutmak istermiş gibi görünen ağzına doğru koşmaya başladı, Ellie’ye yaklaşıncı da yavaşladı. Bir süre mesafeyi koruyarak onu takip etti. Ellie bir dönemece yaklaşıırken patikadan ayrıldı. Ellie’yi bir baldıran otunun dibinde dikilirken bulunca Danny’nin kalp atışları hızlandı. Kızın etrafa baktığını fark edince eğilip saklandı. Danny bunca temiz havaya rağmen nefes alamıyor, endişeden ciğerleri sıkıştıyordu.

Fener yerdeydi ve saçtığı ışık koni şeklindeki bir alanı aydınlatıyordu. Ellie çömeldi, bir toprak yığınınına dokundu, ardından kazmaya başladı. Çok geçmeden de küçük bir pakete ulaştı. İçinde yumuşak bir şeyler olmalıydı, zira Ellie başparmaklarını pakete bastırarak yoğuruyordu. Paketi beline tıktırıp montuyla üstünü örttü, görünüp görünmediğini kontrol etti.

Rüzgâr hızlanıp uğuldamaya başladı. Danny bu sestten faydalanarak yeniden patikaya doğru koştu. Epey bir ilerledikten son-

ra ellerini ağzının kenarlarına götürerek Ellie'nin adını haykırdı. Kızın, onun bunca yolu onu aramak için geldiğine inanmasını umdu.

Yağmur çiselemeye başladı. Derken gitgide şiddetlendi ve sonunda korkunç bir sağanağa dönüştü. Danny bekledi. Az sonra Ellie geldi. Saçları kafasına yapışmıştı. Danny'nin nabızı boynunda atıyordu, korkmuştu. Ama neyden korkuyordu? Karanlıktan mı? Bu patikadan mı? Ellie'den mi? Bu düşünceleri bir kenara itti.

"Üstün başın toprak içinde," dedi sırf Ellie'nin ne cevap vereceğini görmek için.

"Düştüm."

Yalan. Ay bir bulutun ardında kaybolduğundan Ellie'nin yüzündeki ifadeyi seçmek zordu. "Aradığın şeyi bulabildin mi?" Danny'nin saçlarından damlayan sular uzun kirpiklerine takılıyordu. Hafızasında Ellie'nin bir görüntüsü belirdi: Ormanda, eğilmiş, kazdıkça kazıyor.

"Henüz değil," dedi.

Danny'nin zihni boşalmıştı sanki. Ne yapacağını bilemiyordu. Bu meseleyi nasıl ele alacağını. Ellie'yi herhangi bir şeyle suçlamak doğru gelmiyordu. O yüzden her zamanki moduna geçti ve Ellie'ye hep yapmak istediği şeyi yapmaya odaklandı. Onu korumak. Bir kahraman olmak. Sweatshirtünü çıkarıp Ellie'nin omuzlarına attı. "Gel hadi," dedi. "Seni eve bırakayım."

Kamyonetin içindeki hava boğucuydu. Yola çıkmalı birkaç kilometre olmuştu. "Isındın mı biraz?" Danny düğmeye uzanarak sıcaklığı azalttı. Ellie cevap vermedi. Usulca ağlıyordu. "Sorun ne?" Danny bunun aptalca bir soru olduğunu düşündü.

Ellie titriyor, sık sık ürperiyordu. "Bir şey yok. Ben sadece... çok korktum," dedi boğulur gibi.

Danny onu sakinleştirmeye çalışarak, "Her şey yolunda," dedi.

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

"Hiçbir şey yolunda değil." Sözcükler dudaklarından öyle sert çıkmıştı ki Ellie ayağını yere vurmuş gibi bir etki yapmıştı. Her şey fazla pürüzlüydü. Fazla keskin. "Hiçbir şey yolunda değil ve hiçbir zaman da olmayacak. Sürünerek girilecek yerlerde uyuyorum. İçimde öyle bir öfke var ki önüme gelene vurmak istiyorum. Girdiğim her odada önce çıkışlara bakıyor, tüm pencerelerin açılabilceğinden emin olmaya çalışıyorum. Birilerinin bana dokunmasına katlanamıyorum. Siktiğimin saçımı bile kesemiyorum. Birileri ne zaman bana Ellie dese onlara adımın bu olmadığını söylemek istiyorum. Tutulduğum yerde... bana Destiny diyorlardı." Duraksadı. "Bunu söylememem gerekirdi. Unut gitsin."

Ellie'nin itiraf ettiği her şey akıllalmazdı. Yaşadıkları o kadar korkunçtu ki. Danny hayatta kalmanın bu kadar çirkin bir yüzü olacağını hiç düşünmemişti daha önce. "Unuttum bile," dedi ama ismi aklının bir köşesine kaydetti. Destiny. Bir anlamı var mıydı acaba? Ellie'yi ne tür insanların kaçırdığına dair bir ipucu olabilir miydi? Bir tarikat belki? "Her şey yolunda ya da yoluna girecek." Danny duraksadı, direksiyonu daha sıkı kavradı. "Tavan arasının daracık kısmında uyumak istiyorsan ben de oraya senin için yatak yaparım. Birine vurmak istiyorsan bana vurabilirsin. Çıkışlara ihtiyacın varsa pencereleri açarım. Kimse sana dokunmasın mı istiyorsun? Yanı başında otururum. Paniklersen içine nefes alıp ver diye kesekâğıdı bulurum," dedi söz verir gibi.

Ellie'nin boğazından bir hıçkırık koptu. Kaldıramayacağı kadar büyük bir acıydı bu. Baskı hafifledi. "Korkuyorum," diye tekrarladı.

Danny, "Ben de," diye itirafta bulundu. "Burası bilinmeyen bir bölge. Ama sen dayanırsan ben de dayanırım."

Ellie hiçbir şey söylemedi ama emniyet kemerini çözüp Danny'ye sokuldu ve başını omzuna yasladı.

Yirmi İkinci BÖLÜM

Saat gece yarısına geliyordu ve Chelsey babasının çalışma odasındaydı. Duvardaki hayvan kafalarını, fotoğrafları ve plaketleri kaldırmış, yerlerine küçük iğneler, yapışkan notlar ve fotoğraflarla dolu devasa bir Washington haritası asmıştı. Toplam on üç fotoğraf. Hepsi de Eyalet Çapında Çözülmemiş Davalar Birimi'nden Gemma Kincaid'in yardımıyla elde edilmişti. Hepsi de bulunamamış kayıp insanlardı. Tamamı on dört ve on yedi yaş aralığındaki kızlardı. Hepsi fakirdi. Hepsi beyazdı. Bu on üç kişiden Gabby Barlowe da dahil olmak üzere dördünün cesedi bulunmuştu. Hepsi de elle boğularak çeşitli eyalet parklarına bırakılmıştı. Bu on üç kişi içinden koruma altındaki bir çocuk olan Hannah Johnson en son mavi bir steysin vagonun yanında görülmüştü. Tıpkı Gabby gibi. Tıpkı Ellie gibi. İki kere olması tesadüftü. Ancak üç, bir örüntü var demekti.

Chelsey, Willa'ya döndü. O hâlâ bir anomaliydi. Resme uymuyordu. Onun fotoğrafını en kenara, diğer kızlardan uzağa iğnelemişti. Onu neden almıştı? Ne değişmişti? Bir şey olmuştu. Bulunan son ceset Gabby'ninkiydi. Sonra Ellie mucizevi bir biçimde geri dönmüştü. Chelsey kızın tertemiz, bembeyaz boynunu düşündü. Düzgünce törpülenmiş, kırılmamış tırnaklarını. Ellerinde

ELLIE BLACK'İN DÖNÜŞÜ

ya da dizlerinde bir araçtan atladığını gösteren yara bereler yoktu. Belki de kaçmamıştı. Belki de ölüme terk edilmemişti. Peki bu ne anlama geliyordu? Ellie'de bir tuhaflık olduğu anlamına geliyordu. Ellie'nin bir şeyleri söylemediği anlamına geliyordu.

Chelsey gözlerini ovuşturarak tekrar duvara baktı. Delilik miydi bu? Tüm bu kızların arasında bir bağlantı olduğunu düşünmek? Chelsey'nin, bu küçük kasaba polisinin bu kadar büyük bir davaya, bu kadar etkili bir katile rastlaması? Ellie'nin her nasılsa tüm bunların anahtarı olması?

Keşke şu kızlar konuşabilseydi. Ne derlerdi? Ne tür dehşetler fısıldarlardı? Chelsey'nin yediği beş altı paket Clif Bar midesine küçük taşlar gibi oturmuştu. Omzunda Lydia'nın buz gibi silüetini hissetti. Ablası bir anda fazlasıyla canlanmıştı. Kahkahası. Kokusu. Sözleri: *Serçeparmak sözü*. Derken Chelsey'nin arkasında başka gölgeler de belirdi. Kayıp kızlardan bir kalabalık. Cevap vermiyorlardı. Olan bitenlerden bahsetmiyorlardı. Fısıldıyorlardı: *Bul bizi. Lütfen*. Sözleri monoton bir melodiye, bir emre dönüşüyordu. Başını yana doğru eğerek haritaya baktı ve sessizce, *Bulacağım*, dedi. *Söz veriyorum. Yemin ediyorum*. Sanki o kadar kolaymış gibi. Şu çocukluk yeminleri. Kızların gençken ettikleri türden yeminler. Peri ışıklarını yakarak yataklarında uyurken, karanlık çöktükten sonra sokaklarda koşarken, bisikletlerini sürerken ve evden uzaklaşmak tehlikeli değilken edilen türden.

Telefonunu eline alıp bir numara tuşladı.

Telefon çaldı. "Dedektif Calhoun, saat gece yarısını geçiyor," diye açtı Kat telefonu.

"Bu kadar geç saatte aradığım için üzgünüm," dedi Chelsey ama aslında üzgün falan değildi. İki kat hızlı ilerleyen zamana karşı yarıştığını hissediyordu. "Ama yarın sabah ilk iş Ellie'yi karakola getirmen gerekiyor," dedi otoriter bir sesle. Willa'nın fotoğrafına baktı. Chelsey kararlıydı. Artık düşünülmesi gereken tek kişi Ellie

değildi. Gabby Barlowe'dan beri olmamıştı. Ama o zaman, Gabby gömüleli çok olduğundan Chelsey zamanın ondan yana olduğunu hissetmişti. Oysa şimdi Willa hâlâ hayatta olabilirdi. Ellie ise ona köstek oluyor, ona yalan söylüyordu. Artık iki rakiplerdi. Bir arazi-nin iki ucundan birbirlerine bakıyorlardı.

“Ne? Neden?” Kat sinirlenmiş, biraz da paniklemişti.

Chelsey, kazananı olmayan bir savaş başlatmak üzere olduğunu hissediyordu. Ama başka bir seçeneği var mıydı ki? Willa'yı bulmak için ne yapması gerekiyorsa yapacaktı. Gerekirse Ellie'ye karşı tanık-mış gibi davranacaktı. “Birtakım...” Duraksadı, sözcüklerin dilinde bükülmesine izin verdi. “...sorularım olacak. Dosyayı kapamak için.”

“Bunun için karakola gelmesi mi gerekiyor?” diye sordu Kat.

Chelsey'nin kulakları çınlamaya başladı. Bir uyarı alarmı gibi. “Evet, resmî bir süreç. Bazı evrak işlerinin onaylanması gerekiyor.” Chelsey fazlasıyla kaygan bir yamacın ucunda duruyordu. Ne ka-dar ileri gidecekti? Kendine itiraf edemese de birinin hayatını kur-tarmak için her şey yapardı. Keşke. Keşke. Keşke. Bu adamı yakala-mak için neler yapabileceğini fark edince hafiften ürktü.

“Ah, peki. Tamam,” dedi Kat. “Yarın onu getiririm.”

“Harika,” dedi Chelsey. Sabah sekize, karakolun açıldığı saate sözleştiler.

Chelsey babasının çalışma odasından çıktı. Koridorda Lydia'nın odasının kapısını ittirdi. Aynı kokuyordu. Bebek pudrası ve ayçi-çeği parfümü. Lydia gibi. Chelsey ışığı yakıp beyaz dantelli yatak örtüsünün üzerine oturdu. Kapının üzerinde her biri tek sayfaya yazılmış sekiz harf asılıydı. Yan yana durunca özgürlük kelimesini oluşturuyorlardı. Lydia hepsini kendi yapmıştı. Chelsey ablasının harflerin çerçevesini oluşturmasını, ardından da her birinin içini noktalarla, çizgilerle ya da küçük papatyalarla dolduruşunu izler-ken havayı keçeli kalem kokusu doldurmuştu.

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

Oscar onu öldürmemiş olsa Lydia ne yapardı diye düşündü. Chelsey onun sık sık seyahat edeceğinden emindi. Evden çıkıp müzik festivallerine, hatta belki Burning Man'e katılırdı. Ama hep geri dönerdi. Yol yorgunu ve perişan, cesur babasına, evhamlı annesine, yapışkan kardeşine minnettar olurdu. Lusit masada Chelsey'yle birlikte oturur, hâlâ babalarıyla evli olan anneleri onlara yemek hazırlarken uzak diyarlardan hikâyeler anlatırdı. Tavuk *tetrazzini*. Lydia Alabama'da pikan cevizli turta, Kansas'ta barbekü, Louisiana'da kerevit yemiş olurdu ama hâlâ annesinin yemeklerinin üstüne tanımazdı.

Chelsey boğazında oluşan yumruyu yutkundu. Gözyaşlarına geçit vermeyecekti. Tüm o kızlar. O ıslıl ıslıl, cesur, güzel kızlar. Heba edilen onca potansiyel. Sönüp gitmiş tüm o olasılıklar. Olabilecekler. Sorular sonsuza dek uzanıyordu. Lydia'nın Beatrix Potter tavşanlarından birini yatağın üzerinden alıp titrek, güçsüz bir öfkeyle ona doğru haykırdı.

ix

Grace bir lütuftu. Dünyada hâlâ güzel şeyler olduğuna dair bir anımsatıcı. Çoğu gece, sıra bende değilse, David onun benimle uyumasına izin verirdi. Hiç sorgulamazdım bunu. Vücudumu onun etrafına sarar, kışın acımasız soğukunda onu ısıtır, morarmış parmaklarını uyluklarımın arasına alıp başını göğsüme bastırırdım. Soğuk yavaş yavaş uzaklaştı ve baharda uzun çimlerin arasında yılanları kovaladık, hatta bir tavşan yuvası bulduk. Bir keresinde böğürtlen çalılarının arasında gezinen bir tilki bile gördük.

Çubuklarla toprağa yaza yaza çift haneli sayıları toplamayı öğrettim ona. Baykuş dışkılarını da inceledik. Ona ilkokulda bana öğretilen fare kemiklerini öğrettim. Yaz geldi ve yerleşke çürük kokmaya başladı. Ama sıcaklığın tadını çıkarıp içimize çektik. Akşamları serinlemek için dereye yıkandık. Ben avuçlarımı birleştirip sırtına su akıtırken o da eğilip beklerdi. Buna ejderha kuyruğu adını vermiştim. “Ring Around the Rosie” söyleyip sarmaşıklarla kedi beşiği oynardık.

Hatırlıyorum da o zamanlar mutluydum.

Yanlış bir şey mi bu? Kötü mü? Ufacık bir mutluluk tohumu bulup onu büyütmüş olmam? O benimdi. Onun her şeyi olmak istiyordum. Her şeyi olmaya çalıştım. Abla. Anne. Öğretmen.

Kurtarıcı. Neyse, ne demişler? Günler uzun ama aylar kısa mıydı? Öyle bir şey miydi? Benim için öyle oldu. Zaman gitgide daha az anlam ifade etmeye başladı. Galiba sonunda pes etmiştim. David'in dünyasının prizmasında kendimi kaybetmiştim artık. Gözcü ağaçların, cüruf briketlerinin ve plastik örtülerin arasında sonsuza dek kapana kısılmıştım. Yabaniliği içime almıştım. Karanlığın beni yutmasına izin vermiş ve dibe batarken gülümsemiştim.

Sonbaharın eli kulağındaydı. Gökyüzü koyu griydi. Bütün gün dağların tepesinde toplanan, okyanus yağmuruyla doldukça dolan bulutları izliyordum. Derede somonlar yumurtluyordu. Su mavi sırtlı parlak kırmızı bedenlerle doluydu. Elimizi uzatıp birini yakaladık. Yumurta dolu bir dişiydi. Ateşte pişirdik onu.

Grace tabağındakileri didikliyordu. “Keşke bu tavuk nugget olsaydı,” diye fısıldadı.

“Tavuk nuggetmiş gibi yap,” diye dil döktüm. Köpekler kamp alanının etrafına dağılmıştı. Nefes aldıkça açık ağızlarından buharlar çıkıyordu. Star hemen yanımdaydı. O da Grace'ten hoşlanmıştı. Sürekli peşimizde doluyor, topuklarımızı kapmaya çalışıyordu. Bizi ağaçların arasında kovalıyordu.

Biri tarafından izlendiğimi hissettim. David bana bakıyordu.

“Bir lokma al,” dedim Grace'e kısık sesle.

Grace yüksek sesle, biraz fazla yüksek sesle, “Aç değilim,” dedi.

David oturduğu yerden kalktı. “Grace,” diye seslendi. Sesi yerleşkede bir uğursuzluk işareti gibi yankılandı. “Yanıma gel.”

Bir çırpınma. Korku kanatlarını çırpıyordu.

“Hayır.” Grace kollarını belime sarıp burnunu karnımın en yumuşak kısmına bastırdı. “Hayır.”

Ben beş, Sam ise on beş yaşındayken boğazına şeker kaçmıştı. Dışarıdan koşarak mutfığa girdiğinde yüzü kıpkırmızı ve terli,

nefesi hava sanki küçücük bir delikten geçermiş gibi hırıltılıydı. Annem 911'i aramış, o sırada da sürekli Sam'in kolunu okşayarak ona ne kadar cesur olduğunu söyleyip durmuştu. Annemin böyle eşsiz bir becerisi vardı, üzerine gelen bir trenin karşısına geçip her şeyin yoluna gireceğini söyleyebilirdi. Her şey yolunda. Endişelenme sen. Her neyse, Heimlich manevrası yapamazdı çünkü Sam teknik olarak boğulmuyordu. Gözlerimden yaşlar süzölmüştü. *Seni seviyorum, Sam. Seni çok seviyorum*, diye hıçkırmıştım. Nihayetinde şeker erimişti. Sam tekrar nefes almıştı ama o kısacık birkaç dakikada, birazcık hava için mücadele ederken onunla seve seve yer değiştirdim. Grace için de aynısı geçerliydi.

"Benim hatam," diye yalan söyledim. "Tavuk nugget muhabbetini ben açtım."

David elleri ceplerinde bize doğru ilerledi. Dudakları seğirdi. Son zamanlarda kötü bir ruh halindeydi. Odasında daha çok zaman geçiriyor, televizyon izliyordu. Sonra aniden kendini dışarı atıp yerleşkede volta atmaya başlıyor, ellerini saçlarında gezdirirken çenesi geriliyordu. Gözleri deli deli bakarken bir sürü saçma sapan şey söylüyordu. Hükümetin nasıl tehlikeli ve dramatik bir değişimin eşiğinde olduğundan, otoriter bir kontrol arayışında olduğundan, dünyada yepyeni bir düzenin kurulduğundan, kendisinin geride bırakıldığından bahsediyordu.

"Bazı kültürlerde yalan söylemenin cezası ölümdür." Bizden bir adım ötede durdu.

Ağzımı açtım.

Charity fısıldayarak, "Yapma," dedi.

"Disiplin olmazsa düzensizlik baş gösterir," dedi David biraz daha yaklaşarak. "Yanlış yapanlar cezalandırılmalı."

Grace'in sırtını, kemikli omuzlarının arasındaki boşluğu okşadım. "Katılıyorum." Başımı onaylar gibi salladım. Ardından

Grace'in kollarını belimden çözmeye başladım. Tutuşu gevşedi. Baston yutmuş gibi dimdik, onu yerine götürmeye hazır bekledim. David'in gözlerindeki belli belirsiz ışıltıyı neredeyse kaçırıyordum. Ama gördüm. Bu da tüylerimi diken diken etti.

Gökyüzü o gri ağzını açtı, iri yağmur damlaları dökülmeye başladı. Grace benden koparılıp alındı. Michael onu belinden kavramıştı. Grace tekmeler savurarak ve yeni adımı –Destiny– haykırmaya çılgınlık atıyordu. Öfkesinde bile bir güzellik vardı. Böylesi bir dikbaşlılık, böylesi bir cesaret. Bu yönünü törpülemem gerekecekti.

Grace birkaç dirsek ve iyi hesaplanmış bir diz darbesiyle kurtulmayı başardı. Yeniden bana doğru atıldı. “Beni bırakma,” dedi. Kolları beni aşağı çeken zincirler gibiydi. O an, bir noktada öfkelenmekten korkan birine dönüştüğümü fark ettim.

David yanı başımızda dikiliyordu. Sakin. Soğukkanlı. Testi geçip geçemeyeceğimi görmeyi bekliyordu. Grace'i korumaya çalışırsam cezası daha sert olurdu. Parmaklarını teker teker kalçamdan çekti. Güçlü bir iradesi vardı. Ama benimki daha güçlüydü. Öne doğru eğilip ağzımı kulağına dayadım. “Git hadi,” diye fısıldadım. Dilim zımpara gibi kurumuştı. Gözyaşlarıma hâkim oldum. Onun beni ağlarken görmesini istemedim. Onun daha fazla ağlamasını istemedim. “Valkyrie'ymişsin gibi davran. Gücünü şimşekten alan şu cesur savaşçı gibi.”

Charity bana bir baş onayı verdi. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Grace'i kendimden uzaklaştırdım. “Hayır,” diye sızlandı. Michael onu kollarına alıp yeraltı sığınağının oraya taşıdı. Grace bütün o süre boyunca kollarını uzatarak bana seslendi. Ona arkamı dönüp oturdum. Yağmur sırtıma vuruyordu.

“Onu fazla şımarttın,” diye fısıldadı Charity. Kaşığı ağzına yaklaştırırken gözleri omzumun üzerinden David'e kaydı.

“Şımartmıyorum,” diye fısıldadım. Ama güçlü bir inkâr değildi. Belki de şımartmıştım. Star burnunu bana sürtrü. Birkaç ay önce

birkaç dişini kaybetmişti, ben de onlarla çubuklardan bir rüzgâr çanı yapmıştım.

Charity zorla da olsa solgun bir gülümseme yerleştirdi yüzüne. “Şımartıyorsun. Fazla yakınlaşmamak en iyisi,” dedi. Yağmur, sesini bastırıyordu. Hope’tan bahsetmedik. Daha önce tohumlarla ne yaptığımızdan. Benim daha sonra ne yaptığımdan. Ya da neden yaptığımızdan, hamile kalmaktan kaçınmaya çalıştığımızdan ve artık hamile kalabileceğimizden. Bundan çok korkuyordum. Her türlü senaryoyu düşündüm. Ya hamile kalırsam? Ondan kendi çabamla mı kurtulmaya çalışacaktım? Yoksa bebeği doğuracak mıydım? David benim bebeğimi Serendipity’ye verir, sonra da istediğini aldığı için beni öldürür müydü? Keşke bunları Charity’yle konuşabilseydim. Ama o kendi içine kapanmıştı. Nadiren konuşuyordu. Her zaman kaygılı görünüyor, gözleri boş boş bakıyordu.

“Bazen Grace’e ondan nefret edermiş gibi bakıyorsun.”

Charity sessiz kaldı. İnkâr etmedi. “Sen doğru olanı yaptın,” dedi sonunda. “Yoksa David daha beterini yapardı.”

Ona katılır gibi mırıldandım. Grace’e olan sevgim, korkumla doğrudan bağlantılıydı. Daimi bir kaygı halindeydim. Hızla zayıflıyor, kırılganlaşıyordu. Çoğu gece o uyurken sırf ciğerlerinin şişip indiğini hissetmek için elimi göğsüne götürüyordum. Gerçekten güvende olduğunu bildiğim tek an, nefeslerini sayabildiğim zamanlardı. Bir cesaret, omzumun üzerinden Grace’in kilitlendiği sığınağa baktım. Gözlerim David’e takıldı. Yüzünde küçük, vahşi bir gülümseme vardı. İfadesinde alttan alta bir şeyler kaynıyordu. O an, midem ağrımına rağmen somonumu bitirdim. Hepsini. Hatta kömüre dönmüş derisini bile.

Yirmi Üçüncü BÖLÜM

Ertesi sabah Chelsey kahvaltı tabağını önüne koyan Noah'yı izledi. Chelsey ikinci kahvesini kafaya dikerken saçları hâlâ ıslaktı. Noah masaya otururken başını yana eğdi. "İyi misin? Yorgun gibisin. Dün gece çok geç geldin."

Chelsey yeniden babasının çalışma odasını hatırladı. Kayıp kızların fotoğraflarını asmak için duvar kâğıdında açtığı küçük delikleri. Gecenin bir yarısında Kat'i arayışını. Gerçeği büküşünü. Ellie, kırk beş dakikaya karakolda olacaktı.

"Bugün Ellie geliyor. O yüzden kendime kafein yüklemesi yapmak istiyorum," dedi.

"Vay be. Demek sonunda onu ifade vermeye ikna ettin ha? Nasıl başardın bunu?"

Chelsey'nin dudakları seğirdi. Tabağının kenarına yapışmış yumurta parçalarına odaklandı. "Büyüleyici kişiliğim sayesinde tabii ki," dedi umursamaz bir alaycılıkla. Bir nefes verip kendini tekrar sandalyesine bıraktı. "Gerginim," diye itiraf etti. "Bu onunla son şansım olabilir ve..." Zihninde Willa'nın bir görüntüsü belirdi. Onun ölmüş olabileceğini düşünmeyi reddediyordu. Onun yerine bir yerlerde sıkışıp kalmış, tepesinde gitgide bir gölgenin büyüdüğü dokuz yaşında bir kız hayal etti. Noah'ya tüm bunları anlatmakta

tereddüt etti. Acaba Chelsey'nin teorisi hakkında ne düşünürdü? Diğer kızların da Ellie'yle birlikte tutulduğu fikrine. Ellie'nin bir şeyler sakladığı fikrine. Peki ya Chelsey'nin metotları hakkında? Bugün Ellie'yi karakola getirebilmek için yalan söylemesi hakkında ne düşünürdü? Ama şayet Ellie soruşturmayı kasten engelliyorsa... Bu ne anlama gelirdi? Aklına tek bir şey geldi. Suç ortaklığı. Yakında Noah'ya her şeyi anlatabilirdi. Gerçeklere ulaşır ulaşmaz. "Her şeyin yolunda gitmesi gerek. Hepsi bu."

Noah'nın dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Daha önce onlarca mağdurla konuştun."

Hiçbiri böyle değildi, diye düşündü Chelsey.

Noah elini uzattı, aralarındaki mesafeyi kapayarak bir elini onunkinin üstüne koydu. "Halledersin sen." O kadar sağlamdı ki. Coldwell Sahili'ndeki gelgit esnasında dalgaların vurduğu sivri kayalara benziyordu. Kolunu döndürerek avucunu yukarı çevirdi. Parmakları kenetlendi.

"Haklısın," dedi. Noah'nın elini tuttu. Bir süre de bırakmadı. Keşke ona istediği her şeyi verebilseydi. Günün birinde bunu yapabileceğini düşündü. Ellie vakasını çözdükten sonra. Gerçeği ortaya çıkardıktan sonra. Chelsey o zaman özgür olacaktı.

"Geldiğin için teşekkürler," dedi Chelsey, Ellie'ye karakolun içinde yol gösterirken. Chelsey geldiğinde Kat ile Ellie onu bekliyordu. Kat de kalmak istemişti. Ellie'nin yanında olmak. Ancak Ellie annesini göndermişti. Gidip bir işini halletmesi, *bir şeyler yapması* için ısrar etmişti.

Toplantı odasına vardıklarında Chelsey kapıyı ardına kadar açıp Ellie'ye önden girmesini işaret etti. Bakılacak çok bir şey yoktu. Köşede eski moda bir televizyon vardı. Üzerinde analog bir saatin asılı durduğu beyaz tahta. Chelsey orada çalışmaya başladığından beri hiç temizlenmemiş bir kahve makinesi.

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

Ellie içeri girip bir sandalyeye oturdu. Babasıyla birlikte rıhtıma gittiği günkü büyük beden ceket vardı yine üzerinde.

Chelsey eliyle kapı kolunu tutarken bir kaşını kaldırdı. “Sakıncası var mı?”

“Hayır.” Ellie doğruldu. “Sorun değil.”

Chelsey kapıyı hızla kapayarak dışarıdaki sesleri ve çalan telefonları susturdu. “Dediğim gibi, bugün geldiğin için minnettarım.” Ellie’nin karşısındaki sandalyeyi çekip oturdu. Elinde bir yığın kâğıt vardı.

“Annem gelmem gerektiğini söyledi,” dedi Ellie asık suratla. “İmzalayamam gereken belgeler varmış.”

Chelsey iç geçirdi. “Gerçek şu ki... Aslında seni buraya getirmek için biraz kurnazlık yaptım.”

Ellie sanki darbe yemiş gibi sarsıldı. “Ben gidiyorum.” Ayağa kalkacak gibi oldu.

“Dur. Bekle.” Chelsey ayağa kalkıp Ellie’ye doğru ilerledi. “Seninle konuşmam gerek.”

Ellie kapıya doğru ilerlerken yarı yolda durdu. Başını iki yana salladı. “Sana yardımcı olamam.”

“Neden yardımcı olamıyorsun?” Chelsey, Ellie’yi inceledi. Dudaklarını bembeyaz bir çizgi halinde birbirine bastırışı. İki yanında gerilen ellerini. Bir şeyler saklıyordu. Ellie’nin gözleri kapıya kaydı. “Beş dakika yeter bana,” diye atıldı Chelsey. “Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin. Beni dinle yeter.”

Ellie tekrar sandalyesine çöktü. “Beş dakika.”

“Teşekkür ederim,” dedi Chelsey ve elinde tuttuğu kâğıtlarla birkaç saniye bekledi. “Biraz huzursuz görünüyorsam kusura bakma,” diye başladı. “Bu sabah çok fazla kahve içtim ve bütün gece gözümü bile kırpmadım. Bir de dün Lacey’deydim. Sweat-shirtündeki kandan bir akrabalık bağlantısı bulduk. Gabby’nin

sweatshirtü yani.” Lewis Salt’ın fotoğrafını masaya bırakırken Ellie’nin irkildiğini fark etti. “Bu adamın adı Lewis Salt. Lacey’de yaşıyor. Ahır ve yeraltı mahzeni olan geniş bir mülkte. Mavi bir steysin vagon kullanıyor.” Ellie bir kez daha irkildi. Chelsey kırpiklerini indirdi. “Seni kaçırmanın o olabileceğini düşündüm.”

“O değil,” dedi Ellie hırıltılı bir sesle. “O değildi.”

Chelsey’nin dudağının ucu kıvrıldı. “Biliyorum. Adamın bir kızı var.” Yığından bir fotoğraf daha çıkarıp Ellie’nin önüne koydu. “Willa Adams. Giydiğin sweatshirtteki kan ona ait.” Sonuçlar Chelsey’nin Ellie’yle görüşmesinden kısa bir süre önce gelmişti. Chelsey yoldayken Montoya mesaj atmıştı: SWEATSHIRTTEKİ KAN WILLA’YLA EŞLEŞTİ. Ellie’nin parmakları masayı kavradı. Chelsey devam etti. “Seni kaçırın kişi her kimse, onu da kaçırmayı garip.”

Chelsey durdu. Ellie’nin bunu inkâr etmesini bekledi. Ancak Ellie’nin bakışları sabitti ve Chelsey bunu bir onay olarak kabul etti. “Geçmişte hep genç kızları kaçırmış. Senin yaşındaki kızları.” Chelsey diğer kızlara ait on üç fotoğrafı tek tek masaya koymaya başladı. Hepsi sadece bir varsayımdan ibaretti ama bir iz yakaladığına ve elindeki davanın bu kadar geniş kapsamlı olduğuna inanmaya başlamıştı.

Chelsey son olarak Gabby Barlowe ve Hannah Johnson’ın kayıp ilanlarını koydu masaya. İkisi de aynı yıl kaybolmuştu. Chelsey arkasına yaslanarak bacak bacak üstüne attı. “Bu, Hannah Johnson. Birileri onu kaybolmadan hemen önce mavi bir steysin vagona binerken görmüş.”

Ellie gözlerini kapadı ve yüzünden yaşlar süzüldü. Koca bir dakika geçti ancak Ellie cevap vermedi. Ama hâlâ oradaydı, hareketsiz ve ürkmüş halde; hayalet bir gölge gibi.

Chelsey devam etti. “Sana kendimden çok bahsetmedim. Beni harekete geçiren şeyden. Adalet anlayışımı neyin oluşturduğundan. Ben liseye giderken ablam kayboldu ve öldürüldü. Sanırım polis olmamın alunda bunun yattığı söylenebilir.” Ellie gözlerini açtı ve

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

Chelsey onu acı bir tebessümle karşıladı. “İki gün boyunca başına ne geldiğini öğrenemedik. Nereye gittiğini. İyi mi yoksa bir yerlerde yaralı halde yatıyor mu? Bunu sık sık düşünürüm. Bilinmezliği yani. Aynı zamanda başka ne yapabilirdik diye de düşünürüm sık sık. Onu canlı olarak gören son kişi bendim,” diye itiraf etti usulca.

O geceyi tekrar hatırladı. Lydia'nın merdivenden inişini ve hayatından sonsuza dek çıkışını izleyişini. Bazen o anı zihninde tekrar tekrar oynatırdı. Farklı seçimler yapardı. Yatağına geri dönmek yerine annesiyle babasını sarsarak uyandırmalı, tüm ışıkları yakmalı ve Lydia'nın peşinden dışarı çıkmalıydı. Şimdi yaptığı da bir bakıma böyle bir şey sayılırdı. Kayıp kızların peşinden gitmek. Onun eylemsizliği yüzünden birinin daha yok olmasına karşı çıkmak. “O geceyle ilgili o kadar çok pişmanlığım var ki. Keşke onu durdurabilseydim.”

“Ablan için her şeyi yaparmış gibi görünüyorsun.” Ellie'nin sesi gözyaşlarıyla boğuklaşmıştı.

Chelsey başıyla onayladı. “Yapardım. Onun için her şeyi yapardım.”

“Anlıyorum,” dedi Ellie.

Chelsey, Sam ile Ellie'yi düşündü. Kat'in onların pek yakın olmadıklarını söyleyişini. “Hani derler ya, kız kardeşinle bir bardak su için ölümüne kavga edersin ama böbreğe ihtiyaç duyarsa ilk sen atılırsın,” dedi Chelsey. Ellie'nin titrek tebessümünde bir anı saklıydı.

Chelsey öne eğilerek dirseklerini masaya dayadı. “Senin de benim gibi pişmanlıkların olmasın, Ellie.” Sesi yumuşaktı. Karanlıkta yükselen bir yakarış. “Bana bir şey söyle. Herhangi bir şey.”

Ellie tereddüt etti. Başını bir tarafa çevirerek yanağının iç kısmını ısırdı. Sonra masaya geri döndü, elini ilk on kızın üzerinde gezdirdi. “Onları tanımıyorum.”

“Peki.” Chelsey fotoğrafları ters çevirerek geride yalnızca Gabby, Hannah ve Willa'nın fotoğraflarını bıraktı. Masadan onlara bakıyorlardı.

“Peki ya Gabby ile Hannah? Onları tanıyor muydun?” Ellie bel-li belirsiz bir onayla çenesini eğdi. “Hannah hâlâ hayatta mı?”

Ellie ağzını sımsıkı kapayarak başını iki yana salladı.

“Hannah öldü mü?” diye sordu Chelsey.

“Evet.” Ellie ellerini gözlerine bastırarak ağlamaya başladı.

“Onu nerede bulabileceğimi biliyor musun? Onu huzura kavuş-turmak istiyorum.”

Ellie dizlerini kavrayıp sıktı. Parmakları önce bembeyaz kesildi, sonra kıpkırmızı, ardından da mosmor oldu. “Bilmiyorum... Cese-di ne yaptığını bilmiyorum.”

“Tamam,” dedi Chelsey. “Hiç sorun değil. Bana epey bir bilgi verdin, Ellie. İyi gidiyorsun. Şimdilik Hannah’yı unut. Sweatshirtün-de çok fazla kan vardı. Willa için çok endişeliyim. O hayatta mı?”

Ellie’nin yüzü sümük ve gözyaşı içinde kalmıştı. “Hayatta.”

Chelsey, ciğerlerine tekrar hava dolduğunu hissetti. En sonunda gerçeğe yaklaşıyordu. Ama istikrarlı olmalıydı. Fazla hızlı giderse Ellie’yi ürkütebilirdi. “Bu iyi haber, Ellie. Gerçekten bunu duydu-ğuma çok sevindim.”

Ellie kollarını kavuşturdu. “Onu koruyup kolladım.”

“Öyle yaptığına eminim,” dedi Chelsey rahatlıkla ve zihninde bir resim oluşmaya başladı. Ormanda yalnız bir kız çocuğu, Ellie onun elini tutmuş. İkisi, evlerine giden yolun başını tutmuş ka-ranlık bir siluete karşı duruyorlar. “Artık tek başına değilsin. Ben de varım. Willa’ya yardım edebilirim. Willa’ya yardım edebilmem için bana yardımcı olur musun?” diye dil döktü Chelsey tatlılıkla.

Ellie’nin çenesi titredi.

Chelsey kâğıtları çıkarıp Washington Eyaleti’nin haritasını çı-kardı. Kat yerlerinden açıp Ellie’nin önüne yerleştirdi. “Bana neresi olduğunu göster, Ellie. Tek yapman gereken işaret etmek.”

Ellie haritayı kendinden uzaklaştırdı. “Biraz ara verebilir miyiz?”

Chelsey’nin heyecanı söndü. Gülümsedi ama gözlerine yansı-madı. “Elbette. İçecek bir şeyler ister misin? Ya da yiyecek?”

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

Ellie duvara baktı. “Eve gitmek istiyorum. Midem ağrıyor.”

“Peki Willa ne olacak, Ellie?” Neredeyse, *Eminim o da evine gitmek istiyordur*, diyecekti ama son anda dilini tuttu. Epey bir ilerleme kaydetmişti. Sınırı aşmak istemiyordu.

Ellie masaya baktı. “Bunu burada yapmak istemiyorum. İzin ver gideyim.” Gözleri toplantı odasında gezindi ve sanki birilerinin izlediğinden endişeliymiş gibi kapıdaki küçük pencereye baktı. “Yarın bize uğra, sana her şeyi anlatayım. Söz veriyorum.”

Chelsey gözlerini kısarak Ellie’ye bakıp onu çözmeye çalıştı. “Tamamdır,” dedi. “Yarın. Söz mü?”

“Evet,” dedi Ellie ayağa kalkarak. “Söz.” Kapının eşiğinde durdu, kola uzandı ve bir an katlanılması güç bir üzüntüyü yüklenmiş gibi göründü. Ama gelip geçici bir andı, o hali hemen uçup gitti. “Adam. Hani şu ablanı öldüren. Onu yakaladılar mı?” diye sordu fırtınalı bir ifadeyle.

“O mu?” Chelsey ayağa kalktı. “O... O da ablamla birlikte öldü. Adı Oscar Swann’dı. Erkek arkadaşıydı. Kimse onun bunu yapabileceğini düşünmüyordu. Çok büyüleyici bir çocuktü. Önce ablamı, sonra kendini öldürmüş.”

Ellie bakışlarını yere çevirdi. “Üzıldüm.”

“Bu adamı yakalayacağız.” Chelsey alnını anlayışlı bir tavırla çattı.

Ellie yalnızca, “Teşekkür ederim,” dedi.

“Asıl *ben* teşekkür ederim,” dedi Chelsey kapı Ellie’nin ardından kapanırken. Biraz bekledi, az önce verdiği söz havada asılı kalmış gibiydi. *Bu adamı yakalayacağız*. Elle tutulabilecek kadar somuttu. İstemsizce yutkundu. Yaklaşmıştı. Çok yaklaşmıştı. Chelsey sanki elini uzatsa adamı yakalayacaktı. Ve yirmi dört saatten kısa bir süre içinde sahiden de Chelsey’nin elinde olacaktı.

Yirmi Dördüncü BÖLÜM

Kat arka kapının açıldığını duyduğunda sigarasını daha yeni yakmıştı.

Ellie dışarı çıkarken Kat, “Selam,” dedi.

“Selam.” Ellie annesinin yanındaki antika bir alüminyum sandalyeye oturdu.

Kat sigarasının külünü silkeledi. İlk nefeste hep başı dönerdi hafiften. Şimdi yavaş yavaş geçiyordu. “Söndürmemi ister misin?”

Ellie, Kat onu karakoldan aldığından beri pek konuşmamıştı. Fakat annesi Ellie’nin arabada nasıl sessiz ve hareketsiz oturduğunu, elleriyle nasıl oynayıp durduğunu görmüştü. Ona nasıl geçtiğini sorduğunda Ellie sadece, “İyi,” demiş, sonra da odasına kapanarak kayıplara karışmıştı. Kayıplara karışmak. Kat ifadeyi düşündü. Onca farklı anlamını. Bir insanın gözünüzün önündeyken bile hâlâ kayıp olabileceğini.

Bütün gün Ellie’yi kontrol etmiş, kulağını kapıya dayayıp durmuştu. Tahtanın ardından gelen sesler tuhaftı. Bazen ağlama, bazen boğuk bir darbe. Belki de Ellie yine öfkelenmişti? Kat çoğu sabah uyandığında Ellie’nin, odasının bir kısmını mahvettiğini görüyordu. Fotoğrafları yırtmış, şilteyi tersyüz etmiş ve bir keresinde de bir bardak kırmıştı. Ama şimdi sakın görünüyordu.

Ellie başını iki yana salladı. “Yoo. Gerek yok. Hatta hoşuma bile gidiyor.” Duraksadı. “Bana Dört Temmuz’u hatırlatıyor.”

Ellie küçükken barbekü partileri verirlerdi. Kat güzellik salonundaki kadınları davet ederdi, Jimmy de mangal yapardı. Bir zamanlar bu ev bir toplanma noktasıydı. Bir zamanlar bu evde pek çok hayat yaşanmıştı. Pek çok kahkaha atılmıştı. Kat o günleri hatırlayarak gülmüsedti. “Belki bu sene bir parti veririz.” Yazın elini kulağındaydı ama sürekli yağmur yağarken insan farkına varamıyordu bunun. Havada hafif bir ozon kokusu vardı. Yaklaşan fırtınanın kokusu.

Ellie omuz silkip ceketinin fermuarıyla oynadı. “Güzel olur.”

Kat, Ellie’yi inceledi. Kızının bu içine kapanık halini. Ellie’nin bir parça dramatik olduğunu düşünürdü hep. Dizi sıyrıldığında feryat eden. Peynirli makarna yerken dilini yaktığında çığlık atan. Gök başına yıkılıyormuş gibi davranan. Ellie hep böyle yoğun yaşardı. Bu özelliğini neden ondan çekip almak istemişti ki? Neden onu susturup sessiz olmasını söylemişti? Ama şimdi görüyordu. Görüyordu. O kahkahalar. O kavgalar. O feryat figan ağlamalar. Birer armağandı aslında. Hepsi.

Kat sigarasından bir fırt daha çekti. “Sam hamileyken bu sandalyelere oturmazdı. Ağırlığı altında paramparça olacaklarından korkuyordu. Baban onun saçmaladığını düşünmüştü. ‘Bu sandalyeler sen doğmadan önce yapıldı ve sen öldükten çok sonra da sapa sağlam duracak,’ demişti.” Nefes verdi. Sigaranın dumanı geceye tutunan bir sarmaşık gibi yükseltti. “Her neyse, birkaç hafta sonra baban bunlardan birine oturdu ve sandalyenin ayakları kırıldı.”

Ellie kıkırdadı. Kat de. Ama sonra gülüşü soldu. “İlk kez... senden sonra ilk kez o zaman gerçekten güldüm...” Başını bir kez daha iki yana salladı. Gözkapakları yanıyor, tanıdık gözyaşlarıyla doluyordu. “Kendimi o kadar suçlu hissettim ki.”

“Mutlu olmanda bir sorun yok.” Ellie bu sözleri son dileğini dile getirir gibi fısıldadı.

Kat başını dalgınca sallayarak onayladı, sararmış otlara dalmıştı. “Hep kızlarım olsun istemiştım. Sadece kızlarım.” Bunu daha önce de söylemişti. Hatta sayılamayacak kadar çok kez. “Onlar seni hiç bırakmaz. Oğlanlar büyür, maceralara atılır ve sonra evlenirler. Ondan sonra da artık senin değillerdir. Kızlar da tüm bunları yapar ama hep eve dönerler.”

Ellie’nin gözünden iri bir damla süzöldü. “Özür dilerim.”

Kat’in ifadesi yumuşadı. “Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı. Senin için bir şeyleri yoluna koyabilmek istiyorum. Küçükken sıyrılan dizini öpmeye bakıyordu her şey.” Sigarasını ezerek söndürdü.

“Anne,” diye söze girdi Ellie, sonra fikrini değıştirdi. “Yarın arabayı ödünç alabilir miyim?”

“Ah.” Kat bunu düşünürken kaşlarını çatı. Ellie’nin gitmesine izin verme meselesini düşünürken. Belki eskiden olsa Kat, *Ne zararı olacak ki? En kötü ne olabilir ki?* diye düşünürdü. Oysa şimdi tüm bu belirsizliklerle nasıl yaşayacağını merak ediyordu. Kızını düştüğü çukurdan çıkarıp aynı zamanda kendini o çukurda bulmamayı nasıl başaracağını. “Seni ben götürebilirim.” Bugün Ellie’yi karakola bıraktıktan sonra işlerini halletmeye gider gibi yapmış ama aslında caddenin aşağısına park edip beklemişti.

“Belki Sam’e giderim diyordum.” Ellie, Kat’e baktı.

Kat’in yüzünde ani bir şaşkınlık belirdi, hemen yumuşadı. “Evet, tabii, tamam,” dedi. “Sorun olmaz sanırım.” Tek istediği buydu. Sam ve Ellie’nin arkadaş olması. Yaşlandıkça ardında ne bırakacağından daha çok endişelenir olmuştu. Ellie ile Sam’in yakın olmasını, o gittikten sonra birbirlerine sahip çıkmalarını istiyordu.

“Teşekkürler. Ben yatmaya gidiyorum.” Ellie kalkarken sandalyenin alüminyum iskeleti betona sürtündü. “İyi geceler.”

“İyi geceler.”

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

Ellie kapıda durdu. “Görüşürüz,” dedi, sonra daha alçak bir sesle, “Seni seviyorum,” diye ekledi.

“Ben de seni seviyorum,” dedi Kat ama kapı çoktan kapanmış, Ellie gitmişti.

Jimmy uyurken ısıklık çalar gibi bir ses çıkarıyordu. Rüyasında okyanusu ve hayatındaki kadınları görüyordu: Kat, Sam, Ellie, Valeria ve Mia. Hepsi *Turmoil*'in güvertesindeydi. Açık, aydınlık ve soğuk bir hava vardı. Hepsinin yanakları rüzgârdan pembeleşmiş, burunları kızarmıştı ama kocaman gülümsüyorlardı. Oltalarını atarken şen şakraklardı. Motown dinliyorlardı. The Beatles. Bir ışık çaktı ve sahne aynı olsa da Ellie daha küçüktü ve bu kez ikisi baş başaydı. Jimmy kızına balık temizleme sanatının inceliklerini öğretiyordu. Bir ışık daha çaktı ve bu kez akşamdı, güvertede uyukluyordu, güneş altında miskinleşmişti ve mutluydu. Ellie hâlâ oradaydı. Hâlâ yanındaydı. Jimmy kızının dudaklarının yanağına değdiğini hissetti ve gözlerini açtı.

Uyanmıştı. Evdeydi. En sevdiği koltuğunda oturuyordu ve Ellie bir ergendi. Hayır, ergen de değildi. Neredeyse yirmi yaşında olacaktı. Kendine zamanın geçtiğini hatırlatıp durmak zorunda kalıyordu. İçinde yaşadığı mağaradan çıkmak zorunda olduğunu. “Seni uyandırmak istememiştim,” dedi Ellie. “Sadece iyi geceler demek istedim.”

“İyi geceler.” Jimmy'nin sesi boğuktu. “Annen nerede?”

Ellie başıyla işaret etti. “Dumanı takip et.”

Jimmy o şeylerin bir gün Kat'i öldüreceğine dair bir şeyler söyleyebilirdi ama yapmadı. Dilini tuttu. Artık ölümle ilgili şakalar yapmıyordu. Ellie televizyonu kapadı, battaniyeyi katlayıp bir yastığı kabarttı. Jimmy, “Yarın öğleden sonra tekneye gitmek ister misin?” diye sordu.

Ellie'nin alnı kırıştı. Yüzünden bir gölge gelip geçti. "Olur, isterim. Hoşuma gider."

Jimmy bir kez başını salladı. "Anlaştık o zaman." Ayağa kalktı. "Ben gidip anneni içeri sokayım. Sen de geç saatlere kadar oturma."

Kat'i arka bahçede bir sigara daha yakarken buldu. İnce sweat-shirtünün altında memeleri sarkıktı. Parmak boğumları çarpık ve nasırlı. Saçları tel tel olmuş ve beyazlamış. Jimmy'ye göre hâlâ rüya gibiydi. Her zamanki kadar güzeldi.

Oturdu, Kat'in paketinden bir sigara çıkarıp dişlerinin arasına sıkıştırarak yaktı.

"Ellie'yi gördün mü?" diye sordu Kat.

"Yatmaya gidiyordu."

Sessizlik çöktü. Birlikte sigaralarını tüttürdüler. "Bana söylememiştin," dedi Kat. "Ellie kayıpken Dedektif Calhoun'u görmeye gittiğini yani. Ben de seninle gelirdim. Neden bana söylemedin?"

Nedense Jimmy'nin aklına okul bahçesi, onun peltekliğiyle dalga geçen o oğlanlar geldi. İçinde tomurcuklanan ve nihayetinde metanetle bastırıldığı o korku. Sonra insanı iyi bir koca yapanın ne olduğunu düşündü. İyi bir baba. İyi bir adam. Bazen kendinden o kadar da emin olamıyordu. Ama Kat'i tanıyordu.

"Seni korumak istedim," dedi. Kat'i şimdilerde nasıl sevdiğini düşündü. Nasıl hep seveceğini. Okyanusu sevdiğinden bile çok. *Turmoil*'den bile çok. Bir karar verdi. "Bir süredir düşünüyordum," dedi ellerini kavuşturarak. "Tekneyi ve ruhsatı satmanın zamanı geldi mi acaba?"

"Öyle mi?" diye sordu Kat kayıtsız görünmeye çalışarak ama gözlerinde bir ışıltı vardı. Umut.

"Evet," diye yanıtladı Jimmy. "Özür dilerim, Kat. Ben yeterince kazanamadığım için senin de çalışman bana kendimi kötü hissettiriyor." İçinde yine bir yetersizlik hissi belirdi, öfkелendi. Bazen

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

kendini bir şeyleri ıskalamaş, dünya ona bir şeyler borçluymuş gibi hissediyordu.

“Ben hiç dert etmedim,” dedi Kat.

Jimmy karısına baktı. “Öyle mi?”

“Tabii ki öyle, Jim. Biz bir ekibiz. Belki bir zamanlar biraz utanmışımdır ama artık öyle düşünmüyorum. Sam’le geçirdiğimiz şu Noel’i hatırlıyor musun? Hani sadece ucuzcu mağazanın tekinden bir kutu boya kalemi ile resim defteri alabilmiştik. Üzül müştüm ama şimdi düşününce... gurur duyuyorum. İşleri yoluna koyduk. Anlıyor musun?” diye sordu.

Jimmy anlıyordu. Dürüst olması gerekirse evlendiklerinde Kat’e âşık değildi. Kat’in de ona âşık olmadığını biliyordu. Kat hamile kaldığında henüz birkaç aydır çıkıyorlardı. Jimmy on dokuz yaşındaydı. Kat on sekiz. Mantıklı olan buydu. Dünyaya karşı iki kişi olmak, tek olmaktan daha iyi geliyordu kulağa. Ama yıllar içinde Kat’e âşık olmuştu. Özellikle de çocukları olduktan sonra. Evet, o zamanlar bir takımdılar. Üç kuruş parayla ve bir gıdım uykuyla idare ediyorlardı. Birbirlerinin sevgisini hak etmişlerdi.

Jimmy yıldızlara baktı. Coldwell gibi küçük bir kasabada bile ışık kirliliği çok fazlaydı. Okyanusta daha net görünürdü. Bir yanı suyu daima özleyecekti. Ama o tekneyi satacaktı. Kat, Ellie ve Sam için, ailesi için neyi var neyi yoksa satardı.

Yirmi Beşinci BÖLÜM

Sabah vaktiydi ve müzik dinlemek için çok erkendi. Özellikle de bu tarz müzikler. Eşi Valerie ne zaman Jimmy Buffett çalsa Sam kadın seçimini sorguluyordu. Yine de Valerie'nin kızları Mia'ya dans ederek cennette bir çizburger olmakla ilgili bir şarkı söyleyişini izlerken gülümsedi. Nedenini anlayabiliyordu. Berrak bir gündü. Gökyüzü bulutsuzdu ve güneş parlak, sarı bir disk gibiydi. Dün gece hızlı ve öfkeli bir fırtına kopmuş, sabaha kalmadan gitmişti.

Coldwell'in dört gözle beklediği o günlerden biriydi. Valerie'nin de öyle. Kadın Floridalıydı ve Coldwell'de sürekli titriyordu. Oysa bugün gülümsüyor, Jimmy Buffet çalışıyordu ve kalın yün kazağını çıkarıp daha ince ama yine uzun kollu bir şey giymişti üstüne. Sam kalçasını mutfak tezgâhına dayayıp esnedi. Mia bir süredir sabah beşte uyanıyor, ardından da saat tam dokuzda biraz şekerleme yapıyordu. Sam buna aldırmıyordu. Hep erken kalkan biri olmuştu zaten. Gündoğumunda fok yavrularının sahilde olduğunu öğrendiğinden beri böyleydi. Şafak sökmeden tencere tavalara vura vura evi ayağa kaldırırdı. Annesi Ellie'yi sırtına bağlar, babası kahve demlerdi. Kum tepelerindeki uzun otların arasında oturup fok yavrularının haykırıışlarını dinler, kumda debelenişlerini izlerlerdi. Şahane günlerdi.

ELLIE BLACK'İN DÖNÜŞÜ

Kapı tıklatıldı. “Ben bakarım,” dedi Sam. Oturma odasından geçerken müziğin sesini kısıtı.

“Ellie,” dedi Sam. Mia paytak adımlarla yanlarına gelip Sam’in paçasını kavradı.

“Selam.” Ellie ellerini ceplerine soktu.

“İçeri gelsene.” Sam’in gülümsemesi genişledi, hafiften çılgın bir hal aldı. Odanın diğer ucundaki Valerie’yle göz göze geldi. Karısı onu teşvik edercesine başını salladı. Ellie hakkında saatlerce konuşmuşlardı. Onunla nasıl konuşacaklarını. Ne deyip ne demeyeceklerini. Onu en iyi nasıl sevebileceklerini. Ellie içeri süzülerek odanın ortasında durdu. “Umarım aramadan gelmem sorun olmamıştır.”

“Tabii ki olmadı,” dedi Sam. “Oturmak ister misin?”

“Şey, olur. Belki bir dakikalığına.” Ellie kanepenin kenarına ilişti. Sam’in hangi kanepeyi alacağını seçmesi koca bir yıl sürmüştü. O sıra Valerie’nin ondan boşanabileceğini bile düşünmüştü. Sam, doğru seçim yapma konusunda haddinden fazla endişeleniyordu. Bir seçimin domino taşları gibi bir sonrakini etkilediğini düşünmeden edemiyordu. Mia’yı doğurduktan sonra anksiyetesi tavan yapmıştı. Kızının nefesi kesilecek korkusuyla gözüne uyku girmiyordu. Saatlerce bebek maması ve kundaklama teknikleriyle ilgili bloglar okuyordu.

“Ee, ne var ne yok?” Sam yere, Mia’nın yanına oturdu. Tüm annelerin yaptığı gibi yerde bebeği oyalayacak oyuncaklar bulurken bir yandan da odadaki yetişkinlerle göz teması kuruyordu.

“Hiç. Sadece bir selam vereyim diye uğradım,” dedi Ellie.

“Selam,” dedi Sam. İnsanlar Sam’in Ellie için ikinci bir anne olduğuna dair şakalar yapardı eskiden. Küçük kız kardeşinin etrafında pervane olur, onu biberonla besler, soğutmak için yemeğine üflerdi. Yürümeyi öğrenirken hep elinden tutmuştu. Ellie’nin ne zaman acıktığını anlardı. Ne zaman yorulduğunu. Sonraları da

okulda körü bir gün geçirmişse, kardeşinin gözüne bakması bile bunu anlamasına yetiyordu. Will denen bir üniversite birinci sınıf öğrencisine bekâretini verdiğinde, Sam'in ehliyetini çaldığında... Ellie'deki değişiklikleri daima fark ederdi. Gün ışığının gelişini. Fırınının toplandığını. Bir abla bunları anlardı. Ellie'nin şu an yalan söylediğini de böyle anlamıştı. Anladığı bir diğer şey de Ellie'nin üzgün olduğuydu. Üstüne gitmemeye karar verdi.

Ellie eve şöyle bir göz gezdirdi. "Burası güzelmiş."

Doğru ya, Ellie daha önce bu eve hiç gelmemişti. Valerie ve Sam burayı Ellie kaybolduktan sonra almışlardı. İmzaları attıkları gün Sam hıçkırığa hıçkırığa ağlamıştı. Çünkü Ellie orada değildi ve o anın bir parçası olamamıştı. Oysa Sam hayatına devam ediyordu ve vicdan azabı onu rüketmek üzereydi.

Mia huysuzlandı. "Acıktı," dedi Valerie kızlarını kucağına alarak. "Krize girmeden bir şeyler yese iyi olur. Ben gidip ona bir şeyler hazırlayayım."

"Bak ne diyeceğim," dedi Sam avuçlarını dizlerine sürterek. "Hadi bir şeyler yemeye çıkalım. Hep birlikte bir şeyler yiyelim. Ne dersin?" diye sordu Ellie'ye yerden kalkarken. Dizleri kütürdedi. Sam doğum yaptığından beri kendini çok yaşlı hissediyordu. Eklemlerinin her gıcirtısı da bedeninin bunu onaylama biçimiydi.

"Şey, yok, teşekkürler. Benim Danny'yle buluşmam gerek," dedi Ellie. Valerie omzuna bir bebek çantası asarken Mia kollarında kıvrandı. Ellie'nin bakışları Mia'ya, yeğenine kaydı. "Kucağıma alabilir miyim?"

Bir duraksama oldu ve Sam, Valerie'ye manidar bir bakış attı. "Tabii ki alabilirsin," dedi sonunda.

Valerie, Mia'yı Ellie'nin kollarına uzattı ve Ellie ağırlıkla hafifçe çöktü. Sam'in gözleri doldu. "Düşündüğümden ağırmış," dedi Ellie. Burnunu Ma'nın saçlarına gömüp kokusunu içine çekti. Sam'in

ELLIE BLACK'İN DÖNÜŞÜ

kızı bayat mısır gevreği kokuyordu. Sabah bu kokuyu bastırmak için biraz losyon sürmüştü.

Dışarı çıktılar. Valerie arabanın kapısını açtı ve Ellie, Mia'yı koltuğuna oturttu ama kemerini bağlamadı.

"Ben hallederim," dedi Sam. "Bunları kullanmak için mühendislik eğitimi falan gerekiyor."

"Peki." Ellie kapının yanında çömelmiş halde öylece durup Mia'ya baktı. Ardından yanağından bir makas aldı ve lülelerinden birine dokundu. "Umarım çok güzel bir gün geçirirsiniz."

Mia'nın kemeri takılmış, Valerie direksiyona geçmişti. Sam arabanın yanında Ellie'yle kaldı. "Danny'yi ekip bize katılmak istemediğine emin misin?" Güneş gözlüğünü taktı. "Ya da istersen Val ve Mia gider, ben seninle kalırım."

"Hayır, hiç gerek yok. Danny beni bekliyor zaten." Ellerini yine ceplerine soktu.

Sam çalışan arabaya yaslandı. Motorun sıcaklığını arkasında hissetti. "Bir ara takılalım, kızlar gecesi yaparız. Muhabbet ederiz."

"Evet, güzel olur." Sam, Ellie'nin söz vermekten kaçındığını fark etmişti. Ama sorun değildi. Zamanımız olacak, diye düşündü. Bu acı sonsuza dek sürecekti değil mi? Ellie, Sam'e hafifçe gülümsedi. "Baksana, ehliyetini bulamamıştın hani, hatırlıyor musun?"

Sam kaşlarını güneş gözlüğünün üzerine çıkacak kadar kaldırdı. "Evet? Yenilemek bana yirmi dolara patlamıştı."

"Beni onu almakla suçlamıştın."

"Öyle yaptım, evet," dedi Sam belli belirsiz bir gülümsemeyle. Bazen kötü anılar zamanla iyi anılara dönüşüyordu.

"Ben almıştım," diye itiraf etti Ellie.

Sam dudağını büktü. "Hadi canım!" Valerie arabada ninnilerden oluşan bir çalma listesi açmıştı. Ses pencerelerden taşıyordu. Peter, Peter, kabağını bitir, kayıp karını bul getir.

“Özür dilerim.” Ellie güneşe karşı gözlerini kısıtı.

“Önemli değil.”

Bir sessizlik çöktü. Sam kardeşine veda etmeye hazır değildi. Güneş yer değiştirdi. Ninni değişti. Mia ağlamaya başladı. “Artık gitmem gerek,” dedi Sam sonunda. “Uğradığın için teşekkür ederim. Eve mi geçiyorsun?”

“Evet,” dedi Ellie.

Annelerinin arabası kaldırımın kenarına park edilmişti. Sam, camın ardında tuka basa doldurulmuş bir sırt çantası gördü. Huzursuzlandı, tüyleri diken diken oldu. Birden tuhaf bir *déjà vu* hissinde kapıldı. Tarih tekerrür ediyormuş gibi. Dünya bir daire çizerek dönüyormuş gibi. O hissi üzerinden atarak Ellie’ye gülümsedi. Kardeşine dair endişesi, huysuzlanan Mia’ya kaydı. “Tamamdır, görüşürüz o zaman.”

Yirmi Altıncı BÖLÜM

Chelsey, Blacklerin evinin önüne park ettiğinde sabah kuşları hâlâ ötüşüyordu. Kat'ın arabası garaj yolunda değildi ama Jimmy'nin kamyoneti oradaydı. Kapıyı çaldı ve Kat hemen açtı. "Dedektif Calhoun," dedi şaşkınlıkla.

Kat'ın artık ona ilk ismiyle değil, unvanıyla seslenmeye başladığını fark etse de, "Selam Kat," dedi dostane bir tebessümle. "Ellie'yi görmeye geldim."

Kat'ın kaşları çatıldı. Ağzının kenarındaki çizgiler derinleşti. "Evde değil."

"Değil mi? Burada buluşmak üzere sözleşmiştik. Bu sabah."

Kat başını iki yana salladı. "Bu sabah arabamı ödünç almak istedi. Sam'e gitmek istemiş."

"Neler oluyor?" Kat'ın ardında Jimmy belirdi.

"Dedektif Calhoun, Ellie'yi görmeye gelmiş." Kat, kocasına gergin bir gülümsemeyle baktı.

"Bu sabah ilk iş burada buluşacaktık. Dün karakolda yarım kalan konuşmamızı tamamlamak için," diye açıkladı Chelsey. Endişeden tüyleri diken diken oldu.

Kat içeri yöneldi. "Ben bir Ellie'yi arayayım."

“İçeri gelsene.” Jimmy kapıyı biraz daha açtı ve Chelsey onun peşinden oturma odasına girdi. Pencereler açıktı. Bir zamanlar beyaz olan fakat iyiden iyiye sararmış bir perde rüzgârda dalgalanıyordu. İçeride yumuşak, tatlı ve hafif tozlu bir hava vardı.

Bir dakika bile geçmeden Kat elinde telefonuyla geri geldi. Yüzünde endişeli bir ifade vardı. “Ellie açmıyor.”

Jimmy boğazını temizledi. “Sam’i arasana.”

Kat başıyla onaylayarak numarayı tuşladı. “Selam tatlım,” dedi. “Ellie seninle mi? Dedektif Calhoun burada, onunla görüşmesi gerekiyormuş.” Kat’ın kaşları çatıldı. “Değil mi?” Chelsey güçlükle yutkunurken gözlerini Kat’ten ayırmadı. “Danny’ye gideceğini mi söyledi?”

Chelsey, “Ne kadar önce olduğunu sor,” diye hatırlattı.

Kat sordu. “Bir saat mi?” Bir duraksama. “Hayır, hayır. Endişelenecek bir şey yok. Eminim bir iletişimsizlik olmuştur. Ben seni sonra ararım, tamam mı? Mia’yı benim için öp.” Kat telefonu kapadı. “Bir saat kadar önce Sam’e uğramış ama sonra çıkmış ve Danny’ye gideceğini söylemiş.” Kat başını iki yana salladı. “Anlamıyorum. Bana Danny’den hiç bahsetmedi.”

“Danny’yi ara,” dedi Chelsey.

Kat dediğini yaptı ve Chelsey ona kulak kesildi. Kat’ın Danny’ye Ellie’yi görüp görmediğini soruşunu dinledi. Danny görmediğini söylerken Kat’ın sesine bulaşan hayal kırıklığını dinledi. Kaparken Kat’ın nefesinin titreyişini dinledi. “Onu görmemiş. Bugün için bir plan yapmadıklarını söyledi.” Kat’ın elleri, Jimmy’nin havadaki ellerini buldu. Chelsey onların birbirlerine nasıl sıkıca tutunduklarını gözden kaçırmadı.

Tam ağzını açıp bir şey diyecekti ki telefon tiz bir sesle çaldı. Kat ekrana baktı. “Sam arıyor.” Telefonu açtı. “Alo?” Sam’in sesi hattın diğer ucundan gelen bir mırıltıdan ibaretti ve Chelsey söylenenleri

ELLIE BLACK'İN DÖNÜŞÜ

duyamıyordu. Ancak Kat'ın yüzü dehşetten bembeyaz kesilmişti. Blacklerin evindeki hava birden ağırlaştı, rüzgâr biraz daha boğucu esmeye başladı.

“Ne diyor?” diye sordu Jimmy.

Kat onu duymazdan geldi. “Eminim endişelenecek bir şey değildir,” diyerek Sam'i rahatlatmaya çalıştı. “Ben bir dedektif Calhoun'la konuşayım, sonra seni ararım, tamam mı?” Kat telefonu kaparken kendi mezarına doğru ilerleyen birini andırıyordu. “Sam arabada bir sırt çantası gördüğünü söylüyor.”

Chelsey'nin göğsü korkuyla sıkıştı. Sırt çantası mı? Neden? Kaçmak için mi?

“Anlamıyorum,” dedi Kat. Yorgun duruyordu. Jimmy de öyle. İkisi de güneşe bakmaktan gözleri kamaşmış gibi görünüyordu.

“Başka bir yere uğrayacağından bahsetmediğine emin misin?” diye sordu Chelsey.

“Hayır,” dedi Kat. “Hayır.” Gözlerini ovuşturdu. “Anlamıyorum. Neler oluyor? Ellie nerede?”

Chelsey yeniden Lydia'nın kaybolduğu geceyi hatırladı. Ayakkabılarının içinde gerilerek halıyı hisseden ayak parmaklarını. Lydia'nın peşinden koşma arzusunu. Keşke. Ortalık sessizdi ve Chelsey, Kat ile Jimmy'nin bakışlarının bir cevap bulma umuduyla ona kilitlendiğini fark etti.

“Bu işte bir terslik var,” diye düşündü Chelsey yüksek sesle. Ellie kayıptı. Yine. Jimmy ile Kat'e baktı. Ellie nereye gitmiş olabilirdi? Sam'le konuşmuşlardı. Danny'yle de. İkisinin de bir fikri yoktu. Ellie döndüğünden beri zamanının çoğunu nerede geçiriyordu? Chelsey Blacklerin evine, gölgeli merdivenlere göz gezdirdi. “Odasını aramamın bir sakıncası var mı?”

—

Chelsey eline bir çift lateks eldiven geçirerek Ellie'nin odası-

nin ortasında durdu. Kat ve Jimmy kapıda bekliyordu. Tanrım, oda mahvolmuştu. Chelsey daha önce de girmişti bu odaya. İki yıl önce. Ellie'nin eşyalarını karıştırırken kendi gençliğini görmüştü. Aromalı dudak nemlendiricileri, arkadaşlarının fotoğrafları, dolabın en üst rafında yarısı içilmiş bir votka şişesi. O zamanlar burası farklı bir odaydı. Dağınıktı ama yine de bir düzeni vardı. Şimdiyse kaotikti. Saçları yolunmuş, yüzü tırmalanmış, çılglık atmaktan boğazı paramparça olmuş bir odaydı. İssiz, harap bir yer.

Chelsey önce kıyafet yığınınına yönelerek ağır ağır işe koyuldu. Sonra çarşafı kaldırdı, pencereden dışarı baktı. Ellie'in komodinindeki çekmeceleri açıp içlerini kontrol etti, sonra tamamen çıkarıp arkalarına baktı. Hepsi temizdi. Sırada dolap vardı, orayı aramak için el feneri kullandı. Yine bir şey çıkmadı. Ellerini beline koydu. Hiçbir ipucu yoktu. "Ellie'nin evin içinde takıldığı başka bir yer var mı?"

Kat ve Jimmy baktı. "Onu birkaç kez tavan arasına açılan yerde uyurken yakalamıştım," dedi Kat. "Sam'in eski odasında."

"Bana orayı göster," dedi Chelsey.

Chelsey iyice çömelerek Ellie'nin uyuduğu yere doğru süründü. Sıkışık, klostrofobik bir yerdi. Ancak bir bedenin kıvrılıp yatabileceği kadar bir yer vardı. Gözleri karanlıkta zorlandı. Buruşuk bir yorganın üzerine diz çöküp parmaklarını altındaki pürüzsüz, serin kumaşın üzerinde gezdirdi. Chelsey, Ellie'nin burada olmadığını biliyordu ancak mekânın küflü havasında, her bir toz zerreciğinde varlığını hissedebiliyordu. El fenerini yaktı.

İşte oradaydı. Gözleri ahşap kirişin ardındaki bir şeye takıldı. Uzandı. Eli kahverengi bir paketi kavradı. Bir boru parçasıyla buruşturulmuş iki kâğıt parçası da vardı. Chelsey hepsini alıp yeniden dışarı çıktı, bulduklarını konuk odasının gri halısının üzerine serdi.

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

Yeniden topuklarının üzerine oturarak kâğıtları açtı. İkisi de aynı fotoğrafın basılı olduğu kartpostallardı. Bir dizi huş ağacı.

Jimmy boğulur gibi bir ses çıkardı. "Bunu daha önce de gördüm ben." Yüzü bembeyaz kesilmişti. "Bizi görmeye nihtıma geldiğin gün var ya, Ellie kamyonetin yanında dururken elinde bunlardan biri vardı. Ben de sileceğin altına öylesine bırakılmış bir broşür falan sanmıştım..." Sesi gitgide kısıldı.

Chelsey o güne döndü. Kamyonetin yanında elinde beyaz bir kâğıt parçasıyla dikilen, onun çakıl taşlarına doğru çırpınmasını izleyen Ellie'yi hatırladı. "Ne yaptın peki onu?" Chelsey'nin rüyleri diken diken oldu.

"Kamyonetin arkasına atmıştım. Gidip getireyim." Arkasına dönüp hızla uzaklaştı.

Jimmy gidince Chelsey paketi açtı. İç i boştu ama köşelerinde ve çatlaklarında kalıntılar vardı. Birazını tutup çıkardı. Kokusu yoktu ama Chelsey ne olduğunu anladı. Barut.

Omzunun üzerinden Kat'e, "Evde herhangi bir ateşli silah, tabanca falan var mı?" diye sordu. Chelsey'nin babası kendi mermilerini kendi yapardı. Chelsey, barut havuzunda parmağıyla Zen bahçesini andıran iç içe geçmiş halkalar yapmanın parmağının ucunda bıraktığı hissi çok net hatırlıyordu.

"Hayır." Kapının eşiğinde dikilen Kat'in rengi attı.

Chelsey, Kat'ten uzaklaşarak plastik boruyu inceledi. Barutu parmaklarının arasında çevirdi.

Boru bombası yapmak için ihtiyaç duyulan iki ana malzeme Chelsey'nin önündeydi şimdi.

Chelsey'nin zihnine karanlık düşünceler doldu; düşünmek, inanmak istemediği şeyler. Ellie kendine zarar vermeyi planlıyor olabilir miydi? Diğerlerine? İç i birden korkuyla doldu.

Jimmy nefes nefese geri döndü. "Buyur." Kartpostalı Chelsey'ye uzattı. Chelsey kartpostalı kat yerinden açtı. Onda da aynı huş ağacı fotoğrafları vardı. Hepsini yan yana koydu, ardından tek tek çevirdi. Arkalarında numaralar vardı. Parmaklarıyla kaydırarak sıraya dizdi.

Üç, iki, bir.

Başını kaldırıp Kat ve Jimmy'ye baktı. Eriyip gittiğini, boşlukta süzüldüğünü hissetti.

"Ne bu?" diye sordu Kat.

Chelsey başını iki yana salladı. Odanın sessizliğinin onu sarmalamasına izin verdi. "Emin değilim." Sesi kendi kulaklarına bile cızırtılı, uzak geliyordu. Görüşü bulanıktı. "Ama sanırım bir geri sayım."

X

Muhtemelen bunu neden yaptığımı merak ediyorsun. Bunları da o yüzden okuyorsun, değil mi? Bunun senin için karmaşık bir rakı yumağına benzediğini hayal edebiliyorum. Bir parçayı çözüyorsun, karşına bir şey daha çıkıyor. Sonunda her şey içinden çıkılmaz bir karmaşaya dönüşüyor. Ama işlerin ne zaman karışmaya başladığının da bir önemi yok galiba. Önemli olan yalnızca son düğüm. Onu çok sert çekersen zincir kırılabilir.

Ya da benim gibi biriysen tamamını kurtarmanın bir yolunu bulursun.

Ben ruhumu şeytana sattım ve bundan pişman değilim.

Hava buz gibiydi. Gökyüzünde gümüşü bir grilik ve mor hâkimdi, hani kar yağmadan önce tuhaf bir renk alır ya, öyle. Topraktaki bütün ışık emilmiş gibidir hani. Bir gece önce Grace'in bir dişi düşmüştü.

"Sence diş perisi beni burada bulur mu?" diye sordu parmağını ağzına sokup boşluğu yoklarken.

Ateşin başında oturuyorduk. Charity burnundan soluyarak közleri karıştırdı.

Grace'in saçlarını arkaya doğru taradım. İyice uzamıştı. David kesmemize izin vermediği için saçların yüzüne düşmesini engellenin bir yolunu bulmalıydım. "Tabii ki bulur," dedim ona.

Grace kıpırdanıp bana baktı. "O zaman annem neden bulamıyor?"

"Onu susturamaz mısın?" diye çıkıştı Charity.

Charity'ye kaşlarımı çatarak baktıktan sonra Grace'in dizine hafifçe vurdum. "Onun hakkında konuşmaman gerektiğini biliyorsun."

Bir parça ip bulup onu dişle değiştirmeyi düşündüm. Grace'i buna inandırmanın tüm yollarını planladım. *Ah, vay canına, diş perisi sana bir parça ip bırakmış! Amma da havalı. Gerçekten çok özel bir çocuk olmalısın.* Yeterince coşkulu söylersen insanları her şeye inandırabilirsin.

Sırtımıza buz gibi bir rüzgâr vurdu, neredeyse ateşi söndürecekti. Bir kapı çarpıldı. "Aman Tanrım," dedi Charity yerleşkenin karşısına bakarak. Ben de onun baktığı tarafa baktım. Silah deposunun kapısı ileri geri sallanıyordu. "Açık." Transa girmiş gibi ayağa kalktı.

"Charity. Hayır."

"Bu bizim için bir fırsat." Charity bana baktı. Gözleri sırlanmış, dipsiz kutular gibiydi; bir büyü etkisindeydi sanki. İleri doğru koşmaya başladı.

Grace'e, "Burada kal," dedim ve ben de Charity'nin peşinden koştum. Onu silah deposunun içinde buldum. Kulenin tepesindeki açıklıktan içeri hastalıklı, soluk bir güneş ışığı sızıyordu. Charity gülümsedi ama biraz vahşi, kaybolmuş gibi bir gülümsemeydi bu; fazla derinlerden geliyordu. "Onu öldüreceğim." Bir tabanca alıp gözlerimin içine baktı.

Özgür kalabilirdik. Dile getirilmemiş sözler aramızdaki donmuş havanın üzerinde dans ediyordu. Yaz ortasında ısırılan olgun bir şeftali gibi baş döndürücü bir histi.

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

Üzerimize bir gölge düşerek tepeden vuran cılız ışığı yok etti. David'in, "O silahı bırak, Charity," diyen sesi duyuldu. Vücut ısı-sını, göğsünden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Yavaşça ilerleyerek etrafımdan dolandı. "Dikkatli ol. Kimseye zarar vermek istemezsin," diye ekledi ellerini iki yana açarak. Sakindi. Hatta biraz fazla mı sakindi? Bir şeyler çok ters geliyordu. Kendinden bu kadar emin hareket edişi... Sanki hiçbir zarar görmeyeceğinden emindi.

Charity silahı iki eliyle kavrayıp David'e nişan aldı. Saniyeler sonsuzluğa dönüştü. Kar taneleri sessiz, uykulu bir dansla süzül-meye başladı. David'in göğsü dengeli, telaşsız soluklarla inip kalktı.

Bana baktı. "Destiny, silahı Charity'nin elinden al."

Zaman yine yavaşladı. Ağaçtan süzülen reçine gibi ağır aksak ilerliyordu. Charity silahı David ile benim aramda savurup durdu.

David yeni adımı tekrar söyledi. "Destiny, silahı Charity'nin elinden al," diye tekrarladı. "Grace için yap."

Başımı yerleşkeye doğru çevirdim. Michael'ın elleri Grace'in omuzlarındaydı. Birkaç santim daha yukarı kaydırırsa boynunu kavrayabilir, sıkabilirdi. Işığını söndürebilirdi. Grace'in hayatını.

Her şey karman çorman bir bulanıklık içinde gerçekleşti. Charity'ye doğru koştum, omzumla gövdesine bir darbe indirip onu silah deposunun zeminine serdim. Silah büyük bir gümbürtüyle yere düştü. Charity altımdan kurtulup bir çığlık attı. David yumruklarını savurmaya başladı. Bir. İki. Elleri kan içinde kaldı. Küçük damlalar betona, hatta dışarıya sıçradı. Bazen gözlerimi yumduğumda hâlâ zihnimde beliriyor. Kardaki kan. Ayaga kalktı. Göğsü hızla şişip iniyordu. Charity yerde iki büklümdü. Yüzü şimdiden şişmeye ve morarmaya başlamıştı.

"Başardın." Charity'nin üzerinden atladı. Tuhaf bir neşeyle gülümsüyordu, biraz da nefes nefese kalmıştı. "Geçen gece olanlardan

sonra yapabileceğini tahmin etmiştim.” Grace için kendimi feda etmek istediğim o akşam. “Ama emin olmam gerekiyordu.”

“Ne?” diye sordum perişan halde. Şaşkındım.

“Ne ne? Tüm bunlar bir sınavdı.” David silahı yerden aldı. Bana doğrultup tetiği çekti. *Tık*. Acıya hazırlanarak yüzümü buruşturdum. Hiçbir şey olmadı. Ne göğse bir darbe, ne dışarıda beliren kırmızı bir leke. David’in gülümsemesi daha da büyüdü. “Boş. Boştı,” dedi sevinçle. “Grace’i gerçekten seviyorsun, değil mi? Onu kurtarmak için ne kadar ileri gideceğini görmek istedim.” Yutkundum ve gözlerimle Grace’i aradım. Köpek kulübe-lerinin yanında diz çökmüştü. Parmaklıkların arasından ellerini uzatmış Star’ı okşuyordu. Çenem titredi. Hepsi bir sınav mıydı yani? Bir sınav uğruna mı Charity’ye zarar vermiştim? Nefesim kesik kesik çıkıyor, boğazımı yakıyordu. Aniden bir sis çöktü ve ben hızla nefes alırken bir yandan da kahkahalar atmaya başladım. Ben de David gibi delirmiş miydim artık? Parmaklarım kargalarına gömüldü.

“Kes şunu,” dedi David dişlerinin arasından. Elinin geldiğini görmedim. Doğruca yüzümde hissettim. *Şak*. Birden ayıldım, parmaklarım sağ yanağımdaki sızının üstüne gitti. “Sessiz olacaksın!” diye emretti David. Sonra Serendipity’ye, “Grace’i odasına götür,” diye bağırdı. Grace’in sakince götürülüşünü izledim. Ona bunu ben öğretmiştim. Söyleneni yapmayı, sessiz kalmayı, direnmemeyi. Hayatta kalmamızın yolu buydu ama yaşamakla alakası bile yoktu.

“Özür dilerim. Lütfen, ben çok...” Dizlerimin üstüne çökerek ayaklarına kapandım. Bazen onu seviyordum. Bazen sevgisini istiyordum. Bazen nezaketini özlüyor, bana elinde tutmak istediği bir hazineymişim gibi bakmasını arzuluyordum.

David iç geçirdi, sonra beni dirseklerimden tutarak ayağa kaldırdı. Yanağım acıyla sızlıyordu. Bedenimin her zerresi sızlıyordu.

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

“Zavallı kız,” dedi beni kollarına alarak. Bir süre öylece kalıp iki yana sallandık. Kafamın derinliklerinde bir çığlık toplanmaya başladı.

Derken David durdu, benden gözlerimin içine bakabilecek kadar uzaklaştı. “Destiny.” Tuhaf bir gülümseme takındı ve saçlarımla oynadı. “Yoksa sana Gilgameş mı demeliyim?” Yukarıda iki kartal daire çizdi. İçlerinden birini küçüklüğünden beri izliyordum. Kendine bir eş bulmuştu ve yuvası yakınlarda bir yerdeydi. David beni dudaklarımdan öptü. “Seni seviyorum,” dedi.

İçim karman çormandı. Biçimsiz. Ben sonsuz bir zaman çizgisindeki bir toz zerresine dönüşene kadar kıvrılıp savruldu. Güneş patlayana kadar. Her şeyi yutan bir kara delik. “Ben de seni seviyorum,” dedim. En çok korktuğun şeyi sevmeyi ifade eden bir kelime var mı? David alnımı öptü. Dokunuşu bir virüs gibi tenime yayıldı.

Yirmi Yedinci BÖLÜM

Chelsey, Blacklerin evinden çıkıp arka bahçede volta atmaya başladı, çimler ayaklarının altında ezilirken göğsündeki panik gitgide büyüyordu. Cebinden telefonunu çıkarıp ekrana dokundu.

“Dedektif Calhoun.” Dr. Fischer ilk çalışta açtı.

“Cerise, Ellie kayıp,” dedi Chelsey ciddi bir sesle.

Dr. Fischer, “Olamaz,” diye haykırdı. “Nasıl? Nasıl... Ailesi nasıl?”

Chelsey eve baktı. “Pek iyi değiller.” Pencerenin ardında Kat’i gördü; vücudu kaskatıydı, kollarını kendini bir arada tutmaya çalışır gibi etrafında kavuşturmuştu. Chelsey yüzünü tekrar caddeye döndü.

Dr. Fischer iç geçirdi. “Nedenini anlayabiliyorum.”

Chelsey saatine baktı. Sabah 10:15’ti. Yeni bir zaman çizelgesi başlattı. Ellie üç aşağı beş yukarı iki buçuk saattir kayıptı. Yanında bir sırt çantası ve boru bombası yapmaya yarayacak malzemeler vardı. Chelsey telefon verileri için arama emri çıkartabilirdi ama saatler sürerdi. Üstelik bunu yapmak, Ellie’nin kendisi ve başkaları için tehdit oluşturduğunu kabul etmek anlamına gelirdi. Chelsey’nin her şeyden önce nedenini öğrenmesi gerekiyordu.

ELLIE BLACK'İN DÖNÜŞÜ

Bir teorisi vardı.

Zihninde huş ağaçlarıyla dolu kartpostalları canlandırdı. Arka tarafındaki kalın keçeli kalemle yazılmış sayıları. Ellie'nin eve döndükten sonra da izlendiğinin kanıtları. Bu keşifle birlikte bazı parçalar yerine oturmaya başladı. Ellie sürekli diken üstündeydi ve temkinli davranıyordu çünkü öyle yapması gerekiyordu. Birilerinin onu izlediğinin farkındaydı. Chelsey'yle konuşup soruşturmayaya yardımcı olmak istememesine şaşmamalıydı.

Diğer detaylar da yerine oturuyordu. Chelsey, Ellie'nin kaçtığını ya da ölüme terk edildiğini düşünmüştü. Ancak bu teoriyi destekleyecek fiziksel bir kanıt yoktu. Taze yara berenin olmaması. Düzgün tırnaklar. Ya Ellie özgürlüğü için savaşmamışsa? Ya sadece... geri getirilmişse? Çok saçmaydı. Chelsey bu fikri aklından geçirdiği için bile kendini aptal gibi hissediyordu. Ama bu düşünce zihninde bir kıvılcım gibi parladı ve resmen bir orman yangını gibi hızla yayıldı.

“Bana biraz daha bilgi verebileceğini umuyorum. Neler konuştunuz?” dedi Chelsey, Dr. Fischer'a. Göğsünde bir şeylerin sıkıştığını hissetti. Çaresizlik ve korkudan oluşan bir düğüm. “Ellie'nin hayatının tehlikede olduğunu düşünüyorum. Birileri onu takip ediyormuş ve şimdi de peşinde olabilirler.” Üstelik... Chelsey bu meseleyi Çavuş Abbott'a açtığı anda Pandora'nın kutusu da açılacaktı. Boru bombasından bahsettiği anda terörle mücadele timi devreye girecekti. Bütün bölgede Ellie için arama emri çıkarılacak ve tüm karakollar, tüm birimler onu aramaya başlayacaktı. Hem de onun üzerine ateş açmaya hazır halde. “En küçük bir detay bile önemli olabilir.”

Hatta bir süre sessizlik oldu. Ağır bir sessizlik. “Ellie travma sonrası stres bozukluğundan mustarip. Sohbetlerimiz henüz tanışma seviyesindeydi. Sadece birkaç seans yaptık. Kendini başka biri gibi hissettiğini söyledi, ki cinsel saldırı mağdurlarında yaygın

olarak görülen bir durumdur,” dedi Dr. Fischer. “Son seansımızda sanat terapisi yaptık. Ellie iki çizim çıkardı ortaya. Onları da sana gösterdim zaten.” Dr. Fischer durdu. “Sana kızlardan kız kardeşlerim diye bahsettiğini söylemiş miydim?”

Chelsey’nin ayakta kalabilmek için müthiş bir efor sarf etmesi gerekti. Birden dünü hatırladı. *Ablan için her şeyi yaparmış gibi görünüyorsun*, demişti Ellie. *Yapardım. Onun için her şeyi yapardım*, diye yanıtlamıştı Chelsey de. Ellie, *Anlıyorum*, demişti ve bunu bütün kalbiyle söylemişti.

Her şeyi mi? Hayatını feda etmek mesela? Ellie birini kurtarmaya mı çalışıyordu? Willa olabilir miydi? *Onu güvende tuttum*, demişti Ellie. Acaba hâlâ Willa’yı güvende tutmaya mı çalışıyordu?

“Kız kardeşler. Emin misin?”

Dr. Fischer kararlılıkla, “Evet,” dedi.

Chelsey ona teşekkür edip telefonu kapadı. Ellie başka kızlarla birlikte tutulmuştu. Onları kız kardeşleri olarak görüyordu... Chelsey’nin zihni hızla çalışıyordu. Black ailesi içeride onu bekliyordu ve bir süre daha beklemeye devam edeceklerdi. Tik, tak, tik, tak. Chelsey saniyelerin eriyip gittiğini hissedebiliyordu. Ellerini esneterek kendini toparladı. Yeniden eve girdi, Jimmy ile Kat’e geri döneceğini söyledi. Karakola gitmesi gerektiğini. Artık Ellie’yle ilgili resmî bir bildiri yapması gerekiyordu. Kat’in arabası için genel bir arama emri çıkarmalıydı. Sürücü silahlıydı. Peki tehlikeli miydi? Chelsey bundan o kadar da emin değildi. Ellie’yi başkalarının eline bırakmak Chelsey’yi öldürürdü. Artık tek umudu, kızı herkesten önce bulmaktı.

Lütfen, Ellie, diye düşündü. Hepimizin pişman olacağı bir şey yapma.

xi

Küçük bir kauçuk lastik, çatlak bir far ve plastik bir kapı. Uzaktan kumandalı yeşil kamyonetten geriye kalanlar etrafıma saçılmıştı.

Plastik örtülerle kaplı odanın ortasında, yerde oturuyordum. Hava ılıktı ve odanın içi fazlasıyla bunaltıcıydı. Baharın eli kulağındaydı. David kolsuz tişört giymişti, kolsuz kollarında damarları küt küt atıyordu. Dudağının üstünde boncuk boncuk ter birikmişti. Gözlerinde tuhaf bir ifade vardı, hiç hayra alamet görünmeyen vahşi bir parıltı. Elimde biri beyaz biri kırmızı iki tel tutuyordum. İkisi de kamyonetten sökülmüştü.

David yanıma çömeldi. “İşte bu, Destiny,” dedi. İsmim dudaklarında yağ gibi kaygandı. “Şimdi telleri boruya bağla.” Dilini çıkarıp dudağının üstünde birikmiş teri yaladı. Bana söyleneni yaparken ellerim titriyordu.

Boru önceden hazırlanmıştı. İçine bir delik açılmıştı. Sonra da karabarut ve kırık cam parçalarıyla doldurulup ucu kapatılmıştı. Borunun bir ucuna vazelin bulaşmıştı, bu da parmaklarımın kaymasına neden oluyor, kablolar birbirine değecek gibi oluyordu.

“Sakin,” dedi David. Elimi okşadı. Avuçları nemliydi. “Bir kaza olsun istemeyiz.”

Boruyla kabloları elimden bıraktım, ikisini birbirinden iyice ayırdım. Parmaklarımı esneterek ellerimin titremesini durdurmaya çalıştım. Renkler birbirine girene kadar gözlerimi kırmızı ve beyaz kablolara diktim.

David arka cebinden bir saat çıkardı. "Saati kur ve bağla." Saati elinden aldım. Kapağını nazıkçe açtım. Eski bir parçaydı, güzeldi, muhtemelen antikaydı. Ne yazık. Saati kurdum ve beyaz ile kırmızı kabloyu bağladım. İki saat sonra birbirlerine sürteceklerdi, sonra da... BUUUM.

Yirmi Sekizinci BÖLÜM

Chelsey karakola normalin yarısı kadar sürede vardı. İçeri adım attı. Her zamanki gevezelikler sürüyordu. Çalan telefonlar. Hışırdayan kâğıtlar. Ön bankodaki Suzette, Chelsey'yi gülümseyerek karşıladı. Chelsey de ona aynı şekilde karşılık vermeye çalıştı ama ağzı sertçe seğirdi yalnızca. Çaresizlik onu içten içe kemiriyordu. Ortak alandaki televizyonda beliren son dakika haberi dikkatini çekti. WASHINGTON'DAKİ VALİLİK KONUTUNDA BOMBALAMA GİRİŞİMİ manşetiyle veriliyordu.

Bomba. Sözcük zihninde yankılandı. Korkunç bir ses çıkaran bir çan gibi. Bomba. Bomba. Bomba. Televizyona yaklaştı. Ona mı öyle geliyordu yoksa bir anda duymakta, görmekte zorlanmaya mı başlamıştı. Gözleri hafiften kararmaya, tek bir şeye odaklanmaya başladı. Boğazı düğümlendi. Doug'ın masasındaki kumandayı kaptığı gibi televizyonun sesini açtı. Sohbetin mırıltıları azalarak yerini haber spikerinin sesine bıraktı.

"Şu an elimizde çok bir bilgi yok. Ancak bu sabah saat on bir civarında bir güvenlik görevlisi, intihar bombacısı olduğu düşünülen biriyle karşılaştı. Bu olayın sıradışı yanı, failin bir kadın olması. Güvenlik kamerası görüntülerinde de görüldüğü üzere," diye anlatıyordu Fox London.

Ekrandaki görüntü değişti. Büyük beden bir ceket giyip beyzbol şapkası takmış bir kadın, elini karnına basturarak geniş bir çimenliği koşarak geçiyordu. Chelsey o sikik ceketı tanıdı. Jimmy'nin ceketiydi. Ellie'nin giydiği şu ceket. Chelsey'nin dili damağı kurudu. *Ellie. Hayır.*

"Bombacının valinin konvoyunu beklediği görölüyor. Planlarının sonuç vermemesi ise tamamen tesadüf. Vali'nin lastiğinin patlaması gecikmeye neden oldu. Ulusal Güvenlik Departmanı kadının kimliğini doğrulamadı," diyordu Fox London grenli bir görölüntü akarken. "Ancak bir görevli kadını tanıdı."

Ekranıa polar yelekli, kıır saçlı bir kadın belirdi. "Adı Elizabeth Black. Haberlerde görmüştüm. Kaybolmuştu, değil mi?" Valilik konutunun helikopterle alınmış görölüntülerinden parçalar. Dışarıda bir dünya polis aracı, özel harekât teçhizatları kuşanmış adamlar. Bir anda tüm telefonlar çalmaya başladı. İçeriyi tiz ve telaşlı sesler doldurdu.

Chelsey sendeleyerek geriledi. Ellie, ne yaptın sen?

Çavuş Abbott'ın kapısı ardına kadar açıldı. "Chelsey," diye bağırdı kadını transından çıkararak. "Odama, hemen."

Chelsey, Çavuş Abbott'ın odasında dikilirken kalbi deli gibi çarpıyor, başı dönüyordu.

Bir an için ikisi de şaşkın bir sessizliğin ortasında öylece durdular. Abbott'ın elleri kasıldı. Çenesindeki bir kas da.

"Bu konuda herhangi bir bilgin var mı?" Abbott sandalyesinde doğrularak şahin bakışlarıyla Chelsey'yi süzdü.

Chelsey konuşmayı beceremeyerek başını iki yana salladı. "Hayır," dedi çatallanmış sesiyle. "Aslında bu doğru değil. Ellie'yle görüşmek üzere Blacklerin evine gittim ve kendine ya da başkalarına zarar vermeye niyedenmiş olabileceğine dair kanıtlar buldum. Bunu bildirmek üzere karakola geliyordum. Fakat Ellie'nin nereye

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

gittiğine dair bir fikrim yoktu. Ne yapmayı planladığına.” Ellie, valilik konutunu bombalamıştı. Daha doğrusu bombalama teşebbüsünde bulunmuştu. Kelimelerin çok da bir önemi yoktu. Böyle bir şey nasıl olmuştu? Tamamen Chelsey’nin hatasıydı. Gözden kaçırmıştı. Çok büyük bir hata yapmıştı.

Dünya bir anda silinip gitti. Chelsey şimdi yüzüstü uzanmış, rüfeğini doğrulmuştu. Nişangâhında bir elk vardı. Alnunda boncuk boncuk biriken teri silmek için kıpırdandı. Elkin kulakları dikildi. *Ateş et*, diye fısıldadı babası. Chelsey tetiği çekti ve mermi elkin sol böğrüne saplandı. Hayvan kaçtı. *Lanet olsun, Chelsey*, diye azarladı babası onu. *Bu senin hatan.*

“Üzgünüm, efendim,” dedi Chelsey. Zihninde o gün ormanda babasından özür dileyen hali yankılanıyordu hâlâ. Kendinden şüphe etti. Bu işi yapabilme becerisinden.

“İşler iyice boka sardı, Chelsey,” dedi Abbott.

Suzette kapıyı tıklatarak başını içeri uzattı. “Efendim, kötü zamanlama için özür dilerim ama Ulusal Güvenlik hatta. Onlara durumu açıkladım. Sizinle konuşmakta ısrar ediyorlar.”

Abbott, “Bağla,” dedi ve Suzette karakolun sessiz kaosuna geri döndü. Pencerenin ardındaki polisler gözlerini dikip bakmamak için çaba sarf ediyordu. Chelsey başını eğdi. Bunu nasıl görememişti? Ellie tuhaf davranıyordu. Kaçamak yanıtlar veriyordu. Chelsey bunu onun yaşadığı travmaya bağlamıştı. Ama öyle bir travma yaşayıp... geri dönebilir miydi?

Abbott telefonundaki bir tuşa basarak sesleri hoparlöre verdi. Kısa bir tanışma faslı yaşandı. Chelsey isimlerini anında unuttu. Direktör bilmemne, Özel Ajan bilmemne falan filan. Midesi sanki yumruk yemiş gibi kasıldı.

“Elizabeth Black’le ilgili dosyaların tamamını istiyoruz,” dedi telefondaki şahıs. “Bir ajanımızı dosyaları almaya yolluyoruz.”

Chelsey'nin elleri titremeye başladı. Cep telefonunun elinde olduğunu unutmuştu. Ellie'nin ailesi arıyordu.

"Adamınız geldiğinde dedektifim her şeyi hazırlamış olacak," diye söz verdi Çavuş Abbott. Ayağa kalkarak ellerini masasına dayadı, ağzını ahizeye doğru eğdi. Chelsey, Abbott'ın tavırlarında babasını görür gibi oldu. Lydia öldürüldüğünde babası da böyle davranmıştı. Robotik bir moda geçmişti. Chelsey, amirinin ne hissettiğini merak etti. Eski karısının ölümün kıyısından dönmüş olmasıyla ilgili. Onun hayatının aşkı olduğunu söylemişti zamanında. "Başka bir şey var mı?"

Ellie hakkında birkaç soru geldi. Kimleri ziyaret etmiş, kimler onu ziyarete gitmiş. Chelsey, Ellie'yle tüm etkileşimlerini gözden geçirdi. Onu düşünüyordu şimdi. Chelsey'ye sanki dipsiz bir kuyuya düşürmüş gibi bakışını. Evet, Ellie bir şeyler saklıyordu ama bir terörist miydi gerçekten? Bir katil miydi? Chelsey buna inanmıyordu.

Chelsey'ye Ellie'nin ailesine gitmemesini söylediler. Bu işi Federal görevliler halledecekti. Chelsey yavaş yavaş vakadan uzaklaştırıldı. Ellie'nin ağından çıkarıldı.

"Şu anda nerede olabileceğine dair bir fikriniz var mı?" diye sordular.

Chelsey anlık bir rahatlama yaşadı. Bunu sorduklarına göre belli ki Ellie kaçmayı başarmıştı. Nerede olduğuna dair hiçbir fikirleri yoktu. Ancak daha sonra ani bir endişe çöktü Chelsey'nin içine. Ellie kaçaktı. Yalnızdı. Kafası karışmıştı. Korkuyordu. Dr. Fischer, Ellie'nin artık kim olduğunu bilmediğini söylemişti. Belki de Chelsey onu bulabilirdi, Ellie'ye eski halini hatırlatabilirdi. Sen kayıp değilsin. Sen ölü değilsin. Bu dünyada hâlâ yapacağın çok şey var. Canın yandığı için çok üzgünüm. Ama bu, hikâyenin sonu değil. Chelsey öyle olmasına izin vermeyecekti.

"Dedektif?" diye gürledi Abbott.

ELLIE BLACK'İN DÖNÜŞÜ

Chelsey bedenini kaskatı tuttu. “Hayır. Bilmiyorum. Soruşturmanın her aşamasında bana köstek oldu.”

“Eh, bugün öğrendiklerimize bakılırsa mantıklı,” dedi Abbott.

Direktör, “Aynen öyle,” diye onayladı.

“Başka bir şey var mı?” Çavuş Abbott, Chelsey’ye baktı.

Chelsey ellerini bacaklarına sildi. Böyle bir şey olduğuna hâlâ inanamıyordu. Sonunda sersemliğinden silkinip kurtuldu. Oynayabileceği tek bir kart kalmıştı geriye, onlara kendini dinletmenin, geri çekilmelerini sağlamanın tek bir yolu. “Ben Ellie’nin birini kurtarmaya çalıştığına inanıyorum. Başka bir kayıp kız. Willa Adams adında bir çocuk.” Hoparlöre doğru telaşla konuşuyor, sözcükler ağzından minik oklar gibi çıkıyordu. “Willa çocuk, henüz dokuz yaşında. Bir buçuk yıl kadar önce kaçırılmış. Ellie’nin kayboluşuyla örtüşen bir zaman dilimi. İkisinin bir arada tutulduğuna inanıyorum. Willa’nın bir pazarlık unsuru olarak kullanıldığına ve Ellie’nin onu kaçıranlar tarafından bu eylemi yapmaya zorlandığına inanıyorum. Durumun kötü görüldüğünün farkındayım ama...” Derin bir nefes alırken sesinin çaresizliğini ele vermediğini umdu. Onu ciddiye almaları çok önemliydi. “Onun suçu değil. Bu işe kalkışması onun suçu değil,” dedi yalvarır gibi. “Ona sıradan bir şüpheli gibi davranamazsınız. Burada o da bir kurban.”

“Orasına bakacağız,” dedi özel ajanlardan biri ama sesine bakılırsa öyle bir şey yapmayacağı açıktı. Umurunda bile değildi. Chelsey kaç kere teknik açıdan imkânsız bir şey için söz vermiş, o sözü verirken de prosedür gereği o donuk ses tonunu kullanmıştı? “Ama Elizabeth Black şimdilik silahlı ve tehlikeli bir şüpheli olarak değerlendirilecek,” diye bitirdi adam.

Chelsey bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Önce vur, sonra sorgula. Dudaklarını birbirine bastırdı. “Ben de vakaya dahil olmak isterim. İzin verin onu aramanıza yardım edeyim. Altmış dakika içinde Olympia’da olabilirim. En fazla bir buçuk saat.”

“Teklifin için müteşekkirim,” dedi bir diğer ajan. Adamın sesi başını okşar gibiydi. Sen elinden geleni yaptın, bırak da bundan sonrasını erkekler halletsin. “Fakat bu artık Ulusal Güvenlik Birimi’nin meselesi.” Bir duraksama. “Departmanınızın valiyle olan şahsi ilişkisi göz önüne alındığında da bu meseleyi bizim halletmemiz en iyisi.”

Chelsey kendini içi boşalmış bir çuval gibi hissederken Abbott da özel ajanlara teşekkür etti ve departmanının her zaman işbirliği içinde olacağına söz verdi. Sonra da telefonu kapadı.

“Ben Olympia’ya gitmek istiyorum,” dedi Chelsey.

Abbott ona bakmadan başını iki yana salladı. “Olmaz, Chelsey.”

“Ama...”

“Vakadan alındın, Chelsey. *Hepimiz* vakadan alındık,” dedi kesin bir dille. Başını ona doğru kaldırdı, gözleri uyarıyla parlıyordu. “Sakın sabrımı sınama. O dosyaları hazırla, sonra da evine git.”

Chelsey ayağa kalktı ama Abbott’ın odasından çıkmadı. “Efendim...”

“Bu bir emirdir, Chelsey. Çık,” dedi adam bağırırcasına. Sonra yumuşadı. “Ben... Ben şu an bununla uğraşamam. Birkaç telefon açmam gerek. Çocuklarım...” Alnını ovuşturdu. “Dosyaları hallet ve eve git, Chelsey.”

Chelsey bir elini kapıya götürdü. “Dosyalar arabamda. Gidip getireyim.” Bir şeyler daha söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama Abbott çoktan başını öne eğmiş, telefonunda bir şeyler yazmaya başlamıştı.

Chelsey karakoldan çıkarak bir telefon açtı.

Üç kez çaldıktan sonra, “Dedektif Calhoun,” diye açtı Montoya. “Araman iyi oldu.”

Chelsey başparmağını kemirerek kendini toparlamaya çalıştı. “Haberleri gördün mü?” Caddenin karşısında bir grup ergen birbirlerini dirsekleyerek kahkahalar atıp lokantaya girdiler.

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

“Evet,” dedi Montoya ağır ağır.

“Kızın nerede olabileceğine dair bir şeyler geldi mi kulağına? Nereye gitmiş olabileceğini biliyorlar mı?” diye sordu Chelsey. Montoya’nın birkaç yıl boyunca terörle mücadele biriminde çalıştığını hatırlamıştı. Chelsey’nin işine yarayacak bir bağlantısı olabilirdi.

“Hiçbir iz yok. Resmen buharlaşıp uçmuş. Ama yakında helikopterleri göğe salarlar. Eyalet çapında bir arayışın eli kulağındadır. Cep telefonu kayıtları için emir çıkarırlar. Bilirsin... baz istasyonlarını falan tarayıp yerini tespit ederler. Hiçbir yerde saklanamaz.”

Ellie’nin yakalanmadan önce ne kadar zamanı vardı acaba? Chelsey bombayla ilişkili vakaları geçirdi aklından. Ellie’ninkine benzer bir şeyler var mıydı? Şu huysuz müteahhit vardı mesela, konser alanına birkaç bomba yerleştirmiş, yakalanmadan önce başka bir eyalete geçmeyi başarmıştı. Ne kadar sürmüştü? On beş on altı saat mi? Onu bir araba mezarlığında saklanırken bulmuşlar, tam omurgasından vurmuşlardı. Şimdilerde boynundan aşağısı felçti.

Chelsey cevabı bilmesine rağmen, “Onu bulduklarında ne yaparlar?” diye sordu. Kaldırımında bir aşağı bir yukarı volta atarken başparmağını kemirmeye, derisini yolmaya devam etti.

“Açıkçası hiç bilmiyorum. Taktikler çok hızlı değişiyor. Ben de neredeyse on yıldır ekipte değilim ama benim zamanımda önceliğimiz müzakereydi. Waco’dan beri FBI’nın sivillerin zarar görmesini engelleme talimatı var. Ama... bu bir Ulusal Güvenlik meselesi. Dolayısıyla çok farklı. Onun tehlikeli olduğunu düşünürlerse... Yani sonuçta üzerinde başka bombalar da olabilir.”

Chelsey bu bilgileri sindirmeye çalışırken donup kaldı. “Teşekkürler,” dedi. “Çok yardımcı oldun. Bir şeyler duyarsan haber verir misin?”

Montoya onu bilgilendireceğine söz verdi.

Chelsey arabaya geçince yolcu koltuğundan Ellie'nin dosyasını aldı. Elleri titriyordu. Diğer kayıp kızların fotoğrafları asfaltta saçıldı. Dudaklarını büzerek objektife bakan, dirseğine kadar arkadaşlık bilekliği takmış olan Gabrielle. Yüzünü yukarı çevirmiş, uzaklardaki bir şeye bakan Hannah. Oyun parkındaki demirlerden sarkan Willa. Bir de sahilde kollarını iki yana açmış, rüzgâra karşı duran Ellie.

Chelsey fotoğrafları tekrar dosyanın içine tıktırdı. Bir an bekledi, dışarıdan sessiz görünen karakola baktı. Babası olsa ona durmamasını söylerdi. Ormandayken o elki kovalatmıştı. *Düş peşine*, diye emretmişti.

Baba, lütfen bana bunu yaptırma, demişti Chelsey babasına dönerek. *Lütfen*.

Babası sert ama şefkatliydi. *Onu o şekilde bırakmak doğru değil. Hiçbir iyi şey acı çekmemeli*. Chelsey altı saat boyunca dolu gözlerle hayvanın ardında bıraktığı kanlı izleri takip ederken babası da hemen arkasındaydı. Elk, bir dizi eğrelti otunun arasına yığılıp kalmıştı. Chelsey bir kez daha babasına bakmıştı. Adam başıyla onaylamıştı. *Devam et*. Chelsey tüfeğini hazırlayıp hayvanı tam alnının çatından vurmuştu.

Dosyayı sımsıkı kavradı ve hemen oracıkta bir karar verdi. İçindeki şüphelerden silkinip kurtuldu. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Dosyayı da yanına alarak arabasına atladı ve yola koyuldu. Hayır, buraya kadar gelmişken durmayacaktı.

Yirmi Dokuzuncu BÖLÜM

Chelsey babasının evinin önünde patinaj yaparak durdu. Ön kapıdan içeri dalıp doğruca çalışma odasına gitti ve dosyanın içindekileri zemine saçtı. Washington haritasını duvara geri iğnelerken elleri titriyordu.

Ellie'yi bul. Ellie'yi bul. Ellie'yi bul. Sözcükler zihninin içinde nabız gibi atıyordu. Ellie'nin bir görevde olduğu fikrini değerlendirdi. Ellie geri dönmüştü.

Manzara yeniden şekillenmeye başladı. Chelsey zihninde vakanın topografisini konumlandırırken kayalar yer değiştirdi, dağlar eridi, göller oluştu. Ellie'nin kaçtığını ve yaya olarak döndüğünü varsaymıştı. Peki ya aslında kaçmamışsa? Ya dönmesine onu kaçıran kişi yardım etmişse? Ya bir yerlere arabayla götürülmüşse? Bir yere bırakılmışsa? Evet. Yapbozun parçaları yerine oturuyor gibiydi. Ellie geri dönmüştü. Ellie'nin onu kaçıran kişi adına yerine getirmesi gereken bir görev vardı. Ellie bombalama işini eline yüzüne bulaştırmıştı...

Peki, Ellie bundan sonra ne yapacaktı? Nereye gidecekti? Eve dönemezdi.

Ama belki... belki de dönerdi. Chelsey'nin bildiği, Jimmy ile Kat'ın yaşadığı eve değil de son iki yıldır yaşadığı yere dönerdi

belki. Willa oradaydı. Ellie, Willa'nın hâlâ hayatta olduğunu söylemişti. Ellie onun için geri dönüyor olabilir miydi? Onunla birlikte olmak için?

Chelsey haritaya baktı, bir adım geriledi. Kayıp kız broşürlerinden biri ayağının altında hışırdadı. Chelsey eğilip onu aldı. On dakika sonra hepsini haritaya iliştiirmişti. Masanın üzerinde kırmızı bir keçeli kalem vardı ve Chelsey onu eline alarak kapağını ağzıyla açtı. Polisler cep telefonu sinyallerini kullanarak birinin yerini tespit edebilirdi. Sinyaller baz istasyonları üzerinden takip edilerek üçgenleme yöntemi vasıtasıyla daraltılır, böylece yaklaşık konum belirlenirdi. Chelsey de şimdi aynı mantığı kullanıyordu. Bir kızdan diğerine çizgiler çekti.

Ortaya merkezi çok net bir örümcek ağı çıktı: Olympic Ulusal Ormanı. Ellie'yi kaçıran kişi tarafından kaçırıldığına inandığı kızların hepsi o net merkeze yaklaşık üç saatlik sürüş mesafesindeydi.

Chelsey öyle hızlı ve sert bir nefes aldı ki başı döndü. Orman. Sadece orman da değil. Kıyı kesimine, dağlara ve geçilmesi imkânsız ağaçların bulunduğu alanlara yayılmış yaklaşık bir milyon dönümlük ulusal park. Noah'nın ailesinin oralarda bir kulübesi vardı. Chelsey babasıyla birlikte orada avlanırdı. Bir ekim ayında iki hafta boyunca orada kamp kurmuş, siyah ayıların izini sürmüşlerdi. Babası bir an önündeyken sonraki an kaybolmuştu. Chelsey hareketsiz kalması gerektiğini bilememiş, onun peşine düşmüştü. Nihayetinde kaybolmuş, korkuya kapılmış ve boynundaki düdüğü tamamen unutmuştu. Birkaç saat sonra hatırlayıp da düdüğü öttürdüğünde babasının düdüğü ona yanıt vermişti. Babası onu bulduğunda Chelsey tir tir titriyordu, sümükleri akmıştı ve etrafındaki ağaçlar sanki ona ateş etmeye hazır askerlermiş gibi korkuya kapılmıştı. Babası önünde diz çökmüştü. *Ağlamayı kes artık. Üzülecek bir şey yok. Düdüğü kullanarak doğru olanı yaptın,*

demmişti ona tüfeğini omzuna atarak. İnsanlar burada kaybolup asla bulunamayabilir.

Çok mantıklıydı. Ellie'nin uzaklarda bir yerde tutulması. Elektriksiz bir ortamda. O gün Chelsey kamp ateşi ve kustumuk kokusu almıştı. Birileri yaban hayatının içinde kendi mekânını kurmuştu. Bir çiftçi. Bir felaket senaryocusu. Kızları kaçıran biri.

Bir vakadaki parçaları birleştirdiğinde duyulan o sarhoş edici hissi yaşıyordu şimdi. O kadar kesindi ki başı dönüyor, taze bir av vaadiyle onu içine çekiyordu. Çözüm ve kurtuluş vaadiyle. Ama o heyecan kapıda beliren silüetle birlikte hızla söndü.

Noah.

Adam bir an durup karşısındaki manzarayı izledi. Ev toplanmamıştı. Masanın üzerine vaka dosyaları yığılmıştı. Haritanın üzerinde renkli broşürler ve kırmızı çizgiler vardı. “Bu ne böyle be?”

Chelsey yalnızca, “Noah. Senin ne işin var burada?” diyebilirdi. Öylece kalakalmış, âdeta donmuştu.

“Cidden mi?” Dudakları aşağı doğru kıvrıldı. “Seni arayıp duruyorum. Haberleri gördüm. Yanına gelmek için okuldan erken çıktım. Karakola uğradım. Suzette, Abbott'ın seni eve gönderdiğini söyledi. Vakadan alınmışsın. Ama eve falan gitmedin tabii, değil mi? Buradasın.” Noah'nın yanakları öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. “Peki neden buradasın? Belli ki evi topladığın falan da yok.” Elini hızla savurarak çalışma odasını, duvardaki o deliliği işaret etti. “Ne bu?”

“Çalışıyorum,” dedi Chelsey yalnızca. Duruşunu biraz daha dikleştirdi.

Noah'nın çenesi kasıldı. “Galiba ‘vakadan alınmak’ senin için daha farklı bir anlama geliyor.”

“Anlamıyorsun. Onu bulmazsam Ellie'yi öldürecekler. Ellie'yi onlardan önce bulmam gerek.”

Noah alnını ovuşturdu, Chelsey onun baş ağrısını geçirmeye çalıştığını tahmin etti. Bazen ona ağır geldiğinden korkuyordu. Babası da benzer imalarda bulunurdu, kadınların ve kızların fazla karmaşık olduğuna dair. Fazla duygusal.

“Ellie’yi her kim kaçırdıysa bu işi yıllardır yapıyor. Şu kayıp kızlara baksana bir.” Chelsey hızla harekete geçti. Fotoğrafları haritadan çıkarıp bir yığın halinde Noah’ya uzattı. “Bence Ellie bir sebep yüzünden geri gönderildi.” Sesini sakın tutmaya çalışıyordu ama çılgınlığının tınısına sızmasına engel olamadı. Takıntılı bir tını. Son yapboz parçası da yerine konmadıkça huzur bulamayacaktı. “Bak,” dedi yine. Fotoğrafları salladı. Zihni kızlarla doluydu. Washington Üniversitesi sweatshirtleri giyen kızlar. David Bowie dinleyen kızlar. *Yabana Doğru* seven kızlar. Dünya tarafından yüzüstü bırakılmış, gerektiği gibi sevilememiş kızlar. “Bak şunlara. Hepsi belirli bir profile uyuyor. Willa Adams hariç... Ama düşününce... Ne düşündüğümü bilmiyorum, onu neden kaçırdığını bilmiyorum ama Ellie’nin valilik konağını bombalamaya zorlandığına inanıyorum. Belki de Willa için oraya geri döndüğüne...”

“Chelsey.” Noah’nın gözlerindeki o acıma parıltısı Chelsey’nin irkilmesine neden oldu. “Herhangi kayıp bir çocuk için, öldürülmüş herhangi biri için bunu yapabilirim. Yeterincesini bir araya getirirsen muhakkak ortak noktalar bulursun. İstatistik böyle işler. Ellie Black’e, başına gelenlere üzülüyorum ama bir şekilde dönüştürüldüğü teorin? Bu çok...”

“Şimdi de delirdiğimi mi iddia edeceksin?” Chelsey gözlerini kısarak ona baktı. Noah ağzını kapadı. Chelsey kendi içine kapandığını, Noah’dan uzaklaştığını hissetti. Öfkeli gözlerini ona dikti. “Bana inanmıyorsun.”

Noah iç geçirerek karısının sözlerini tarttı. “Mesele sana inanıp inanmamam değil.”

Katılmıyorum, diye düşündü Chelsey. Bütün mesele inanç.

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

Noah ellerini beline götürerek başını eğdi. “Hadı gel, eve dönelim, Chelsey.” Anahtarlarını çıkardı, dönüp gitmeye hazırdı, Chelsey’nin de peşinden gelmesini bekliyordu.

Chelsey usulca ama kararlılıkla, “Hayır,” dedi.

“Hayır mı?” Noah tekrar ona dönerek kaşlarını kaldırdı. “Burada mı kalacaksın?”

“Burada kalmayacağım.” Chelsey bakışlarını Noah’nın üzerinden ayırmadı. “Ellie Black’in peşine düşeceğim.”

“Hayır, öyle bir şey yapmayacaksın.” Noah dişlerini sıktı. Gözlerinde Chelsey’nin hiç hoşuna gitmeyen tuhaf bir parıltı vardı. Daha önce görmediği bir öfke.

“Gideceğim.” Chelsey kollarını kavuşturdu.

“Chelsey. Kes şunu. Eve gel.” Bir elini uzatarak onu tutmaya çalıştı ama Chelsey geri çekildi.

Noah’nın yüz ifadesi yumuşadı. “Bu vaka bitti. Bırakman gerekiyor. Bırak gitsin.” Sessiz konuşuyordu. “Senin işinin ötesinde bir sorunun var. İçinde bir şeyler var, Chelsey,” dedi. “Babanla ilgili şeyler...”

“Bunun babamla hiçbir alakası yok.”

“Tamamen babanla alakalı.” Noah belli belirsiz güldü. “Gerçekten göremiyorsun, değil mi?” Bir adım öne çıkarak Chelsey’ye doğrudan hitap etti ve bu, Chelsey’nin geri çekilmek istemesine neden oldu. Safi hayal kırıklığı. “Baban yas tutmana izin vermek yerine seni ava götüren kibirli herifin tekiydi.”

Chelsey’nin midesi kasıldı. Gözünde bağışlanması imkânsız yaşlar birikti. Ekoseli duvarkâğıdına baktı, ardından prizin üzerindeki çıplak alana çevirdi gözlerini. Lydia beş yaşındayken oraya Lisa Frank’ten bir çıkartma yapıştırmıştı, neon bir kaplandı. Babaları o kadar kızmıştı ki... O anıyı zihninden hemen kovdu. “Bu doğru değil.”

“Doğru. Herhangi bir şey hissetmekten o kadar korkuyorsun ki. Hayatına devam etmekten ölümüne korkuyorsun. Bir seçim yapman gerek. Ellie Black, bu vaka, bu ev ya da ben. Hemen şimdi cevap ver, Chelsey.”

Chelsey başını öne eğdi. Bütün vücudu inançla alev alevdi. “Bu işi sonuna kadar götürmek zorundayım.”

“Peki. Belki bir süre burada kalsan daha iyi olur. Kendini benim kadar adamamış biriyle evli kalabileceğimden emin değilim.”

Chelsey bu ifadeyi sindirirken bocaladı. Aslında şaşırmamalıydı. Noah, onun hayatında öncelik olmak istiyordu. Tek odak noktası. Ama Chelsey onun etrafında pervane olamazdı. Lydia öldükten sonra annesinin, *Başka bir gezegende yaşamak gibi*, dediğini hatırladı. Doğruydı. “Peki.”

“Peki mi?” Noah şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı, kirpikleri titreşti ve Chelsey yüzünü ekşitmemek için mücadele etmek zorunda kaldı. Geri adım atmamak için. Ama artık çok geçti. Noah’yla aralarındaki mesafe iyice açılmıştı. Çok uzun zamandır böyleydi aslında. Chelsey uzayda sürükleniyordu. “Öyle olsun. Fikrini değiştirirsen beni ararsın. Ama ben artık öylece durup senin kendini mahvetmeni izlemeyeceğim.”

Noah çekip gitti ama Chelsey onun gidişini izlemedi. Evliliğinin sona erdiğini, her şeyi elde etmeye ne kadar yaklaştığını düşünmedi.

—

Chelsey’nin çenesi titriyordu ama ağlamayı reddetti. Dışarıda bir araba kapısının çarparak kapandığını duydu. Bir motorun çalıştığını. Noah gidiyordu. Chelsey çalışma odasında bir aşağı bir yukarı yürüdü. Onun peşinden gitmek yerine volta attı. Annesi gittiğinde babası çalışma odasına kapanmıştı. *Bırak gitsin*, demişti Chelsey’ye. Chelsey de babasının kanepesinde oturmuştu. Annesi eşyalarını toplarken ikisi de gergin ve sessizdi. O çekip gittikten

ELLIE BLACK'IN DONUŞU

sonra babası iki elini masaya dayayarak ayağa kalkmıştı. *Yemek zamanı. Dışarıda yiyeceğiz.*

Chelsey'nin telefonu çaldı; ses, tutunabileceği bir can simidi gibiydi. Burnunu silip derin bir nefes aldı, bayat hava ciğerlerine doldu. Numarayı tanıımıyordu ama arama Coldwell'dendi. "Dedektif Calhoun," diye açtı çatallanmış bir sesle.

Hattın diğer ucundan Danny'nin, "Bunu Ellie yapmadı," diyen sesi gürledi.

Chelsey duvara baktı. Fotoğraflara. "Aynı fikirdeyim," dedi. Haritaya doğru ilerledi, Olympic Ulusal Ormanı'nın geniş yeşilliğine gözleri bulanıklaşana kadar baktı. "Ellie'nin izlendiğine, kontrol edildiğine inanıyorum." Kırmızı çizgilerin üzerinden eliyle geçti. "Onu Ulusal Güvenlik'ten önce bulacağım. Riskli bir iş. Bence Ellie onu tuttukları yere döndü ama o bölge... orası çok geniş."

"Ben de seninle geleceğim," dedi Danny.

Chelsey refleks olarak, "Olmaz," dedi. Çok riskliydi. Fazla tehlikeliydi.

"Ben de seninle geliyorum," diye diretti Danny. "Geçen gece benden onu bulunduğu patikaya götürmemi istedi. Tuhaftı. Bir şeylerin yolunda gitmediğini anladım. Telefonu çekiyor mu diye kontrol etmek için alıp Arkadaşlarımı Bul uygulamasını aktif hale getirdim. Onun tam olarak nerede olduğunu biliyorum."

Chelsey bunu duyunca birden sarsıldı. Ulusal Güvenlik, Ellie'nin telefonunun izini sürebilirdi ama önce bir yargıçtan izin belgesi almaları gerekecekti. Danny'nin Ellie'nin nerede olduğunu bilmesiyse Chelsey'yle onu diğerlerinden birkaç saat öne geçirirdi.

"Olympia'nın hemen dışında, I-5'te kuzeye doğru ilerliyor."

xii

Bir keresinde pişmanlıklardan bahsetmiştik. Hatırlıyor musun? Bana nasıl da yalvarmıştın, Dedektif Calhoun? *Benim gibi pişmanlıkların olmasın, Ellie.* Keşke hiç pişmanlığım olmadığını söyleyebilseydim. Ama var. Hem de o kadar çok ki. Varlığımın dokusundaki küçük sökükler gibi.

Eh, pişmanlıklar. Evet, pişmanlıklarım var. Elimde olsa geriye dönüp o kadar çok şeyi yeniden dikedim ki. Sanırım David'in veda edebilmem için birkaç gün önce eve dönmeme izin vermesi kibar bir davranıştı. Bir şeyleri onarmama imkân verdi. Vedalar çok tuhaf, öyle değil mi? İnsanın ömrü boyunca sürekli dilinde olan bir şeyin, işler ciddiye binince neredeyse imkânsız bir hal alması komik değil mi?

Elim yanımda duran parlak kırmızı sırt çantasını sımsıkı kavradı. İçindeki zamanlayıcının tiktaklarını duyabiliyordum. David'le birlikte bir süredir yürüyorduk. Tahminimce sadece birkaç dakikamız kalmıştı. Omzumun üzerinden ona baktım. Çayırın diğer tarafında durmuştu, gözleri üzerimdeydi.

Göğe uzanan huş ağaçlarına baktım. En yakındaki ağacın kabuğunu soymaya başladım. Huş ağaçlarını severdim. Beyaz gövdeleri

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

ve uzun, hüznünlü dalları tırtıklı yapraklarla kaplıydı. Yanında durduğum ağaç epey yaşlıydı. Gövdesi ince olsa da yükseklerle uzanıyordu, uzun bir yaşamın net bir emaresi. Baharla birlikte canlanan yapraklar neredeyse her yanını doldurmuştu. Etrafı da en az onun kadar uzun ağaçlarla çevrilmişti.

Sırt çantasını ağacın dibine bıraktım. Gözümü ondan ayırmadan geriledim. Birkaç adım uzaklaştıktan sonra arkamı dönüp koşmaya başladım. Başımı yere eğerek David'in bulunduğu tarafa doğru körlemesine koştum. Ona yaklaştığım anda David bir kolunu belime dolayarak beni durdurdu. "Sakin ol," dedi kulağıma, "güvenli mesafedeyiz."

Bedenim birden gevşedi. David beni bırakınca dimdik durup korunun diğer ucuna baktım. Kırmızı sırt çantası, yemyeşil manzarayı bölen öfkeli bir yara izi gibiydi. Başka bir şey konuşmadık.

Hiç uyarı olmaksızın geldi. Keskin, hızlı bir patlama. Havanın sesle birlikte dalgalandığını resmen gördüm. Sonra da hissettim, kulaklarımdaki baskı, çaydanlığın içindeki basınç gibiydi. Kulaklarımı kapadım kapamasına ama fayda etmedi. Sanki kanıyorlardı. Sanki kulak zarım patlamış gibiydi. Turuncu alevler ve kalın siyah duman gözlerimi yakıyordu. Olduğum yere yığılıp kaldım.

Her şey birkaç saniye içinde olup bitti. Koru ürkütücü bir sessizliğe gömüldü. Sırtıma bir şeyler çarpıyordu. Yağmur mu? Kollarımın arasından göz ucuyla baktım. Etrafıma tahta parçaları, yapraklar ve toprak düşüyordu.

Korunun karşısında huş ağacım devrilmişti. Dizlerinden kesilmiş gibi. Diğer huş ağaçları da paramparça olmuş ve siyaha boyanmıştı. Patlama bölgesinin etrafındaki yanık alan tütüyordu. David yanımda bir şeyler söylüyordu ama ne dediğini seçemiyordum. Sessizlik güzeldi. Ondan uzaklaşıp ayağa kalktum. Ateş sönene, gökyüzü berraklaşana, ben eriyip rükenene kadar ormanın yanışını izledik.

“İyi iş çıkardın,” dedi David. Onun odasındaydık. Jeneratörünü açmıştı, içerisi sıcacıktı. Parmaklarımı oynattım. “Otur, otur.” David yatağının kenarını işaret etti.

Kulaklarım hâlâ çınliyordu. Adımlarım yavaştı. Ağaçlar ölmüşrü. Gabby ölmüşrü. Hannah ölmüştü. Yolumun apaçık ve sağlam bir biçimde oluştuğunu görebiliyordum: Toprakların en karasına oyulmuş derin bir siper. Serendipity gibi olacaktım, David’in onsuz yaşayamayan sadık hizmetkârlarından biri. Ellerime baktım. Onca yıkımdan sorumlu olan ellerime. İnsan bir can aldı mı kendi canının da bir parçasını kaybediyor. Aynı anda hem canlı hem de ölü olmanın mümkün olabileceğini bilmezdim.

Gergin bir tavırla yatağın kenarına oturdum. Konuşmak canımı yakıyordu. Dumana maruz kaldığımdan boğazımın içi asit gibi yanıyordu. Sweatshirtümü çıkarmaya başladım. İstemsiz, ezbere bir hareket. David beni daha önce hiç odasına getirmemişti ama ne istediğini biliyordum.

“Buraya onun için gelmedik.” Sweatshirtümü tekrar aşağı çekti.

Pencereden Serendipity’nin bir ipe çamaşır astığını, ara sıra gizlice omzunun üzerinden bize baktığını görebiliyordum.

“Sende büyük potansiyel görüyorum.” David odanın içinde hareket ederek yığının altından bir gazete çıkardı. “Sen hayatta kalmayı biliyorsun. Benim gibi bir savaşçısın. İnsanları çok önemsiyorsun ve bu da seni güçlü, becerikli kılıyor.”

“Değilim,” dedim.

“Öylesin,” diye ısrar etti. “Olacaksın,” diye üsteledi sonra. Gazeteyi kucığıma bıraktı. Yerel bir yayının nüshasıydı. Sözcükler ağır ağır anlam kazanmaya başladı. Yıllardır hiçbir şey okumamıştım. VALİ PIKE’IN WASHINGTON’IN GELECEĞİYLE İLGİLİ PLANLARI. “O kadının artık bu dünya üzerinde olmaması hayattaki en büyük

arzum.” Sesi gerildi. “Benim için bunu yapmak istersin, değil mi? Kendini feda edersin.”

Gözlerimi sımsıkı yumdum. Kenarından yaşlar aktı. “Yapabileceğimi sanmıyorum.” Ben onun gibi değildim. Onun gibi olmak istemiyordum. Dünyayı ikiye ayırmak isteyen suretsiz bir kabuk.

Parmakları tenime battı. Beni sarısmaya başladığında dişlerim takırdadı. “Yapacaksın.”

Korku, pençelerini içime geçirdi. “Yapamam.” Yerleşkede ölmeyi tercih ederdim. Kemiklerimi köpeklerin didiklemesini. “İmkânsız.”

“Gerçekten isteyen bir adam için hiçbir şey imkânsız değildir. Yapabilirsin.” Beni sarısmayı bırakarak kollarımı bir aşağı bir yukarı ovmaya başladı. Bir aşağı bir yukarı. “Hava gitgide güzelleşiyor. Küçük Grace suda oynamaya bayılıyor. O dereye gittiğinde endişeleniyorum. Çok küçük. Herhalde onu suyun altında tutmak için tek elimi kullansam yeter ama yine de onu kaybetmek istemem. On dört yaşına gelmesine birkaç yıl kalmış şurada. O zaman yeterince olgunlaşacak.”

Korkunun beni sarmaladığını hissettim. “Hayır,” dedim. “Ona zarar verme. Lütfen.”

“Grace’i seviyor musun?” Başını yana eğdi.

“Seviyorum,” diye itiraf ederken mideme koca bir taş oturmuştu sanki.

David’e baktığımda gözleri farklı bir tona bürünmüştü, daha koyu bir maviydi. Zaferle ıslanmış gibi. “Sevdiğin biri için ne yapmayı göze alırsın?”

“Her şeyi,” dedim. “Her şeyi yaparım.”

Bunun üzerine eğilerek kulağıma tatlı tatlı fısıldadı: “Grace’in gitmesine izin veririm. Senin canına karşılık onun canı.” David’in nazarında tek değerim kendisiyle olan bağımı. Onun için neler yapabileceğim.

İlk başta ürkrüm ama sonra düşündüm. Göğsümdeki o sızıdan, uyuşukluktan, daimi acıdan çok yorulmuştum. Gömleklerimi, uyku tulumumu, yemekten payıma düşenleri hep Grace'e vermiştim. Onun için yapmadığım tek şey kanımı dökmekti. Grace'in hâlâ hayalleri vardı. Hâlâ ihtimallerle dolu kocaman bir dünyası vardı. Peki ya benim yaşamım? Bir hatadan ibaretti. Çekilip koparılacak bir iplik. Kenara atılmış, değersiz. Benim bir önemim yoktu belki ama Grace önemliydi.

"Tamam," dedim. Kolay bir seçim olmuştu. "Yapacağım. Hazırım." İşte o an, orada, Grace'e tüm yarınlarımı vermeye and içmiş oldum.

Kefaretin bedeli nedir? Affedilmenin?

Cevabı basitti: Bir cana karşılık bir can.

Otuzuncu BÖLÜM

“Şuradan sola.” Danny eliyle işaret etti ve Chelsey 101. yola girmek için sinyal verdi. Bir tabelada OLYMPIC ULUSAL ORMANI ZİYARETÇİ MERKEZİ, 110 KM yazıyordu.

Chelsey’nin polis telsizi açıktı ve yoğun bir konuşma trafiği vardı. 1996 model bir Corolla –Ellie’nin annesinin arabası– için genel arama emri; müdahale etmeme ve Ulusal Güvenlik’i bekleme talimatları. Şüphelinin silahlı ve tehlikeli olduğu düşünülüyordu. Chelsey gözlerini kırpıştırarak Ellie’yi canlandırdı zihninde. Terli parmağı tetiğin üzerindeki bir polis tarafından köşeye sıkıştırılmış.

Danny telefonunu elinde tutuyordu, harita açıktı ve Ellie’nin konumunu gösteren mavi nokta yanıp sönüyordu. Ellie çok hızlı hareket ediyordu. Aralarında bir saat kırk yedi dakikalık bir mesafe vardı. Danny’nin korkuyla birbirine bastırdığı dudakları düz bir çizgi halini almıştı.

Chelsey bir kez daha şansını deneyerek, “Benimle gelmek zorunda değilsin,” dedi. Yol boyunca pek konuşmamışlardı. İkisi de kendi düşüncelerine dalmıştı. Ancak Chelsey birkaç dakikada bir vicdan azabı duyuyordu. Onu arabaya almamalıydı. “İstersen telefonu bana ver, seni bir yerlerde indireyim. Yerel birimlerden birine telsizle haber verir, seni almalarını sağlarım.”

Danny başını iki yana salladı. “Olmaz...” Gözlerini sımsıkı kapayarak gözyaşlarını engellemeye çalıştı. Chelsey bunu görünce koltuğunda kıpırdandı, çocuğun hassaslığı nedense ona ağır gelmişti. “Daha önce bir kere yanında olamadım zaten.”

Danny’nin kararlılığı, pişmanlığı Chelsey’nin içine işledi. Danny’yi karakolda sorguladığı zamanı, barda yanına gidişini düşündü. Her ikisinde de daha farklı, daha iyi bir yaklaşım sergileyebilirdi. Danny’nin yüzünden geçen o karanlık gölgede onun da payı vardı. “Bu arada, bardaki gece için üzgünüm. Senden Ellie’yi gözetlemeni istememeliydim. Normalde işlerimi böyle halletmem aslında...”

“Evet, şey, görünüşe bakılırsa gözünü üzerinden ayırmak istememekte haklıymışsın. Bu iş boka sardı.” Danny pencereden dışarı baktı. Artık iyice kırsala çıkmışlardı. Evlerin önünde dönümlerce araziler uzanıyor, o arazilerde atlar, inekler, hatta birkaç lama geziyordu. Ara sıra bir benzin istasyonu. Otel yok. “Bak, ben... ben ablanla ilgili o dediklerimi söylememeliydim. Öyle biri değilim aslında. Birinin hayatındaki trajediyi onun yüzüne vuracak biri.”

Sözleri arabanın içinde süzülerek bayat havaya karıştı ve Chelsey boğazındaki yanma hissine rağmen yutkundu.

Gösterge panelinde kırmızı bir ışık yanıp sönmeye başladı. “Siktir, benzin almamız gerek,” dedi.

Bir buçuk kilometre kadar gittikten sonra bir benzin istasyonu gördü ve direksiyonu oraya kırdı. Danny arabada kaldı. Chelsey pompanın başındayken telefonunu çıkarıp çeşitli haber sitelerini gözden geçirdi.

Hâlâ bu sabahki görüntüleri kullanıyorlardı. Valilik konağının ekran görüntüleri, kalkanlarının ardında sıraya geçmiş bir özel harekât ekibi, tasmalarını zorlayan köpekler. Chelsey sesi duyamıyordu ama haber spikerlerinin Ellie’nin sebepleri hakkında tahminlerde bulunduğuna emindi, böylece Ellie kamuoyunca şimdiden yargılanabilirdi.

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

Chelsey'nin telefonuna bir mesaj geldi. Noah'dandı: SENİN İÇİN ENDİŞELENIYORUM.

Chelsey mesajı sildi. Yolcu kapısı birden açıldı ve Danny dışarı çıktı. Arabanın üzerinden, "Bir sorunumuz var," diye seslendi Chelsey'ye.

Chelsey ona baktı. "Ne oldu?" Depodaki hortumu çıkardı. "Sorun ne?" Oğlanın asık suratını inceledi.

"Ellie'yi kaybettim. Servis dışı kaldı."

—

Chelsey arabayı benzin istasyonunun park alanına çekti. Kaputun üzerine Olympic Ulusal Ormanı'nın haritasını yaydı. Danny'nin telefonunda da ikinci bir harita vardı. Chelsey, siyah bir kalemle Ellie'nin bilinen son konumunu daire içine aldı. Eski bir asfaltsız yol beş ayrı yöne ayrılıyor, sonra da tekrar tekrar ayrılmaya devam ediyordu.

"Her birini aramamız saatler sürer," dedi Danny. "Çok uzun. Bu imkânsız."

Chelsey başını onaylar gibi salladı. Ufku taradı. Turuncu ve pembe gökyüzünü izledi. Bir helikopter sesi duymayı bekledi. Tel-sizden Ellie'nin bulunduğu dair bir anons gelmesini. Ellerini beline koyup başını öne eğdi. Göremediği neydi? Hangi soruyu sormayı atlıyordu? Henüz hangi ipi çekmemişti?

"Neden vali?" dedi yüksek sesle. Zihninde Pike'ın bir görüntüsünü canlandırdı. Televizyonda gördükleri. Işıl ışıl saçlar, kameraya el sallıyor, kürsüde duruyor, dudakları kıvrılmış, kadın hakları konusunda ateşli sözler veriyor. Chelsey karakol pikniğini hatırladı. Çocukken gittiklerini. Vali henüz vali değilken. Henüz Abbott'ın eşiiken. Onu gördü. Tribünlerde oturmuş, bir beyzbol maçı oynanıyor, yüzünde tuhaf, acılı bir tebessüm, bedeni kopmak üzere olan bir ip gibi gergin.

Sessizlik uzayınca Danny, “Ne oldu?” diye sordu.

“Hiç,” dedi Chelsey. “Amirim eskiden valiyle evliydi. Uzun zaman önce.”

“Amirin Regina Pike’la mı evliydi?”

Chelsey başını iki yana salladı. “O zamanlar adı farklıydı. Boşandıktan sonra değiştirdi.” İlk adını kullanmayı bırakmış, göbek adına geçmiş ve evlenmeden önceki soyadını kullanmaya başlamıştı. “Ben onu tanıdığımda adı Destiny Abbott’tı.”

Danny’nin yüzü kül rengine döndü. “Ellie bana ona Destiny dediklerini söylemişti.”

“Ne?” Chelsey sırtında bir ürpertinin gezindiğini hissetti.

“Onu kaçıranlar Ellie’ye Destiny diyormuş.”

Anı tekrar canlandı. Destiny Abbott metal tribünlere tünemişti. Sırtı dimdikti, elleri kaprisinin arasında kenetlenmişti. Görüntü biraz daha genişledi. Abbott hemen yanında, ayakta duruyor, ellerini yumruk yapmış, çocuklarından birine tezahürat yapıyor. Doğru olabilir miydi? Chelsey bu kısmı nasıl unutmuştu? Abbott’ın çocuklarından biri sendelemiş, oyunu batırmıştı. Abbott tribünlerden fırlayarak sahaya yürümüş ve çocuğuna, Doug’a bağırmaya başlamıştı. Evet, Doug’ın gözlerine düşen saçlarını hatırlıyordu. Destiny’nin dudaklarında hafif bir titremeyle tribünden fırlayıp sahaya girdiğini, Doug’ı Abbott’tan uzaklaştırdığını. Destiny ile Abbott birbirlerine birkaç ters laf etmişti. Abbott çekip gitmişti. Destiny de Doug’la birlikte tribünde oturmuş, bir elini tişörtünün altına sokarak oğlunun sırtına rahatlatıcı daireler çizmek için tırnaklarını kullanmıştı.

Chelsey görüntüyü ileri sararak kendini karakolda, Abbott’ın odasında gördü. Adam eski karısını hâlâ sevdiğini itiraf ederken. En çok sevdiği şeyden nefret mi ediyordu? Bu kızları Abbott kaçırmış olabilir miydi? Hayır, diye düşündü Chelsey sertçe. Abbott

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

olamazdı. Suçla ilgili zaman çizelgelerini gözden geçirdi. Kimin ne zaman kaybolduğunu. Abbott'la birlikteydi. Adamın bunu planlamış olması mümkün değildi. Ama... şüphe hâlâ geçmemişti. "Patrick Abbott hakkında neler bulabileceğine bir bak bakalım. Kendisi benim amirim olur, valinin eski kocası."

"Onun bu işle bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi Chelsey. Zihnindeki çarklar hızla dönüyordu. "Ama bu işi her kim yaptıysa onun için kişisel bir yanı var. Hem de çok kişisel. Abbott ile valinin evliliği iyi bitmedi."

Danny'nin parmakları telefonun ekranında gezindi. "Abbott'la ilgili epey bir şey var. Çoğu kariyeriyle ilgili şeyler. Üç çocuğu var. İki oğlu ve bir kızı..."

"West, Douglas ve Annie," diye tamamladı Chelsey. "Çocukları araştır. West Abbott'la başla," dedi Danny'ye. Bir telaş dalgası hissetti. Kayalara çarpan dalgalar gibi bir his. *Belki de anne sorunlarıdır*, demişti Noah ve Chelsey buna gülüp geçmişti. Ama şimdi kendi annesini düşündü. Onun gidişine ne kadar sinirlendiğini. Onu cezalandırmak istediğini. Bu düşüncayı zihninden uzaklaştırdı.

Danny'nin Abbott'ın çocuklarıyla ilgili araştırmasına katıldı. Çok az bilgi vardı. İnternet pek sonuç vermeyecekti. Chelsey ekranı değiştirip polis kimlik bilgilerini kullanarak DMV kayıtlarına girdi. West Abbott'ın bilinen son adresi Seattle'daki bir apartman dairesiydi. Bina uzun zaman önce yıkılmış, yerine lüks bir market açılmıştı. Annie de Doug gibi Coldwell'de yaşıyordu. Doug'ın araçları listelenmişti. Araçlar mı? Chelsey'nin onu işe gelip giderken gördüğü bir Prius vardı. Bir de başka bir araba... 1995 model mavi bir Ford steysin vagon.

Chelsey birden alarma geçerek gerildi. "Doug'ın Ellie ve diğer kızlardan birinin kaçırıldıkları yerde görülene benzeyen bir arabası varmış." Doug'ı düşündü. Ara sıra karakolda karşılaştıklarını. Bu işi o yapmış olabilirdi ama tek başına değil. "West Abbott, West

Abbott'ı bulmamız gerek," dedi Chelsey aceleyle. Dalganın onu taşımasına izin verdi, doğru yere çıkacağından emindi. Ellie'nin yakınlarına, Doung ve West'in ayaklarının dibine vuracağına.

Danny, parlayan gözlerini Chelsey'ye çevirerek, "Üzerine kayıtlı Sunshine LTD ŞTİ adında bir şirket var," dedi. "Ellie... Bir gece müzik dinledik. Ben de *'You Are My Sunshine'* şarkısını açtım ve Ellie plağı neredeyse kırıp atacaktı." Gözlerini kısarak Chelsey'ye bakarken bakışlarında keskin bir ifade vardı.

Chelsey nefes aldı. Sunshine LTD ŞTİ'yi araştırdı. İki işletme listelenmişti: bir tarım kooperatifi ve bir köpek barınağı. Chelsey durdu. Ellie'nin üzerinde bulunan köpek kulları. Gabby'nin kemiklerindeki ısırık izleri. "Sunshine LTD ŞTİ bir köpek barınağı işletiyor. Burada. Olympic Ulusal Ormanı'nda bir mülk. İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma bir savaş sığınağı. Hükümet tarafından açık artırma ile satılmış." Adresi girdi, yetmiş kilometre mesafedeydi.

"Onları bulduk," dedi Danny.

Chelsey başını onaylar gibi sallamaktan başka bir şey yapamadı. Keşfin uğultusu onu sarsmıştı. West ve Doug Abbott, tanıdığı iki adam. Ne kadar derin bir kesikti bu. Bu zalim kesinlik ne iyi bir histi. Nihayet. Nihayet.

"Bu gerçekten tehlikeli olabilir," dedi tekrar arabaya bindiklerinde. Elleri direksiyondaydı. "Bu iki adamın elinde neler olduğunu, ne tür bir cephanelikleri bulunduğunu bilmiyoruz." Duraksadı. "Geri dönemeyebiliriz."

"Geliyorum," dedi Danny. Yüzünde saf bir korku vardı ama gözlerinin derinliklerinde başka bir şey parlıyordu: Ellie'ye duyduğu sevgi. Kendini onun için feda etmeye hazırdı.

Chelsey arabayı geri vitesle alarak otoparktan çıkıp sağa döndü. Doug ve West Abbott'a doğru yola çıktı. Ellie'ye doğru. Onları her ne bekliyorsa ona doğru.

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

“Neden oraya geri dönüyor ki?” diye sordu Danny yola çıktıklarında. Başparmaklarıyla kotunun üzerinde ritim tutuyordu. Korkuyordu ama cesurdu.

Chelsey soruyu duyduğunu belirtmek ister gibi başını salladı. Danny'nin Willa ve diğer kızlar hakkında bir şey bilmediğini hatırladı. Kendini düşündü. Danny'yi. Riske attıkları şeyi. Ve neden bu riske girdiklerini. Düşünceleri tekrar Ellie'ye kaydı, onun Willa'nın fotoğrafına nasıl dokunduğunu, o şefkati, bir annenin bebeğinin yanağını okşamasını andıran dokunuşunu hatırladı. Sevgi, insanı büyük fedakârlıklar yapmaya itebilirdi. “Sanırım önemsedیği biri için geri dönüyor.”

Yola devam ettiler. Chelsey amiri ile oğullarını düşündü. Bunca zaman nasıl da burnunun dibinde olduklarını. Kim bilir ne kadar zeki hissetmişlerdi kendilerini. Zafer kazanmış gibi. Saklambaç oynamışlardı. Ama şimdiye dek Chelsey gerçek anlamda oyunun içinde sayılmazdı. Şimdiyse o da oynuyordu. Artık dengeler değişiyordu. Önüm arkam sağım solum sobe.

Otuz Birinci BÖLÜM

Willa'nın kolları yorgun, gözkapakları ağırdı. Destiny ona hep yapmamasını söylese de kendine engel olamıyordu, başparmağını emiyor ve uyku tulumunun kumaşını parmaklarının arasında ovuşturuyordu. Kumaş serin ve yumuşacıktı. Ona kendini iyi hissettiriyordu.

Willa, Destiny gittiğinden beri üzgündü. Her zamankinden daha üzgün ve yalnız. Örtülerin altına daha da büzüştü. Ayakları üşüyordu. Destiny burada olsa onları ovarak ısıtırdı. Destiny'nin başparmaklarıyla ayak başparmaklarına ve tabanına masaj yapması hoşuna gidiyordu. Kâbusların uzak durmasına yardımcı olduğunu söylüyordu. Destiny'nin, *Bir tür büyü gibi*, dediğini hatırladı.

Şimdi kapı gıcırdadı, kilit tıkırdadı ve Willa gözlerini sımsıkı yumdu. Adamın adı David'di ama Willa ona zihninde öcü diyordu.

Destiny gittiğinden beri David'i pek görmüyordu aslında ama ara sıra onu kontrol etmeye geliyordu. Willa adamın ona bakışından nefret ediyordu. İçi bir tuhaf oluyordu.

Bir el uyku tulumunun üzerinden uzanıp omzunu tuttu. "Selam Uyuyan Güzel." Willa yuvasının güvenliği içinde kıpırdandı. Destiny'ydi bu! Geri dönmüştü!

Willa sırtarak ayağa fırladı ve kollarını Destiny'nin beline doladı. Destiny sarsıldı, sonra başını geriye atarak güldü. Willa yanağını

Destiny'nin karnına yastadı. Gerçekti. Gerçekti. Gerçekti. Derken birden kadının bedeninin titrediğini ve saçlarının arasına bir öpücük kondurulduğunu hissetti. Gözyaşları da vardı tabii. Destiny geri çekildi ve Willa'nın yanaklarını iki avucunun arasına aldı. Dokunuşu sıcak ve güven vericiydi. "Destiny," dedi Willa. Mutluydu. Çok mutluydu. Artık her şey yoluna girecekti.

"Benim adım Destiny değil, Ellie. Senin adın da Grace değil, Willa."

Willa hafıflediğini hissetti, gülümsedi. "Annem bana Willy dedi. Bunun komik olduğunu düşünürdü." Birden kaskatı kesildi. Annesinden bahsetmemesi gerekiyordu. Susturulmayı bekledi.

Ama Destiny –Ellie, dedi kendi kendine– gülümsedi ve onun alnını öptü. "Sana yakışıyor." Neredeyse burun buruna gelecekleri kadar öne doğru eğildi. "Dinle beni," dedi ve çok ciddiye. Willa'nın ateşe yaklaştığı zamanlardaki kadar ciddi. "Çok fazla vaktimiz yok. Buradan çıkmamız gerek. Çok yakınımızda kalman ve ne dersem yapman gerekiyor. Anladın mı?"

Willa başıyla onayladı, biraz korkmuştu. "Nereye gidiyoruz?"

"Ben... Ben seni eve götürmeye çalışacağım."

Ev. "Evet," dedi Willa. "Eve gitmek istiyorum. Taş koleksiyonumu da alabilir miyim?" Bu sabah dere kenarında beyaz bir taş bulmuştu. Kurdele sarılmış gibi duran küçük, siyah lekelerle bezeli pürüzsüz bir taşı. Yeni favorisi oydu. Taşın zebra olduğunu hayal ediyordu.

"Hayır, hiç vaktimiz yok," dedi Ellie. "Hemen gitmemiz gerek." Bunları söylerken Willa'nın ayakkabılarını giydirmeye, başının üzerinden bir sweatshirt geçirmeye başlamıştı bile. "Hadi." El ele tutuştular ve Ellie, Willa'yı daha çok mağarayı andıran nemli koridora doğru çekti. Willa buradaki bozuk yemek kokusundan hiç hoşlanmıyordu.

"Geri dönmene çok sevindim," dedi.

"Şşşt," dedi Ellie. "Bundan sonra sesimizi alçaltacağız."

Willa sesini kısıtı. "Geri dönmene çok sevindim," diye tekrarladı. "Charity benimle hiç oynamıyor. Hem yemeğini de paylaşmıyor."

Ellie aniden kalakaldı, Willa neredeyse ona çarpacaktı. Şimdi girişe iyiden iyiye yaklaşmışlardı, yerleşkeye çıkan basamakların yanında duruyorlardı. Ellie, Willa'nın omuzlarını kavradı. "Charity burada mı? Ben onu öldü sanıyordum."

Willa başıyla koridorun en uzağındaki odayı işaret etti. Zifiri karanlıkta kapısı görünmüyordu. Willa sığınakta hep gece olmasından nefret ediyordu. "Sürekli ağlıyor. Bazen uyuyamıyorum."

Ellie birden yön değiştirdi ve o kadar hızlı yürümeye başladı ki Willa ona yetişebilmek için koşmak zorunda kaldı. "Nereye gidiyorsun? Hani kaçıyorduk?" Başını kaldırıp Ellie'ye baktı.

Ellie'nin ilk söylediklerini duymadı ama sonunu yakaladı: "Onsuz olmaz."

Hannah'nın en sevdiği vakit günbatımından bir saat sonrasıydı. Gecenin önsözü, sonsuz olasılıkların başlangıcı. Eskiden dans ederdi. Reşit olmayanların gidebildiği kulüplerde başka bedenlerin onunkine sũrtũnmesinden, hep birlikte bedenlerini kıvrımlarından hoşlanırdı. Ateşli, yapış yapış bir kargaşa. Ona kendini daha az yalnız hissettirirdi. Buradayken bile alacakaranlık hâlâ günün en sevdiği vaktiydi. Artık dans etmiyordu ama David'in odasına çekilerek ona bir saat huzur bahşedeceğini biliyordu. Korkusuz geçen bir altmış dakikaydı bu. Üstelik hayattaydı. Zor bela.

Hannah'nın olayı şuydu: Koruyucu aile sisteminin içinde büyümüşü. Koruyucu annelerinden biri, yemek saatinden hemen önce mutfakta ve masanın etrafında gezinip durduğu için ona "küçük

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

kurt" derdi. Hannah bir şeylerinin olmamasına alışkındı. Yemeksiz, kıyafetsiz, yataksız kalmıştı. O hayatta kalmayı bilen biriydi.

David'e silah çekmesinden sonra Michael onu ormana sürüklemiş ve David gelene kadar orada tutmuştu. David onu sevdiğine dair bir şeyler zırvalamıştı. Hannah yalpalamıştı. Sol bacağına bir sorun vardı, ağırlığını üzerine veremiyordu. David'in ayaklarının dibine tükürmüştü. Yanakları kıpkırmızı olan adam yeniden Hannah'nın boğazına sarılmıştı. Hannah konuşmak için ağzını açsa da David onu sarsmış ve daha sıkı bastırmış, nefes borusunu ezmeye başlamıştı. *Yalvarmak istiyorsun*, demişti David, sonra da onu serbest bırakmıştı. Hannah soluk soluğa yere düşmüştü. *Yalvar bana*, demişti David abartılı bir keyifle. David'in en sevdiği şeylerden biri kadınların onun ayaklarına kapandığını görmektir. Hannah ne diyeceğini bilemeden, *Ben...* diye başlamıştı. Hayatını nasıl kurtaracağını bilemiyordu. Sonra bilinçaltının kıvrımlarından süzülerek iki kelime gelmişti dilinin ucuna. *Ben hamileyim*. David'in en çok istediği şeydi bu. Bir çocuk.

Onu tekrar otobüse kapamış ama beslemişti. Sonra da geri getirmişti ama Ellie yoktu. Hannah onun öldüğünü varsaymıştı. Çok yakında Hannah da ölecekti. Çünkü aslında hamile değildi. Şeytanla oyun oynamıştı ve David bunu öğrendiğinde intikamı çok acı olacaktı. Aptal yerine konulmaktan hiç hoşlanmazdı.

Odasının dışında bir hareketlilik hissedince taş duvara iyice yaslandı. Metal kapı açılırken taşın soğuğu giysilerinin üzerinden tenine işliyordu. Tam da o an aklından bunlar geçtiğinden bir an David'in gerçeği öğrendiğini hayal etti. Onu boğmak yerine çok daha haince bir plan kurduğunu. Korkudan gözleri puslandı ve gördüğü şeyden emin olamadı. Karşısında iki silüet vardı, küçük ve kambur... Grace? Destiny?

"Hannah." Destiny'nin konuştuğunu duyunca transından sıyrıldı.

Yatağın kenarına doğru emekledi. "Destiny? Sahiden sen mi? Nasıl?.."

"Ellie. Benim adım Ellie." Destiny... hayır, *Ellie* burnunun altını sildi. "Ben de sana aynısını soracaktım aslında." Başını iki yana salladı. "Ama vaktimiz yok. Yürüyebilir misin?" Hannah'ya, kaskatı hareketlerine, sol bacağına arkasından sürükleyişine dikkatle baktı.

Hannah hevesle başını salladı. "Yürüyebilirim. Yani yaparım. David..."

"Onun nerede olduğunu bilmiyorum." Ellie ilerledi ve Hannah'nın kolunu kendi omzuna attı. Birbirlerine baktılar. Ellie'nin gözleri korkmuş bir atınki gibi kocaman ve bembeyazdı. Dışarıda ne gizlenmişti? Michael. David. Serendipity. Orman bile düşmanmış gibi görünüyordu. Koridorda sürüklenirken Hannah'nın saç dipleri buz gibi bir terle kaplandı. Hannah, Ellie'ye yaslandı ve Grace de dönüp Hannah'nın elini tuttu. "Benim adım Grace değil Willa," dedi.

"İyiymiş, ufaklık," dedi Hannah canı yana yana. Koridora çıkmışlardı. Duvarlardan su sızıyordu.

"Buradan iki üç kilometre öteye park edilmiş bir araba var," diye fısıldadı Ellie. Hannah'ya destek olmak için sarf ettiği çaba sesine yansımıştı. "Aynı düşersek... dere boyunca kuzeye ilerle. Kuzeyi nasıl bulacağını hatırlıyor musun?"

"Polaris. Kutupyıldızı," dedi Hannah ağırlığını Ellie'ye vererek. Yerleşkeye ilk geldiği zamanlarda Ellie öğretmişti.

Yola devam ederlerken Hannah'nın bacağına keskin bir acı saplandı, safrası boğazına kadar yükseldi. Kusacak gibiydi. Tanrı aşkına, bu acı. Şanslarının ne kadar az olduğunu düşünmemeye çalıştı. Başarmaları gereken şeyi. Bir kilometrenin ona sonsuzluk gibi geldiğini. Bunlara odaklanmayacaktı. Bir ayağını öbür ayağının önüne atmak. Odaklanacağı şeyin bu olduğuna karar verdi.

ELLIE BLACK'İN DÖNÜŞÜ

Yapamayacak hale gelene kadar hareket et. Çünkü o hayatta kalmayı bilenlerdendi. Bu, onu öldürmeyecekti.

"Aynen öyle," dedi Ellie. "Polarisi takip et ve dereden uzaklaşma. Anahtarları lastiğin üzerine bıraktım. Araba kullanmayı biliyor musun?"

Hannah başıyla onayladı. Ehliyeti yoktu. David onu kaçırdığında henüz ehliyet alamamıştı. Ama hallederdi. Derlerinin en küçüğüdü bu.

İllerlediler ve basamakların dibinde durdular. Hannah bakışlarını yukarı çevirdi. Toplam on beş basamak vardı. David bazen ikişer ikişer inerdi onları. Hannah titremeye başlayınca Ellie onu daha sıkı tuttu. O da hatırlıyor muydu? Hope'la birlikte yıldızlara bakışları. Yün çorapları onarışları. Tavşan eti. Cüruf briketlerini üst üste dizişleri. Yumruklar. Kan. İhanetler. "Köpekler ne olacak?" diye sordu Hannah.

"Hepsi kafeslerinde. Ama... birini saldım. Star'ı," diye fısıldadı Ellie. Hannah, Ellie'nin yavru köpeği besleyişini hatırladı. "Hazır mısın?"

"Hazırım," diye yanıtladı Hannah.

"Buradan itibaren konuşmak yok," dedi Ellie, Willa'ya. Willa da ağzının fermuarını çekiyormuş gibi bir hareket yaptı.

Hannah, Ellie'nin kollarından çıkıp duvara yaslandı. Ancak Ellie onun elini tuttu. Willa da Ellie'nin diğer eline uzandı. Hep birlikte yola koyuldular. Her adımda nefesleri sığılaştı. Korkudan, acıdan. Ama yine birlikteydi işte. Önemli olan tek şey de buydu. Hannah hiçbir şeyi olmadan geçen bir hayatın ardından küçük şeylerin ne kadar değerli olduğunu biliyordu. En tepeye vardıklarında Ellie, Hannah'ya bakarak gülümsedi. Kısmen cesaretlendirici kısmen de muzaffer bir gülümseme. Hannah etrafa kulak kesilip gözlerini yerleşkede gezdirdi. Boştu. Jeneratörün uğultusu, Michael'ın

mavi steysin vagonu. Ama sonra David'in penceresinde ılık olmadığını fark etti. Uyumuş olabilir miydi? Hayır, henüz çok erkendi. Harekete geçmeleri gerekiyordu. Hem de hemen.

"Vay vay vay," dedi bir ses.

Hannah ağır ağır döndü, Ellie ve Willa da onunla birlikte döndüler. David arkalarındaydı, ellerini yumruk yapmıştı. Birbirlerine sokuldular. Üç kız kol kola girdi.

David parmaklarını ağzına götürdü ve havaya tiz bir ılık yayıldı. Michael elinde bir silah, gözlerinde nefretle hemen David'in arkasında bitti. İki adam, titreyen üçlünün karşısında kuru otların ve toprağın arasından fırlamış devler gibi duruyordu.

Bu bir film olsaydı Hannah atılıp David'e saldırabilir, Ellie ile Willa'ya da kaçmalarını söylerdi. Ama onlar gerçek hayattaydı ve Hannah'ın bunu yapacak gücü yoktu. Kızlar birbirlerine sımsıkı sarılarak sindiler. Çünkü Hannah neye inanırsa inansın, ne düşünürse düşünsün... hayatta falan kalamazdı. Sıradan bir kızdı sadece. Dişleri olmayan bir kurt.

Otuz İkinci BÖLÜM

Hava zifiri karanlıktı, asfaltsız yolsa simsiyah ve engebeliydi. Arabanın içinde sessizlik hüküm sürüyordu. Chelsey direksiyonu öyle sıkı kavramıştı ki parmak boğumları bembeyazdı; etraflarında yükselen ağaçlara kıyasla ne kadar küçük olduklarının fazlasıyla farkındaydı. Nihayet farları tanıdık bir aracı aydınlattı.

“Kat’ın arabası.” Chelsey çenesiyle yolun kenarını, gelişigüzel park edilmiş Corolla’yı işaret etti.

“Aynen,” dedi Danny dudaklarını birbirine bastırarak. Arabadaki gerginlik bir kat daha arttı. Ellie buralarda bir yerlerde, bu ormanın derinliklerindeydi. Chelsey zihninde tekrar tekrar, *Geliyorum, Ellie*, diye tekrarlıyordu. Dayan. Biraz daha dayan. Göğsü güçlü bir istekle doldu.

“Farları kapayacağım.”

Danny huzursuzca kıpırdandı. “Tamam.”

Chelsey farları söndürdü, içerisi karardı, yanakları bir anda gecenin karanlığına gömüldü. Daha ağır ilerlemeye başladılar. Cep telefonu sinyali birkaç kilometre önce kesilmişti. Ama haritayı bir peçeteye çizmişlerdi. Şimdi Danny’nin elinde duran kâğıt terden gevşemişti. Beyaz bir direktan ayışığı yansıdı: Sekizinci kilometre direği Chelsey yol kenarına çekti. İşte burasıydı. Paslanmış eski bir

kapı girişini görür gibi oldu. Buradan aşağı yukarı bir buçuk kilometrelik mesafedeydi. "Arabada beklemeni istiyorum."

Danny iç geçirdi. "Hayır..." Yakınlardan gelen havlamaları duyunca sözünü yarıda bıraktı. "O ne? Kurt mu?"

"Köpek," dedi Chelsey. Kurtlar havlamazdı. En azından köpekler gibi. Hırıltılı sesler çıkarırlardı. Ayrıca yarımada 1900'lerin başından beri kurt yoktu, çiftçiler hepsini yok etmişti. "Seni yanımda götüremem. Orada bana ayak bağı olursun. Hem telsizin başında birinin durmasına ihtiyacım var." Telsizi açtı, tarayıcının hâlâ çalıştığına sevindi. "Bir saat içinde dönmezsem arabaya binip buradan uzaklaş ve yardım çağır." En iyi plan olduğu söylenemedi ama elindeki tek plan buydu. Danny'ye telsizin nasıl çalıştığını gösterdi.

Danny telsizi eline alıp dudaklarını birbirine bastırdı. "Bir saat." Yakaran gözlerle Chelsey'ye baktı. Lütfen Ellie'yi geri getir.

"Bir saat," diye onayladı Chelsey. Arabadan çıkıp kapıyı belli belirsiz bir tıkırtıyla kapadı. Bagajı açıp plastik kelepçelerin yanı sıra av tüfeğini çıkardı, ikisini de üzerine asarak ellerini serbest bıraktı. Arabanın etrafından dolaşıp Danny'ye bir baş selamı verdikten sonra ormana daldı.

Havada nemli toprak kokusu vardı ve yanan yanaklarına soğuk vuruyordu. Eğrelti otları ve ahududu dalları ayak bileklerine değiyordu. Kısacık bir an bekledikten sonra başını tepesini örten yeşilliğe, yıldızsız gökyüzüne kaldırdı. Burası çok tanıdıktı. İkinci evi gibi. Bu araziye tanıyordu, kayalarını ve ağaç kabuklarını okşamış, parmaklarını tekinsiz bölgelerinde gezdirmişti. Omuzlarını gererek çömeldi ve ilerlemeye başladı. Yolun sağ tarafında kalarak çalıları kendine siper etti.

Nefes aldı. Nefes verdi. Doğal kokulara doğal olmayanlar karışmaya başladı: kamp ateşi, çürük, küf. İleride yol genişledi ve ikiye ayrıldı. İki yana açılmış karanlık kanatlar. Sarmaşıklar

tarafından boğulmuş beton binalar çamurlu toprağın üzerinde yükseliyordu. Her bina düşmancıl bir enerji yayıyordu. Korku, yıkım ve ölüm için yapılmışlar gibi. Arazi boyunca çöp yığınları seçiliyor, o yığınlardan kötü bir koku yayılıyordu. Beton bloklardan yapılmış yıkık bir duvar vardı. Chelsey'nin midesi kasıldı, damarlarında adrenalin at koşturuyordu. En azından Doug ve West'in yerleşkede olduğunu tahmin ediyordu. Ama başkaları da olabilirdi. Chelsey bir pusuya yürüyor olabilirdi. Belki de Ellie çoktan ölmüştü. Paniği üzerinden atmaya çalıştı. Sirtında buz gibi bir ürpertinin gezindiğini hissetti.

Nasıl ilerlemeliydi? En iyi rotayı hesapladı. Rüzgâr ağaçların üzerinden eserken dallar hışırdadı. Bir inilti duyuldu. Bir kadın iniltisi. Chelsey'nin kasları gerildi, koşmaya hazırlandı. Ama hayır. Kendini durdurdu. Birlikte bir dişi geyik ile yavrusuna doğru sürünürken babasının söylediklerini hatırladı. *Onları şaşırtma avantajını kaybetme. Bekle.* Dinledi. Bir çığlık daha. Chelsey doğu tarafından geldiğini tahmin etti.

Yarısı toprağa gömülü bir binanın etrafından dolanarak o iniltinin izini sürdü. Pencereler parmaklıklıydı ve içeriden berbat bir koku geliyordu. Az ileride bir sıra köpek kulübesi vardı. Çömelmiş, dişlerini gösteren ve kafeslerinin metal parmaklıklarını dişleyen köpeklerin silüetini gördü. Kulübelerden birinin kapısı açıktı. Dışındaki pati izleri tazeydi. Chelsey köpeklerin yanından geçip beton bir duvarın dibine doğru ilerledi ve köşeden baktı.

Birbirine sokulmuş, üzgün, ay ışığında titreyen üç kız. Bu, aynı zamanda Chelsey için bir işaret de. Ellie'yi tanıdı. Dağınık saçları, o bol ceket. Tepelerinde heyula gibi dikilmiş iki adam duruyordu. Birinin elinde silah vardı, kırmızı bir bandana yüzünü örtüyordu. Chelsey silahı tanıdı. Polis malıydı. Doug Abbott'u o halde. Diğeri de West. Geçen yıllar vücudunda kendini gösteriyordu. Şişmanlamış, sarkmıştı.

Chelsey tüfeğini doğrultarak açıklığa adım atarken Doug ve West'e nişan aldı. "Coldwell Polisi. Yere yatın," diye bağırdı havlamaları bastırarak. Köpekler artık iyice delirmişti. Kendilerini kafeslere çarpıp duruyorlardı.

West elleri kaldırdı. Doug da aynısını yaptı fakat silahı hâlâ elindeydi. "Chelsey Calhoun," dedi Doug. Gözleri panikle kocaman açılmıştı. "Bizi nasıl buldun?"

Chelsey ağır ağır ilerledi. "Sana bunu anlatmayı çok isterim, Doug. Hadi silahını bırak da konuşalım."

"Bana kimsenin bizi bulamayacağını söylemiştin," dedi Doug abisine. Sesi titriyordu. "Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım. Söz vermiştin." Bandanasını çekip çıkardı, derin derin nefes alıyordu, sonra ellerini dizlerine götürdü, silahı avucunda gevşekçe sallanıyordu.

West homurdandı. "Kendine gel, Dougy." Elleri hâlâ yukarıdaydı ama kaygısız, gevşekçe duruyordu. "Etrafına bir bak. Yanında kimse yok. Tek başına. Öldür onu."

Cüssesi umutla irileşen Doug doğruldu. "Doğru mu bu? Buraya desteksiz mi geldin?"

Kızlar birbirlerine biraz daha sokuldu, bedenleri iyice küçülürken gözlerini sımsıkı kapamışlardı.

Chelsey'nin eli fena halde titriyordu ama sesini sabit tutmayı başardı. Kirpiklerine bir damla ter düştü, gözlerini kırptırarak ondan kurtuldu. "Abinin kirli işlerini mi yapıyorsun, Doug? Bunca zamandır yaptığın bu muydu? Onun için kızları kaçırmak, cesetlerinden kurtulmak? Şu kafeslerdeki köpeklerden bir farkın yok, öyle değil mi? Kendi başına düşünemiyor musun?"

Doug birden, "Ben onun gibi değilim," diye patladı. Sonra kızlara dönerek, "Söylesenize ona," dedi. "Otobüste sizi besledim. Hiçbirinize elimi bile sürmedim."

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

Kızlar hiç kıpırdamadan kaldı, dehşet içindelerdi.

"Sana inanıyorum." Chelsey biraz daha ilerledi. "Silahı bana ver de konuşalım," diye mırıldandı. "Babanı görmek ister misin? Seni onunla görüştürebilirim."

"Öldür onu," diye emretti West. "Yalan söylüyor. Tüm kadınlar yalan söyler. O da tıpkı annem gibi. Sana bir söz verir ama sonra bambaşka bir şey yapar."

Her şey çok hızlı oldu. Bulanıklık halinde bir hareketlilik. West kollarını indirip Doug'ı öne doğru ittirdi ve Doug da aynı esnada silahı tuttuğu elini kaldırdı.

Buuuum.

Ağaçlardaki kuşlar uçuştı. Kızlar çığlık attı. Köpekler uludu. Chelsey'nin kulakları çınladı ve kendine geldiğinde Doug'ın yerde yüzüstü yattığını gördü. Etrafında kan birikiyordu. Koyu kırmızı, yoğun, buharı tüten.

West'in dudakları küçümser bir edayla büküldü. "Bunun bedelini ödeyeceksin, kancık karı!" Üzerine doğru atılınca Chelsey ateş etti. Iskaladığını fark edince yüreği ağzına geldi. Mermi West'in kolunu sıyrarak arkadaki beton kuleye saplandı. Yeniden nişan aldı ama çok geç kalmıştı.

West, Chelsey'nin üzerine çullanarak onu altında hareketsiz bıraktı. Tüfek bir tangirtıyla yere düşerek uzağa savruldu. West'in elleri onun boynundaydı şimdi, sıkıyordu. Chelsey onun bileklerini tuttu ancak adam çok güçlüydü.

Uzaklardan bir yerden, boğuk bir geçmişten babasının sesini duydu. Yıllar boyunca aynı soruyu soran diğer polislerin sesini. *Senden daha iri, daha güçlü biriyle göğüs göğüse dövüşmek zorunda kalırsan kendini nasıl savunacaksın?* Gözleri kararmaya başladı. Şimdi tam sırasıydı. Bayılmadan önce yalnızca birkaç saniyesi kaldığını anladı.

West'in bileklerini bırakarak parmaklarını gözlerine soktu. West'in elleri bir anlığına gevşedi ve Chelsey dizini adamın kasıklarına geçirdi. Adam iki büklüm olurken Chelsey sürünerek onun altından çıktı. Oksijen sanki küçücük bir iğne deliğinden geliyor gibiydi. Tuhaf bir hırıltı çıkararak elleriyle dizlerinin üzerinde durdu. Ağzından salya damladı. Gözleri ve boğazı yanarken Ellie'ye baktı. "Kaçın," diye homurdandı.

"Siktiğimin kaltağı." West yerde dirseğinin üzerinde doğrulmuştu. *Klik*. Doug'ın silahını Chelsey'ye doğrulttu.

"Gidin," dedi Chelsey boğuk bir sesle Ellie'ye. Boğazı paramparçaydı. "Gidin."

Ellie başını iki yana sallamakla yetindi. Üç kız da oldukları yerde donup kalmıştı.

Yerleşkede boğuk bir hırıltı duyuldu ve ağaçların arasından bir köpek çıktı. Tüyleri havaya dikilmişti ve dişleri meydandaydı. West karnını hoplata hoplata güldü. "İşte bu muhteşem. Seni yemesine izin vereceğim." Chelsey tüfekte arasındaki mesafeyi kapadı. Üç metre. West iki parmağını ağzına götürüp bir ıslık çalarken Chelsey de tüfeğine hamle yaptı. Tiz bir ıslık yükseldi. Vahşi bir savaş çağrısı. Kafeslerindeki köpekler önce uludu, ardından inlemeye başladı. Efendilerinin emrini yerine getirmek için kuduruyorlardı.

Ama dışarıdaki köpek kıpırdamadı. Chelsey tüfeği kavradı. West silahını tekrar doğrulttu.

Ellie ürperdi, Willa'yı biraz daha sıkı sardı. Çenesini Willa'nın omzuna dayayarak serbest köpeğe baktı. "Star," diye fısıldadı, ardından kısık bir ıslık çaldı. Bir ninninin son sözleri gibi yumuşacık bir ses.

Köpek şimşek hızıyla fırladı ve West'in silahı tutan koluna saldırdı. Eti kemikten ayırmaya başladı. West hem acı hem de öfke dolu bir çığlık attı. Silah ulaşamayacağı bir yere uçarken o da köpekten kurtulmaya çalıştı.

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

Chelsey çılgınca titreyerek ayağa kalktı ve West'e doğru sendeledi. Köpek hâlâ delirmiş gibiydi, dertop olmuş West'i ısırmaya devam ediyordu. Chelsey tüfeğinin dipçliğini kaldırarak West'in şakağına indirdi. Adam hareketsiz kaldı.

Köpek de durdu, geri çekildi, inledi, ardından ormana doğru koştu. Chelsey silahı tekmeleyerek West'ten iyice uzaklaştırdıktan sonra dizlerinin üzerine çöktü. Elini adamın boynuna götürdü. Zayıf da olsa nabız vardı. Hırıltılı bir nefes alarak arka cebinden kelepçeleri çıkardı. West'e yasal haklarını okudu okumasına ama adamın duymadığından emindi. Chelsey bedeninden kopmuş gibi hissediyordu kendini. Süzülüyordu. Sakindi. West'in ellerini ve ayak bileklerini bağladı. Şu an ne kadar da küçük göründüğünü düşündü. Ne kadar da zayıf.

Tüfeğini elinden bırakmadan Doug'ı kontrol etti. Nabız yoktu. Sonbahar yaprakları gibi solup gitmişti. Chelsey onun bandanasını alıp kanamayı durdurmak için West'in koluna sardı. Onu canlı istiyordu.

O işi de hallettikten sonra kızlara yaklaştı. Üçü de birbirine tünmüş titriyordu, korku içindelerdi ve sığınacak bir yer arıyorlardı.

"Hey," dedi Chelsey yumuşak bir sesle. Bu ani sakinlik ürkütücüydü. "Sizi buradan çıkaracağım." Titriyor, inliyorlardı. Hepsi hâlâ dehşet içindeydi, anılarına sıkışıp kalmış, bu cehennemde kaybolmuşlardı. "Hadi gelin artık." Sesi şimdi daha da nazikti. Konuşmak canını yakıyordu. Tüm bunlara bakmak daha da çok canını yakıyordu. Bu katliama. Bir insanın başka bir insana yapabileceklerine. Chelsey bunun üstesinden gelemeyeceği bir şey olduğunun az buçuk farkındaydı. Peşinden gelecekti. Ona musallat olacak yeni bir hayaletti bu. Bu kızlar kadar Chelsey'nin de azabı olacaktı. Ellie her zerresi katılaşmış vücudunu hareket ettirerek doğrulmaya başladı. Sonra diğeri de. Chelsey onu tanıdı. Hannah Johnson. Dövülmüş ve kan revan içinde olsa da hâlâ nefes alıyordu. Son

olarak da Ellie'nin eline yapışmış olan Willa. Hepsi buradaydı, ayakta ydı, Chelsey'de dizlerinin üzerine çöküp ağlama arzusu uyandırıyorlardı. Onları bulmuştu. Onları bulmuştu.

Bir kapı çarptı, sesi ağaçların arasında yankılandı. Chelsey hızla arkasına döndüğünde zayıf, esnek bir siluetin ormana doğru atıldığını gördü. "O kim? Başka bir kız mı?" diye sordu.

"O bizden değil," dedi Hannah. Ağzından dökülen sözcükler asit gibiydi. "O, Serendipity. Onlarla birlikte."

Chelsey nefes aldı. Annie olabilir miydi? Abbott kardeşlerin üçüncüsü? Üstdudağındaki ıslaklığı sildi. Eline kan bulaştı. Yüzü uyuşmuştu. Burnu kırılmış olabilir. "Anladım." Chelsey tüfeğini kavradı. "Burada bekleyin," diye talimat verdi kızlara. Sonra vücudu ağrımaya, kaslarının her biri itiraz etmesine rağmen koşmaya başladı. Chelsey'nin devam edebilmesini sağlayan tek şey iradesiydi.

Kadının kaçarken ezdiği çalılar, ardında net bir iz bırakıyordu. Chelsey dere kenarında ona yetişti. "Dur," diye seslendi hızla akan suyun sesini bastırarak. Bir yandan da tüfeğini doldurdu. "Dur!" diye haykırdı tekrar. Damarlarında kan yerine adrenalin akıyordu. Sonra bir hamle. Chelsey'nin paramparça olmadan önce yapabileceği tek şey buydu. Şimdiden lime lime olmaya başladığını hissedebiliyordu. Hiçliğe karışmaya hazırdı.

Kadın koşmaya devam etti. Oruz saniye içinde ağaçların arasına dalacak ve izini sürmek iyice zorlaşacaktı. Chelsey'nin başka bir seçeneği yoktu. Tüfeği doğrulttu. Tetiği çekti. Gecenin içinde üçüncü bir atış yankılandı. Kadının sol bacağına büküldüğünü gördü, ardından acı içinde homurdanarak yere düşüşünü izledi.

Chelsey derenin içinden geçerken soğuk su dizlerine kadar yükseldi ve bu şok onu daha da ayılttı. Artık uyuşmuş hissetmiyordu, vücudundaki acının, her uzvunu bir mengene gibi sıkıştıran o acının farkındaydı. "Ellerini yere koy," diye bağırdı. Kadının yüzünü

göremiyordu, öne düşen sarı saçları yüzünü örtüyordu. Kadın ellerini yere koyup parmaklarını toprağa daldırdı. Chelsey ona yasal haklarını okumaya başladı. "Sessiz kalma hakkın var." Kadın titremeye başladı. Chelsey arka cebinden plastik kelepçeleri çıkardı. "Söyleyeceğin herhangi bir şey mahkemede aleyhine delil olarak kullanılabilir. Avukat tutma hakkın var..." Yukarıdan bir helikopterin sesi duyuldu. Danny polisi aramış olmalıydı.

Chelsey dizlerinin üzerine çöktü. Kadın çenesini kaldırdı ve Chelsey'nin birden eli ayağı boşandı. Koyu kahverengi gözler, düz kaşlar, yontulmuş gibi duran bir burun. Açık saçlar. Süt gibi bembeyaz bir ten.

Kadının yüzünde de şaşkınlık vardı. "Tilki surat," dedi Chelsey'ye ve o an gerçekler bir kapının sürgülü kilidi gibi hızla ve tamamen yerine oturdu.

Karşısındaki Annie değil, Lydia'ydı. On beş yaş büyümüş. Dirilmiş. Uzun zaman önce ölen kız kardeşi. Kurban değil, suçlu. Hayatta.

xiii

Geri döndüğüm gün, herhangi bir gün gibi başlamıştı.

Şafak sökerken uyandım, parmaklıklı pencereden içeri ışık süzülüyor, kirli zemini örtüyordu. Willa yanımda her şeyden habersiz, derin bir uykunun kollarındaydı. Kendime biraz zaman tanıyarak her şeyin tadını çıkardım: Willa'nın ensemeye değen nefesi, parmaklarımın arasındaki darmadağın saçları, hâlâ giymekte ısrar ettiği kedi desenli yıpranmış tişört.

David hücremin kapısını açarak eliyle onu takip etmemi işaret etti. Willa'nın alnını okşadım ve küflü uyku tulumunu omuzlarına çektim. Derken bir an tereddüde düştüm. Onu nasıl bırakabilirdim ki?

Willa uykulu gözlerini araladı. Doğrulup yüzünü ovuşturdu. "N'oluyor?"

Yataktan inip üzerime Hope'un sweatshirtünü geçirdim. Önünde hâlâ Willa'nın kanı vardı. "Bir yere kadar gideceğim," dedim.

"Ben de gelebilir miyim?" Bazen o kısık sesini hâlâ rüyamda görüyorum. O hafif peltekliği, R'leri yuvarlaması.

"Olmaz." Kapıya doğru hareketlendim.

"Ne zaman döneceksin?" diye sordu.

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

Will'a'nın yüzüne bakamıyordum. Dudaklarım aralandı. Söyleyecek sözüm yoktu. Geri dönmeyecektim. Yataktan fırlayıp bana yapıştı. "Hemencecik dön. Tamam mı?" Gözlerini üzerime dikti, çenesini göğsüme yasladı.

Başımı ciddiyle sallayarak onayladım. Sonra köşedeki rüzgârlığı alıp üzerine sardım. "Bu gece hava soğuk olacak. Cebinde de bir sürpriz var." Dere kenarında bulduğum kahverengi bir akik taşı.

"Söz verdin, unutma," dedi ben eşikten dışarı adım atarken.

Ona cevap vermedim.

David beni dar bir koridor boyunca ilerletirken önce Hope'un, ardından da Charity'nin odasının önünden geçtik. İkisi de boştu. İki kız da yoktu artık.

Gün ışığına çıktık, öyle aman aman bir parlaklık yoktu ama yine de gözlerimi kıstım. Güneşin konumunu çıkarmaya çalıştım. Araba ağaçların arasındaki açıklığa park edilmişti. Star kulübesinde sızlanıyor, peşimden gelmek istiyordu.

David arka kapıyı açıp omuzlarımdan tuttu. Gözlerimin içine baktı. "Daha önce sana tekne hikâyemi anlatmış mıydım?"

Başımı iki yana salladım.

"Annemle babam ben küçükken boşandı. Annemde hiçbir zaman annelik içgüdüğü olmamıştı. Senin gibi değildi." Hafifçe gülmüştü. "O gidince çok öfkelenmişim. Bizi nasıl bırakabilirdi? Neticede biz ona verilmiştik. Babam o sıralar içkiyi iyice abartmıştı. Bir teknesi vardı. Ben de babamdan izinsiz onu aldım. O gün deniz fazla hırçın, resmen öfkeliydi ve ben de ne yaptığımı farkında bile değildim. Çıkalı yarım saat bile olmamıştı, kıyıda öyle pek uzaklaşmamıştım. Birden tekne su almaya başladı. Ne yapacağımı bilemedim. Dümeni kullanmak imkânsızdı, ben de gidip tualete saklandım."

David nefes vererek arabaya yaslandı. “Orada şu küçük ışıklardan biri vardı. Su diz hizamı geçerken onu izlediğimi hatırlıyorum. Sonunda her şey tepeklak oldu. Işık kırıldı. Karanlıkta kaldım. Ama kendimi toparlamayı başardım. Tekne alabora olmuştu ve ben o küçücük tuvalette süzülürken yalnızca kafamı çıkarabileceğim kadar bir alan ve azıcık hava kalmıştı. Hayatta kalmak için yalvardım. Anneme seslendim. O kadar korkmuştum ki. Bütün gece orada sıkışıp kaldım. Derim yumuşayıp çözölmeye başladı. Tam pes etmenin eşiğine gelmişim ki dalgıçlar gelip beni kurtardı. Babam iskelede beni bekliyordu. Perişan bir halde titreyerek onun kollarına koştum.” Ellerin nasıl titrediğini gösterdi.

“Tedavi oldum ve bir gün sonra da eve döndüm. Ben dinlenirken babam odama geldi. Bana tekneyi aldığımdan haberi olduğunu söyledi. Alabora oluşunu iskeleden izlemiş. Çığlıklarımı duymuş ve orada hayatta olduğumu anlamış ama yardım çağırmak için beklemiş. Ondan sonra bana bir daha tekneyi ondan izinsiz alıp almayacağımı sordu. Hayır dedim elbette. Dersimi almıştım.” Durdu. Uzaklarda bir karga öttü.

“Üzgünüm,” diyebilirdim yalnızca. Bu hastalıklı hikâyeyi bana neden anlattığını hiç bilmiyordum. Beni öfkelen-dirmişti. David’i o tekne-de düşündüm. Kim bilir ne kadar korkmuştu. Kim bilir korkusu nasıl da öfkeye dönüşmüştü. Hiddete. Acıya. Nefrete. İşkenceye. Ona acır gibi oldum.

“Babamın suçu değildi,” dedi David. “Aklını yitirmişti. Annemi kaybetmişti. Annem orada olmalıydı. Bizimle kalmalıydı.” Duraksadı. David bazen o kadar kırılgan görünürdü ki. Öylesine korku dolu. Hani sanki yetersiz kalmaya yazgılı olduğunu başından beri bilirmiş gibi. Unutulacağını. David bana biraz daha yaklaştı. Gözlerimi bağladı. “Beni gururlandır.” Serendipity bileklerini bağladı. Arabanın motoru çalıştı. Direksiyonun başında Michael vardı. Rüzgârın ağaçların arasından esişini ve derenin şırıltısını dinledim.

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

David anlaşılmamızın şartlarını yineledi. “Seni izleyeceğim ve sana mesajlar göndereceğim. Sen benim nerede olduğumu bilmeyeceksin ama ben senin nerede olduğunu bileceğim. Zamanı geldiğinde de sana haber vereceğim. Bu olayı haberlerde görmek istiyorum. Onun öldüğünü görmek istiyorum. Ondan sonra da Grace’i bırakacağım.” Duraksadı. “Polise tek kelime edersen Grace’i öldürürüm. Anladın mı beni?”

Başımı öyle hızlı ve sert salladım ki bir ara boynum kırılacak sandım.

“Zaten kimse sana inanmaz,” diye ekledi. Beni arka koltuğa itti.

“Bekle,” diye haykırdım parmaklarımı koltuğun kumaşına geçirirken. İçim panikle doluyordu. “Lütfen Grace’e iyi bak. Lütfen.” Cevap gelmedi. *Hırrr*. Kapı çarparak kapandı.

Araba hareketlendi ve ileri doğru atıldı. Bir köşeye büzülerek beşe, ona, yirmiye kadar saydım. Soluk aldım. Verdim. Kollarımı bacaklarımın altından geçirerek bağlı ellerimi önüme aldım. Sonra da bekledim. Arabanın durmasını. Michael’ın bana elinin tersiyle vurmasını. İlerlemeye devam ettik. Ellerimi kaldırıp başımı belirli bir açıyla geriye yasladım ve başparmaklarımla gözümü bağlayan bezi görmeme yetecek kadar hafifçe kaldırdım. Sonra ayaklarımı tekrar kollarımın arasından geçirerek elimi arkaya aldım. Hızlı gidiyorduk, çakıl taşlı yolda resmen uçuyorduk. Birkaç dakikalık bir zaman dilimi bende yoktu. Saat 10:21’i gösteriyordu. Göstergedeki hızı fark ettim. İğne saatte altmış beş kilometreyi gösteriyordu.

Michael direksiyonun başında otururken bandanası da yüzündeydi. Uzanıp dikiz aynasını arabanın arka tarafını görebileceği şekilde ayarladı. Büzülüp kalmıştım ama sağa ve sola dönüşlerimizi sayıyor, ara sıra da saate bakıyordum. David gizli kalmak istiyor olabilirdi ama ben de nerede tutulduğumu öğrenmek istiyordum.

Saat bir gibi bir anayola çıkmıştık. Vızır vızır araba geçiyordu. Arka kapıyı açıp kendimi trafiğin ortasına atmayı düşündüm ancak parmaklarımı koltuğa geçirerek kendime engel oldum.

İki saat sonra başka bir parka girdik. Michael bana bağırarak eğilmemi söyledi ama dediğini yapmadan hemen önce bir kamp karavanının etrafında toplanmış bir aile gördüm. Kırk altı dakika sonra Michael terk edilmiş toprak bir alana saptı. Bear Kanyon Yolu, #888, tadilat nedeniyle kapalı. Araba durunca geriye savrul-
dum.

“Senin için son durak,” dedi Michael kapıyı açarken. Gözümdeki bağı çıkardı. Nasırlı elleriyle bileklerimi çözdü. Arabanın ön koltuğundan kalın bir kâğıda sarılı bir paket çıkardı. “İhtiyacın olan her şey burada. Paketi ormanda bir yere göm. Gömdüğün yeri de unutma. Birkaç gün sonra, insanların ilgisi dağıldığında geri dönüp alırsın. Bu yıl çok kullanılmıyor ama eninde sonunda birileri gelip seni bulacaktır. En az bir saat bekle. Anlaşıldı mı?”

Başımınla onaylarken paketi elinden aldım. İçinde bir saat, kablolar ve barut vardı.

Çenemi kavradı. “Paketle ne yapacaksın?”

“Ormana gömeceğim.” Ölmenin nasıl bir şey olduğunu merak ettim. Acılı mı olurdu acaba? Muhtemelen. Ama öyle olmamasını umuyordum. Çok hızlı olmasını. Nazik olmasını. Yumuşak. O işi yaparken annemi düşünmeye karar verdim. Bir de Willa’yı.

“Yardım aramadan önce ne kadar bekleyeceksin?”

“En az bir saat.”

Çenemi zorla yukarı kaldırdı. “O zamana kadar saklanacaksın. Anladın mı?” diye sordu yine.

“Evet.”

Michael ormanın derinliklerinde kaybolmamı izledi. Bir elimde paketle patika boyunca ilerledim ve ağaçların beni bütün halde

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

yutmasına izin verdim. Bir saat boyunca beklerken de topladığım bilgileri tekrarlayıp durdum. Saatte ortalama altmış beş kilometre hızla gelmiştik. 10:35'te sola dönmüştük. 11:55'te sağa. Bunun gibi şeyler.

Gözlerimi sımsıkı yumarak Willa'yı düşündüm. Ona duyduğum sevginin bedenimin sınırlarını nasıl da aşacağını. Günün birinde çayırlarda özgürce, parlak bir geleceğe doğru gideceğini ve onun için uzak bir hatıradan ibaret kalacağımı. Yerleşkedeki günlerinin sadece kötü bir rüya olacağını.

İkimizi de özgür kılmanın tek yolu buydu.

Otuz Üçüncü BÖLÜM

Coldwell'in doğusu yanıyordu. Kuzeybatı Pasifik'te yangın mevsimi başlamıştı. Kızıl ve turuncu alevler her yerdeydi. Washington Kadın Cezaevi'nin üzerinde bir duman bulutu asılıydı. Chelsey otoparktaki arabasında otururken vücudu hıçkırıklarla sarsılıyor, elleri direksiyonu sımsıkı tutuyordu.

Son yetmiş iki saat içinde hayatı altüst olmuştu. Hastaneye bir dedektif değil, hasta olarak gitmişti. Doktorlar onu bir gece gözlem altında tutmak istemişti ancak Chelsey iyi olduğunda direterek bir taksiye atlayıp babasının evine dönmüştü. Sonra da uyumuştur. Deliksiz, rüyasız on dört saat. Sonunda da başı çatlayarak ve boğazı yanarak uyanmıştı. Aynaya, morarmaya yüz tutmuş yaralarına baktı ve ilk geriye dönüşünü yaşadı. Lydia'yı plastik kelepçeyle bağlıyor, ablasına bakmaya katlanmayarak onu ormanda bırakıyor.

Bunu bir türlü sindiremiyordu. Lydia'nın hayatta oluşu Chelsey'nin içinde bir titreşim dalgası yaratmış, midesine, kalbine ve ciğerlerine sert bir darbe indirmişti. Otomatiğe bağlamış halde yerleşkenin temiz olduğundan emin olmuş, odaları tek tek kontrol etmişti. Televizyon ve jeneratörle birlikte iki kişilik bir yer yatağının bulunduğu çatı katı, silah ve mermilerle dolu başka bir bina ve bir de sığınak. Metal kapılı ve asma kilitli odalar yeraltındaydı,

ELLIE BLACK'İN DÖNÜŞÜ

içerideyse buruşmuş uyku tulumları vardı. Bu odalardan birinin duvarına yıldızlar kazınmıştı ve bir de çubuklar ve köpek dişleri bir olta ipiyle bağlanarak bir rüzgâr çanı yapılmıştı. Daha sonra, Ulusal Güvenlik ve polis geldikten, Ellie ile kızlar travma battaniyeleriyle sarılıp helikopterlere taşındıktan sonra Chelsey işaretlenmiş bir yol üzerinden ormana dalmıştı. Otobüsü de orada bulmuştu. Yukarıdaki kapağı açmıştı. Tanrı aşkına. Çıkan o koku... İnsan atığı. Burnunun içini yakmıştı. Aradan günler geçmiş olmasına rağmen o kokuyu yine burnunda hissetti ve lavaboya kustu.

Daha sonra Ulusal Güvenlik'ten ve görmezden gelmeye devam ettiği Noah'dan telefonlar gelmeye başlamıştı. Kontrolünü öyle bir yitirmişti ki. Üzüntü dalgalar halinde vuruyordu. Duş alırken yahut uyumaya ya da bir şeyler yemeye çalışırken onu yere deviren dev dalgalar. Savunmasızdı, kafası karışmıştı, kendini yeni doğmuş bir bebek gibi çırılçıplak ve belirsizlik içinde hissediyordu. Başkalarının onu böyle görmesinden korkuyordu.

Çavuş Abbott istifa etmişti ve Chelsey'yi arayıp duruyordu. Chelsey ona da cevap vermiyordu. Ama boğuk sesiyle bıraktığı mesajları dinliyordu. Abbott yine içmeye başlamıştı. *Hiçbir fikrim yoktu, Chelsey. Bana inanmak zorundasın. Böyle bir şey nasıl olabilir aklım almıyor. Oğullarım, oğullarım... Ağlamalar, hıçkırıklar. Lütfen beni ara. Konuşmamız gereken başka şeyler de var. Bilmediğin şeyler...*

Chelsey bilmesi gerekeni biliyordu. Abbott'ı bütün netliğiyle görebiliyordu artık. Kendi korkularıyla baş edemeyen, o yüzden de onları karısıyla çocuklarının üstüne yıkan bir adam. Chelsey, babasının çalışma odasında bir zaman çizelgesi hazırlamıştı. Öyle ki Lisa Frank çıkartmasının böldüğü ekose duvarkâğıdı tamamen görünmez olmuştu. Geriye doğru gitmiş, tarihleri eşleştirmişti.

Regina Pike halk oylamasını kazanarak vali seçildi. Willa Adams bisiklet sürerken kaçırıldı. Regina Pike valilik yarışında öne geçti. Ellie Black çakıl taşlı bir otoparktan kaçırıldı. Bu böyle devam

ediyordu. Regina ne zaman bir başarı kazansa West başka bir kız kaçıyordu. En çarpıcı kısmıysa, Douglas Abbott'ın kolluk kuvvetlerine katılışının, annesinin yeniden evlendiği tarihle örtüşmesiydi. Chelsey, Douglas'ın kızların kaçırılmasına yardım ettiğini, sonra da abisi adına kayıp dosyalarını takip ettiğini çözmüştü. West'in planını çok dikkatli hazırladığını gösteriyordu bu. Müthiş sinsî bir çaba. Ancak Chelsey'nin hâlâ cevaplayamadığı birkaç soru vardı. Buraya gelmesinin nedeni de buydu. Bugün. Ablasını görmek, bilinmeyenî öğrenmek için.

Güneşliğı indirdi, gözlerinin altını sildi ve kendine çekidüzen vermek için elinden geleni yaptı. Arabadan çıktı. Kaldırım boyunca basın araçları park etmişti ve Chelsey, Ellie'nin bulunduğu gece hastaneye gidişini hatırladı. O zamanlar Chelsey tanınmıyordu ama şimdi onu görür görmez etrafına üşüşmüşlerdi. Başını öne eğerek mikrofonlardan ve sorulardan kaçmaya çalıştı. "Ablanızı ziyarete mi geldiniz? Sizinle özel bir röportaj yapmayı çok isteriz." Basın mensupları karakolda, Paradise Glen'in kapısında bekliyordu. Hatta Chelsey bir belgesel ekibinden bile telefon almıştı.

Doğudan sert bir rüzgâr esti ve Chelsey ziyaretçi alanına girince gazeteciler de geri çekildi. Masanın ardındaki kadın memur, "Kime geldiniz?" diye sordu.

Chelsey uzun zamandır kullanmadığından kısılan sesiyle, "Lydia Calhoun," dedi.

"Basın yasak," dedi kadın.

"Ben basından değilim. Ben... Ben ailesindenim. Kız kardeşi."

Kadın memur, Chelsey'yi şöyle bir süzdü ve Chelsey bir kez daha Lydia'yla benzemediklerini hatırladı. Kanıtını uzattı. Kimliğini.

Chelsey kaydını yaptırdı, üzeri arandı ve kişisel eşyalarını bir dolaba bırakması istendi. Bekleme odası kalabalık değildi. Yeni

yürümeye başlamış çocuğuyla bir baba. Gözlerinden yorgunluk akan bir kadın. Çizik bir pleksiglasın ardındaki televizyon açıktı. Chelsey diğer insanlardan en uzak köşeye geçti. Kır saçlı sunucu Fox London, iki uzmanla birlikte bir masanın başında oturuyordu: lacivert takım elbiseli siyahi bir kadın ve tüvit ceketli beyaz bir erkek.

“Ancak kurgu eserlerde görebileceğiniz bir şey bu,” dedi Fox London. “Ama hepsi gerçek. Geçtiğimiz cumartesi günü Washington Valisi Pike’a bombalı saldırı girişimi yapıldığından beri bu haberin peşindeyiz. Şüpheli mi? Elizabeth Black. İsim tanıdık geliyorsa yanılmıyorsunuz. Elizabeth Black iki yıldan uzun bir süre önce kaybolmuş ve geçtiğimiz günlerde gizemli bir biçimde tekrar ortaya çıkmıştı. Elizabeth Black’ın valilik konağına bombalı saldırı düzenleme girişiminin ardından eyalet çapında bir arama başlatıldı. Ancak Elizabeth ile onu kaçıranların –Vali Pike’ın görüşmediği oğulları Douglas ve West Abbott– bağlantısını kuran küçük bir kasabanın dedektiflerinden Chelsey Calhoun oldu. Yaşanan zorlu mücadelede zanlılardan birini öldürdü, diğerini tutukladı ve yaraladığı bir diğer şahıs da 2007 senesinde kaybolan ablası Lydia Calhoun çıktı.” Fox London son darbeyi indirmeden önce duraksadı. “Çeşitli eyalet parklarında bulunan kayıp kızlara ait cesetlerin Abbott kardeşlerle ilişkili olduğu tespit edildi.”

Chelsey başını öne eğse de yayının sesi gelmeye devam etti.

“Açıkçası nereden başlasam hiç bilmiyorum,” dedi Fox.

Tüvit ceketli adam, “Oscar Swann’dan bahsetmedin,” dedi.

“Doğru,” diye yanıtladı Fox. “Oscar Swann’ın arabası ve cesedi, on beş sene önce 2007’de oldukça rağbet gören bir manzara noktasında, uçurumun dibinde bulunmuştu. Lydia’nın da onunla birlikte olduğuna dair kanıtlar vardı. Lydia Calhoun’un kıyafetleri, hatta bir parça kafa derisi ve saçları da yakınlardaydı. Oscar’ın önce Lydia’yı sonra da kendini öldürdüğü, kızın cesedinin gelgitin

sularına kapıldığı varsayılmıştı. Ama şimdilerde bunun da West Abbott tarafından planlanıp planlanmadığı sorgulanıyor.” Chelsey, internette dolaşan çeşitli komplo teorilerinin farkındaydı. “Yıllardır Oscar Swann katil olarak görüldü. Ailesi de onun itibarının iade edilmesi için harekete geçti.”

Lacivert takımlı kadın, “Ben asıl ne konuşmak istiyorum, biliyor musunuz?” diye araya girdi. “Vali Pike’ın Elizabeth Black’le ilgili nasıl bir tutum izleyeceğini tartışalım istiyorum.”

“Söylentilere göre vali, Elizabeth Black’le ilgili suçlamaların düşürülmesini talep etmiş. Eh, mevcut şartlar altında da gayet mantıklı görünüyor,” dedi Tüvit Ceketli.

“Bana kalırsa en iyi eylem planı bu. Vali Pike’ın bu skandalın ardından istifa etmemesi de enteresan. Öte yandan eski kocası ve çocukların babası Patrick Abbott, Coldwell Polis Merkezi’ndeki çavuşluk görevinden anında istifa etti,” diye belirtti Fox.

Lacivert takım elbiseli kadın, “İyi de neden istifa etmesi yönünde bir beklenti var ki?” dedi. “Burada o da bir kurban.”

Bir memur, “Lydia Calhoun,” diyerek metal bir kapıyı açtı. Chelsey ayağa fırladı. Kapıdan çıkarken Fox London’ın sesi kulaklarına doldu. “Bu gece Abbott kardeşlerle ilgili özel yayını mı izlemeyi unutmayın. Küçük bir kasabada yetişen kardeşlerin ikisi de iyi birer öğrenciydi ve mazbut bir aile hayatı sürüyorlardı. Böylesine gelecek vadeden bu iki adamı bu hale getiren ne oldu?”

Tabii ya, diye düşündü Chelsey, elbette Douglas ile West’i aklamak için zorunlu bir çaba gösterilecekti. Alkolik babaları suçlanacaktı. Çekip giden anneleri. Ama Chelsey o yerleşkede West’i görmüştü. Başından beri her şeyin kontrolü ondaydı. “Tabii yaklaşık yirmi yıl boyunca iki erkek kardeşle birlikte yaşayan Lydia Calhoun’dan da bahsedeceğiz. O da suç ortağı mıydı? Kaynakların belirttiğine göre savcılık ona da suçlama yöneltmeyi planlıyor.”

ELLIE BLACK'İN DÖNÜŞÜ

Chelsey kafeteryayı andıran daha geniş bir odaya götürüldü. Etrafa masalar ve sandalyeler konulmuştu. Bir köşede duran Lydia dışında tamamen boştu. Chelsey ablasına başıyla selam verip o tarafa doğru ilerledi. Memur, duvardaki bir okyanus resminin altında dikildi.

Chelsey plastik sandalyelerden birini çekerken, "Nasılsın?" diye sordu. Saçma bir girişti ve kulağa tuhaf geliyordu. Sanki Lydia'yı vuran Chelsey değilmiş gibi. Onu yere yatırmamış, tutuklamamış gibi.

"Buradaki yemekler pek iyi değil." Lydia kendi sandalyesinin ucuna tünedi, elleri iki yandan sandalyeye tutunuyordu. "Ama genel olarak sıcak ve pencereden ormanın bir parçası görünüyor." Chelsey sonunda Lydia'yı ışık altında inceleme fırsatı buldu. Yıllar ablasına pek nazik davranmamıştı. Lydia'nın yüzü sertleşmiş, gençliğin o yumuşaklığı silinip gitmişti. Parmak boğumları kemikli, teni pul puldu ve fena halde çatlamıştı. Lydia, Chelsey'nin onu incelediğini fark edince ellerini kıvırdı.

"Bacağı nasıl?" Chelsey, Lydia'nın bacağına baktı. Atışı yalnızca sıyrıp geçmişti. Hastanede geçirilen bir gece ve sekiz dikişin ardından Lydia buraya nakledilmişti.

"Doğru düzgün hissetmiyorum bile," dedi Lydia. Gülümsedi. "Seni gördüğüme sevindim."

Chelsey de kendine engel olamayarak gülümsedi. "Evet." Küçükken geceleri nasıl gülüştüklerini, fısıldaşarak sırlar paylaştıklarını, birbirlerine doğru kıvrılıp uyuduklarını hatırladı. Bir bütünün iki parçası değil de birbirlerinin uzantısı gibiydiler.

"Yorgun görünüyorsun," dedi Lydia.

"Ben pek..." diye başladı Chelsey. "Pek iyi uyuyamıyorum."

"Ben de öyle." Lydia öne doğru eğildi. "Seni özledim," diye fısıldadı samimi bir hasretle.

Chelsey'nin elleri titredi. Gözleri doldu. Bunca yıldır Lydia'sız kendini o kadar yalnız hissetmişti ki. Hiçbir şey doğru gelmiyordu ona. "Ben de seni özledim."

Lydia'nın dudaklarının ucu gururla kıvrıldı. "Kız kardeşim polis oldu ha. Tıpkı babam gibi. Seninle gurur duyuyor olmalı." Lydia'nın sözlerinde hafif bir sertlik vardı.

Babalarının bahsi geçince Chelsey'nin ifadesi karardı. "Bilmen gereken bir şey var... Şey... Babam bir buçuk yıl önce vefat etti. Gırtlak kanseri." Chelsey'nin babasının öldüğüne sevinmesi çok mu korkunç bir şeydi? Çocuklarının başına neler geldiğini görmediğine sevinmesi?

"Ya." Lydia'nın yüzünden bir gölge gelip geçti. Chelsey'ye profilini döndü. Başını yukarı aşağı salladı. "Mantıklı. Çok sigara içerdi. Cenaze oldu mu?"

"Güzeldi. Bir sürü eski iş arkadaşı geldi. Bir tepeye gömüldü..." Neredeyse, *Senin yanına*, diyecekken kendini tuttu. Zihninde bir anı belirdi. Chelsey, Lydia'nın tabutunun mezara indirilmesini izliyordu. Boş tabutunun. Gömülecek hiçbir şey olmasa da cenaze yapmaya karar vermişlerdi. Lydia'nın cesedi hiçbir zaman bulunamamıştı. Chelsey'nin sahilden nefret etmesinin asıl nedeni de buydu. Orada hiç yürüyüş yapmamasının. Bir dalganın getireceği kalıntıları bulmaktan korkuyordu. Derken başka bir anı belirdi zihninde. Babası mezarın başında söyleniyordu. *Ne ziyan ama*. Ziyan olmuş bir hayat. Para. Zaman. Hepsi. "Ama annem... o hayatta," dedi Chelsey alelacele. "Arizona'da yaşıyor. Şimdi yolda. İlk iş seni ziyarete gelecek." Chelsey annesine haberi verir vermez telefonu kapamıştı. "Ama evi satmadım. Babam öldükten sonra yani. Orada kalıyorum ve senin odan da aynen duruyor. Bıraktığın gibi."

Lydia burnunu kırıstırdı. "O evden hep nefret ettim."

"Ne?" Orada, o tepenin üzerinde hep çok mutluydular.

ELLIE BLACK'İN DÖNÜŞÜ

Lydia nahoş bir kahkaha attı. “Orada yaşamaktan nefret ederdim. Ayrıca babam... O anneme karşı hep çok kabaydı.” Chelsey gözlerini kırptırdı. Etrafındaki havanın değiştiğini, bir perdenin kalkmaya başladığını hissetti. “Babamın anneme kalem fırlattığı günü hatırlıyor musun?”

Chelsey'nin doğal refleksi babasını savunmaktı. Babası hep katı bir adam olmuştu. Onun tarzı buydu. “Bir vaka üzerine çalışıyordu...”

“Annem ona yemek götürmüştü.” Lydia başını iki yana salladı.

“Onu hatırlamıyorum.” Chelsey'nin etrafındaki hava gitgide hızlanarak değişmeye devam etti. Bir rüzgârın peşine takılıp gelmiş bir anı canlandı. Lydia'nın çalışma odasına o Lisa Frank çıkartmasını yapıştırdığı gün. Babaları bağırış, Lydia da koridorda top gibi kıvrılıp öne arkaya sallanmaya başlamıştı. Babaları o akşam Lydia'yı yemek yemeden yatağına göndermişti.

“Evlenmişsin!” diye bağırды Lydia heyecanla. Bir eliyle de Chelsey'nin parmağındaki altın yüzüğü işaret ediyordu.

Chelsey o anıdan sıyrıldığına memnundu, onunla ne yapacağını bilemiyordu. Babasının başarılarıyla dolu duvarda o anıyı nerceye sıkıştıracağını. “Evlendim.” Zaman şimdi daha yavaş akıyordu sanki. Her şey öylesine gerçekdişiydi ki. Sanki aradan yıllar geçmemiş gibi Lydia'yla konuşmak. Sanki ikisi de hâlâ birbirlerine sırlarını anlatan o küçük kızlarmış gibi. Lydia'dan sonra Chelsey kimseye sırtını açmamıştı. Kimse ablasıyla boy ölçüşemezdi. “Adı Noah.”

“Belki bir gün onu da ziyarete getirirsin, tanışırız,” dedi Lydia gülümseyerek. “Ben de evliyim aslında,” dedi Lydia bir sır verir gibi. Chelsey damarlarında hafif bir ürpertinin gezindiğini hissetti. “West’le. Ormanda bir tören yaptık. Nikâhı Douglas kuydı... Ben ısrar ettim.” Sesini alçalttı. “Evlenmeden önce şey yapmak istemedim... İşte o işi. Peki evlenirken gelinlik giydin mi? Ben giyemedim ama yine de romantikti.”

Chelsey içinde bir huzursuzluk hissederek Lydia'yı inceledi. "Nasıl tanıştınız peki?" diye sordu. Artık konuşan dedektif Chelsey'ydi. Soruları soran.

"Piknikte," deyiverdi Lydia.

Chelsey bir an kusacak gibi oldu. Karakol pikniğinde. Her şey o zaman başlamıştı demek.

"West'i bulduğum için şanslıyım," diye devam etti Lydia hiç ara vermeden. "Gerçekten sinirlenmediği sürece bana hayatta el kaldırmaz. En kötüsü ilk seferiydi." Saçını kaldırarak kelleşmiş bir noktayı gösterdi.

Chelsey ellerini yumruk yaptı. "Bunu sana West mi yaptı?"

Lydia hımladı. "Onun suçu değildi," dedi. "Yıllar önceydi. West'i kıskandırmak için Oscar'la dışarı çıkmıştım." Sesini alçalttı. "West kızlarını paylaşmayı sevmez. Yapmamam gerektiğini bilmeliydim. West de çok öfkeleni. Oscar'ın kafasını patlattı." Chelsey'nin yüzü bembeyaz oldu. Lydia gözlerini devirdi. "Acı çekmedi."

"Sonra da West saçlarını mı yoldu?" diye sordu Chelsey.

Lydia bir eliyle saçını düzeltti. "Oscar'la birlikte ölmüşüm gibi göstermemiz gerekiyordu. Babası dedi ki..."

"Babası mı?" Patrick Abbott, Chelsey'nin eski çavuşu?

Lydia başıyla onayladı. "Arkamızda bazı kanıtlar bırakmamız gerektiğini söyledi. West'e bunun arkasını son kollayışı olacağını da söyledi."

Bu olaya Çavuş Abbott'ın da dahil olduğunu öğrenince Chelsey'nin damarlarında adrenalin akmaya başladı. Ne zamandır oğullarının arkasını kolluyordu? Mavi steysin vagonun izini sürmek istediğinde Abbott'ın ona kaynak vermediğini hatırladı. O zamandan beri biliyor muydu? Ya da daha öncesinde?

"West için babasını görememek çok zor oldu. Çok üzüldü."

Sesinden akan o sevgi, Lydia'nın West için her şeyi yapacağı anlamına mı geliyordu? Kızları kaçırıp saklamasına yardımcı olacağı?

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

Nasıl olmuştu bu? Neden kimse Lydia'ya dünyadaki en tehlikeli şeyin doğal afetler, savaşlar ya da silahlar olmadığını söylememişti? Oysa dünyadaki en tehlikeli şey güzel gülüşleri ve büyük vaatleri olan alclade adamlardı.

"Lydia," dedi Chelsey alçak sesle, "neler olduğunu biliyor musun? West'in ne yaptığını?"

Ablasının yüzünde bir şeylerin çatırdadığını gördü. "Benim suçum olduğunu söyledi. Bebeğim olmadı." Ellerini açtı. "Bir kere hamile kaldım." Gözleri yaşlarla parlamaya başladı. Ağzından çıkan her sözcük iki kardeşin arasında ağır ve sağlam bir bariyer örüyordu. "O bir ailesi olsun istiyordu. Onu annesi gibi terk etmeyecek bir aile."

Chelsey, Lydia'nın hiç büyümediğini fark ederek başını iki yana salladı. O çarpıtılmış, değiştirilmişti. Pek çok açıdan hâlâ on beş yaşındaydı. "Duymak istemiyorum," dedi ama sonra Gabby'yi düşündü. Willa'yı. West konuşmuyordu ve Chelsey'nin öğrenmesi gerekiyordu. Kendini zorlayarak, "Peki Willa'yı neden kaçırdı?" diye sordu.

"Kimi?" Lydia'nın yüzü buruştu.

"Grace. Sen ona Grace diyorsun."

"Ha, o mu? Daha küçük birini istedi. Sanırım onu jekillendirmek istiyordu. Diğer kızlar biraz asi olabiliyordu. West ise kendini ona adayacak birinin peşindeydi. Benim de bebeğim olmadığından..." Cümlesini yarıda bıraktı, gözleri kederle doldu. Sonra konuyu değiştirdi. Bir sır verirmiş gibi elini ağzına götürdü. "Ama sonra Destiny'nin Grace'i ne kadar sevdiğini gördü ve bunu kullanmaya karar verdi. Bazen çok sabırsız olabiliyor." Sırıttı. "Geri kalanları da öğrenmek ister misin? Charity, Doug'ın arabasına bindi. Onu gideceği yere bırakmayı teklif etmesi yetti de arttı bile. Hope'a gelince... West onu çok sevdi ama sonra ondan ölesiye nefret etti. O kız West'in kalbini kırdı..."

“Bu kadarı yeter.” Chelsey’nin yüzünde bir tiksinti ifadesi belirmişti. Böyle korkunç şeyler yapmasına rağmen bir insanı hâlâ sevebilmenin nasıl mümkün olduğunu merak etti.

“Tamam,” dedi Lydia. “Affedersin, unuttum. Mahkeme. Hey, sence West’i görebilir miyim? Sen onu gördün mü? İyi mi? Yalnız uyumaktan hoşlanmıyor. Bir de törpüye ihtiyacım var. West bakımsız turnaklardan nefret eder. Tırnaklarımızın yuvarlak olmasını istiyor. Pürüzsüz. Seninkiler gibi ama biraz daha uzun.”

“Lydia,” dedi Chelsey tereddütle. Durumu nasıl ele alması gerektiğinden emin değildi. “Anlamıyor musun? West’in ne yaptığını? O kızlara? Sana?”

“O beni seviyor,” dedi Lydia. Sonra daha hırçın bir tavırla tekrar etti. “O beni seviyor.”

Chelsey bir an için ablasından nefret etti ama o his hızla geçip gitti ve yerini acıma duygusuna bıraktı. Dalga yeniden yükseliyor, Chelsey’ye sürükleyip götürmekle tehdit ediyordu. Ayağa kalkarken sandalye yere sürtündü, az kalsın devrilecekti. “Benim gitmem gerek. Annem yarın seni ziyarete gelecek, ben de çok yakında tekrar gelirim.” Chelsey başka tek kelime etmeden yürüyüp gitti.

Arabasına atlayıp hapishaneden ayrıldı ama birkaç dakika sonra bir bankete çekerek durdu. Derin bir nefes aldı, çığlık attı, direksiyona vurdu, ardından da hıçkırıklara boğuldu. Hafızanın öznelliğini düşündü.

Telefonuna uzanıp son cevapsız çağrıyı aradı.

“Chelsey.” Noah’nın sesi onunkine uzanan bir el gibiydi.

“Çok üzgünüm.” Chelsey nefes nefese, bir hesaplaşma ve uyanış girdabında kaybolmuş gibi konuşuyordu. “O kadar çok konuda yanılmışım ki...”

Otuz Dördüncü BÖLÜM

Ellie kucağındaki deri ciltli defterin kenarında başparmağıyla ritim tutuyordu.

“Bitirdin mi?” Dr. Fischer başıyla defteri işaret etti.

“Evet,” dedi Ellie pencereden dışarı bakarak. Psikiyatri hastanesinin manzarası, Dr. Fischer’in ofisindeki manzaranın yanından bile geçmezdi. Kaldırım boyunca birkaç akçaağacın eşit aralıklarla dikildiği bir otopark. Uzun sokak lambaları. Dikenli tellerden bir çit.

Ellie yine bir kafesin içindeydi. Bu sefer üç haftalık bir yatarak tedavi programındaydı. Yakında çıkacaktı. Birkaç saat kalmıştı. Doktorlar ilaçlarının artık işe yaradığını söylüyordu. Savcılık ona yönelik herhangi bir suçlamada bulunmamıştı. Ellie de Dedektif Calhoun’a verilmek üzere bir itiraf kaleme almıştı. Son satırlarını birkaç saat önce tamamlamıştı: *Gözlerimi sımsıkı yumarak Willa’yı düşündüm. Ona duyduğum sevginin bedenimin sınırlarını nasıl da aşacağını. Günün birinde çayırlarda özgürce, parlak bir geleceğe doğru gideceğini ve onun için uzak bir hatıradan ibaret kalacağımı. Yerleşkedeki günlerin kötü bir rüya olacağını. İkimizi de özgür kılmanın tek yolu buydu.*

Dr. Fischer hemen hemen her gün gelmişti. Bazen seanslar için bazen de sadece ziyaret etmek için. Bugün seans yapmak için.

gelmişti. Ellie bunu anlayabiliyordu zira Dr. Fischer'm sarı not defteri ortadaydı.

İlk birkaç gün Ellie, Dr. Fischer'ın karşısında öylece oturmuş, tek kelime etmemişti. Dr. Fischer bunun sorun olmadığını söylemişti. Kapıdan içeri girmesi yeterliydi. Bundan sonra her şey onun kararına bağlıydı. Konuşmak. Sessiz kalmak. Çığlık atmak. Bazen Dr. Fischer'ın olumlamalarından nefret ediyordu. Kadın bunun da normal olduğunu söylüyordu. Fakat Ellie nihayet hikâyesini anlatmaya başlamıştı. Hem yazmaya hem de Dr. Fischer'a yüksek sesle anlatmaya. Nasıl kaybolduğunu. Edindiği arkadaşları. Kaybettiği arkadaşları. Willa'yı kurtarmak için yaptığı anlaşmayı. Geri gönderildiğinde çok korkmuştu. Cam kırıkları üzerinde yürümek gibiydi. Michael, David adına ona kartpostallar bırakıyordu. Her an ona ulaşabileceğini, Willa'nın ise daha da yakınında olduğunu hatırlatıyordu. Ama iş o raddeye geldiğinde Ellie kimseyi öldürememişti. Bombalama girişimini eline yüzüne bulaştırmış ve kaçmıştı. David'in onu izlediğini bildiği için de tek seçeneğinin yerleşkeye geri dönüp Willa'yı kendi başına kurtarmaya çalışmak olduğunu düşünmüştü.

Ellie şimdi fazlasıyla yorgun ve biraz da öfkeliydi.

Kollarını kavuşturdu. "Haftalar oldu. Benden istedikleri her şeyi yaptım. Willa'yı ne zaman göreceğim?"

Dr. Fischer sakın bir sesle, "Bilmiyorum," diye yanıtladı. "Onun da yapması gerekenler var, tıpkı senin gibi."

Ellie'nin çenesi kasıldı. "Tamam ama onu görmem gerek."

"Onunla ilgili gelişmeler sana aktarılıyor," dedi Dr. Fischer. Willa'nın annesinden mektuplar geliyordu, fotoğraflar da eklenmiş oluyordu.

"Aynı şey değil," diye sızlandı Ellie. Ona dokunmakla, onu hissetmekle, nefes aldığından emin olmakla aynı şey değildi.

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

“Ayakkabılarını bağlamayı öğrendiğini annesine söylemeyi unutmadin, değil mi? Ona tavşan kulaklarıyla ilgili şu şarkıyı öğrettiğimi de? Ha, bu arada dişlerinden biri enfeksiyon kapınca onu çekmek zorunda kaldım. Bir dişçiye gitse iyi olur. Bazen kâbus görüyor ve tekrar uykuya dalması için ona şarkı söylenmesi gerekiyor...”

“Ellie,” dedi Dr. Fischer sükûnetle. “Bunu konuşmuştuk. Artık onu korumak zorunda değilsin. O güvende ve senin de kendi geleceğini düşünme vaktin geldi.”

Ellie başını iki yana salladı. Ellerini havaya kaldırdı. “Yapamam... Ben bu... eksiklikle nasıl yaşarım bilmiyorum.” Kendini hiçliğe doğru uzanan bir üç nokta gibi hissediyordu.

“Umudu yeniden bulmak zordur.”

Umut.* Ellie bu kelimeyi duyunca irkildi. Düşünmek istemediği şeyler zihnindeki barikatların üzerinden atladı. Acı tohumları yemeleri. Geceyi delen çığlıklar. Boğuk hıçkırıklar.

“Onu mu düşünüyorsun?”

“Başka *hiçbir şey* düşünemiyorum ki.” Gabby. Willa. Hannah. “Onları kurtarabilirdim.”

“Onlar için kendini feda etmeye hazırdın. Yerleşkeye geri döndün, polisi oraya çektin. Douglas Abbott artık öldü. West Abbott da duruşmasını bekliyor. Bana sorarsan bunların hepsi son derece kahramanca eylemler.”

Douglas Abbott. Michael. Ellie aradan epey bir zaman geçtikten sonra, okuldaki dolabında esrar bulunduğunda onu tutuklamaya gelen polisin o olduğunu hatırlamıştı. Onu böyle bulmuştu. Diğer kızları da. İş vasıtasıyla. Sosyal medyadan. Gabby onu takip etmiş, o aptal videolarını beğenmişti. Ellie öfkenin midesinde bir kez daha çalkalandığını hissetti. Dr. Fischer ne derse desin önemi yoktu. Hangi ejderhayı öldürmüş olursa olsun, acı olduğu gibi

* Hope. (ed.n.)

duruyordu. Dr. Fischer öne doğru eğildi. “Düşünüyorum da...” Not defterine baktı. “Belki bir egzersiz yapabiliriz.”

“Ne gibi?”

“Seninle birlikte zihninde geri gitmek, Gabby’yi, Hannah’yi ve Willa’yı serbest bırakmak istiyorum. Dediklerimi yapar mısınız?”

Ellie, Dr. Fischer’a güvenmeyi çoktan öğrenmiş olsa da güldü. D. Fischer’ın peşinden her yere giderdi. Burada, bu bembeyaz odada Ellie’nin acısının sınırlarını aşmışlardı. “Peki, olur, tamam.”

“Tamam o halde,” dedi Dr. Fischer. Sonra sesini bir oktav düşürdü. “Benim için gözlerini kapamanı istiyorum.”

Ellie kendini aptal gibi hissetse de denileni yaptı:

“Güzel,” diye mırıldandı Dr. Fischer. “Şimdi tekrar o yerleşkeye dönelim. Gabby’yi kurtaralım.”

Ellie için kendini o anının içinde bulmak o kadar da zor değildi. Yeniden orada, o beton binaların arasında olduğunu hissetmek. Bir nefes aldı ve işte oradaydı; kamp ateşi, köpekler ve ormanın yağmurdan sonraki hali.

“Orada mısınız?” diye sordu Dr. Fischer. Ellie başıyla onayladı. “Pekâlâ, şimdi hepinizin bir arada olduğu bir güne git. Sen, Hannah ve Gabby. Onları görüyor musun?”

Sonbahardı, kışın eli kulağındaydı. Kızların birbirlerine gerçek isimlerini fısıldadıkları o gün. Yanakları ateşin başında iyice ısınmış. Elleri tohumları toplamaktan kaşınıyor. “Orada onlarla birlikteyim.”

“Kendini de görüyor musun?”

Ellie’nin boğazında bir yumru oluştu, kendini zorlayarak onu yuttu. “Evet.” Oradaydı, Gabby’nin hemen yanında, bir kütüğün üzerinde oturuyordu. Dizleri birbirine değiyordu. Çok sıcak. Çok canlı. “Peki. Şimdi Willa’yı da dahil et. Bunu yapabilir misin?”

Willa, Gabby’dan sonra gelmişti ama onu da ateşin başına yerleştirmek pek zor değildi. Ellie’nin tek istediği buydu çünkü,

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

hepsinin bir arada, güvende olması ve birbirlerinden ayrılmamış olmaları.

"Hepsinin ellerini tut. Onlara artık orada kalmaları gerekmediğini söyle."

Ellie'nin gözleri doldu. Zihninde uzanıp hepsini –Hannah, Gabby ve Willa'yı– teker teker kütüklerin üzerinden kaldırdı. *Benimle gelin.*

"Seninleler mi?"

"Evet."

"Peki ya David? O da orada mı?"

"Hayır," dedi Ellie. "O odasında. Bizi duyamaz."

"Ona bir şey yapmak istiyor musun?"

"Nasıl yani?"

"Onu tekmelemek. Canını yakmak. Onu uzaya fırlatmak. Canın ne isterse."

Ellie güldü. "Hayır. Sadece çekip gitmek istiyoruz."

Dr. Fischer tamam dedi. Ellie'ye Gabby, Hannah ve Willa'yı yerleşkeden çıkarmasını söyledi. "Kimse sizi durdurmayacak."

Ellie de aynen öyle yaptı. Uzun bir süre ormanda dolaştılar, dondurucu yağmur kıyafetlerini sıırılsıklam etti, bir zamanlar Kraliçe Anne dantelinin yetiştiği yanmış bir toprak parçasının yanından, paslanmış otobüsün üstünden geçtiler. Bir açıklığa ulaştılar ve artık gündüz olmuştu. Üstelik yazdı ve onları ısıtacak kıyafetlere muhtaç değillerdi. Dişleri takırdamıyordu artık. Dudakları mosmor değildi.

Koku yavaş yavaş silinip gitti. Birbirlerine döndüler ve gülümsemeye cesaret ettiler. Bir anda hepsinin dudakları kahkahalarla aralandı. Ellie ellerini ağzının iki yanına siper ederek gerçek adını haykırdı. Gabby de aynısını yaptı. Ardından Hannah. Sonra da Willa. İstedikleri kadar yüksek sesle konuşabilmek çok iyi geldi.

Sessiz olma kaygısı taşıyorlardı artık. Nankörlükle suçlanma ya da onlara doğru savrulacak bir el bekleme kaygısı. Kendilerini güneşe, gökyüzüne ve uçsuz bucaksız çayırlara bıraktılar. Sersemlemiş ve mutlu.

“Hâlâ benimle misin, Ellie?” Dr. Fischer’in sesi balonu deldi.

Ellie başıyla onayladı. Dilinde tuz tadı vardı. Gözyaşları ağzına girmişti. “Henüz ayrılmaya hazır değilim.” O cennette sonsuza dek kalmak istiyordu.

“Artık eve dönme zamanı. Ama onları da yanında getirebilirsin.”

“Nasıl?”

“Onları evine al. Duvarı yık ve onlar için yer aç.”

Ellie boğazında koca bir düğümde arkadaşları için kendi odasının yanına bir oda inşa etti. Bir yatağı ve açılabilen bir penceresi olan bir oda. Hava temizdi, çöp ya da hayvan kokmuyordu. En başından beri hep bunu istemişti. Özgür olmalarını. Bir arada. Kıyafetlerini çıkarıp yerine kaşmirden elbiseler giydiler. Sonra lavanta kokulu çarşaflara uzandılar. Ellie, tutabileceğini bildiği sözler fısıldadı. *Bir daha asla karahindiba ya da yabanmersini yemeyeceğiz. Kimse iznin olmadan sana el süremeyecek. Artık kanamanı sağlayacak bitkilere gerek olmayacak.* Hannah ve Willa uykuya daldı. Nefes alıp almadıklarından emin olmak için göğüslerine dokunmasına gerek yoktu artık. Ellie onların artık dinlenebileceğini ve uyandıklarında her şeyin yolunda olacağını biliyordu. Gabby, Ellie’ye döndü. Burunlarını birbirine sürtüp saçlarını okşayarak o anın tadını çıkardılar.

“Gabby’ye ne demek istersin?” diye sordu Dr. Fischer.

“Özür dilerim.” Ellie onu kurtaramadığı için üzgündü. Gabby, yarınların neşesini ve acısını asla tadamayacağı için üzgündü. Narin bir elin dokunuşunun bıraktığı hissi. Çocuklarının temasını. Sıcak suyun üzerine akmasını. Güzel bir yemekten alınan o ilk lokmayı.

“Gabby ne diyor?” diye sordu Dr. Fischer.

“Özür dilememe gerek olmadığını söylemesini istiyorum.”

“Senin hatan değil, Ellie,” dedi Dr. Fischer. “Buna inanıyor musun?”

Ellie gözlerini açtı. Gözyaşları yanaklarından süzüldü. Ağzını açtı, sonra geri kapadı. “Deniyorum.”

“Üzerinde çalışmaya devam edeceğiz. Yarın görüşürüz.” Dr. Fischer ayağa kalktı.

Vedalaştılar. Ertesi gün aynı saatte tekrar görüşeceklerdi fakat bu kez Dr. Fischer’ın ofisinde olacaktı. Çünkü Ellie eve dönüyordu. Annesiyle babası onu lobide bekliyordu.

“Selam,” dedi babası Ellie’nin omzundaki çantayı alırken. “Hazır mısın?”

Annesi gülümsedi. “İyi misin?”

Ellie başıyla onayladı ve arabaya bindi. Yola koyuldular. Arabanın sarsıntıları, parmaklarını defterinin sayfalarında gezdiren Ellie’yi rahatlatıyordu. Çok geçmeden Coldwell karakoluna vardılar ve Dedektif Calhoun’u sordular.

Chelsey köşeyi dönerken, “En sevdiğim aile gelmiş,” dedi. Ellie’nin babasının elini sıktı, annesiyle kucaklaştı. “Bu benim için mi?” Başıyla Ellie’nin elindeki defteri işaret etti.

“Her şey içinde.” Ellie defteri uzattı.

“Güzel, duruşmada işe yarar,” dedi Chelsey. “En üst sınırdan ceza aldirmek için uğraşıyoruz, müebbet.”

West Abbott suçsuz olduğunu iddia ediyordu, dolayısıyla anlaşma yapmayı reddetmişti. Ellie onun suçunu itiraf etmesini diliyordu. Çekip gitmesini, bir daha hiç dönmemesini. Ama adam günlerini güneşin altında geçirmek istiyordu. Chelsey, Ellie’ye bunun onun güneşi göreceği son gün olacağı konusunda güvence verdi. Ellie, Chelsey’yle tokalaşıp vedalaştı. Ailesiyle birlikte bir kez daha kamyonete bindi.

“Ah, söylemeyi unuttum.” Annesi ön koltuktan dönmüş, Ellie’yle konuşuyordu. “Bu akşam Sam ve ailesi yemeğe gelecek.”

Ellie’nin dudakları hafifçe kıvrıldı. “Güzel olur,” dedi. Annesi tekrar önüne döndü ve Ellie pencereden dışarı baktı. Camda kendi yansımasını gördü, profiline dokundu. Kendine burada olduğunu hatırlattı. Buradaydı. *Vardı.*

Ellerini tekrar kucağına yerleştirdi ve bir eliyle diğerinin bileğine dokundu. Bazen Gabby’nin ona verdiği arkadaşlık bilekliği hâlâ oradaymış gibi geliyordu ve Ellie nasıl dayandığına hayret ediyordu. Hayatını hep bir silahın namlusuyla yüz yüzeymiş gibi yaşayıp yaşamayacağını merak ediyordu. Düşünceleri tekrar Dr. Fischer’a kaydı. Bir saat önceki sohbetlerine. Ellie, olanların kendi suçu olmadığına inanmakta hâlâ güçlük yaşıyordu. Gabby’nin başına gelenlerin. Hannah’nın. Kendisinin. Sık sık neleri farklı yapabileceğini düşünüyordu. O suçluluk hissi günün birinde geçecek miydi? Bundan hiç emin değildi ama eninde sonunda geçmesini umuyordu. Tıpkı günün birinde bir kamp ateşinin kokusunu aldığı anda midesinin bulanmayacağını umduğu gibi. Bir köpek havlamasının onu alıp götürmeyeceğini. Bir gün korkmayacağını.

Bir gün kapıları açacağını. O daracık yerde uyumayı bırakacağını. Yatakta uyuyacağını. Saçlarını keseceğini. Eski bir arkadaşı arayacağını. Eski bir sevgiliyi öpeceğini. Yeğenini kucağına alacağını. Ablasıyla birlikte güleceğini. Annesiyle babasına sarılacağını. Bir elinde kayıplarını, diğer elinde umutlarını taşıyarak geleceğe balıklama dalacağını.

Evet, diye düşündü Ellie. Tekrar yaşayacağım. Bir kuş olacak ve şakıyacağım.

Otuz Beşinci BÖLÜM

Lydia'nın ahşap saç fırçası, şal desenli sabahlığı, yıpranmış Beatrix Potter tavşanları, beyaz iPod'u, *Yabana Doğru* posterleri, iple bağlı kurutulmuş gülleri, oyuncak VW vosvosu... Chelsey hepsini özenle bir kutuya yerleştirip kapağını kapadı. Son olarak bir sandalyeye çıkarak Lydia'nın kapısının üstündeki ÖZGÜRLÜK yazısını çıkardı.

Noah kucığında bir kutuyla kapıda belirdi. "Bitti mi? Saat beşe geliyor. Anahtarları kapanmadan emlakçıya vereceksek hemen çıkmamız gerek."

Chelsey başıyla onaylarken yutkundu. "Şimdi bitti."

"Dışarıda buluşuruz o zaman." Noah koridorda ilerledi. "Bu arada az önce kapının oralarda gezinen bir muhabir daha gördüm. Şimdiye vazgeçeceklerini sanırdım," dedi omzunun üzerinden.

Chelsey cevap vermedi. Ormanda Ellie'yi bulmasının üzerinden üç ay geçmişti. Douglas Abbott'ı öldürüp West ve Lydia'yı tutuklamasının üzerinden. Mahkeme bu yıl içinde başlayacaktı. Ancak medyanın ilgisi devam ediyordu. Chelsey hâlâ herhangi bir yorumda bulunmuyordu. Gerçi ne diyeceğini gayet iyi biliyordu. West'ten, Doug'dan ve hatta Lydia'dan, ablasının suçluluğundan ya da masumiyetinden bahsetmeyecekti. Gerçek hepsinin ortasında bir yerde yatıyordu. Validen ya da oğulları gibi tutuklanan ve yargılanmayı bekleyen eski çavuşundan da bahsetmeyecekti. Abbott bir

suç mahalline müdahale ettiğini ve Oscar'ı Lydia'nın ölümünün sorumlusu olarak gösterdiğini itiraf etmişti.

Ancak oğullarının ormanda yaptıklarını bilmediğine dair yeminler ediyordu. Onun doğruyu söyleyip söylemediğine jüri karar verecekti. Chelsey bunların hiçbirinden bahsetmeyecekti. Aksine, kızlardan bahsedecekti. Hepsinden. Adlarını söyleyecekti. Brittany, Theresa, Gabby; ormandan kurtulamayanlar. Willa. Hannah. Elizabeth... kurtulabilenler. Yaşıyorlardı ve Ellie'ye dava açılmamıştı ama geri alınması imkânsız bir şey kaybedilmişti bir kere. Chelsey basın mensuplarına, dünyaya bir soru soracaktı: Ne zaman bitecek? Toplum, kadınların erkekler tarafından öldürülmesini kabul etmekten ne zaman vazgeçecek? Chelsey, kız olmanın yasını tutuyordu.

Evin içinde dolaştı, geçerken ışıkları kapadı ve acele etmedi. Bu, Chelsey'nin nihai vedası, bir yaranın kapanışıydı. Bazen bu gibi şeyler doğal yollarla iyileşirdi, bazen de dağlanmaları gerekirdi. En sonunda. En sonunda. Annesiyle babasının yatak odasına girip çıktı. İçeride hiçbir şey kalmamıştı. Yalnızca bir yatak çerçevesi, duvara yaslanmış bir şilte. Banyodaki pembe küvetin kenarına oturdu. Bir an için tekrar beş yaşına döndü. Lydia da altı yaşındaydı. Musluktan su damlıyor, suda baloncuklar yüzüyordu. İki kardeş kıkırdıyordu. Bu anı ciğerlerindeki bütün havayı boşalttı birden. Boğazı acıyla doldu. Chelsey o acıyı bastırmak istemedi. Yüzeye çıkmasına izin verdi. Yasın içine dolmasına ve zirve yapmasına izin verdi. Köpüklü bir patlama. Neticede yas, sevginin diğer yüzünden başka neydi ki?

Banyodan çıkıp koridorun sonuna, babasının çalışma odasına doğru ilerledi. Oda şimdi bomboştı. Bir zamanlar burada huzur bulurdu ama şimdi... şimdi pek o kadar da emin değildi bundan. Bazen babasına kızıyordu. Son zamanlarda anıları şekil değiştirmiş-

ELLIE BLACK'IN DÖNÜŞÜ

nî iyiler körüye, kötüler iyiye dönmüştü. Chelsey artık babasını daha net görebiliyordu. Şef Calhoun, kendi hatalarını kabul etmekten aciz olduğundan evliliğini mahvetmiş bir adam.

Chelsey çalışma odasının kapısını kapadı. Çavuş Abbott ve babası arasındaki benzerlik Chelsey'nin gözünden kaçmamıştı. İkisi de kendi eşlerini, çocuklarını ve kendilerini yiyip bitiren yamyamlardı. Onun hikâyesi de West ve Doug'inkinden çok farklı değildi. Babalarının onayını kazanmaya çalışanlar. Annelerini kötöleyenler. Ama West ile Doug, babalarından çok daha kötü yetişkinler olmuşlardı. Chelsey'ye gelince... Daha iyi olduğunu umuyordu. İnsanların yaptıkları seçimleri düşündü. Kendi özgür irademizle açtığımız yolları. Az sonra açacağı yeni yolu. Yeni bir şehirde yepyeni bir ev. Coldwell Polis Merkezi'nde Ellie Black davasını kapayana kadar çalışmayı sürdürmüş, ardından istifa etmişti. Chelsey ve Noah, Olympia'ya taşınıyorlardı. Henüz bir işi yoktu ama birkaç polis merkezine başvuruda bulunmuştu. Neler olacağına bakacaktı. Geçmişî değiştirmek mümkün değildi ama gelecek belirsizdi ve Chelsey hazırды.

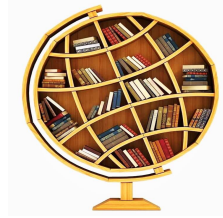
Basamaklardan indi ve yanında on beş yaşındaki Lydia'nın hayaletini hissetti; seke seke kapıdan çıkan, çocuksu hayallerle dolu, bu evden kurtulmak isteyen, âşık ve tehlike altındaki genç kıızı. Chelsey son ışığı da söndürdü. Ön kapıyı kapayıp kilitledi. Verandada durup bir anlığına deniz fenerine baktı. Lydia'yla ikisinin çocukluğunu görür gibi oldu. Geçmişte, güneş batmak üzereydi ama hava ve beton hâlâ sıcaktı. Küçük Chelsey sokaklar boyunca koşuyor, deniz fenerinin basamaklarını tırmanıyor, pencereden sarkıp ellerini ağzının yanına götürerek bağıırıyordu: *Elma dersem çık armut dersem çıkma*.

"Şu çöp mü?" Noah, Chelsey'yi daldığı düşüncelerden uyandırdı ve başıyla ellerindeki kâğıtları ve en üstteki Ö harfini işaret etti.

EMIKO JEAN

Chelsey başını iki yana salladı. Bir yaşamı geride bırakıp bir diğerine sarılmayı düşündü. “O da bizimle geliyor.” Yanına alacağı şey buydu. Saklayacağı şey. Tek bir sözcük. Özgürlük.

İşte hikâye böyle bitti.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitaba hayat veren herkese teşekkür edebilmem mümkün mü, hiç bilmiyorum ama elimden geleni yapacağım.

Tam da bu maksada, bana ve bu kitaba duyduğu inanç nedeniyle editörüm Carina Guiterman'a teşekkürü bir borç bilirim. Yanı başımda olduğun için o kadar şanslıyım ki. Ayrıca Tim O'Connell ve Simon & Schuster'daki ekibin kalanına, bu kitabın sayfa düzenlemesinden tanıtımına her alanda gösterdikleri yoğun emek için teşekkür ederim: Sirui Huang, Wendy Blum, Sophia Benz, Amanda Mulholland, Lauren Gomez, Zoe Kaplan, Morgan Hart, Beth Maglione, Hannah Bishop, Danielle Prielipp, Crystal Watanabe, Andrea Monagle, Helen Seachrist ve Sara Kitchen.

Sektörün en iyi temsilcisi ve gerçek bir yol gösterici olan Erin Harris'e de minnettarım. On yıllık işbirliğimizin daha nice onyıllar sürmesini dilerim. Joelle, Josh ve Sara'ya da bilhassa teşekkür etmek isterim. Siz üçünüz de birer sihirbazsınız.

Yumi ve Kenzo'ya teşekkürler; beni mutlu ediyorsunuz.

Son olarak da Craig'e, her şey için.

